

ДАНИЕЛ СТИЛМ



СПОМЕН

Блестящ разказ за сладко-горчивото пътуване на сърцето!

ДАНИЕЛ СТИЙЛ СПОМЕН

Превод: Катя Политова

chitanka.info

Действието в този завладяващ роман се простира от великолепните римски дворци през лъскавите булеварди на Манхатън до света на висшата мода. Това е история, която пленява и просълзява.

Започнете ли я, няма да можете да се откъснете.

Даниел Стийл е в стихията си!

*Гробницата е само един празен сандък.
Моят любим е жив в паметта ми, в една носна
кърпичка, която все още ухае, щом я разгъна, в
извивка на гласа, която внезапно си спомням и в
която дълго се вслушвам със сведена глава...*

*... и колко горчивина в началото — а какво
тихо успокоение по-късно, когато пролетта
потръпне от студ и се разпукне, и се появи
надеждата, и ти откриеш, че нищо не се е
променило: нито мирисът на земята, нито
подскоците на потока, нито формата на
напъпилите цветове на кестена като розови
свещички... навеждаш се учуден над малките,
фантастично изваяни чашки на дивата
анемония, над безкрайния килим от теменужки
— лилави ли са, сини ли са, и погледът ти се
плъзга по незабравимия хребет на планината, и
ти отпиваш с колеблива въздишка омайното вино
на новото слънце... и заживяваш отново!*

Колет

Из „Отдръпване от
любовта“

На Попи

*Едно по-различно посвещение този път, такова,
каквото никога досега не е правено: посвещавам себе си, до
края на своя живот, с цялата си любов*

Олив

ЧАСТ ПЪРВА
СЕРЕНА: РАННИ ГОДИНИ

1.

Влакът безмилостно цепеше италианския мрак и колелата му ритмично потракваха върху релсите. Навсякъде бе претъпкано с дебели селяни, мършави деца, изпаднали бизнесмени и орди от американски войници. Носеше се тежък мирис на плесен, като в къща, непочиствана години, към който се наслагваше и миризмата на изморени тела, нечистоплътни, некъпани и нелюбени от дълго време. И въпреки това на никого не минаваше през ум да отвори прозорец. Пък и кой ли би посмял! Възрастните жени щяха да се разкрещят, сякаш някой ги е нападнал, ако внезапно ги лъхнеше топлият нощен въздух. Това щеше да ги стресне и огорчи. Всичко ги разстройваше. Жегата, студът, умората, гладът. А имаше и защо. Бяха изморени... Болни. Години наред бяха гладували и мръзнали, живееха в постоянен страх. Войната беше адски дълга. И ето че бе свършила. Преди три месеца. Беше август 1945-а. И влакът напредваше неуморно вече два дни, които им се струваха безконечни.

Серена се качи в Париж и бе прекосила, без да продума на никого, Франция и Швейцария, докато най-сетне влакът навлезе в Италия.

Вече приближаваше краят на пътуването и... краят... краят. Колелата потракваха, сякаш изговаряха мислите ѝ, а тя лежеше, сгушена в ъгъла със затворени очи и буза притисната в стъклото. Беше уморена. Господи, колко беше уморена. Болеше я всеки сантиметър от тялото, а когато се обгърна с ръце, сякаш ѝ бе студено, без да чувства хлад, разбра, че дори ръцете я болят. Горещината я задушаваше, усещаше дългата си руса коса сплъстена отзад на врата... Влакът започна да намалява скорост и малко след това спря, а тя остана да седи все така неподвижна, чудейки се дали да не слезе да се поразтъпче, дори и само за миг. Пътуваше вече девети ден. Безкрайно пътуване и още не бе пристигнала у дома.

Серена продължаваше да си мисли за вкъщи и спомените се нижеха един след друг. С мъка се сдържа да не извика от радост, когато пресякоха Алпите, и вече знаеше, че най-после се е завърнала в

Италия. Но това бе само началото. Бавно отвори очи при силния блясък на светлините на гарата и отново си напомни, че нейното пътешествие всъщност предстои. То ще започне по някое време на следващата сутрин, когато пристигне там, закъдето е тръгнала, и тогава ще види, ще разбере... накрая...

Серена сънено се понамести, протягайки дългите си грациозни крака под отсрещната седалка. Там се бяха настанили две възрастни жени, които спяха, едната много слаба, другата прекалено пълна, а помежду им, притиснато, се бе свило хилаво дете, което ужасно приличаше на парче розово месо между два самуна баят хляб. Серена ги наблюдаваше безизразно. Нищо не се четеше в очите ѝ, подобни на два леденостудени изящни изумруда, невероятно красиви, но лишени от топлина. Имаше обаче нещо особено в очите на тази млада жена. Те привличаха така, сякаш през тях човек трябваше да надникне вътре в нея, да отгатне мислите ѝ, да прозре в дълбините на нейния свят... ала това бе невъзможно. Входът към душата на Серена бе здраво залостен и на повърхността изплуваше единствено съвършената изтънченост на безупречно изваяното ѝ аристократично лице. То притежаваше прозирната белота на мрамор. Но това не бе лице, което човек би се осмелил да докосне. Въпреки очевидната ѝ младост и хубост у нея нямаше нищо предразполагащо, нищо приветливо, нищо топло. Тя се бе обградила с една дистанцираща аура, която старателно прикриваше и нежността, и уязвимостта.

— Scusi. — Серена изрече извинението тихо и меко, минавайки на пръсти покрай заспалите жени и прескачайки протегнатите крака на един застаряващ мъж. Понякога се презираше за мислите си, но възрастните ѝ бяха дотегнали. Откакто бе пристигнала, срещаше все повехнали лица. Нима никой друг не е останал? Само бабички, старци и тук-там деца, които бясно щурееха навред, за да направят впечатление на войниците. Те бяха единствените млади мъже, които човек можеше да види. Американците в техните сиви униформи, с лъчезарни усмивки, красиви зъби и искрящи очи. Серена им се бе нагледала за цял живот. Беше ѝ все едно на чия страна са воювали. Те бяха част от всичко това. И те носеха униформи точно както и другите. Какво значение имаше цветът на униформите? Черен, кафяв, зелен или... да речем, лилав, ален... или пък електрик... Тя остави мислите си да се реят на воля в топлата нощ. Наблюдаваше как униформите се

изсипват от влака, докато стоеше на перона, и спонтанно се извърна в другата посока. Дори и така Серена усещаше войниците близо до себе си, чуваше ги да разговарят помежду си, да се смеят на някоя шега или тихо да шепнат в тишината на късната вечер, която се разкъсваше единствено от стърженето на метал по влака.

— Ще запалите ли? — Една ръка внезапно се протегна към Серена и навлезе в полезрението ѝ, въпреки че бе с гръб, и тя стреснато поклати глава и вдигна рамене, сякаш да се предпази за бъдеще от онова, което се бе случило, да стои далеч от всичко. Човек оставаше с чувството, че Серена страда; при цялата ѝ завладяваща младост и красота у нея се долавяше нещо прекършено или може би съсипано завинаги, като че носеше някакъв ужасен товар или живееше в почти непоносима болка.

Но видът ѝ не издаваше нищо. Очите ѝ бяха ясни, лицето гладко. Въпреки грозните изпомачкани дрехи, с които бе облечена, тя бе зашеметяваща. Но ако някой се вгледаше по-внимателно, не можеше да не прозре болката. Един от войниците я бе доловил, докато наблюдаваше Серена, и сега, след като дръпна за последен път от цигарата си и я хвърли на перона, той усети, че младата жена отново привлича погледа му. Господи, колко е красива. С тази руса, почти бяла коса, подаваща се изпод тъмнозеления памучен шал, с който се бе пребрадила като селянка. Но не беше убедително. Серена не можеше да мине за селянка, без значение как беше облечена. Осанката ѝ я издаваше почти моментално, също и начинът, по който се движеше, по който извъръщаше глава като млада газела, с невероятна грация. Имаше нещо прекалено красиво у Серена. Човек едва ли не усещаше болка, когато я гледаше по-продължително. Бе смущаващо дори само да я зърнеш в тези бозави дрехи. Приискваше ти се да я потупаш по рамото и да я попиташ защо — защо си облечена така и какво правиш тук, пресована сред отрепките на човечеството в този претъпкан влак? И още много и много въпроси. Откъде е дошла? Къде отива? И защо е тъй зареян погледът ѝ?

Както бе застанала на перона в топлата лятна тъма, нищо у Серена не подсказваше отговора. Тя просто стоеше там. Изправена, с вдигната глава, много висока, много слаба и толкова крехка в омачканата памучна рокля. Погледна надолу към дълбоките гънки на евтиния плат и поприглади полата с изящни дълги пръсти, а мислите ѝ

сякаш се сблъскаха със спомена за един жест... ръката на майка ѝ с изцяло поддържан маникюр... как пригладва полите на роклята... бяла копринена рокля... на един прием в двореца... За момент Серена силно стисна затворените си очи, за да прогони видението. Налагаше се често да го прави. Но спомените все се връщаха.

Един от войниците я наблюдаваше как отново отвори очи и бързо тръгна надолу по перона. Изглеждаше като че ли бяга от нещо и той се чудеше какво ли е то, докато тя, слагайки крак на стъпалото, плавно и леко се качи във вагона, сякаш току-що бе възседнала чистокръвен кон и се готвеше да изчезне с него в нощта. Войникът не откъсваше очи от нея, внимателно разглеждайки източената тънка фигура, елегантно изправените рамене. Беше изключително грациозна. Сякаш бе някаква важна личност. И тя наистина беше такава.

— Scusi — прошепна отново тихо, проправяйки си път между насядалите, и се настани обратно на мястото си, въздъхна леко и облегна глава назад, ала този път, без да затваря очи. Нямахше смисъл. Беше ужасно уморена, но не ѝ се спеше. Как бе възможно да заспи сега? Оставаха само няколко часа до пристигането. Още няколко часа... още няколко часа... още няколко. Влакът потегли и колелата пак подхванаха рефрена на мислите ѝ, а тя се взираше в мрака и усещаше със сърцето, с душата, с костите си, че каквото и да се случи, поне се бе върнала у дома. Дори звукът на италианската реч наоколо вече бе облекчение.

Гледката през прозореца бе толкова позната, толкова успокояваща, че просто беше част от нея, дори сега, след като бе живяла четири години с монахините в манастира в северната част на щата Ню Йорк. Отиването там също бе едно безкрайно пътуване. Най-напред трябваше да премине границата в Тичино с баба си и с Флавио, един от малкото прислужници, които им бяха останали. А когато пристигнаха в италианската част на Швейцария, бяха тайно посрещнати от две въоръжени жени и две монахини. Тогава се раздели с баба си с реки от сълзи, стичащи се по бузите ѝ, силно се притискаше за последен път във възрастната дама и ѝ се искаше да я сграбчи и да я моли да не я отпраща. Вече бе понесла такава огромна загуба в Рим преди две години, когато... Не намирайки сили да си спомня, тя стоеше под полъха на студения въздух на италианските Алпи, сгушена за сетен път в немощната прегръдка на болната си баба...

— Ще идеш с тях, Серена, там ще бъдеш в безопасност. — Плановете бяха внимателно подготвяни вече почти цял месец. И в центъра на тези планове беше Америка. Толкова ужасно далеч. — И когато всичко свърши, ще се върнеш у дома. — Когато свърши... но кога щеше да свърши? Докато стояха там, Серена имаше чувството, че е изминал цял един живот, десет живота. На четиринайсетгодишна възраст вече бе преживяла две години война, тежка загуба, бе познала страха. Не толкова собствения си страх, колкото страха на другите. Възрастните живееха в постоянен ужас от Мусолини. В началото децата се опитваха да се преструват, че това не ги интересува. Но бе невъзможно. Рано или късно събитията те повличаха. Рано или късно те сграбчваха за гушата и те стискаха, докато не почнеш да си мислиш, че умираш.

Спомни си усещането, когато... гледаше как хората на Мусолини влачеха баща й... как той се мъчеше да не вика, за да изглежда смел, стараейки се безпомощно с поглед да даде кураж на жена си. И после ужасните звуци от онова, което бяха сторили с него в двора на двореца, и покъртителните стенания, които издаваше накрая. Но въпреки всичко те не го бяха убили тогава. Изчакаха до следващия ден и го застреляха заедно с други мъченици в двора на двореца „Венеция“, където се намираще главната квартира на Мусолини. Майката на Серена беше там, когато го разстреляха, и се тръскаше, умоляваше, викаше, плачеше, а войниците се кикотеха. Принцеса Ди Сан Тибалдо пълзеше в краката им, а мъжете в униформи се подсмиваха и се гавреха с нея. Един я сграбчи за косата и грубо я целуна, след което се изплю и я бутна на земята. Няколко мига по-късно всичко свърши. Бащата на Серена безжизнено увисна на стълба, където го бяха завързали. Майка й се втурна към него, ридаейки, и го прегърна обезумяла за сетен път, преди да застрелят и нея, просто за развлечение. И защо бе всичко това? Защото бяха аристократи. Защото баща й мразеше Мусолини. По това време Италия беше проядена от една особена отрова. Отровата на омразата и параноята, на алчността и на страха. Вселил се бе ужас, който смразяваше брат с брата, а понякога и съпруг със съпругата. Същият ужас беше изправил и чичото на Серена срещу баща й с някаква особена страст, която тя не бе в състояние да си обясни. Баща й смяташе, че Мусолини е дивак, клоун и го изразяваше гласно, но брат му не можеше да приеме разногласията помежду им. Серджио ди

Сан Тибалдо бе станал палаш на Мусолини в началото на войната. Именно Серджо предаде Умберто, именно той твърдеше, че Умберто е опасен, направо луд, и че работи за съюзниците, което всъщност не беше вярно. Истината беше, че Серджо щеше да спечели много, ако успееше да ликвидира Умберто, и го направи. Като по-малък син не бе наследил почти нищо от баща им, само чифлика в Умбрия, който ненавиждаше още от детските си години. А не можеше и да го продаде. Беше му завещан да го ползва, докато е жив, а след това бе длъжен да го остави на децата си или на децата на Умберто, ако той самият няма наследници. Според Серджо по-големият му брат бе получил всичко — титлата, парите, хубавата външност, двореца, който бе притежание на фамилията в продължение на седем поколения, произведенията на изкуството, величието, чара и, разбира се, Грациела, приказната фея със златисти коси и невероятни зелени очи. Тя беше прекрасна и той я обичаше, откак се помнеше. Винаги я бе обичал... винаги... още когато всички заедно прекарваха летата в Умбрия или в Сан Ремо, или в Рапало, когато беше още дете. Но тя винаги бе обичала Умберто. Всички обичаха Умберто... всички... а най-вече Грациела.

На погребението ѝ в Санта Мария Маджоре Серджо бе коленичил, разтърсван от ридания, питайки се защо се бе случило всичко това. Защо се бе омъжила за Умберто? Защо трябваше да се втурва към него, след като той бе вече застрелян? Никой от присъстващите не се досещаше каква роля бе изиграл Серджо за смъртта на брат си и снаха си. За общите им приятели той си беше останал слабохарактерен некадърник. И сега никой не знаеше истината, освен бабата на Серена. Именно тя започна да рови, питаше и разпитваше, обсаждаше с въпроси всеки, когото познаваше, докато не научи за грозното предателство. Единствено тя събра достатъчно смелост да се опълчи срещу Серджо, да предизвика един мъчителен, бурен скандал, примесен с изблици на ужас и скръб, и когато всичко приключи, Серджо за пръв път осъзна кошмара на онова, което бе сторил с човек от своята плът и кръв. И защо? Заради един дворец от бял мрамор? Заради една жена, която бе умряла в краката на своя съпруг и никога, абсолютно никога не бе обичала друг, освен съпруга си.

Защо го е направил, крещеше майка му. За да спечели любовта на Мусолини? „Това прасе ли, Серджо? Това прасе? Ти уби първородния ми син заради него?“ Неизбежната последица от майчиния гняв бе, че сега той трепереше и знаеше, че през останалата част от живота си трябва да живее с истината. Пред майка си отрече всичко, отрече, че е предал Умберто, че изобщо е имал пръст в неговата гибел. Ала тя знаеше това, узна го и Серена. Тези нейни искрящи зелени очи го пронизваха на погребението и когато накрая момичето си тръгна, той изпита облекчение. Безсилна да се пребори с насилията на Мусолини и не желаейки да изложи на показ греха на братоубийството, което синът ѝ бе извършил, възрастната принцеса Ди Сан Тибалдо бе взела Серена и най-стария от слугите и ги бе извела от Рим. Дворецът вече беше негов, така му каза, когато за последен път застана в ярко осветеното фойе от бял и черен мрамор. Заяви му, че никога повече не иска да го вижда, нито пък къщата. Той вече не е неин син, той е чужд човек. И тя за последен път спря погледа си върху него, а застаряващите мъдри очи започнаха отново да се пълнят със сълзи. Поклати бавно глава и без да отрони дума, прекрачи прага.

И тя, и Серена повече не видяха чичо ѝ, нито двореца, нито Рим. Когато за последен път излезе през богато украсените врати и се озова на Виа Джулия, Серена беше на дванайсет, ала две години по-късно, потръпваща от мразовития въздух на Алпите, имаше чувството, че са напуснали Рим същия следобед. Това бяха трудни години, през които тя се мъчеше да се отърси от спомена за звуците, които баща ѝ издаваше, докато войниците го биеха на двора, за безумния поглед, с който майка ѝ изтича от къщата на следващата сутрин, косата ѝ сресана надве-натри, с разширени от ужас очи, загърнатата в червено вълнено палто, за гледката, която представляваха телата им, когато войниците ги оставиха до портата, проснати върху белите мраморни стъпала, и как кръвта им бавно се стичаше в тревата... и нескончаемите писъци на Серена, щом ги видя... Виждаше ги да лежат там дори в мига на сбогуването с баба си. Спомените още не бяха избледнели, а ето че губеше и нея. Губеше я, защото я изпращаха на безопасно място, баба ѝ настояваше за това. Но каква безопасност можеше да се намери в смутното време, Серена проумя тази нелепост, когато бе едва на четиринайсет години. Никога нищо вече нямаше да бъде безопасно. Нищо. С изключение на баба си тя бе загубила всичко.

— Ще ти пиша, Серена, обещавам. Всеки ден. И когато Италия се превърне отново в хубаво място, ти ще се върнеш тук и ще живееш с мен. Обещавам ти го, скъпа. Обещавам... — Въпреки че беше много силна, принцесата се задави при тия думи и притисна Серена до гърдите си, последното късче нейна плът, тази сетна връзка с първородния ѝ син. Когато Серена замине, тя вече не ще има никого. Но нямаше друг избор. Беше прекалено опасно за внучката ѝ да остане. През последните два месеца войниците от площад „Сан Марко“ бяха заговаряли момичето. Дори в най-прости, неугледни дрехи Серена беше твърде красива, твърде висока, твърде женствена, въпреки че беше само на четиринайсет години. Един я беше проследил от училище до къщи, беше я дръпнал грубо за ръката и я беше целунал, притискайки я с цялото си тяло до стената. Някой от прислугата ги бе видял там, Серена — задъхана и уплашена, с разширени от ужас очи, без обаче да смее да проговори, защото се боеше, че този път ще вземат нея или баба ѝ. Тя изпитваше ужас от лицата на войниците, от смеха, от очите им. И възрастната жена знаеше, че всеки ден крие опасност за Серена, че дори да я пуска да излиза от къщата е рисковано. Тя не можеше с нищо да възпре войниците, не бе по силите ѝ да предпази Серена от дивацината, която цареше наоколо и ставаше все по-брутална. Всеки ден заплашваше да ги сполети нещастие и Аличия ди Сан Тибалдо бе непоколебима — тя трябваше да спаси момичето, преди това да се е случило. Няколко седмици търси решение на този проблем и когато епископът ѝ го предложи, си даде сметка, че няма друг изход. Същия ден след вечеря тя спокойно разказа на Серена за плана. Отначало момичето се разплака и започна да я моли, да я уговаря да не я изпраща надалече, поне не толкова далече. Тя можеше да отиде в чифлика в Умбрия, да се крие там, можеше да си отреже косите, да облече грозни дрехи, да работи на полето... можеше да върши всичко, но, моля те, бабо... моля те... Ала сърцераздирателните ридания не помогнаха. Да ѝ разреши да остане в Италия означаваше да я унищожи, да я подлага на риск всеки ден, животът им щеше да бъде едно постоянно мъчение при мисълта, че могат да я убият, наранят или изнасят. Единственото, което оставаше на баба ѝ, бе да я изпрати някъде до края на войната. Застанали на швейцарската граница, и двете знаеха, че това може да продължи много дълго.

— Скоро ще се завърнеш, Серена. И аз ще съм тук, скъпа моя. Каквото и да стане. — Тя се молеше уверенията ѝ да не се окажат лъжа, а от очите на младото момиче се лееха реки от сълзи и крехките му рамене се тресяха в ръцете ѝ.

— Me lo prometti? Обещаваш ли ми? — едва изрече Серена.

Баба ѝ я притисна мълчаливо и я целуна за последен път, а после, кимвайки на двете жени и на монахините, грациозно отстъпи назад и монахините прегърнаха Серена и я поведоха нанякъде. До манастира тя трябваше да измине пеша няколко километра. На другия ден щяха да я закарат с автобус заедно с група деца на няколкостотин километра. После щяха да я предадат на друга група и да я отведат в Швейцария. Целта беше Лондон и оттам Щатите. Предстоеше дълго и трудно пътуване, а и имаше опасност от бомбардировки над Лондон или над океана. Маршрутът, който Аличия бе избрала за своята внучка, беше рискован, но предлагаше по-голяма възможност за безопасност и оцеляване. Ако останеше в Италия, момичето бе обречено със сигурност, в един или друг смисъл, а тя по-скоро би умряла, отколкото да им позволи да докоснат Серена. След всичко, което Серджи бе сторил, Аличия се чувстваше задължена да пази дъщерята на Грациела и Умберто. Сега си нямаше никого, освен Серена... едно тъмнокафяво петънце, светлорусата коса, напъхана в тъмна плетена шапка... Когато стигнаха последната височина, момичето се обърна и за сетен път ѝ махна с ръка, преди да изчезне от погледа ѝ.

За Серена това бе едно безкрайно и ужасно пътуване, пет денонощия прекараха в противобомбени скривалища в Лондон, после заминаха за провинцията и напуснаха страната с товарен кораб от Дувър. Пътуването до Щатите беше потискащо и дни наред Серена не пророни нито дума. Изобщо не знаеше английски. Някои от монахините, които ги придружаваха, говореха френски, Серена също, но нямаше никакво желание да общува с когото и да било. Вече бе загубила всички. Всичко и всички. Родителите си, чичо си, баба си, дома си, накрая и родината си. Нищо не ѝ бе останало. Стоеше на палубата, една самотна фигура в кафяво и сиво, и вятърът развяваше дългите ѝ светлоруси коси. Монахините я наблюдаваха мълком. В началото се опасяваха да не прибегне до отчаян акт, но с времето

започнаха да я разбират. Човек можеше да научи доста за това момиче само като го наблюдава. Серена притежаваше изключително чувство за достойнство. Излъчваше и сила, и гордост и в същото време се усещаше мъката и преживяната загуба. Сред децата, заминаващи за Щатите, имаше и други с нейната злочеста съдба, две от тях бяха загубили не само своите родители, но и братята и сестрите си при въздушни нападения, някои бяха останали без майка или баща, всички страдаха по загинали любими приятели. Ала Серена бе загубила нещо повече. Когато научи за предателството на чичо си, у нея се стопи вярата и обичта към хората. Единственият човек, комуто се бе доверявала през изминалите две години, беше баба й. На никого друго не вярваше. Нито на слугите, нито на войниците, нито на правителството. На никого. И сега този единствен човек, на когото можеше да разчита, не беше до нея. Ако някой се вгледаше в дълбоките й зелени очи, щеше да срещне там бездънна мъка, разкъсваща сърцето, неизмерима скръб и отчаяние, които помрачават детския взор само по време на война.

Понякога тъгата не бе така очевидна. Когато пристигна в манастира в Северен Ню Йорк, тя вече се смееше, макар и рядко. Обикновено беше сериозна, напрегната, тиха и не пропускаше свободен миг, без да пише на баба си, задаваше й хиляди въпроси и й разказваше за всеки изминал ден до най-малката подробност.

Ала през пролетта на 1943 престана да получава писма от принцесата. Отначало Серена леко се обезпокои, а после изпадна в дълбока тревога. Нощем лежеше будна, тръпнеше от ужас, като през първите дни в главата й се въртяха стотици въпроси, после предположения, след тях опасения и накрая бе завладяна от силна омраза... Това отново бе дело на Серджо... Отишъл е във Венеция и е убил баба й. Сигурно го е направил, защото тя знае истината за неговото предателство, а той не е могъл да се примири с мисълта, че е разкрит, и я е убил. Някой ден ще посегне и на Серена. Но нека само се опита... И при тази мисъл великолепните й зелени очи се присвиваха от такава омраза, каквато дори не подозираше, че таи у себе си. „Нека, аз първа ще го убия. Ще го наблюдавам как умира бавно, ще...“

— Серена? — При слабата светлина, която се процеждаше от коридора, тя видя, че на вратата на стаята бе застанала игуменката. — Случило ли се е нещо? Лоши новини от къщи ли си получила?

— Не. — Серена седна в леглото и стените сякаш бързо се отдръпнаха, тя поклати глава и зелените ѝ очи се замъглиха.

— Сигурна ли си?

— Не, благодаря ви, майко. Много мило от ваша страна, че питате. — Пред никого не можеше да открие душата си. Освен пред баба си в ежедневните писма, на които от два месеца вече отговор не идеше. Серена бързо стана и стъпи на студения под — в обикновена памучна нощница, с руси коси, падащи по раменете ѝ като тежки завеси, с лице на изваяна с длето мраморна статуя, прекрасно лице на момиче, което е само на шестнайсет години.

— Може ли да седна? — Игуменката я гледаше с нежност.

— Да, майко.

Майка Констанс се отпусна на единствения дървен стол в стаята, а Серена след кратко колебание приседна на леглото с чувство на неудобство и тревога, която още напираше в очите ѝ.

— Нищо ли не мога да направя за теб, дете? — Другарчетата ѝ се чувстваха тук като у дома си. Малчуганите от Англия, Италия, Холандия, Франция. От четири години манастирът бе пълен с деца, доведени от Европа, повечето от които вероятно щяха да се върнат обратно, ако близките им останеха живи след войната. Серена бе най-голямата. Имаше и едно дванайсетгодишно момиче. Другите бяха доста по-малки, на пет, шест, седем, девет години. Всички бяха станали по-непринудени, като че не бяха избягали от ужаси и страдания, а идеха от страната на приказките, сякаш не бяха чували за война и не изпитваха никакъв страх. Но страхът беше в тях и понякога нощем ги връхлитаха кошмарите, макар че, общо взето, да бяха една весела, безгрижна дружина. Никой не би повярвал на разказите за онова, което ги бе сполетяло, преди да пристигнат тук, и в повечето случаи нямаше видими следи от стреса, породен от войната. Ала Серена беше различна от самото начало. Единствено игуменката и две други монахини знаеха с подробности какво бе преживяла, баба ѝ бе споделила с тях в писмо, което пристигна скоро след нейното идване. Принцесата бе сметнала, че трябва да знаят всичко, но от самата Серена не бяха чули нито дума. През всичките тези години тя не им бе открила душата си. Все още не.

— Какво те мъчи, детето ми? Зле ли ти е?

— Добре съм... — За частица от секундата се поколеба, сякаш в миг ѝ се прииска да отвори съкровената врата. Това се случваше за пръв път и майка Констанс усети, че сега трябва да е упорита и да настоява, дори да бъде болезнено за Серена да разкрие чувствата си. Беше очевидно, че момичето страда много повече, отколкото преди. — Аз съм... само дете... — Майка Констанс не каза нищо, но нежният ѝ поглед не изпускаше Серена, докато накрая тя не можа да устои. Изведнъж от очите ѝ бликнаха сълзи и потекоха по бузите ѝ. — Вече почти два месеца няма писмо от баба.

— Разбирам. — Майка Констанс бавно кимна. — Не мислиш ли, че може да е заминала някъде?

Серена поклати глава и избърса сълзите с грациозната си ръка.

— Къде би отишла?

— В Рим вероятно. Във връзка със семеен бизнес. — Погледът на момичето изведнъж стана суров.

— Тя няма повече работа там.

— Разбирам. — Игуменката не искаше да я притеснява. — Изглежда, става все по-трудно, дори от Лондон пощата се бави. — През целия ѝ престой в Ню Йорк писмата от баба ѝ достигаха до нея чрез сложна мрежа от тайни презокеански канали. Пренасянето на пратки от Италия в Щатите беше направо подвиг. Но досега те винаги идваха. Винаги.

Серена я погледна въпросително.

— Не мисля, че това е причината.

— Има ли някой друг, на когото да пишеш?

— Освен на... — Сега там беше останала само една възрастна прислужница. Всички други трябваше да напуснат, Мусолини не допускаше никой от старата аристокрация да държи многобройна прислуга, с каквато разполагаше принцесата. Бяха благоволили да ѝ разрешат една-единствена прислужница. Някои искаха да продължават да работят без заплащане, но те не им позволиха. И епископът бе починал предната зима, така че Серена нямаше към кого друго да се обърне.

— Утре ще пиша на Марчела. — Тя се усмихна за пръв път, откакто монахинята бе влязла в стаята ѝ. — Трябваше да се сетя за това по-рано.

— Сигурна съм, че баба ти е добре, Серена.

Момичето поклати глава. Тъй като Аличия наскоро бе навършила осемдесет години, тя не беше съвсем сигурна. Но в писмата си принцесата въобще не бе споменавала, че е болна или че не се чувства добре. Всъщност Серена нямаше причина да смята, че нещо не е наред. С изключение на мълчанието... което необяснимо защо продължаваше. Писмото, което тя изпрати до Марчела, ѝ беше върнато четири седмици по-късно, неотваряно, с една бележка, надраскана от пощенски раздавач, че Марчела Фабиани вече не живее на този адрес. Дали не са се преместили в чифлика? Изглежда, нещата във Венеция са се влошили. Чувството на паника нарастваше и Серена ставаше още по-мълчалива и напрегната. Един ден изпрати писмо на баба си в Умбрия, но и то ѝ бе върнато. Писа и до управителя на имението, ала получи обратно неразпечатания плик, върху който прочете „Починал“. През първите седмици, а после и месеци, бе обхваната от мъчителен смут и отчаяние, но с течение на времето ужасът затихваше и преминаваше в тъпа болка. Нещо се бе случило, това бе несъмнено, но като че ли нямаше начин да се намери някакво обяснение. Никой не ѝ бе останал. Никакъв роднина, освен Серджо, разбира се. И сега, покрусена, Серена нямаше към кого да се обърне. Не виждаше друг изход, освен да чака момента, в който ще може да се върне в Италия и сама да разбере истината.

Все още имаше достатъчно пари, за да го направи. На тръгване принцесата бе мушнала в ръката ѝ дебела пачка американски банкноти. Серена нямаше представа как баба ѝ се бе снабдила с долари, но когато на следващия ден тихо ги преброи на глас сама в банята, откри, че възлизат на хиляда. А монахините бяха получили чрез неведоми международни канали други десет хиляди, за грижите по нея и за нещата, от които би имала нужда по време на престоя си в манастира. Серена знаеше, че доста от тях трябва да са останали. И през безсънните нощи в леглото си тя кроеше планове как да използва парите, за да се завърне в Италия веднага щом войната свърши. Ще замине направо за Венеция, ще научи какво е станало и ако Серджо е причинил нещо на баба ѝ, тутакси ще отиде в Рим и ще го убие.

С тази мисъл живя почти две години. Войната в Европа приключи през май 1945-а и в същия миг Серена започна да подготвя завръщането си. Някои от децата все още се надяваха родителите им да се обадят и да им съобщят, че всичко е готово за посрещането им, но

Серена нямаше какво да очаква, освен билета и документите си. Дори не ѝ трябваше позволение от монахините. Беше вече осемнайсетгодишна, а деветнайсет навърши във влака. Сякаш бе минала цяла вечност, докато получи разрешително за пътуване, но вече го имаше.

Майка Констанс я придружи до кораба в Ню Йорк. Прегърна я и я задържа така доста време.

— Запомни, детето ми, че каквото и да се е случило, ти не можеш да го промениш. Вече не. А и преди нямаше да успееш. Ти беше тук, където тя искаше да бъдеш. И това беше най-доброто за теб, да си при нас.

Тогаваша Серена се отдръпна и майка Констанс видя, че по нежните ѝ бузи се стичат сълзи, бликащи от огромните зелени очи, побистри от изумруди, и сърцето на възрастната жена се сви от обич и тревога, мъка и жалост.

— Вие бяхте толкова добра с мен, майко, през всичките тези години. Благодаря ви.

Серена още веднъж я прегърна, сирената на кораба отново изсвири, този път по-настоятелно, и достолепната монахиня напусна каютата. Последните ѝ думи бяха „Бог да е с тебе“, а малко след това Серена я гледаше как ѝ маха от пристанището, докато тя самата неистово махаше от кораба, но вече с усмивка на уста.

Това бе само преди девет дни. Мислите ѝ бяха изпълнени със спомени за майка Констанс, когато погледна през прозореца на купето и видя, че се е зазорило. Съзерцаваше с удивление небето, оцветено в розово и сиво, а влакът се носеше през нивя, които не бяха жънати от години и по които имаше следи от бомби, и сърцето ѝ се сви от болка за родината, за народа, за тези, които бяха страдали, докато тя е била в безопасност в Щатите. Серена се почувства така, сякаш им дължеше нещо, частица от себе си, от своята душа, от живота си. Докато тя е яла печени пуйки и сладолед край река Хъдсън, те са се мъчили, борили са се и са умирали. И ето ги сега заедно, оцелелите, в зората на новата ера, на новия живот. Серена усети, че в гърдите ѝ се надига буца, влакът продължаваше своя път и тя се загледа в слънцето, което багреше ранния утринен небосклон. Най-накрая денят настъпи. Тя си бе у дома.

Половин час по-късно влакът спря на гара Санта Лучия и бавно, почти без дъх, Серена слезе от вагона след възрастните жени и децата, след беззъбите старци и войниците и се озова пред мрачния страничен изход, водещ към Венеция, взирайки се в същата гледка, на която се бе любувала по два пъти в годината като дете, когато бе идвала тук с родителите си. Но тях вече ги нямаше и това не беше великденска ваканция. Очакваше я един нов свят и един нов живот и тръгвайки си от гарата, тя се загледа в озарените от яркото слънце старинни сгради и в отблясъците по водата в Канале Гранде. Няколко гондоли се поклащаха до кея, а недалеч се виждаше цяла флотилия от свободни лодки, чиито лодкари високо приканваха евентуални пътници. Изведнъж Серена усети с цялото си същество ритъма на живота около себе си и наблюдавайки суетнята, тя се усмихна за пръв път от много дни насам. Усмивка като тази сърцето не ѝ бе подсказвало от години.

Нищо не бе променено и в същото време всичко се бе променило. Войната бе дошла и си бе отишла, оставяйки разруха и гибел, Серена бе загубила близките си, а подобно нещастие бе сполетяло и безброй други хора, но ето че тук всичко е такова, каквото си е било в продължение на векове — Венеция със своето непокътнато златно великолепие. Серена се усмихна на себе си, а след това, когато забърза и се сля с тълпата, тихичко се засмя. Тя бе пораснала в този последен единствен миг и сега си бе у дома.

— Синьорина! — подвижна един гондолиер, загледан с възхищение в дългите ѝ стройни крака. — Синьорина!

— Si... gondola, per piacere^[1]. — Това бяха думи, които преди бе изричала хиляди пъти. Родителите ѝ винаги я оставяха да избере гондолата, която ѝ харесваше.

— Ессо^[2]. — Той направи дълбок поклон, помогна ѝ да се настани на седалката, натовари единствения ѝ смачкан и очукан куфар, тя му съобщи адреса и се облегна назад, а гондолиерът ловко и бързо потегли сред завихрения трафик по Канале Гранде.

[1] Да... гондола, ако обичате (ит.). — Б.пр. ↑

[2] Ето (ит.). — Б.пр. ↑

2.

Докато гондолиерът бавно лавираше, Серена с благоговение се оглеждаше наоколо и спомените се нижеха, спомени, за които не бе намирала сили в продължение на четири години, а ето че сега изведнъж бяха нахлули в съзнанието ѝ. Обляната в слънце фигура на Духа Пазител на митницата сякаш я наблюдаваше, докато тържествено минаваха отдолу, гондолата се движеше с познатия ритъм, нещо, което никога не бе забравяла и което с такава странна сила я пленяваше и омайваше като дете. Непроменени бяха останали и многовековните исторически паметници на Венеция, които започваха да се очертават в далечината с достолепие, от което все още дъхът ѝ секваше — „Кад’Оро“, в цялото си величие, и „Ка Песаро“, живописните малки площади и мостчета, а после изведнъж се плъзнаха под Понте ди Риалто и продължиха надолу по Канале Гранде покрай огромните дворци „Гримани“, „Папдополи“, „Пизани“, „Мочениго“, „Контарини“, „Граси“, „Редзониго“, най-великолепните дворци на Венеция, които можеха да се видят, подминаха Понте дел Академия, от двете страни се редяха градините на двореца „Франкети“ и „Палацо Дарио“, „Санта Мария дела Салуте“, която внушително се извисяваше отдясно, дворците „Доджис“ и „Кампаниле“ и след миг гондолата почти внезапно се озова при площада „Сан Марко“, а Серена с възхищение съзерцаваше смайващата красота, пред която направо бе занемяла, когато спряха. Почувства се така, както вероятно са се чувствали древните венецианци, които след безкрайните си пътувания до чужди пристанища е трябвало само в миг да зърнат тази гледка, за да преоткрият с почуда цялото великолепие на онова, което преди време са напуснали.

— Красиво е, синьорина, нали? — Гондолиерът погледна с гордост „Сан Марко“, а после отново обърна очи към нея. Но тя само кимна. Беше невероятно да се върнеш след толкова много години и да видиш, че нищо тук не се е променило. Целият свят беше обърнат наопаки, а Венеция дори не бе докосната от войната. Наблизо бяха падали бомби, но като по чудо самият град бе останал непокътнат...

След това гондолата бавно продължи под Понте ди Палия, плъзна се под прочутия Понте дей Соспири — Моста на въздишките, а после пое из лабиринт от по-малки канали и мина покрай други не толкова значими дворци и древни статуи, украсяващи изящните фасади. Нижеха се кокетни площади и пищни сгради и навсякъде цареше богатото великолепие, което бе привличало хората във Венеция в продължение на стотици години.

Но Серена вече не бе омаяна от архитектурата. Щом завиха из по-тесните канали, лицето ѝ стана напрегнато и докато погледът ѝ обхождаше познатите места, които се мярваха край тях, на челото ѝ се появи бръчки. Вече се приближаваше към отговорите на въпросите, измъчвали я цели две години, те бяха почти на хвърлей разстояние.

Гондолиерът се обърна към нея, за да потвърди адреса, но като видя изражението ѝ, не каза нищо повече. Той знаеше. Бе наблюдавал и други, които се завръщаха у дома. Предимно войници. Някои идеха от плен при майките си, любимите и съпругите. Зачуди се кого ли търси неговата млада красива пътничка и къде ли е била. Мълком ѝ пожела каквото търси, да го намери. Вече бяха само на двеста-триста метра от къщата и Серена я бе съзряла. Тя видя, че капациите на прозорците висят, извадени от пантите, някои прозорци бяха заковани с дъски, а водата на плиткия канал се плискаше в каменните стъпала точно под металната решетка на площадката. Когато гондолата наближи, Серена стана.

— Искате ли да позвъня вместо вас? — Имаше голям старомоден звънец и чукче, но девойката бързо поклати глава. Гондолиерът ѝ подаде ръка, тя внимателно стъпи на площадката и бегло погледна затъмнените прозорци — знаеше добре какво значи това.

Серена се поколеба за миг, който продължи цяла вечност, а после припряно дръпна шнура на звънца и зачака със затворени очи, припомняйки си онзи трепет, с който някога ръката ѝ бе докосвала този звънец... когато нетърпеливо броеше секундите до мига, в който някое познато лице се появи, а отзад баба ѝ усмихната очаква да я прегърне и Серена радостно тръгва с нея по стълбите към големия салон... гоблените... разкошния брокат, статуите, миниатюрите на изящните златисти коне от мед на „Сан Марко“ в горния край на стълбището... Ала този път последва само тишина, нарушавана от плисъка на водата в канала зад нея. Серена знаеше, че никой няма да ѝ отвори.

— Non c'è nessuno, signorina?^[1] — попита гондолиерът. Но въпросът беше безсмислен. Разбира се, че нямаше никой в къщата и не бе имало от години. За секунда погледът на Серена се спря на чукчето и ѝ се прииска да опита и с него, да накара някого вътре да отвори вратата, да върне часовника назад.

— Е!... Е! — чу настойчив, почти враждебен глас, обърна се и видя един търговец на зеленчуци, който минаваше с лодката си покрай тях и наблюдаваше Серена с подозрение. — Не разбирате ли, че няма никой?

— Знаете ли къде са? — Серена се провикна, наслаждавайки се отново на звука на родния си език. Сякаш никога не бе заминавала. Сякаш четирите години в Щатите бяха заличени от живота ѝ.

Търговецът на зеленчуци сви рамене.

— Кой би могъл да знае? — После философски добави: — Войната... много хора се преселиха.

— Да сте чули какво е станало с жената, която живееше тук? — В гласа на Серена започваше да се долавя писклива нотка на ужас и гондолиерът съчувствено я погледна, а през това време към тях бавно се приближи пощенската лодка, от която раздавачът любопитно се взираше в лицето на девойката.

— Къщата беше продадена, синьорина — отговори на въпроса ѝ той.

— На кого? Кога? — Серена ококори очи от изненада. Продадена? Къщата била продадена? Такова предположение никога не ѝ бе минавало през ум. Но защо баба ѝ е продала къщата? Дали е била без пари? Серена никога не се беше замисляла за това.

— Продадоха я миналата година, още по време на войната. Купиха я някакви хора от Милано. Казаха, че когато войната свърши, ще се пенсионира и ще се преместят във Венеция... да стегнат къщата...

След тези думи раздавачът повдигна рамене, а Серена се почувства като в капан. „Да стегнат къщата.“ Какво, по дяволите, има предвид той? Какво говорят тези хора? Да стегнат какво? Бронзовите статуи? Безценните антики? Мраморният под? Безупречните градини? Какво има да се стяга? Раздавачът усети болката ѝ. Доближи лодката си до площадката и погледна девойката в лицето.

— Приятелка ли ви беше... възрастната дама? — Серена бавно кимна, без да смее да проговори. — Есо. Carisco allora.^[2] — Само му се струваше, че разбира, но всъщност не разбираше. — Тя почина... Преди две години. През пролетта.

— От какво? — Серена усети как ѝ премалява и краката ѝ се подгъват, сякаш изведнъж някой бе изтеглил всички кости от тялото ѝ. За момент ѝ се стори, че ще припадне. Това бяха думите, които бе очаквала, думите, от които се бе страхувала, и ето че вече ги чу и те се врязаха в нея като нож. Искаше ѝ се този мъж да греши, но като погледна любезното му застаряло лице, разбра, че говори истината. Баба ѝ вече я няма.

— Знаете, тя беше много възрастна, синьорина. Почти на деветдесет.

Серена поклати глава почти разсеяно и тихо отрони:

— Не, миналата пролет навърши осемдесет.

— Тъх — кротко се съгласи той, щеше му се да я утеши, ала не знаеше как. — Синът ѝ дойде от Рим, но само за два дни. По-късно чух, че откарал всичко в Рим, всичките ѝ неща. А къщата обяви веднага за продан. И въпреки това измина цяла година, докато я продаде.

„Значи пак Серджо — помисли си Серена. — Серджо. Отмъкнал е всичко в Рим.“

— Ами писмата? — Гласът ѝ вече беше сърдит, сякаш нещо в нея бавно започваше да се разпалва. — Къде отиваше пощата ѝ? И нея ли му изпращаха?

Раздавачът кимна.

— С изключение на писмата до прислугата. Каза ми тях да ги връщам обратно.

Значи Серджо е получавал всичките ѝ писма. Защо не ѝ съобщи? Защо никой не ѝ писа, за да ѝ извести? В продължение на повече от две години тя се побърка да чака, да се чуди, да си задава въпроси, на които никой не можеше да отговори. Но той е можел, копелето мръсно.

— Синьорина? — Пощенският раздавач и гондолиерът чакаха. — Va bene?^[3]

Тя бавно кимна.

— Si... si... grazie...^[4] Аз само... — Беше готова да започне да обяснява, но вместо това очите ѝ се напълниха със сълзи. Серена се

извърна и двамата мъже се спогледаха.

— Съжалявам, синьорина.

Девојката поклати глава, все още обърната с гръб, и раздавачът продължи пътя си. Гондолиерът не помръдваше. Серена за последен път погледна ръждясалите панти на вратата и погали с пръсти шнура на звънеца, сякаш да докосне някаква частица, до която баба ѝ се бе докосвала и която се бе превърнала в нейна плът и кръв, а после бавно тръгна към гондолата с чувството, че тук завинаги е останало късче от сърцето ѝ. Значи Серджо все пак бе постигнал целта си — титлата. Толкова го мразеше. Искаше ѝ се тази титла да го смаже, да му донесе смърт, далеч по-ужасна от гибелта на баща ѝ.

— Синьорина? — Гондолиерът гледеше как лицето ѝ се изкривява от гняв и скръб и се чудеше каква ли мъка се е загнездила в душата ѝ, за да кара едно толкова младо същество така да страда. — Къде искате да отидете сега?

Тя се поколеба за миг, не знаеше какво да прави. Дали да се върне на гарата? Не беше готова. Не още. Най-напред трябваше да свърши една работа. Обърна се бавно към гондолиера, припомняйки си онази прелестна черквица... Може би там някой ще знае нещо повече?

— Закарайте ме, моля, до Кампо Санта Мария Нуова.

— „Maria dei Miracoli“?^[5] — попита той, назовавайки по име черквата, където тя искаше да отиде. Серена кимна и мъжът ѝ помогна да се качи, после бавно отблъсна гондолата от площадката, а очите на девојката не се отделяха от къщата, която щеше винаги да помни и която никога повече нямаше да види. Това щеше да бъде последното ѝ пътуване до Венеция. Нямаше причина да се завръща. Вече не.

„Санта Мария дей Мираколи“ си беше същата, каквато Серена си я спомняше — малка скромна черква, почти цялата скрита зад високата ограда. Едва вътре се разкриваха чудесата на „Мария Чудотворната“, едва вътре мраморните инкрустации и изящни резби смайваха с красотата си новодошлия и все така възхищаваха онези, които я посещаваха от десетки години. Серена влезе и се спря, за миг ѝ се стори, че баба ѝ стои до нея както едно време, когато всяка неделя идваха на службата. Тя застина безмълвна в продължение на няколко минути, после бавно пристъпи към олтара и коленичи, като отчаяно се опитваше да не мисли... какво да прави сега... къде да отиде.

Ако се отдаде изцяло на скръбта си, нямаше да ѝ олекне. И все пак мисълта, че тази скъпа загуба е факт, раздираше сърцето ѝ и две самотни сълзи се търкулнаха по бузите ѝ към изящно изваяната брадичка. Миг след това тя се изправи и тръгна към канцеларията в задната част на църквата, за да потърси свещеника. Когато влезе, видя възрастен мъж в свещеническа дреха, който седеше до скромно бюро и четеше от молитвеник с протрита кожена подвързия.

— Отче? — Той бавно вдигна глава и погледна право в зелените очи на Серена. „Сигурно отскоро е в енорията“, предположи тя. Не си го спомняше от времето, преди да замине. — Чудя се дали бихте могли да ми помогнете. Търся сведения за баба си.

Възрастният мъж въздъхна и полека се изправи. Откакто бе свършила войната, толкова много хора идваха да узнаят нещо за близките си. Имаше починали, преселили се, безследно изчезнали. Беше невероятно той да може да ѝ помогне.

— Не зная. Ще проверя в регистрите. Името ѝ?

— Принцеса Аличия ди Сан Тибалдо — промълви Серена, далеч от мисълта да му направи впечатление, но въпреки това отношението му сякаш в миг се промени. Той се оживи, стана по-заинтригуван, по-услужлив и тя неволно се раздражни. Ще рече ли това, че титлата е от такова значение? Нима тя прави хората различни? Защо? Сега всички тези неща изглеждат така маловажни. Титли, имена, рангове, пари. Единственото, което имаше значение за Серена, бе, че баба ѝ е мъртва.

Свещеникът тихичко си шепнеше нещо, докато се ровеше из чекмеджетата с документи, а после започна да проверява в някакъв огромен регистър, което продължи сякаш безконечно, накрая поклати глава и вдигна очи към Серена.

— Да. — Той обърна регистъра към нея. — Ето. Девети април 1943-та. Причината за смъртта е била естествена. Свещеник от тази черква е отслужил последната церемония. Погребана е в градината. Искате ли да видите гроба? — Серена кимна и със сведена глава го последва навън, в ярко обляна от слънцето малка градина, заобиколена от ниски дървета и осеяна с цветя, сред които се подаваха стари надгробни паметници. Свещеникът се отпрати към далечния ъгъл, където имаше само няколко паметника, и всичките изглеждаха нови. С отмерен жест ѝ посочи един от тях — скромен паметник от бял мрамор, спря за момент поглед върху Серена, след това се обърна и си

отиде. Девойката стоеше като вцепенена. Издирването приключи, бе намерила отговора на всички въпроси. Значи баба ѝ лежи тук, под тези дървета, скрита зад стените на „Санта Мария дей Мираколи“, била е тук през всичкото това време, докато ѝ пишеше писмо след писмо и се молеше да е още жива. На Серена ѝ се искаше да се ядоса, да мрази, да отмъсти. Но имаше ли нужда от омраза и отмъщение? Битката бе приключила. Всичко бе свършило в тази тиха градина и единственото, което девойката изпитваше, бе тъга.

— Ciao, nonna^[6] — прошепна тя, когато накрая се обърна, за да си тръгне с очи, замъглени от бликналите сълзи. Не се върна да каже „довиждане“ на свещеника, но когато отново прекоси красивата малка черква, го завари да я чака до вратата и преди тя да излезе, той се приближи към нея и гледайки я загрижено и мило, два пъти ѝ стисна ръката.

— Довиждане, принцесо... довиждане...

„Принцеса“? За миг Серена се поспря обърквана и се обърна стреснато към него. Принцеса, той я нарече принцеса?... А после бавно кимна. Баба ѝ вече я нямаше. Значи тя е принцесата и тичайки по стълбите надолу към площадката, където бе оставила гондолиера, Серена съзнаваше, че това няма никакво значение, абсолютно никакво.

Докато се отдалечаваха с гондолата, десетки мисли нахлуха в главата ѝ. Серджо. Какво ли е направил с парите, които е взел от къщата? Ами със скъпоценностите на родителите ѝ и с красивите вещи на баба ѝ? Изведнъж я обзе страстно желание да му потърси обяснение, отчет, искаше ѝ се този презрян човек, който унищожи семейството ѝ, да възстанови всичко, което ѝ бе отнел. Тя знаеше, че той не е в състояние да го стори. Каквото и да направи, Серджо нямаше да ѝ възвърне онова, което бе загубила. И все пак нещо я караше да се срещне с него, да предяви претенции, да го накара да ѝ даде отчет за това, което в известна степен е нейно. И докато бавно се придвижваха с гондолата обратно към Канале Гранде и площад „Сан Марко“, Серена вече знаеше къде отива. Венеция беше свързана с баба ѝ. Беше част от нея. Винаги е била някак непозната и различна за Серена, интригуваща и вълнуваща, като приключение, дори през двете години, през които бе живяла в този град след смъртта на родителите си. Но сега, след като бе стигнала дотук, тя разбираше, че не бива да

спира. Трябва да извърви целия път до корените си. Трябва да се завърне у дома.

— Желаете ли да отидете на площада, синьорина?

— Не — бавно поклати глава Серена. Не на площада. Бе приключила с това, което имаше да прави във Венеция. Бяха изминали само три часа от нейното пристигане, а тя трябваше да продължи по пътя си. — Не, благодаря. Не на площада. Закарайте ме обратно до Санта Лучия.

Гондолата бавно се плъзна под Понте дей Соспири и Серена затвори очи. Почти инстинктивно гондолиерът започна да пее; беше тъжна, жаловита песен и той я пееше добре. Миг по-късно излязоха отново под яркото слънце и песента не секваше, докато завиваха по Канале Гранде и минаваха покрай великолепие то на площад „Сан Марко“, „Кампаниле“, двореца „Доджис“ и всички прекрасни забележителности на Венеция. Но този път Серена не се разплака. С жаден поглед наблюдаваше всичко, сякаш се сбогуваше и искаше да го запечата в съзнанието си, предчувствайки, че никога вече няма да се върне тук.

Когато стигнаха гарата, тя плати на гондолиера, остави един доста щедър бакшиш, за който той дълго ѝ благодари, като се мъчеше да надникне в очите ѝ.

— Сега къде отивате, синьорина?

— В Рим.

Той замислено кимна.

— Не сте ходили там след войната? — Серена поклати глава. — Ще ви се стори много променен. — Каква по-голяма промяна от това, което бе заварила тук? За нея всичко навсякъде бе променено. — Имате ли роднини в Рим?

— Не... аз... едничкото, което имах, беше баба ми. Тук.

— Това нейната къща ли беше, дете ходихме тази сутрин?

Серена мълком поклати глава и той съчувствено промълви:

— Съжалявам.

— Аз също.

Девойката мило му се усмихна и му подаде ръка. Гондолиерът пое бялата ѝ нежна длан в грубата си, почерняла от слънцето десница, а после, когато ѝ помогна да слезе, я потупа по рамото и ѝ подаде багажа.

— Пак елате във Венеция, синьорина. — Той се усмихна и тя обеща, че пак ще дойде, след което решително вдигна малкия си куфар и тръгна към гарата.

- [1] Няма ли никой, синьорина? (ит.). — Б.пр. ↑
- [2] Разбирам тогава (ит.). — Б.пр. ↑
- [3] Наред ли е всичко? (ит.). — Б.пр. ↑
- [4] Да... да... благодаря... (ит.). — Б.пр. ↑
- [5] „Мария Чудотворната“? (ит.). — Б.пр. ↑
- [6] Сбогом, бабо (ит.). — Б.пр. ↑

3.

Когато в осем часа същата вечер след залез-слънце влакът навлезе в гара Термини, на устните на Серена нямаше никаква усмивка. Напротив, с пребледняло лице тя напрегнато бе седяла през цялото пътуване, сякаш очакваше всеки миг да се случи нещо ужасно. Наблюдаваше забележителностите, покрай които минаваха и които не бе виждала почти седем години, с усещането, че за пръв път от дълго време насам нещо в нея сякаш се отприщва и душата ѝ е изложена на показ. Ако в този момент някой я бе заговорил, тя нямаше да го чуе.

Докато прекосяваха покрайнините на града, девойката се бе пренесла в друг свят и неочаквано изпита чувства, каквито не си бе позволявала от години. Носталгия по родните места, болка от смъртта на родителите ѝ, страстен копнеж да се завърне у дома. Едва дочака влака да спре на гарата. Докато той изминаваше последните няколко километра, тя се изправи и издърпа куфара си от багажника, след което с бързи крачки се озова в края на вагона и застана до вратата, като кон, нетърпелив да се прибере в конюшната си. Щом вратите се отвориха, Серена скочи и хукна по перона. Това беше някакъв необуздан изблик на чувства и тя тичаше, подминавайки жени, деца и войници, без да усеща друго, освен дива радост. Искаше ѝ се да крещи „Вижте ме всички, ето ме! Върнах се у дома!“. Но зад това вълнение се криеше трепетът... от онова, което я чакаше в Рим... и от ужасните спомени за сетните мигове на родителите ѝ. В гърдите ѝ бушуваше жестока душевна борба — дали завръщането ѝ тук не е предателство? Дали има причини да се страхува? О, Боже, как се радва, че си е пак у дома... Трябва да види родния си дом. Само още веднъж. Или е дошла да дири чичо си? Да му иска обяснение? Да търси извинение или утеха?...

Серена спря едно малко черно такси и метна куфара си на задната седалка. Обърнал глава, шофьорът с интерес я наблюдаваше, но не понечи да ѝ помогне. Вместо това я разглеждаше продължително и настойчиво. Това беше поглед, който неприкрито я преценяваше, и тя изведнъж се смути и сведе очи, притеснена от желанието, което прочете в очите на този мъж.

— Dove? — Въпросът му я стресна със своята директност, макар че в него нямаше нищо. Единственият проблем бе, че Серена не бе сигурна как да отговори. Той просто я бе попитал къде да я закара, а тя не знаеше. Къде? В родната ѝ къща, която сега е собственост на чичо ѝ? Готова ли е за тази среща? А може ли да застане лице в лице с него? Има ли желание отново да види дома си? Изведнъж цялата ѝ увереност се стопи така бързо, както се бе появила, и докато пригладжаше роклята си, усети, че ръцете ѝ треперят, и тя отново отвърна очи.

— Градините „Боргезе“.

Без да долови трепета в гласа ѝ, шофьорът сви рамене и колата се вля в трафика. Докато седеше на задната седалка и се взираше в града, който я бе привлякъл като магнит, Серена имаше чувството, че отново е някогашното малко момиче с разпуснати коси, нежно повявани от ветреца, нахлуващ през прозореца, и с широко разтворени очи. От познатите забележителности по пътя тя разбра, че приближават Порта Пинчана. Докато наблюдаваше оживлението по Виа Виторио Венето, изведнъж пред очите ѝ се ширнаха градините с осветени тук-там алеи, а цветните площи се виждаха дори и в сгъстяващия се мрак. Неочаквано се запита колко ли странна изглежда в очите на шофьора. В градините „Боргезе“ в девет часа вечерта? Но къде другаде би могла да отиде сега? Вече знаеше отговора, ала се опитваше да не мисли за него, докато отброяваше парите за таксито. Отметна коси, взе си куфарчето и слезе. Стоя така доста дълго, като че ли чакаше някого, а после, сякаш внезапно разбрала къде се намира, пое дълбоко дъх и тръгна. Крачеше бавно — заникъде не бързаше, никой не я чакаше — на вид нехайно и без цел, все с единственото желание да попие атмосферата на Рим.

Вървеше по една от тревистите пътеки за пешеходци до самия парк и наблюдаваше колоездачите, които минаваха край нея, жените, разхождащи кучетата си, или тук-там играещите деца. По това време те трябваше да са в креватчетата си, но беше лято и вечерта бе благоуханна, войната бе приключила, а на следващия ден нямаше да ходят на училище. Серена за пръв път забеляза, че навсякъде цари някаква празнична атмосфера, хората се усмихваха, лицата на момичетата грееха и както из цяла Европа, младите войници се разхождаха на групи или с приятелките си, бърбеха и се кикотеха, някои се опитваха да се сприятелят с минаващите край тях млади

жени, размахвайки пакетчета бонбони, копринени чорапи или цигари, полусериозни или шегувайки се със себе си, и почти винаги получаваха в отговор смях или покана. Дори отказите бяха любезни, като се изключи отказът на Серена. Когато двама войници се доближиха, лицето ѝ се вкамени, в очите ѝ проблесна гняв и тя им се сопна на италиански да я оставят на мира.

— Остави дамата на мира, Майк! Чу какво каза.

— Да, но ти видя ли я? — По-ниският от двамата подсвирна с уста, когато Серена бързо се отправи към Виа Венето и се изгуби в тълпата. Всъщност опитите им да я ухажват бяха безобидни. Тя беше красива, а войниците самотни, пък и тук беше Рим.

— Цигари, синьорина? — Друга група униформени напъхаха един пакет почти в лицето ѝ. Те бяха навред и този път Серена само поклати глава. Не ѝ се искаше да ги среща на всяка крачка из града. Не ѝ се искаше да вижда никакви униформи. Искеше ѝ се да бъде както преди войната. Ала не беше. Сега вече ясно разбра. Бяха останали белези. Различно беше. Все още имаше остатъци от германски надписи, а върху тях американците слагаха своите. Рим отново беше в окупация.

Натъжи се при спомена за детските си години... когато идваше в градините „Боргезе“, за да играе. В много редки и специални случаи я довеждаше майка ѝ, пеша. Обикновено навсякъде ходеха с кола. Но понякога изживяваха чудесни приключения, само тя и майка ѝ — красавица с мелодичен глас, елегантна шапка и огромни смеещи се очи. Изведнъж захлупи лицето си в шепи. Не искаше да си спомня повече. Трябваше да се отърси от кошмара на онова, което се бе случило и както се бе случило, не биваше непрекъснато да възкресява времето, което бе отлетяло във вечността. Но сега, след като се бе върнала тук, каквото и да правеше, сякаш нямаше начин да избяга от спомените. Призрачните видения, които я преследваха в продължение на седем години, вече не трябваше да прекосяват разстояния, за да я намерят. Тя се бе върнала у дома, при тях.

Несъзнателно Серена пое към фонтана Ди Треви и когато стигна там, се спря като хипнотизирана, също както едно време, когато беше малко момиче. Постоя неподвижна няколко минути, облегната на една стена, любувайки се и усещайки как лекият полъх от водата я освежава. След това бавно се приближи и хвърли една монета,

усмихна се на себе си и тръгна към Палацо дел Куринале, а оттам към Виа дел Тритоне. Стигна бързо до фонтана Тритон, а после до Пиаца Барберини, където остана дълго, чудейки се накъде да свърне. Беше почти единайсет и тя изведнъж се почувства изтощена, осъзнавайки, че няма къде да пренощува. Трябваше да си потърси стая в хотел, пансион, манастир, където и да е, но докато пресмяташе възможностите, краката ѝ сякаш сами я поведоха в своя посока и Серена веднага разбра накъде, при което дъхът ѝ спря — не ѝ се искаше нито да продължи, нито да се върне обратно. Ето защо бе напуснала спокойния манастир край Хъдсън и бе прекосила Атлантическия океан.

Някакъв вътрешен глас ѝ нашепваше да изчака до сутринта, когато ще е отпочинала и с бистра глава. Беше дълъг, изморителен ден, най-напред във Венеция, а сега и тук, след часовете, прекарани във влака, но изведнъж сякаш всичко това изгуби значение и Серена се закова на място, съзнавайки, че е безсмислено да се преструва, че няма къде да отиде. Тя има къде да отиде, нещо повече, копнее да отиде, без значение колко изморена се чувства. И краката без колебание я поведоха към познатия адрес на Виа Джулия. Трябваше да види родния си дом, само да застане там за миг, преди да обърне завинаги гръб на миналото и да заживее останалата част от живота си. Когато зави зад последния ъгъл, усети как сърцето ѝ лудо заби и изведнъж крачката ѝ се ускори, сякаш с цялото си същество почувства сградата, преди още да се е появила. И тогава изведнъж... изведнъж... на уличното осветление съзря точно зад дърветата двореца от блестящ бял мрамор, с високите двойни стъклени врати, с балконите, долния етаж, закрит от висок жив плет, широките мраморни стъпала веднага зад портата — и всичко това, потънало в цветни лехи и зеленина...

— Господи... — Беше само шепот. В тъмното човек лесно може да се заблуди, че нищо не се е променило, че всичко е както някога. Че всеки миг на прозореца ще се появи познатото лице, ще се мерне баща ѝ с пура в уста. Майката на Серена мразеше вечер той да пуши в спалнята, така че от време на време баща ѝ излизаше на разходка в градината. Като малка, когато се събудеше нощем, Серена го виждаше там. Изведнъж усети, че неволно го търси с очи. Но наоколо нямаше никой, а капациите на прозорците бяха затворени както на къщата във Венеция. Само че сега тя си представи, че чичо ѝ спи вътре, зад тези

стени, и загуби желание да се среща с него и да се разправя. Вече нямаше никакъв смисъл.

Серена стоя така сякаш цяла вечност, без да има сили да откъсне очи от родния си дом, без да може да се доближи, а и защо да опитва. Дотук я бяха довели мечтите. Повече нямаше да се приближава. Не изпитваше необходимост. Мечтите вече бяха изчезнали.

И когато бавно се обърна с пълни със сълзи очи, с високо вдигната глава и с куфара в ръка, тя съгледа недалеч едрата фигура на възрастна жена с кок и шал, праметнат върху пълните ѝ рамене, която втренчено се вираше в нея, сякаш се чудеше какво ли прави тук посред нощ това момиче, вперило поглед в „Палацо Тибалдо“. Серена решително тръгна надолу по улицата и неочаквано възрастната жена проплака и се втурна към нея с пронизителен вик и протегнати ръце, шалът ѝ се свлече от раменете и падна; след миг тя се изпречи пред Серена цялата разтреперана и с блеснали от радост очи, посегна да я прегърне. Девојката отстъпи крачка назад, слисана от държанието ѝ, но когато се вгледа в дълбоко набразденото лице, ахна от изненада и с горчиви ридания се хвърли в прегръдките ѝ. Беше Марчела, последната прислужница на баба ѝ във Венеция... Но как така изведнъж се е озовала тук... при старата им къща в Рим? Двете жени, старата и младата, стояха така почти цяла вечност, без да могат да се откъснат една от друга, от общите си спомени.

— Bambina... ah, Dio... bambina mia... ma che fai? Какво правиш тук?

— Как умря тя? — Това бе всичко, за което Серена се сети да попита, притискайки се към топлата гръд.

— В съня си. — Марчела подсмръкна дълбоко и се отдръпна, за да я погледне в лицето. — Вече беше много възрастна. — Взирайки се в очите на девојката, тя поклати глава. Не можеше да се начуди колко много прилича на майка си. Преди малко, докато стоеше там на улицата и я наблюдаваше, за миг ѝ се бе сторило, че вижда призрак.

— Защо никой не ми съобщи?

Марчела притеснено сви рамене и погледна встрани.

— Мислех, че той... чичо ти... ама той нямаше време преди... — Тогава тя разбра. Серена не знаеше нищо за това, което се бе случило след смъртта на баба ѝ. — Никой ли не ти писа, cara?

— Nessuno. Никой. — После тихо добави: — А ти защо не ми писа?

Този път възрастната жена смело я погледна в очите. Момичето имаше право да узнае защо не ѝ бе писала.

— Не можах.

— Защо? — Серена сбърчи вежди озадачена.

Марчела срамежливо се усмихна.

— Не умея да пиша, Серена... баба ти все ми казваше, че трябва да се науча, ама аз... — Тя безпомощно сплете ръце.

— Va bene. Добре. Колко лесно бе да се каже след две години, изпълнени с тревога. Колко нерви и въпроси щяха да ѝ бъдат спестени, ако старата прислужница бе имала възможност да ѝ пише за смъртта на баба ѝ. — А... — дори и сега тя мразеше да споменава името му — Серджо?

Последва кратка пауза и Марчела пое дълбоко дъх.

— Вече го няма, Серена.

— Къде е? — Очите ѝ търсеха да уловят погледа на възрастната жена. Затова ли бе изминала хиляди километри, за да чуе тази новина с две години и половина закъснение? — Къде е?

— Умря.

— Серджо? — Сега вече Серена направо се втрещи. — Как така умря? — За секунда изпита задоволство. Вероятно накрая са убили и него.

— Не зная подробности. Той направи ужасни дългове. Трябваше да продаде къщата във Венеция. — А после, почти извинявайки се, тя посочи с ръка бялата мраморна къща зад тях. — И ме взе в Рим... бяха минали само два месеца от смъртта на баба ти. — Марчела се мъчеше да надникне в очите на Серена, очаквайки да открие в тях ням укор. Бе дошла със Серджо, с този, който предаде родителите ѝ, когото принцесата намрази. Но тя бе принудена. Нямахше къде да отиде и Серена разбираше това. Освен Аличия Марчела си нямаше никого на света. — Така и не разбрах какво точно е станало, но той ги разгневи. Пиеше. Беше денонощно пиян. — Тя погледна Серена многозначително. Имал е солидна причина да не изтрезнява. Изпитвал е угризения, най-вече заради убийството на собствения си брат и на снаха си... — Мисля, че вземаше пари назаем от разни мошеници. Те идваха тук посред нощ. Крещяха му. Той им отвърщаше със същото. А

после... взеха да се навъртат и хората на Дучето. И те бяха разядени, вероятно заради другите. Не знам. Една нощ ги чух да го заплашват, че ще го убият...

— И го направиха? — В очите на Серена проблесна заплашителен огън. — Най-накрая си е получил заслуженото.

— Не — поклати глава Марчела. Не прозвуча и капка съжаление в гласа ѝ. — Той се самоуби, Серена. Застреля се в градината два месеца след смъртта на принцесата. Нямаше никакви пари, абсолютно нищо. Само дългове. Адвокатите казаха, че всичко е отишло за изплащането им, парите от двете къщи, от скъпоценностите...

Значи нищо не е останало. Няма значение. Не се бе върнала заради някакво богатство.

— А къщата? — Серена я погледна особено. — Чия е сега?

— Не знам. Никога не съм виждала собствениците. Откакто войната свърши, я дават на американците. Преди това не идваше никой. Всеки месец адвокатът ми носи заплатата. Поискаха да остана тук, за да я поддържам. Веднъж за малко германците да я вземат, ама не успяха. — Марчела отново потърка притеснено ръце. Серена бе загубила всичко, а ето че тя още живее тук. Колко странен е животът.

— И сега в нея са се настанили американци?

— Още не. Досега само работеха тук. Ала следващата седмица... Преди използваха къщата за офиси, но вчера дойдоха да ми кажат, че ще се нанасят в четвъртък. — Тя вдигна рамене и заприлича на някогашната Марчела, която Серена помнеше от детството си. — За мен няма значение, те си имат хора. И вчера ми казаха, че ще наемат две момичета, да ми помагат. Така че за мен нищо не се променя. Серена? — Възрастната жена внимателно я погледна. — E tu? Vai bene?^[1] Как живя през всичките тези години? При монахините ли беше?

— Да — бавно кимна Серена. — С нетърпение чаках да се завърна.

— И сега? Къде си отседнала? — Марчела погледна надолу към куфара, който девойката бе оставила до краката си.

Серена вдигна рамене.

— Няма значение. — Изведнъж се почувства някак особено, странно свободна, не бе зависима от място, човек или от времето. През последните дванайсет часа всяка връзка, в която се бе вкопчвала, се

оказваше отрязана. Тя беше напълно самостоятелна и знаеше, че ще оцелее. — Щях да потърся хотел, но исках първо да дойда тук. Само да зърна къщата.

Марчела я погледна, ала тъй като в очите ѝ отново бликнаха сълзи, сведе глава.

— Принцесата... — Думата беше произнесена толкова тихо, че Серена едва я чу, но по гръбнака ѝ премина тръпка. Този шепот извика в паметта ѝ скъпия образ на баба ѝ... Принцесата... Когато старата прислужница повдигна лице и избърса очите си с престилката, която винаги носеше, дори и сега, девойката усети, че отново я залива вълната на самотата. Марчела я сграбчи за едната ръка и Серена нежно я погали с другата. — През всичките тези години бях... с баба ти, а после тук, в тази къща. — И вяло махна към внушителната сграда. — Аз живея тук. В двореца. А ти — пренебрежително посочи малкия олющен куфар — като окаяна скитница търсиш къде да се приютиш. Не! — категорично, почти гневно отсече, а едрото ѝ тяло се разтърси. — Не! Няма да отиваш в хотел!

— Какво предлагаш, Марчела? — Серена нежно се усмихна. Гласът и изражението на старата жена ѝ напомниха времето отпреди повече от десет години. — Предлагаш ми да се нанеса с американците?

— *Pazza, va!* — Тя се захили. Луда! — Не с американците. С мене. Хайде! — При тези думи грабна куфара от земята и като стисна още по-силно ръката ѝ, се приготви да тръгне към къщата, но Серена поклати глава.

— Не мога.

Останаха така за кратко, без никоя от тях да помръдне, при което Марчела се опитваше да срещне погледа на девойката. Знаеше точно какви мисли минават през главата ѝ. И тя бе имала своите кошмари, които трябваше да преодолее, когато се завърна в Рим след смъртта на старата дама. През първите дни и седмици цялото ѝ съзнание бе завладяно от спомените... Умберто и Грациела... Серена като дете... другите слуги, с които бе работила, икономът, в когото някога бе отчаяно влюбена... Серджо, по-млад и още незакоравял дотолкова... принцесата в най-добрата ѝ възраст...

— Остани при мен, Серена. Трябва. Не може да живееш сама в Рим. — А после по-меко добави: — Твоето място е тук, в къщата на

баща ти.

Девојката бавно поклати глава и очите ѝ натежаха от влага.

— Тази къща вече не е на баща ми.

Марчела гальовно продължи да я уговаря.

— Сега е мой дом. Няма ли да дойдеш в моя дом?

В дълбоките зелени очи на Серена тя съзря агонията, която се таеше в тях през онази сутрин, когато бе убит баща ѝ, и разбра, че говори на някогашното дете.

— Няма нищо, момичето ми. Ела, любов моя... Марчела ще се погрижи за теб... всичко ще се оправи. — Привлече я към себе си и както в първия миг, двете застинаха, притиснати в прегръдка, която трябваше да запълни празнотата на изтеклите години.

— Andiamo, cara.^[2]

И без да се възпротиви, Серена неволно я последва. Тя бе дошла само за да види къщата, а не да остава. Да погледа миналото си отдалеч, а не отново да потъва в него. Това беше твърде много за нея, не можеше да го понесе. Ала възрастната жена внимателно я поведе и Серена усети как изтощението я надвива... сякаш за миг я завъртяха във вихрушка вълненията от изтеклия ден, а за повече нямаше сили. Единственото, което искаше, бе да легне някъде и да не мисли, да не търси отговор на безбройните въпроси.

Скоро се озова пред задния вход на къщата, която някога бе на майка ѝ и баща ѝ. Марчела бързо пхна ключа и вратата изскърца точно както едно време, после влязоха във вестибюла за прислугата. Белите стени жълтееха, забеляза го, когато Марчела запали лампата: завесите бяха същите, но вече не така яркосини, а сивкави; дървеният под беше по-матов, къде толкова ръце да го лъскат както по-рано, а и Марчела бе остаряла. Впрочем никъде не се забелязваше съществена промяна. Дори часовникът на стената в антрето беше същият. Очите на Серена бяха широко отворени от изумление и за пръв път от години насам в тях нямаше нито гняв, нито болка. Най-накрая се бе върнала у дома.

Беше извървяла един пълен кръг и нямаше с кого да сподели чувствата си, освен с Марчела, която къткаше като квачка, докато я водеше по познатия коридор към някогашната стая на младата и красива прислужница на име Тереза. И нея, както всички други, отдавна я нямаше. Марчела въведе Серена в спалнята, като пътъом взе

от един шкаф стари излинали чаршафи и одеяло. „Всичко е извехтяло и е започнало да се прокъсва, но е все така чисто и до болка познато“, мислеше си Серена, отпусната на един стол, докато Марчела оправяше леглото. Не каза нищо. Само седеше и гледаше.

— *Va bene*, Серена? — Възрастната жена току извръщаше очи към нея, опасявайки се, че шокът от всичко, което бе чула и видяла, е може би твърде голям. Тя не можеше нито да чете, нито да пише, но познаваше хората и от изражението на Серена разбираше, че момичето е преживяло прекалено много. — Съблечи си дрехите, *bambina mia*. Утре сутринта ще ти ги изпера. И преди да заспиш, ще пийнеш чаша горещо мляко. — Все още трудно се намираше мляко, но тя имаше малко, а за това скъпо дете би дала всичко.

Серена изглеждаше доволна, че си е вкъщи. Беше така отпаднала, сякаш всичките ѝ сили я бяха напуснали отведнъж и не можеше дори и секунда повече да се държи на краката си. Сега, след като се бе завърнала у дома, имаше чувството, че отново е някогашното момиченце.

— След две минутки ида с горещото мляко. Обещавам.

Марчела нежно се усмихна на девойката, сгушена на тясното легло. Обстановката в стаята бе твърде скромна — стените бяха боядисани в бяло, корнизите и розетките в сиво, на прозореца висеше извехтяла завеса, а подът бе застлан с протъркан килим от времето на Тереза, нямаше никакви картини. Серена обаче нищо не забелязваше. Отпусна глава на възглавницата и затвори очи, а когато след малко Марчела се върна с ценното подсладено топло мляко, я завари дълбоко заспала. Възрастната жена се спря на вратата, загаси единствената крушка в стаята и остана в тъмното да се полюбува на девойката, озарена от лунната светлина, спомняйки си я като дете. „Изглеждаше точно така, усмихна се тя, само че много по-малка... и по-спокойна... Колко разтревожена беше тази вечер... колко ядосана... и колко наранена... уплашена.“ Изпита болка при мисълта за страданията, през които бе минало това момиче, и внезапно осъзна, че пред очите ѝ е последната останала принцеса от рода Тибалдо. Серена ди Сан Тибалдо. Принцеса Серена... която спеше в помещенията за прислугата в бащината си къща.

[1] А ти? Добре ли си? (ит.). — Б.пр. ↑

[2] Да вървим, скъпа (ит.). — Б.пр. ↑

4.

Когато на другата сутрин слънцето заструи през тесния прозорец, Серена се бе изтегнала напреки на леглото като млада богиня с разпиляна коса, сякаш от злато. Марчела пак се спря на вратата, гледайки я и благоговеейки пред съвършения блясък на красотата ѝ, все още не можеше да повярва, че Серена се бе върнала. „Същинско чудо“, каза си тя.

— Чао, Чела. — Девојката сънливо отвори едното си око и се усмихна. — Късно ли е?

— За какво? Имаш среща? От един ден си в Рим и вече си заета? — Марчела пристъпи към нея, а Серена седна в леглото и разтърка очи. Сякаш години бяха паднали от раменете ѝ, докато беше спала. Дори след всички вълнения от предния ден тя бе по-малко разтревожена, отколкото когато напусна Щатите. Сега поне знаеше. Знаеше онова, което се бе ужасявала, че може да чуе. Най-лошото се бе случило. Вече трябваше да помисли как ще живее занапред.

— Какво бихте искали за закуска, синьорина? — После бързо се коригира. — Scusi, принцесо.

— Какво? Няма да ме наричаш така. Принцеса беше nonna! — Бе отчасти развеселена, отчасти ядосана. Това беше друга епоха, друго време. Но Марчела сърдито се изправи в цял ръст до леглото на Серена.

— Сега ти си принцеса. И ти ѝ дължиш това, дължиш го и на онези преди нея, трябва да зачиташ потеклото си и да знаеш коя си.

— Аз съм си аз. Серена ди Сан Тибалдо. Punto. Finito. Basta.^[1]

— Глупости. — Марчела се засуети, приглаждайки завивките ѝ, а после строго я погледна. — Никога не забравяй коя си, Серена. Тя никога не забравяше.

— Не ѝ се е налагало. И не е живяла в свят, в какъвто живеем ние. Всичко това приключи, Марчела. Всичко. Умря. — Щеше да ѝ каже „с родителите ми“, но все още нямаше сили да го изрече на глас. — Умря заедно с цяло поколение, което нашият велик Дуче се опита да унищожи. И в много отношения успя. И какъв е резултатът? Хора като

мен, на чието име не са останали дори десет лири и които ще трябва да копаят канали, за да се прехранват. Това ли означава да си принцеса, Чела?

— То е тук — разгорещено посочи широките си гърди Марчела, там, където биеше огромното ѝ благородно сърце, а после и главата си — и тук. Не в това, което правиш или не правиш, и независимо колко пари имаш. Да си принц или принцеса не значи да разполагаш с много пари. И баба ти нямаше кой знае колко накрая. Но тя винаги бе принцеса. Един ден и ти ще бъдеш.

Серена убедено поклати глава.

— Светът се е променил, Марчела. Повярвай ми. Знам това.

— Какво си видяла ти, откакто си се завърнала тук? Гарата и какво още?

— Хора. Във влака, по улиците, млади и стари, войници. Те са различни, Чела. Тях не ги интересуват никакви принцеси и вероятно никога не са ги интересували. Тези неща засягаха само нас и ако сме разумни, ще забравим за всичко това сега. — А после в нов пристъп на скептицизъм тя вдигна очи към възрастната жена. — Смяташ ли наистина, че американците ги е грижа за тези неща? Смяташ ли, че ще им пука, ако им кажеш, че криеш принцеса в мазето си?

— Аз не те крия, Серена — натъжи се Марчела. Не ѝ се искаше да слуша за този нов свят. За нея бе от значение старият, с всичко свое. Тя вярваше в някогашния ред и в начина, по който бе устроен животът тогава. — Ти си отседнала при мен.

— Защо? — За миг Серена я стрелна с поглед, в който се четеше жестокост. — Защото съм принцеса?

— Защото те обичам. Винаги съм те обичала и винаги ще те обичам. — Възрастната жена я погледна гордо, а очите на Серена бързо се напълниха със сълзи и тя протегна ръце, както седеше в леглото.

— Извинявай. Не исках да кажа това. — Марчела обгърна раменете ѝ. — Боли ме, когато си помисля за доброто старо време. Всичко, което обичах тогава, вече го няма. За мен бяха от значение хората, към които бях привързана. Не ми трябва проклетата титла. По-скоро бих искала попна да си е тук, а аз да съм си аз.

— Но нея я няма, а това е нещото, което ти е оставила. То е всичко, което ти е завещала, и знам, че тя би желала и ти да се гордееш

с него. Не искаш ли да бъдеш принцеса Серена?

Тя учудено погледна момичето.

— Не — Серена надменно поклати глава. — Искам си закуската. — Предния ден бе яла само хляб и сирене на гарата. А вечерята просто бе пропуснала. И сега подкачаше Марчела за нейната недосетливост, а тя избърса очите си и взе да мърмори.

— Ти въобще не си пораснала. Невъзможна си както винаги! Вироглава... непослушна... — Възрастната жена гълчеше, а Серена мързеливо се протегна и с усмивка стана от леглото.

— Казах ти. Принцесите са лош жребий, Чела. Лоша кръв.

— Стига си се отнасяла несериозно с тези неща. — Този път ѝ се скара искрено.

— Само ако ти престанеш да го взимаш на сериозно. — Серена я погледна нежно, но очите ѝ излъчваха решителност. — Аз имам да мисля за по-важни неща сега.

Без да каже дума повече, въззрастната жена отиде да приготви кана димящо кафе, което също трудно се намираше след войната. Ала за Серена не ѝ се свидеше нищо. Щедро разточителстваше за младата принцеса с модерните идеи. „Луда... И всичките тия щуротии, дете не иска титлата, не ще да се възползва от нея, не ще... Нелепо, мърмореше си Марчела, докато приготвяше закуската. Тя е родена, за да бъде принцеса. Как така ще се отказва от титлата! Глупости! Очевидно е стояла прекалено дълго в Америка. Крайно време беше да се завърне у дома и да си припомни доброто старо време.“ След десет минути извика Серена и зашеметяващата млада красавица се появи в синята си памучна хавлия от манастира, а косата ѝ бе сресана до блясък и светеше като злато на яркото утринно слънце.

— Какво има за закуска, Чела?

— Препечен хляб, шунка, конфитюр, праскови, кафе. — Скъпоценни продукти, някои от които, като конфитюра и захарта, тя бе кътала в продължение на месеци. Серена тутакси разбра и я целуна по набраздената с бръчки буза, преди да седне. Обеща си, че ще яде много икономично, колкото и ненаситно гладна да беше.

— Всичко това само заради мен? — Тя почувства угризения, не вървеше да омете цялото съкровище на старата жена, но знаеше също, че ако не яде, ще я обиди. Така че хапна сдържано, но с очевидно удоволствие, след което двете си разделиха кафето до последната

капчица. — Готвиш като ангел! — Серена премигна и блажено се усмихна на утринното слънце, а възрастната жена радостно я погали по гладката буза.

— Добре дошла у дома си, Серена. — Последва минутка тихо щастие, а после, протягайки дългите си крака напред, младата принцеса разцъфна в усмивка.

— Изкушаваш ме да остана завинаги. — Но тя знаеше, че не бива и че трябва да си тръгне, преди изкушението да е станало силно и да реши да надникне и в останалата част от къщата. Неразумно би било, макар дълбоко в себе си да копнееше за това.

Марчела я гледаше замислено.

— Защо да не останеш, Серена? Не трябва да се връщаш в Щатите.

— Не, но нямам причина да се застоявам в Рим. — Освен че обичаше това място и тук беше нейният дом.

— Не искаш ли? — Марчела бе наскърбена, а Серена се усмихна.

— Разбира се, че искам. Но не мога просто ей така да се нанеса. Трябва да си потърся жилище, да си подредя живота. Не зная дали ще успея да си намеря работа в Рим.

— Защо трябва да работиш? — Възрастната жена изглеждаше възмутена. Серена с усмивка разбра, че на нея не ѝ се искаше да се откъсне от миналото.

— Защото трябва да ям. Ако не работя, как ще се препитавам?

— Можеш да живееш тук.

— И да ям твоята храна. Ами ти?

— Ще имаме в изобилие. Американците изхвърлят толкова, колкото цял Рим не изяжда. След като се настанят на горния етаж, ще разполагаме с всичко, от което се нуждаем.

— А какво ще им обясниш за мен, Марчела? — развеселено попита Серена. — Че съм принцесата квартирантка? Талисман на къщата? Твоя добра приятелка? Или просто ще им заявим, че имат късмет, задето съм си дошла и съм отседнала.

— Не е тяхна работа коя си — тутакси настръхна Марчела.

— Ами ако те не мислят като теб, Чела?

— Тогавата може да работиш при тях. Като секретарка. Нали говориш английски? — Тя погледна Серена с любопитство. „След

четири години би трябвало да знае езика, все пак е умно момиче.“ И докато чакаше да чуе какво ще ѝ отговори, Серена се засмя.

— Да, говоря. Но няма да ме вземат за секретарка. Те си имат свои хора за тази работа. Защо трябва да наемат мен? — А после изведнъж в очите ѝ проблесна някаква искрица. Бе ѝ хрумнала идея.

— Измисли ли нещо? — Марчела познаваше това изражение прекалено добре. То винаги я правеше малко нервна, но твърде често скандалните приумици на тази лудетина се оказваха находчиви.

— Може би. Кой е човекът, с когото трябва да се говори?

— Не знам... — Старата жена се позамисли. — Дадох ми един адрес, в случай че намеря момичета, които да ми помагат за къщата... — Но веднага я погледна с подозрение. — Защо?

— Защото искам да кандидатствам за работа.

— И какво ще работиш?

— Зависи какво ще ми предложат.

Едно е да пренощуваш веднъж в уютната стая на прислугата, когато си капнал от умора и си забравил толкова много неща, и съвсем друго — да живееш постоянно на долния етаж в къща, която някога е била твоя. А Серена знаеше, че още няма сили да се качи горе. Но ако я назначат на работа, тогава ще ѝ се налага. Просто ще си каже, че това е тяхна къща, че тя няма нищо общо с нея или с някого, когото е познавала, и че никога по-рано не я е виждала, но въпреки тези мисли все още вътрешно трепереше, когато свърна от Виа Национале и мина покрай Диоклецианските бани, а после зави към Пиаца дела Република и намери адреса. Ами ако ѝ откажат? Тогава какво ще прави? Да си даде последните пари за билет до Щатите? Или да отседне тук, в Рим? Но защо? Заради зова на сърцето, каза си Серена, и отвори тежката врата на американския офис. Рим е мястото, където трябва да живее. Усмихна се при тази мисъл и уверено влезе в сградата, където почти веднага се сблъска с висок мъж с момчешко изражение и облак от гъсти руси къдрици под войнишкото кепе. Килнато на една страна, то му придаваше хлапашки вид, а в сивите му очи заиграха весели искрици, когато срещнаха зелените очи на Серена. За миг тя изпита желание да му отвърне с усмивка, но тутакси стана сериозна и както винаги при среща с униформени, извърна глава. Колкото и хубав да бе младежът, колкото и приятелски да бе настроен, униформите винаги ѝ

напомняха старите кошмари и Серена упорито избягваше да поглежда тези мъже в очите.

— Извинете. — Той нежно я докосна по лакътя, сякаш да предаде извинението си, в случай че тя не знае езика му. — Говорите ли английски? — Взря се в лицето ѝ и остана поразен от съвършената атлазена красота, от златистите като пшеница коси, от огромните зелени очи, но същевременно забеляза и как резервирано девойката се отдръпна от него след краткия им сблъсък и колко студено го стрелна веднага щом се свързе, пое си въздух и се извърна настрани. Останал с впечатлението, че не го е разбрала, той ѝ се усмихна и ѝ каза на италиански — *scusi, signorina. Mi dispiace molto*^[2]... — А после млъкна и очарователно се усмихна.

Серена обаче не изглеждаше очарована, наведе глава, за да покаже, че разбира, и тихо пророни.

— Grazie.

Отношението ѝ щеше да го раздразни, ако междувременно, докато я наблюдаваше, не бе забелязал болката, която се таеше дълбоко в искрящите ѝ зелени очи. Бе срещал и други като нея. Всички бяха пострадали от войната. „Ледената госпожица“, начаса ѝ измисли пркор той и продължи пътя си.

Беше го възхитила необикновената ѝ красота, но преследването на местни хубавици не бе в стила на майор Би Джей Фулъртън. Никоя не бе удостоил с вниманието си откакто бе пристигнал тук. Имаше и сериозна причина за това. Майорът бе сгоден за една от най-красивите млади дами от нюйоркския хайлайф. Пати Атертън беше най-пленителната дебютантка през 1940 година — сега вече двайсет и три годишна, и скоро щеше да му стане съпруга. Би Джей отново се усмихна на себе си и като подсвирна, забърза надолу по стъпалата към чакащата го лимузина. Имаше много неща да върши тази сутрин и срещата със Серена бързо изчезна от съзнанието му.

Тя се огледа за миг и се запъти към едно бюро, на което пишеше „Кадри“, а отдолу на италиански „Lavoro“. На лош английски обясни на служителката каква работа търси. Нарочно се запъваше, за да не проличи колко добре владее езика. Бе решила, че това не ги засяга. И най-вече защото не желаше да работи като преводачка или, както Марчела бе предложила, като секретарка. Единственото, което искаше,

бе да търка пода в стария си дом редом с Марчела, а за това английският едва ли щеше да ѝ е нужен.

— Казвате, че познавате сегашната икономка, госпожице. — Серена кимна. — Тя ли ви изпрати тук? — Всички американци говореха високо и ясно на италианците, сякаш имаха пред себе си глухи идиоти. Серена отново кимна. — Английски знаете, надявам се? Можете ли да ме разбирате?

— Si. Un po'... Малко. — „Достатъчно, за да почиствам пода и да лъскам среброто“, помисли си тя, а очевидно и жената в униформа си помисли същото.

— Добре, майорът се нанася във вторник. Адютантът също ще бъде там, а и сержантът, който отговаря за домакинството, както и трима ординарци. Мисля, че ще бъдат настанени в стаите на предишната прислуга на горния етаж. — Серена се сещаше точно в кои. Стаите под покрива бяха горещи, но с добра вентилация и в тях дълги години бяха живели някои от прислужниците на родителите ѝ. По-добрите помещения се намираха на долния етаж и тя бе доволна, че двете с Марчела ще останат там. — Още не сме намерили друго момиче, но продължаваме да търсим. Смятате ли, че междуременно ще можете да се справите сами с онази жена Марчела?

— Да — бързо отговори Серена. Не ѝ се искаше долу да има чужд човек.

— Икономката ми се стори в доста напреднала възраст, какво ще кажете за тежката работа?

— Аз ще я върша. — Серена се изправи в цял ръст и се опита да се изпъне колкото може повече, за да изглежда по-висока. — На деветнайсет години съм.

— Добре. В такъв случай вероятно няма да имаме нужда от друго момиче. — Американката се позамисли, а Серена изведнъж осъзна, че ако поеме всичко на плещите си и те се откажат да наемат друга млада жена да ѝ помага, ще се наложи да прекарва по-голямата част от времето си горе при „тях“, в стаите, които се надяваше да избягва. Човек обаче не може да има всичко. Просто ще трябва да се стегне. Струва си, за да не се мотаят непознати долу, при нея и Марчела. Това ще ѝ бъде много по-неприятно, отколкото фактът, че на горния етаж в родния ѝ дом са се настанили американски войници. Не е ли същинска лудост да живее с Марчела в къщата, която някога

принадлежеше на семейството ѝ, а сега на някой друг, и при това е дадена под наем на американската армия? Какво, по дяволите, прави тук? Макар и не напълно убедена, имаше чувството, че постъпва правилно. — В понеделник ще изпратим човек да огледа мястото и да ви даде необходимите указания. Моля, постарайте се всички стаи да бъдат чисти, особено спалнята на майора. — Тя кокетно се усмихна и на Серена ѝ се видя доста глуповата. — Той е свикнал на хубави квартири. — Коментарът беше излишен, защото момичето изобщо не се интересуваше от това. След миг американката се изправи, поднесе ѝ да подпише някакви документи и обясни, че ще ѝ плащат в лирети всеки месец на първо и петнайсетото число. Възнаграждението възлизаше на петдесет долара месечно плюс квартира и храна. Стори ѝ се добре. Много добре. Тя си тръгна от сградата на Пиаца дела Република с весела усмивка, а когато се върна в къщата и влезе в малкия апартамент в сутерена, който щеше да дели с Марчела, вече си тананикаше стари познати песнички.

— Ай, ай, толкова весела. Трябва да са те наели на работа при генерала.

— Не — ухили ѝ се Серена. — Или по-скоро да. Наеха ме да работя за моя си генерал — за тебе. — Последва пауза, в която Марчела сякаш се мъчеше да проумее думите ѝ.

— Какво?

— Чу ме. Ще работя за теб. Започвам в понеделник. Или по-рано, ако искаш.

— Тука? — Старата жена изглеждаше втрещена. — В къщата?

— Точно така.

— Не! — Марчела се обърна към нея вбесена. — Ти ме излъга! Дадох ти този адрес, за да си намериш добра работа. Не като тази.

— Та какво ѝ е на работата? — А после добави мило: — Тя е достатъчно добра за теб, Чела. А аз искам да съм с тебе. Не ща да работя в канцелария. Просто държа да съм тук. В къщата.

— Но не като прислужница. Дево Марийо... какво безумие. Ти си луда. Не можеш да го направиш.

— Защо не?

И разправията започна.

— Защото — викна ѝ Марчела — отново забравяш коя си, принцесо.

От очите на Серена заискриха зелени огньове, когато погледна отвисоко старата жена, работила за семейството ѝ в продължение на четирийсет и седем години.

— Най-добре е и ти да го забравиш, Марчела. Онези дни си отидоха. И каквато и да е титлата ми, аз съм стигнала до просешка тояга. Нямам пукнат грош. Ако не беше ти да ме приютиш, щях да спя в някой хотел, пълен с дървеници, и ако те не ме бяха наели да чистя пода, много скоро щях да умра от глад. Сега не съм по-различна от теб, Марчела. Това е всичко. Толкова е просто. И щом аз съм доволна, не е зле, по дяволите, и ти да се примириш.

Думите на Серена накараха старата жена да замълчи, поне за известно време. А късно вечерта девойката най-накрая се осмели и на пръсти се качи горе. Оказа се по-малко болезнено, отколкото тя се опасяваше. Почти всички мебели, които обичаше, вече ги нямаше. Бяха останали само няколко канапета и огромният роял, а в стаята на майка ѝ — изключително красивото старинно легло с балдахина, просто защото нямаше да се побере на друго място. Единствено то я натъжи. Леглото, в което още си представяше майка си, красива и лъчезарна в сутрините, когато влизаше да я види за минутка преди училище. Само в тази стая се разстрои дълбоко, в другите надзърташе за по няколко мига, спомняйки си любими вещи, вечери и журове, официални обеда и коледни тържества с приятели на родителите ѝ, следобедни чайове, когато баба ѝ идваше на гости от Венеция... със Серджо... и разни други неща. Беше като едно мълчаливо поклонение от стая в стая и когато слезе долу при Марчела, беше необикновено спокойна, сякаш най-сетне бе оставила духовете да почиват в мир. Вече нямаше нищо, от което да се тревожи. Това бе само една къща, в която щеше да работи за американците, да изпълнява задълженията си, за да продължи да живее и да остане в Рим.

[1] Точка. Край. Достатъчно (ит.). — Б.пр. ↑

[2] Извинете, госпожице. Много съжалявам (ит.). — Б.пр. ↑

5.

На следващата сутрин Серена стана още в зори. Изми се и прибра златистата си коса на кок, сложи си тъмносиня забрадка, като я овърза около шията, а после навлече стара памучна рокля, която обличаше в манастира в Северен Ню Йорк, когато отиваха да берат къпини и боровинки с другите момиченца. Вече бе цялата на лекета и избелелият ѝ цвят показваше, че е носена години наред. Накрая обу дебели тъмни чорапи и груби обувки, завърза си чиста бяла престилка, след което се взря в огледалото със сериозно лице. Това в никакъв случай не беше облекло на принцеса. Но дори тъмносинята забрадка не можеше да затъмни ослепителната ѝ красота. Ако не друго, тя просто подсилваше контраста с нежния прасковен цвят на бузите и искрящото зелено на очите ѝ.

— Изглеждаш смешна в тия дрехи — погледна я Марчела с неодобрение, докато наливаше кафето, а зад далечните хълмове проблясваха първите лъчи на зората. — Защо, за бога, не си облечеш нещо прилично? — Но Серена не отвърна нищо. Само се усмихна и притвори очи от горещата пара на кафето, което продължи да пие на бавни глътки, като държеше чашата в ръце. — Какво смяташ, че ще си помислят за тебе в тая стара рокля, Серена?

— Че съм много работлива, Марчела. — Зелените ѝ очи посрещнаха нежно нейния поглед, в тях се четеше нещо, което я правеше по-възрастна и по-мъдра за годините ѝ.

— Ха... глупости! — възкликна старата жена, очевидно поядосана, отколкото предишната вечер. За нея всичко това бе нелепо. По-лошото бе, че се чувстваше виновна, задето подтикна Серена да си търси работа. Все още се надяваше, че девойката ще забрави за онова, което си е наумила, ще заговори на работодателите си на хубав английски и до следващата сутрин вече ще е започнала работа като секретарка в някоя от приветливите стаи горе.

Но след половин час всъщност Марчела забрави за надеждите си. Двете със Серена тичаха нагоре-надолу из къщата и помагаха на ординарците в пренасянето на кашони, пресмятайки кое къде да

сложат. Помагаше им най-вече Серена. Марчела бе твърде възрастна, за да прегане по стъпалата. Девојката сновеше неуморно и като че ли беше едновременно навсякъде, говореше малко, предвиждаше всичко и сякаш имаше цяла дузина ръце.

— Благодаря — усмихна ѝ се в края на работния ден главният ординарец, когато донесе за него и за хората му шест чаши димящо кафе. — Нямаше да се справим без теб. — Не беше сигурен дали го разбира, знаеше, че говори малко английски, но лесно можеше да долови смисъла по тона му и по широката усмивка. Беше едър мъж, над четирийсет и пет годишен, плещест, плешив, с топли кафяви очи. — Как се казваш, госпожице?

Серена се поколеба за миг, но давайки си сметка, че рано или късно ще узнаят името ѝ, тихо отговори:

— Серена.

— Серена — повтори той с американско произношение, ала тя нямаше нищо напротив. Беше ѝ станал симпатичен, след като цял ден го бе наблюдавала как работи усилено, наравно с подчинените си. Беше добър и чевръст човек и все гледаше да ѝ помогне, като взимаше тежките пакети от ръцете ѝ въпреки нейните протести. Просто ги грабваше с огромните си ръце и продължаваше нагоре по стълбите. Това беше първият униформен мъж, който бе спечелил една от редките ѝ усмивки. — Казвам се Чарли, Серена. Чарли Крокман. — Той ѝ подаде широката си десница и тя я пое. За миг очите им се срещнаха и ординарецът отново се усмихна. — Ти работи здравата днес.

— Вие също. — Серена срамежливо го стрелна, без да поглежда другите мъже. Но Чарли се засмя.

— Утре каквото ни чака...

— Още ли има? — изненадано възкликна момичето. Те вече бяха напълнили всички стаи с багаж — кашони с книжа, рафтове, кантонерки, бюра, лампи, столове и стотици други неща. „Къде, по дяволите, ще намерят място за още?“ — зачуди се тя, ала Чарли Крокман поклати глава.

— Не, нямам предвид това. Утре започва истинската работа. Майорът ще бъде тук от сутринта. — Той завъртя очи и отново се усмихна. — И най-добре ще е да разопакуваме и да оправим всичко до обяд. — Мъжете изпъшкаха и се разприказваха помежду си.

— Надявахме се да отиде в Сполето за уикенда — високо се оплака един от тях, но Чарли Крокман отсече:

— Няма да стане. Доколкото познавам майора, той ще остане до полунощ да си подрежда архивата и бюрото. — В Италия на Би Джей Фулъртън и хората му бяха възложени безброй нови задачи. Бившият фронтовак и герой от войната сега за пръв път се заемаше с административна работа. Тук, в двореца.

— По дяволите — изруга един от мъжете, но Серена се престори, че не е чула, и няколко минути по-късно, докато те още разговаряха, се измъкна. В уютната кухничка завари Марчела да кисне краката си във вода, облегната на стола със затворени очи. Момичето прокара ръце по раменете ѝ и започна внимателно да я масажира, при което Марчела се усмихна.

— Sei tu?^[1]

— Кой мислиш, че е?

— Моето ангелче! — И двете се усмигнаха. Беше дълъг ден.

— Защо не ме оставиш, Чела, аз да сготвя вечерята?

Но старата жена не искаше и да чуе за това. Вече бе сложила едно малко пиле във фурната, а макароните леко бълбукаха на печката. Имаше пресни марули от градината, моркови, босилек и домати, които Марчела отскоро бе започнала да отглежда.

Серена яде с апетит, а после едва държеше очите си отворени, докато помагаше на Марчела да прибере масата и току я подканяше да си легне. Беше твърде възрастна, за да работи колкото нея.

— И да знаеш, че ще ти приготвя горещо мляко със захар. Ще го изпиеш! Това е заповед! — усмихна се Серена и старата жена наклони глава.

— О, принцесо... толкова си добра...

При тези думи девойката се намръщи. Очите ѝ засвяткаха и тя рязко отстъпи назад.

— Престани с тия неща, Марчела.

— Извинявай. — Тази вечер старата прислужница не възрази. Беше твърде изморена и всичко я болеше. От години не бе работила толкова много. Макар че Серена и американците бяха пренесли повечето багаж, само това, че беше там и се опитваше да помогне, бе изтощило Марчела. Чувстваше се виновна, задето оставяше девойката да се трепе така. В началото се мъчеше да я спре, шепнейки ѝ

„Принцесо!“. Но с едно свирепо смръщване на веждите Серена бързо я принуждаваше да млъкне и продължаваше работата си.

— Хайде, лягай си, Чела. След минутка ще ти донеса млякото.

Със сънлива прозявка старата жена покорно повлече крака, но след миг се обърна, сетила се за нещо, и намръщено се спря до вратата.

— Трябва да се кача пак горе.

— Защо?

— Да заключа. Не съм сигурна дали те знаят как. Искам да проверя главния вход, преди да си легна. Обещах им. Заръчаха ми да огледам и дали всички лампи вътре са загасени.

— Аз ще го направя.

Старата жена се поколеба за момент, ала после кимна. Беше твърде уморена да спори, пък и Серена надали щеше да отстъпи.

— Добре. Но само тази вечер.

— Да, госпожо — подсмихна се девойката, докато наливаше млякото, след което отиде да вземе захарта.

Няколко минути по-късно тя влезе в малката стая на Марчела, но лекото похъркване ѝ подсказа, че е закъсняла. Усмихна се и отпи глътка от топлата течност, а после на пръсти се върна в кухнята, седна и сама изгълта млякото. Когато свърши, изми чашата и чинийката, избърса ги и ги прибра с останалите чинии, след това с въздишка отвори вратата на сутеренните помещения и бавно тръгна към задното стълбище.

В големия вестибюл при парадния вход всичко бе наред. Очите ѝ се плъзнаха върху рояла, който бе стоял тук в продължение на десетилетия; полилеят ярко светеше, както и когато родителите ѝ бяха живи.

Неволно повдигна глава, загледа се в него и се усмихна, като си спомни как само я омайваше, когато бе дете. Много обичаше на приемите, които родителите ѝ даваха, да стои горе на витото мраморно стълбище и да наблюдава как под многостенните кристали на полилея бавно минават мъже в смокинги или фракове и жени в разкошни вечерни тоалети, за да отидат в градината, където, застанали край фонтана, пиеха шампанско. Обикновено оставаше до късно и ги слушаше как се смеят, опитвайки се да разбере какво си говорят. Седеше по нощничка на стъпалата точно до извивката на стълбището,

надничайки през перилата, и сега, докато се качваше по същите тези стълби и си спомняше, тя се засмя на себе си. Внезапно изпита особено чувство от тишината, която цареше наоколо, осъзнавайки, че е тук сама, а всички останали вече ги няма. Спомените хем я очароваха, хем я смразяваха. Изпълваха я едновременно и с копнеж, и със скръб и когато стигна до площадката на втория етаж, я обзе такава тъга по миналото, каквато не я бе пронизвала от години. Изведнъж ѝ се прииска да отиде в някогашната си стая, да седне на леглото, да погледне от прозореца към градината, просто само да я види, да я усети, да се почувства отново част от нея. Неволно посегна към прашната тъмносиня забрадка, бавно я смъкна от главата си и разпусна бляскавата си дълга руса коса. Не беше по-различно от жеста, с който си сваляше баретата, когато се връщаше от училище и изтичваше по стълбите към стаята си. Само че сега видя една съвсем различна, полупразна стая. Бюро, рафт за книги, няколко кантонерки, два-три стола и нищо от познатите мебели, нищо от личните ѝ вещи. Всичко това вече го нямаше.

С решителна стъпка Серена се отправи към прозореца и ги видя... фонтана... градината... върбата. Всичко си беше както го бе оставила, и тя си спомни как стоеше тук, на това място, на същия прозорец, размразявайки през зимата леко заскреженото стъкло с дъха си, загледана нататък с единственото желание да не трябва да си учи уроците, а да излезе навън и да играе. И ако затвореше очи, щеше да чуе как майка ѝ и приятелките ѝ се смеят, разговарят, разхождат се, играят крокет през пролетта или одумват общи познати... Щеше да я зърне там, в син ленен костюм... или в копринена рокля... с красива широкопола шапка, с току-що откъсната роза в ръка, да ѝ маха, вдигнала поглед към прозореца...

— Коя сте вие? — Гласът прозвуча зловещо и със сподавен вик. Серена разтвори ръце и отскочи от прозореца, като се обърна и се прилепи с гръб до стената. Единственото, което може да различи, беше мъжки силует. В стаята беше тъмно, а светлината, която идваше от вестибюла, бе твърде разсеяна и слаба. Не можеше да си обясни кой е този мъж, нито какво прави тук, не знаеше дали ще ѝ причини нещо лошо, но когато направи крачка към нея, видя проблясващи знаци върху ревера му. Беше униформа и тя изведнъж си спомни какво бе

казал същата вечер главният ординарец — че майорът ще остане тук до полунощ, за да си подрежда бюрото.

— Вие — гласът ѝ приличаше на грак, а цялото ѝ тяло трепереше — майорът ли сте?

— Въпросът ми беше: вие коя сте? — Тонът му бе ужасяващо суров, никой от двамата не помръдна и той не натисна ключа на лампата зад себе си, за да я запали. Просто стоеше там и я гледаше, чудейки се защо му изглежда толкова позната. Дори на лунната светлина, която се промъкваше откъм градината, усети, че има нещо особено в нея. Струваше му се, че я е виждал някъде преди това. Наблюдаваше я, откакто тя бе влязла в стаята, която трябваше да бъде негов кабинет. Тъкмо бе загасил лампата, когато чу стъпките ѝ по стълбите. В първия миг по навик посегна към пистолета на бюрото, но бързо реши, че няма да му потрябва, а сега само се питаше коя е, откъде е и какво търси в двореца „Тибалдо“, в кабинета му в десет часа вечерта.

— Съ... съжалявам... Качих се горе, за да загася лампите. — За секунда почти ѝ се прииска да каже „господине“, а после се ядоса на собствената си реакция. Сега можеше да види по-ясно част от униформата, многото знаци на ревера и заплашително наклонената на една страна глава. — Съжалявам.

— Така ли? Това все още не е отговор на моя въпрос. — Гласът му беше равен и студен. — Попитах коя сте.

— Серена. Работя тук. — Английският ѝ беше по-добър, отколкото ѝ се искаше, но при тези обстоятелства тя реши да не разиграва сцени пред него. По-добре беше да я разбере, защото иначе, Боже опази, можеше да я арестува или застреля, а не искаше това да ѝ се случи. — Прислужница съм тук.

— А какво правеше тук горе, Серена? — Тонът му поомекна.

— Стори ми се, че чух някакъв шум... — Очите ѝ се отклониха от неговите в тъмнината. Май все пак трябваше да се преструва. — Дойдох да видя какво става.

— Ясно. — Той я погледна по-внимателно, разбрал, че лъже. Не си спомняше да бе вдигал шум, дори и когато загаси лампата. — Много си храбра, Серена. — Очите му ѝ се присмиваха и тя знаеше това. — И какво щеше да направиш, ако бях нежелан посетител? —

Той сведе поглед към нежните ѝ рамене и към дългите изящни ръце и Серена разбра смисъла на този поглед.

— Не зная. Щях да извикам... някого... на помощ... предполагам.

Без да откъсва очи от нея, мъжът бавно тръгна към ключа на лампата, която бе загасил само преди минути. Когато отново я запали, удивен се взря в девойката. Беше зашеметяващо красива, висока и стройна, с очи от зелен пламък и коса като златото на Бернини^[2].

— Вярвам, знаеш, че никой нямаше да дойде да ти помогне. Тук просто няма никой.

Сега вече Серена настръхна, докато го наблюдаваше. Това заплаха ли беше? Ще посмее ли да я нападне в тази стая? Дали смята, че са сами? Тя погледна младия, висок и слаб американец и усети, че макар и с униформа, той е нещо повече от обикновен майор. Това бе човек, който бе свикнал да заповядва и желанията му да се изпълняват, и тя беше сигурна, че стига да иска, ще се постарее да постигне целта си.

— Грешите. — Този път не усети желание да добави „господине“. — Не сме сами тук. — Говореше ясно и уверено, а в зелените ѝ очи започна да намира гняв.

— Така ли? — Изглеждаше изненадан. Дали не си е довела някого? Ако го е направила, явно е нахална малка хлапачка, но нищо не би го учудило. Вероятно е домъкнала приятеля си в красивия дворец, за да се любят. Повдигна вежда, измери Серена с поглед и тя отстъпи крачка назад.

— Не, не сме сами.

— Довела си си приятел?

— Живея тук с... леля си. — Запъна се нарочно.

— Тук? В двореца?

— Тя ме чака долу на стълбите. — Беше нагла лъжа, но американецът ѝ повярва.

— И тя ли работи тук?

— Да. Казва се Марчела Фабиани. — Само се надяваше майорът никога да не я е срещал. Надяваше се да създаде у него представата за дракон, който не би допуснал той да ѝ стори нещо лошо. Но когато се сети за старата, тромава, здраво хъркаща Марчела, тя почти простена.

Всъщност ако този мъж наистина иска да я нарани или изнасили, нямаше кой да ѝ се притече на помощ.

— Значи името ти е Серена Фабиани? — Той пак я погледна внимателно и тя само за секунда се поколеба, преди да кимне.

— Да.

— Аз съм майор Фулъртън, както, предполагам, си се досетила. Не съм неканен посетител. Това е моят кабинет. И не бих искал да те виждам тук. Само през деня, по работа или пък ако съм те повикал да се качиш. Ясно ли е? — Серена кимна, ала въпреки строгите думи не я напускаше чувството, че ѝ се смее. Малките бръчици около сивите му очи създаваха впечатление, че не е толкова сериозен, колкото изглежда. — Има ли врата между вашите квартири и двореца? — Той се взря в нея с интерес, но този път и тя го заразглежда. Красива гъста руса грива, виеща се на къдрици, широки рамене и яки мускули, както по всичко личеше. Ръцете от китките надолу бяха добре оформени, с дълги грациозни пръсти... дълги крака... всъщност беше привлекателен, но и ужасно наперен. Тя се улови, че си задава въпроса от какво ли семейство произхожда. Внезапно ѝ напомни старите плейбои на Рим. Вероятно затова я попита дали има врата между нейното жилище и двореца и Серена изведнъж се усети малко по-силна и не направи опит да скрие огъня в зелените си очи.

— Да, майоре, има. Води направо към спалнята на леля ми.

Разбирайки заблудението ѝ, Би Джей Фулъртън трябваше да положи усилие, за да не избухне в смях. Виждаше, че е момиче с характер, и в известен смисъл това го забавляваше, но нямаше намерение да продължава играта. Стои си тя посред нощ в неговата канцелария, гледа го отвисоко и намеква, че той е намислил да я изнасили.

— Разбирам. Тогава ще се опитаме за в бъдеще да не безпокоим леля ти. Смятах да предложа вратата между вашите квартири и двореца да бъде постоянно заключена, за да не... хм... да не те изкушава да се разхождаш. И, разбира се, след като се нанесе тук утре, пред двореца ще има охрана, за да не ти се причува нищо нощем. — Американецът я погледна многозначително, но очите ѝ не мигнаха и тя не трепна. — Така че няма да има нужда да идваш да ме спасяваш.

— Не съм дошла, за да ви спасявам, майоре. Дойдох да видя дали не е влязъл крадец. Мое задължение е — този път ѝ бе трудно да

се доизкаже и той отново трябваше да се сдържа, за да не се усмихне — да пазя къщата.

— Сигурен съм, дълбоко съм ти благодарен за усилията, Серена. Но в бъдеще това няма да спада към задълженията ти.

— Bene. Capisco.

— Много добре тогава. — Поколеба се за секунда и й каза „лека нощ“.

Тя не понечи да си тръгне.

— Ами вратата? — За миг я погледна с недоумение.

— Вратата към нашите квартири. Ще я заключите ли утре? — Това щеше да означава да излизат навън и да минават през парадния вход всеки път, когато някой позвъни за тях или когато имат да свършат някаква работа в централната част на двореца. За Марчела щеше да бъде много уморително, а за Серена досадно...

Сега вече майорът се усмихна. Не можеше повече да се възпира. Тя наистина бе много забавна и така упорита, и толкова смела, и решителна; почуди се какъв ли е бил животът ѝ, къде се е научила да говори английски. В притеснението си, че той я завари в своя кабинет, тя му даде възможност да разбере, че всъщност владее езика.

— Мисля, че засега можем да оставим вратата отключена. Ако обаче си в състояние да устоиш на подтика си да се разхождаш тук нощно време. В края на краищата — погледна я закачливо за момент — рискуваш случайно да попаднеш в спалнята ми и ще се получи неудобно, нали? Не си спомням да си почукала, преди да влезеш тук тази вечер. — Той видя как лицето ѝ стана моравочервено и за пръв път, откакто я заговори в тъмното, тя сведе очи под погледа му. Почти съжали, че се бе пошегувал така. Хрумна му, че може би е по-малка. Стори му се, че е високо четиринайсетгодишно момиче, което само изглежда с няколко години по-голямо. Но човек никога не можеше да отгатне възрастта на италианките. И в миг разбра, че бе постъпил нечестно със Серена. Тя стоеше все така, забила очи в грубите си обувки от манастира и тъмните чорапи, а той, като се прокашля, отиде до вратата и я отвори, при което твърдо каза „лека нощ“.

Отвърщайки на италиански „Buona notte“, девойката излезе, без повече да го погледне и с високо вдигната глава. След няколко секунди чу стъпките ѝ надолу по стълбите и после по безкрайния мраморен вестибюл. Видя как всички лампи долу изгаснаха, а подир малко,

ослушвайки се, долови, че някъде леко се затваря врата. Вратата към спалнята на леля й? Той се захили на себе си, припомняйки си забавното недоразумение.

Беше странно момиче — освен това невероятно красива. Но това предполагаше и главоболия, от които нямаше нужда. Неговата Пати Атертън го чакаше в Ню Йорк и при мисълта за нея в съзнанието му изплува образът ѝ в бяла муселинена вечерна рокля с колан от синьо кадифе, със синя кадифена шапчица, украсена с бял хермелин, който подчертаваше лъскавата черна коса, млечнобялата кожа и огромните като на кукла очи. Усмивайки се на себе си, той отиде до прозореца и се загледа навън, но не за Пати мислеше, докато рееше поглед из градината. В съзнанието му бе отново Серена с дълбокия си решителен поглед. „Какво ли си е мислила, докато стоеше тук, загледана в мрака? Какво ли е търсила? Или кого?“ Не че имаше голямо значение. Тя бе само една от прислужниците, назначена да чисти двореца, нищо, че беше толкова красива и толкова млада. И все пак мисълта за нея го човъркаше, когато за последен път огледа кабинета, преди да се прибере в стаята си.

[1] Ти ли си? (ит.). — Б.пр. ↑

[2] Джан Лоренцо Бернини (1598–1680) — италиански художник, скулптор и архитект, майстор на монументалния и декоративния барок, оставил неповторим отпечатък върху архитектурния облик на Рим. — Б.р. ↑

6.

— Серена! Спри! — Марчела яростно шепнеше през рамото ѝ и девойката спря да търка пода в банята до стаята, където се бе нанесъл Чарли Крокман. Марчела все още не понасяше да я вижда така.

— Марчела, va bene... — махна с ръка Серена да отпрати старата жена като голямо добро куче, но тя се наведе отново и се опита да издърпа парцала от ръката ѝ.

— Няма ли да спреш?

— Не, няма.

Този път в очите на Марчела пролича, че крои нещо, тя се опря на ръба на ваната и просъска:

— Ако не ме слушаш, Серена, аз ще им кажа.

— Какво ще им кажеш? — ухили се девойката и отметна от очите си дълъг кичур руса коса. — Че не знам какво върша? Те вероятно сами са го разбрали. — И седна на петите си, все така усмихната. Вече почти цял месец работеше за американците и това чудесно я устройваше. Имаше храна и легло, беше с Марчела, единствения близък човек, който ѝ бе останал, и живееше в някогашния си дом. „Какво повече ми трябва?“, питаше се всеки ден. „Много“, отговаряше си понякога, но то не можеше да се намери нито тук, нито другаде. Така че трябваше да се задоволява с това, което имаше. Бе писала на майка Констанс, че всичко се е наредило добре. Бе ѝ разказала за смъртта на баба си. Дори ѝ съобщи, че отново живее в къщата на родителите си в Рим, въпреки че не бе пояснила при какви обстоятелства.

— Е, Серена?

— Да чуя с какво ме заплашваш, стара вещице! — Двете се задяваха шепнешком на италиански. Ала това бе приятна пауза.

Серена бе работила без прекъсване от шест часа сутринта, а вече беше пладне.

— Ако не се държиш прилично, Серена, ще те изложя.

Девойката я погледна развеселена.

— Значи ще заключиш всичките ми дрехи, за да ходя гола!

— Засрами се! Не, просто майорът ще узнае коя си.

— О, пак ли, Марчела, любима, да ти кажа откровено, не мисля, че го интересува. Дали от принцеса или от някой друг, баните трябва да бъдат почистени, пък и както работи в кабинета си всяка вечер до късно, не смятам, че този факт ще го шокира.

— Ти си мислиш така! — Марчела я стрелна многозначително и Серена наклони глава на една страна.

— Какво означава това? — Майорът се бе привързал към възрастната прислужница, откакто се бе нанесъл в двореца, и Серена често ги засичаше да си бърбят. Преди няколко вечери дори видя Марчела да му кърпи чорапите. Но след първата им среща тя упорито го избягваше. Никога не бе съвсем сигурна за намеренията му, беше твърде съобразителен и проникателен, за да ѝ се иска често да се мотае около него. След идването си в двореца той проявяваше интерес към нея и на няколко пъти го бе забелязвала как я наблюдава с твърде много въпросителни в погледа си. Слава Богу, че документите ѝ бяха наред, в случай че решише да провери нещо. — Пак ли си се навъртала около майора?

— Той е много приятен човек. — Марчела хвърли укорителен поглед към младата принцеса, която все още стоеше на колене в банята на Чарли Крокман.

— Е и? Майорът не ни е приятел, Марчела. Той е войник. И той като нас работи тук. И въобще, по дяволите, не го засяга коя съм била.

— Смята, че говориш чудесно английски — предизвикателно каза Марчела.

— Е и?

— Би могъл да ти намери по-добра работа.

— Не искам по-добра работа. Харесвам си тази.

— А... davvero? — В старческите очи светнаха пламъчета. — Наистина ли? Ако не се лъжа, миналата седмица плака от напуканите си ръце. Пък и доколкото помня, те болеше гърбът и няколко ноци не можа да спиш. А как са коленете ти от непрекъснатото търкане на пода, ами краката, а?...

— Добре де... добре! Стига! — Серена въздъхна и хвърли четката обратно в кофата със сапунена вода. — Но вече свикнах и искам да остана тук. — Тя снижи гласа си и в очите ѝ се четеше молба. — Не разбираш ли, Чела? Това е моят дом... нашият дом — бързо се

поправи, а очите на възрастната жена се напълниха със сълзи и тя потупа Серена по бузата.

— Ти заслужаваш нещо повече, детето ми. — Сърцето ѝ се късаше при мисълта, че животът бе толкова несправедлив към това момиче.

Докато старата прислужница бършеше сълзите си с opakото на ръката, влезе Чарли Крокман, който видимо се притесни, че ги е заварил в това положение.

— Извинете — промърмори той, преди веднага да се оттегли.

— Fa niente — извика Серена след него. Тя го харесваше, но рядко му говореше на английски. Нямаше какво да му каже. Нямаше какво да каже на когото и да било от тях. Пък и не се налагаше. Ала това беше без значение. Всичко беше без значение. Освен едно — че тя можеше да продължи да живее тук. През изминалия месец това се бе превърнало във фиксидея, да си бъде отново у дома и да се вкопчи в спомените. Миналото я обсебваше, докато ходеше от стая в стая, докато чистеше, лъскаше, бършеше прах, и сутрин, когато оправяше огромното легло на майора, си представяше, че то е все още на майка ѝ. Единственото, което нарушаваше илюзията, бе, че в стаята миришеше на тютюн и мъжки парфюми, а не на рози и теменужки, както преди почти десет години.

Когато свърши с почистването на пода в банята на Чарли Крокман, Серена взе парче хляб със сирене, един портокал и нож и тръгна бавно към градината, където седна, загледана в хълмовете в далечината, с гръб към любимото дърво.

Точно тук я намери майорът половин час по-късно, наблюдавайки я с какви изискани движения бели портокала, а после как легна на тревата и впери очи в дървото. Не знаеше дали да се приближи, но нещо в нея продължаваше да го интригува. С някаква особена загадъчност бе обвита тази изключително работлива млада племенница на Марчела. Той все още сериозно се съмняваше във версията, че са роднини, ала документите ѝ бяха наред и която и да беше, тя работеше страшно усърдно. Какво значение имаше коя е? Но странното бе, че за него сякаш имаше. Често си я спомняше, застанала на тъмно в кабинета му, облежната на прозореца и загледана в тази върба.

Майорът бавно тръгна към мястото, където лежеше девойката, и тихо спря недалеч от нея, взирайки се в лицето ѝ, докато тя гледаше нагоре към дървото и небето, а след миг съгледа и него. Малко се стресна, като го видя, а после бързо се изправи и седна, пригладжайки престилката върху полата си и покривайки обутите си в дебели чорапи крака, преди да посмее да срещне очите му.

— Вие като че ли винаги ме изненадвате, майоре.

Той отново забеляза, че английският ѝ е доста добър, което младата прислужница прикриваше, и изведнъж му се прииска да ѝ каже, че всъщност тя винаги го изненадва. Но вместо това само се усмихна, а септемврийският бриз лекичко раздвижи къдрица от гъстата му руса коса.

— Това дърво те привлича, нали, Серена?

Девойката кимна с детска усмивка и му предложи част от портокала. За нея този жест бе огромна стъпка. В края на краищата той бе военен. А тя толкова дълго бе мразила всички военни. Но в него имаше нещо, което я караше да му вярва. Може би защото беше приятел на Марчела. Той прие половината портокал и започна да бели парчетата. За момент Серена изглеждаше като че се е пренесла много далече.

— Когато бях малко момиче, живеех в една къща... където можех да виждам едно дърво... точно като това... от моя прозорец. Понякога му говорех нощем. — Тя се изчерви и се почувства глуповато, но майорът я слушаше с интерес, а очите му поглъщаха кадифената мекота на кожата ѝ и дългите очертания на краката ѝ, които бе протегнала на тревата.

— А на това говориш ли?

— Понякога — призна тя.

— Това ли възнамеряваше да правиш в кабинета ми през онази нощ, когато те изненадах?

Серена бавно поклати глава и изведнъж се натъжи.

— Не, само исках да го видя. От моя прозорец... — Тя се сепна и бързо се поправи. — Прозорецът в моята стая имаше същото разположение.

— А стаята? — Той нежно я погледна. — Къде се намира?

— Тук, в Рим.

— Ходиш ли още там? — Кой знае защо му се искаше да научи повече неща за нея. В отговор тя вдигна рамене.

— Сега в къщата живеят други хора.

— А родителите ти, Серена? Къде са? — Съзнаваше, че е опасно да се задава такъв въпрос след войната. Тя бавно се обърна с особен блясък в очите.

— Семейството ми е мъртво, майоре. Всички. — Но след миг се усети. — Освен Марчела.

— Съжалявам.

Той наведе глава и започна да рови с ръка в тревата. Никого от близките си не бе загубил в тази война. Знаеше, че семейството му беше благодарно, задето бе оцелял. Негови приятели бяха загинали, но всичките му братовчеди, братята, чичовците, както и далечните роднини, бяха живи. Това бе война, която почти не бе засегнала света, в който живееше. И знаеше, че скоро ще си тръгне за вкъщи. Още не, разбира се. Работата в Рим все още му беше приятна.

Неочаквано се приближи един ординарец, който прекъсна разговора им. Обаждаше се генерал Фарнхам и майорът трябваше веднага да отиде на телефона. Той отправи към Серена кратък поглед, изпълнен със съжаление, а после забързано влезе в къщата и този ден тя повече не го видя.

Когато вечерта, след като пожела „лека нощ“ на Марчела, се пъкна между хладните чаршафи, Серена вече си мислеше за почивката в градината по обяд, за елегантно издължените ръце, които си играеха с тревата, за широките рамене и за сивите очи. От него се излъчваше някакво особено очарование, от което секваше дъхът, сякаш човек очакваше да го види във вечерен костюм или как играе футбол. Приличаше на американците, които Серена бе срещала през близо петте години, прекарани в Щатите, но той бе далеч по-красив от тях.

Странно, ала нейните мисли не се различаваха от онова, което по същото време си мислеше Бранфорд Фулъртън за нея. Сам в кабинета си, на загасено осветление, сакото праметнато на стола, връзката на бюрото, той стоеше прав и гледаше към върбата. Още виждаше слънцето, отразено в очите на девойката, когато му подаваше портокала, и неочаквано, за пръв път от толкова месеци насам, усети физически копнеж, непреодолим глад, тялото му така жадуваше за нейното, както не бе жадувало за никое друго кой знае откога. Беше си

веднъж в домашен отпуск за една седмица в края на войната и тогава бе любил Пати с много страст, но откакто се бе завърнал, ѝ бе верен, а и всъщност нямаше желание да ѝ изневерява. До този момент. Единственото, за което можеше да си мисли сега, бе Серена, извивката на врата ѝ, грацията на ръцете, начинът, по който талията се стесняваше и съвсем изтъняваше под връзките на бялата колосана престилка. Беше абсолютно безумие. Той, стоденият за най-красивата жена в Ню Йорк, изведнъж бе пожелал една италианска прислужница. Но има ли значение това? Знаеше, че няма и че я желае, желае я не само физически — той искаше нещо повече от Серена. Искаше тайните ѝ. Искаше да разбере какво се крие в дълбоките загадъчни сенки на тези огромни зелени очи.

Стоя така сякаш часове, загледан през прозореца, очите му приковани към дървото, и изведнъж я съзря — като видение, един великолепен призрак, който мина край върбата, а после седна там в тъмното, вятърът появяваше дългата ѝ коса, която на лунната светлина блестеше подобно сребро, изящният ѝ профил се открояваше, нослето ѝ бе вирнато, като че искаше да поеме дълбоко нощния въздух, очите затворени, а тялото ѝ загърнато в нещо, което му заприлича на одеяло, когато тя протегна крака на тревата. Видя, че е боса, и докато я наблюдаваше, изведнъж усети цялото си тяло напрегнато, защото всичко в него се стремеше към това загадъчно момиче. И сякаш изгубил контрол над действията си, той се обърна и излезе от стаята, затвори леко вратата след себе си и се втурна по дългите мраморни стълби. Прекося огромния величествен вестибюл и отиде до една странична врата, за която знаеше, че води към градината, и преди да може да се спре, бе преминал през тревата и се бе озовал зад нея, потреперващ от вятъра и тръпнещ от желание, без да е съвсем сигурен защо бе дошъл. И сякаш усещайки, че е там, тя се обърна и го погледна с широко отворени стреснати очи, ала не каза нищо и той дълго стоя така, впил очи в нейните, а тя чакаше и накрая той мълчаливо седна до нея на тревата.

— С дървото ли разговаряше? — Гласът му беше нежен и той усети до себе си топлината на тялото ѝ. Не знаеше какво да ѝ каже и се почувства глупаво, но когато я погледна, видя, че по бузите ѝ блещят сълзи. — Серена? Какво има? — Тя дълго време не отговори, а после вдигна рамене, безпомощно разпери ръце и на лицето ѝ се появи

изкривена усмивка. Това породя у него порив да я вземе в прегръдките си, ала не събра кураж. Не знаеше какво ще си помисли. А не бе сигурен и той какво би си помислил. — Какво има?

Тогава Серена въздъхна, неволно склони глава на рамото му и затвори очи.

— Понякога... — Гласът ѝ прозвуча топло в студения мрак. — Понякога човек се чувства много самотен... след войната. — Той усети как сърцето му се свива от жалост. — Никой не остана. Вече ги няма.

Той бавно поклати глава, опитвайки се да разбере болката ѝ.

— Сигурно е много трудно. — А после не може да потисне въпросите, които непрекъснато човъркаха съзнанието му. — На колко години си, Серена?

— На деветнайсет. — Гласът ѝ звънна мек като кадифе в тъмнината. Подир малко попита с лека усмивка: — А вие?

Той също се усмихна.

— На трийсет и четири. — Не знаеше със сигурност защо, но изведнъж разбра, че тя вече го приема като приятел. Сякаш нещо ново се бе появило между тях този следобед. Серена дръпна главата си от рамото му и той усети, че му липсва лекият натиск, че я желае повече от всякога, а в това време очите му се спираха ту на устните ѝ, ту на очите ѝ, ту на лицето ѝ. — Серена... — Не знаеше как да ѝ го каже, нито пък какво точно искаше да ѝ каже, но знаеше, че трябва да ѝ каже нещо за това, което чувстваше.

— Да, майоре? — Той се засмя.

— За бога, не ме наричай така.

Това ѝ напомни, че и тя бе смъмрила Марчела да не я нарича принцеса, и също се засмя.

— Добре тогава, как да ви наричам? Сър? — Серена вече кокетираше, изведнъж жената у нея бе надделяла над момичето.

Нежно усмихнат, той дълго я гледа със сивите си като дълбоко море очи, а после прошепна:

— Да... наистина, може и сър.

Но преди тя да успее да отговори, той вече я бе взел в прегръдките си и я целуна с луд копнеж и страст, за които дори не бе подозирал. Усещайки как цялото му тяло се стреми към нея, той я притисна до себе си и му се искаше никога да не отделя устните си от нейните, а те му се отдадоха и езиците им затанцуваха в неговата и

нейната уста. Желанието му го остави почти без дъх и пряко сили той бавно се отдръпна, а тя сякаш с нежна въздишка се разтопи в ръцете му.

— О, Серена...

Без да е в състояние да продума нещо повече, той отново я целуна и този път вече Серена се отдръпна, за да си поеме въздух. Тя бавно разтърси глава, сякаш да я прочисти, и го погледна тъжно на лунната светлина, а в очите ѝ имаше сълзи.

— Не трябва да правим това, майоре... не можем.

— Защо да не можем? — Не беше убеден, че тя не е права, ала знаеше, че няма желание да спира. — Серена... — искаше да ѝ каже, че я обича, но това бе лудост. Как е възможно да я обича? Та той едва я познава. И въпреки това усещаше, че между него и това момиче съществува някаква изключителна връзка.

— Не. — Тя го спря с ръка и той целуна изящните ѝ пръсти. — Не е честно. Вие имате свой живот. Това е само магическото въздействие на Рим — каза тя с тъжна усмивка. Бе виждала снимките на Пати Атертън в спалнята и на бюрото му.

Ала майорът си мислеше само за Серена, вирайки се на лунната светлина в изящното ѝ лице, и нежно я целуна по устните, преди да се отдръпне, за да я погледне пак. Тя не знаеше защо му позволява, но като че ли така трябваше, като че ли от самото начало усещаше до какво ще се стигне. И все пак не беше ли лудост... американец... военен? Докъде ще доведе това? Тя се сви при тази мисъл.

— Защо плачеше тази вечер, Серена?

— Казах ви. Бях самотна. Бях тъжна. — И после добави: — Мислех си за... — Не знаеше как да го определи. Нейния свят вече го нямаше. — За нещата, дето вече ги няма.

— Кой например? Кажете ми. — Искеше му се да знае всичко за нея. Защо се смее, защо плаче, кого е обичала, кого е мразила и защо.

— Ах... — въздъхна Серена. — Как мога да ви го опиша. Един изгубен свят... в едно друго време, изпълнен с красиви дами и очарователни мъже... — Изведнъж си помисли за родителите си и за приятелите им, много от които бяха мъртви или бяха напуснали страната. Помисли си за лицата, които все повече я преследваха напоследък, и замълча, а майорът я наблюдаваше и видя как в очите ѝ проблесна влага.

— Недей, Серена. — Той я притегли в обятията си и я задържа така, а сълзите бавно се зарониха по лицето ѝ.

— Съжалявам.

— И аз. Съжалявам, че ти се е случило на теб. — А после се усмихна на себе си, спомняйки си за версията, че е племенница на Марчела. Това някак си не се връзваше с думите ѝ. „Изгубен свят, изпълнен с красиви дами и очарователни мъже.“ Той за дълго се загледа в изящно изваяното лице, като се чудеше коя всъщност е тя, осъзнавайки, че за него това няма значение и вероятно никога не ще има. Серена бе различна и хубава и той я желаше повече от всяка друга, дори от жената, за която бе сгоден. Не можеше да си обясни защо, но това беше самата истина и му се искаше да ѝ каже, че я обича, ала си даваше сметка, че би било лудост. Как е възможно да обича момиче, което едва познава? И въпреки това знаеше, докато се притискаха един в друг на лунната светлина, че я обича, и усещайки ласкавите му пръсти, Серена също знаеше. Тогава той отново я целуна, дълго и силно, със страст и жажда. И без да проговори повече, стана, хвана я за ръка и нежно я изправи, целуна я отново, а после бавно я изпрати до задния вход. Остави я там с една последна целувка и не изрече нищо повече. Не смееше. А Серена продължително го изгледа, преди да изчезне в помещенията за прислугата, които делеше с Марчела, и тихо затвори вратата след себе си.

7.

През следващите няколко дни майор Би Джей Фулъртън имаше вид на същински мъченик и изпълняваше задълженията си, без да мисли и без да вижда, а Серена се движеше като насън. Не можеше да си обясни какво се бе случило между нея и майора и не беше убедена, че иска то да се повтори. Вече в продължение на години мразеше войните, военните, униформите, всички армии, а изведнъж се озова в прегръдките на майора и не желаше никого другого, освен него. И какво искаше той от нея? Тя знаеше отговора на въпроса или поне си мислеше, че го знае, и всеки път, когато си спомняше за снимката на младата американка до леглото му, настръхваше от гняв. Той искаше да спи със своята италианска прислужница, това искаше, случайна мимолетна връзка, но когато обуздаеше раздражението, в съзнанието ѝ възкръсваше споменът за прегръдките и целувките под върбата и Серена трябваше да признае, че копнее за него. Трудно бе да се каже кой от тях изглеждаше по-нещастен, защото и той, и тя се бореха със задълженията си, и макар околните да забелязваха промяната, само двамина ги разбираха. Ординарецът на майора Чарли Крокман и Марчела бяха разменили многозначителни погледи два дни по-късно. Майорът крещеше на всички, не можеше да свърши никаква работа, загуби две папки, пълни със сравнително важни заповеди, а после ги намери, докато още вдигаше пара. Серена почти четири часа лъска пода на едно и също място, след което си тръгна, оставяйки всички парцали и четки във вестибюла при парадния вход, гледаше през Марчела сякаш през стъкло и си лягаше, без да вечеря.

От онази нощ под върбата не бяха разговаряли нито веднъж. Но на следващата сутрин Серена си бе дала сметка, че всичко това е безнадеждно, а майорът бе измъчван от угризения и душевна борба. Бе уверен, че Серена е чисто и невинно момиче, и със сигурност девствено, че е изстрадало достатъчно, за да се добавя и болката от някакво юношеско увлечение. А той трябваше да мисли и за годеницата си. Проблемът обаче беше, че не Пати запълваше мислите му сутрин и вечер, и през целия ден. Като че всяка секунда бе заета с

образа на Серена и едва в неделя сутринта, когато я видя, сведена над зеленчуковата леха в градината на Марчела, той реши, че не може повече да издържа и че трябва да разговаря с нея или поне да ѝ обясни нещата, преди изцяло да се е побъркал.

Слезе бързо долу, по войнишки панталони и светлосин пуловер, с ръце в джобовете, и тя се изправи, изненадана, че го вижда, махайки кичурите коса, паднали над очите ѝ.

— Да, майоре? — За секунда му се стори, че долови в тона ѝ укор, но в следващия миг Серена се усмихна и той, засиял от радост, си помисли, че е дяволски щастлив, задето я вижда, и хич не му пука дали ще запрати по него всичките си градински сечива. Трябваше да говори с нея. Беше същинска агония да се опитва да я избягва цели четири дни.

— Искан да говоря с теб, Серена. — А после добави срамежливо: — Заета ли си?

— Малко. — Изведнъж заприлича на зряла жена, оставяйки настрана лопатата, а зелените ѝ очи срещнаха сивия му поглед. — Но не много. Искате ли да седнем ей там? — Тя посочи една пейка от ковано желязо, полющена, ала все още красива, от доброто старо време. Сега можеше спокойно да говори с него, а и наоколо нямаше кой да ги види. Всички ординарци имаха в неделя свободен ден, Марчела бе отишла на черква, а после бе канена у една приятелка. Само Серена бе останала у дома да се погрижи за градината, бе ходила на черква сутринта и Марчела дори не се бе помъчила да я накара да отидат заедно на гости. Като се изключеха обичайните часове на улицата пред двореца, те двамата бяха сами.

Майорът мълчаливо я последва до малката пейка и седнаха един до друг. Той запали цигара и се загледа към хълмовете в далечината.

— Извинявай. Държах се много лошо тази седмица, Серена. Мисля, че малко се бях побъркал. — Сивите му очи я гледаха откровено и тя бавно поклати глава.

— И аз. Не разбрах как стана.

— Сърдиш ли се? — Този въпрос си задаваше вече четвърти ден. Или пък се бе изплашила? За себе си знаеше, че се бои, без да е напълно сигурен защо.

— Имаше моменти, в които бях сърдита. — Тя бавно се усмихна, а после въздъхна. — Но имаше и други, в които не бях. Бях

изплашена... и объркана... и... — Погледна го и той усети непреодолимия копнеж да я държи в прегръдките си и да я гали, обзе го желание, дори още по-силно отпреди, да я притежава точно тук, под дървото, на тревата под есенното слънце. Затвори очи сякаш от болка, а Серена докосна ръката му. — Какво има, майоре?

— Всичко. — Отвори бавно очи. — Не разбирам какво изпитвам... какво става с мен... — И изведнъж почувства с цялото си съзнание, с цялата си душа, с цялото си същество, че повече не може да се възпира. — Обичам те. О, господи... — Той я притегли към себе си. — Обичам те. — Устните му намериха нейните и тя усети как вътре в нея започна да се надига желание, но това не беше само желание. Беше тих копнеж да бъде завинаги негова, да стане част от него, да се слоят в едно цяло. Сякаш тук, в дома на родителите си, в градината им Серена бе намерила своето бъдеще, сякаш бе принадлежала на този русокос американски майор от самото начало, сякаш е била родена за него.

— И аз те обичам. — Каза го шепнешком, усмихваше се и в същото време в очите ѝ се появиха сълзи.

— Ще дойдеш ли вътре с мен?

Тя знаеше за какво говори. Той обаче не смяташе да я вземе, да я грабне и отнесе горе на ръце. Искаше тя да го желае. Серена бавно кимна и се изправи, с лице, обърнато към неговото, и с очи, по-големи от всички онези, които някога бе виждал, и той тържествено я хвана за ръка — двамата заедно прекосиха градината, при което Серена имаше странното усещане, че току-що са се оженили... „Ще вземете ли този мъж...“ — „Да...“ Усети как собственият ѝ глас звънти дълбоко в душата ѝ, докато стигнаха до входа, а когато влязоха вътре, той затвори вратата след нея. После обхвана талията ѝ с ръка и Серена бавно заизкачва редом с него мраморното стълбище към някогашната спалня на майка си. Когато застана на прага, тя се разтрепери, втренчила очи в огромното легло с четирите колони, а разширените ѝ зеници бяха изпълнени със спомени и страх.

— Не... не мога...

Гласът ѝ бе малко по-силен от шепот и той поклати глава. Щом не може, няма да я насилва, но му се искаше поне да я държи в прегръдките си, да я милва, да я усеща и да я докосва, да гали с устни изящната ѝ плът.

— Не те принуждавам, скъпа... Никога... Никога няма да го направя насила... Аз те обичам...

Думите заглъхнаха в разкошната ѝ копринена коса, той покри с целувки врата и деколтето ѝ и нежно разтвори с устни тъмната памучна рокля, наслаждавайки се на всеки сантиметър от плътта ѝ, вкусвайки я като нектар, а езикът му бродеше навсякъде, докато Серена започна тихо да стене.

— Обичам те, Серена... обичам те...

Това не беше лъжа. Той я обичаше и в същото време я желаше, обичаше я, както не бе обичал никоя друга жена преди нея, и след миг, забравяйки какво бе казал, когато бяха на вратата, нежно я взе на ръце, положи я на леглото и бавно започна да сваля дрехите ѝ, а тя не се съпротивляваше, ръцете ѝ нежно го галеха, прегръщаха, докосваха, докато накрая той усети мощния тласък на желанието си и повече не можеше да се сдържа.

— Серена — прошепна с дрезгав глас — искам те, скъпа... искам те...

Но в думите му прозвуча и въпрос, взря се в лицето ѝ, а когато очите ѝ срещнаха неговите и тя кимна, той свали набързо дрехите си и почти на секундата легна до нея, като я притискаше силно до себе си, сякаш да слее собствената си плът с нейната. В началото съвсем бавно, но след това с нарастваща страст проникваше все по-дълбоко и по-дълбоко в нея, докато тя простена от болка, и той влезе докрай, знаейки, че това трябва да стане изведнъж, после болката изчезна и Серена се прилепи до него и започна странно да се извива, докато любимият мъж внимателно я учеше на любовните чудеса, и те продължиха да се любят с много нежност, при което тя стенеше, но вече не от болка. Тогава той се остави на страстта да го води, докато в един миг по тялото му се разля гореща вълна, която сякаш го понесе с любимата жена към шеметните висини на сладостта. Притиснати така един в друг, тя сякаш преплуваха една цяла вечност, докато накрая тя се сгуши до него като красива пеперуда, кацнала в прегръдките му.

— Обичам те, Серена. — С всеки изживян миг думите му придобиваха все по-дълбок смисъл и този път тя се обърна с усмивката на жена, в каквата се бе превърнала, и го целуна, милвайки го нежно с ръце. Минаха сякаш цели часове, преди той да събере сили и да се отдръпне от нея, и подпрян на лакът в огромното красиво легло, с

усмивка започна да се люби на тази невероятна златна смесица от жена и дете. — Здравей. — Каза го така, сякаш току-що се бяха срещнали, а тя се засмя. Засмя се на изражението му, на това, което бе изрекъл, и на духовете, които бяха прогонили, не грубо, а с нежна категоричност, тук, в леглото на майка ѝ. Серена впери очи в синия атлас на таблетите, които ѝ напомняха лятно небе... — Красиво е, нали? — Той погледна лазурния атлас, а после ѝ се усмихна отново и тя се засмя някак особено, като палаво дете.

— Да — целуна го тя по връхчето на носа. — Винаги е било красиво.

— Какво? — погледна я объркан.

— Това легло. Тази стая. — Той ѝ се усмихна нежно.

— Често ли си идвала тук с Марчела? — Зададе въпроса толкова наивно, че тя не можа да сдържи смеха си. Трябваше да му каже. Трябваше. Те се бяха оженили тайно в градината в присъствието на приятелски духове и бяха консумирали брака си в леглото на майка ѝ. Беше време да му довери истината.

— Не съм идвала тук с Марчела. — Серена отпусна глава за секунда, докосвайки ръката му, чудейки се как да му го каже. А после го погледна отново в очите. — Аз живеях тук, майоре.

— Мислиш ли, че вече можеш да ме наричаш Бред? Или искам прекалено много? — Той се наведе да я целуне и когато се отдръпна, тя се усмихна.

— Добре, Бред.

— Какво искаш да кажеш с това, че си живяла тук? С Марчела и с родителите си ли? Цялото семейство ли работеше тук?

Серена важно поклати глава със сериозно изражение в очите. Седна в леглото и омота чаршафа около себе си, без да изпуска ръката му. — Това беше стаята на майка ми, Бред. А твоят кабинет бе моя стая. Някога. — Гласът ѝ бе толкова тих, че той едва я чуваше. — Ето защо отидох там тогава. Първия път, когато те видях... онази нощ, в тъмното... — Очите ѝ се впиха в неговите, а той я гледаше учуден.

— Боже мой. Всъщност коя си ти? — Тя дълго не отговори. — Не си племенница на Марчела. — Отдавна го подозираше.

— Не. — Последва дълга пауза и тогава Серена си пое дъх, скочи от леглото и направи грациозен реверанс. — Имам честта да бъда принцеса Серена Александра Грациела ди Сан Тибалдо... — Тя се

изправи и застана пред него в цялата си изключителна елегантност и красота, гола в стаята на майка си, а Бред Фулъртън я съзерцаваше изумен.

— Ти си какво? — Макар че бе чул съвсем ясно. Когато Серена започна да повтаря, той бързо вдигна ръка да я прекъсне, избухвайки в неудържим смях. Значи това била италианската „прислужница“, за която се притесняваше, че я е прельстил, „племенницата“ на Марчела. Беше чудновато и абсолютно безумно, такова прекрасно безумие, и той не можеше да спре да се смее, гледайки Серена, и тя също се смееше, а накрая се гушна в обятията му на леглото на майка си и притихна.

— Какъв странен живот водиш, скъпи, живееш тук, работиш в армията.

Той изведнъж се замисли за онова, което тя трябваше да върши през изминалия месец, и вече не му бе забавно. Всъщност стори му се отчайващо жестоко.

— Как, по дяволите, си стигнала до това положение?

Серена му разказа всичко от самото начало, още от времето на разногласията между баща ѝ и Серджо, за смъртта на родителите си, за годините, прекарани във Венеция за бягството в Щатите и за завръщането си. Довери му цялата истина, допълвайки, че сега няма нищо и че вече е никоя, просто една прислужница в двореца. Няма нито пари, нито вещи, нищо, освен историята на своя живот, предшествениците си, името си.

— Имаш много повече. Любовта ми — нежно я погледна той, както лежаха един до друг на леглото. — Ти притежаваш магически дар, особена грация, с каквато много малко хора могат да се похвалят. Където и да си, Серена, това не ще остане незабелязано. Винаги ще се открояваш. Ти си по-специална, Марчела е права. Ти си принцеса... принцеса... сега го разбирам. — Това за него бе обяснение на магическото ѝ излъчване. Тя бе принцеса... неговата принцеса... неговата кралица. А после я вдигна с толкова нежност, от която в очите ѝ едва не се появиха сълзи.

— Защо ме обичаш, майоре? — Серена изглеждаше особено зряла, мъдра и тъжна, когато го попита.

— Заради парите ти — захили се той с хлапашка усмивка. Бе толкова красив, а годините му въобще не личаха.

— И аз така подозирах. Мислиш ли, че имам достатъчно? — усмихна се тя, гледайки го в очите.

— А колко имаш?

— Към двайсет и два долара от последната заплата.

— Чудесно. Ще те взема. Точно това искам.

И започна да я целува, в момента и двамата искаха нещо друго. А след като се любиха отново, той я прегърна, без да каже нищо, мислейки си за онова, което бе преживяла, за куража ѝ да прекоси, кажи-речи, целия свят, само и само да се завърне у дома, да си дойде тук, в двореца, където благодарение на Бога я бе срещнал, и никога нямаше да я пусне да си отиде. Ала докато си го обещаваеше, очите му намериха снимката на усмихнатата тъмнокоса млада жена в сребърна рамка върху мраморния плот на масичката до леглото. Сякаш уловила погледа му, Серена се обърна към снимката на Пати, която се усмихваше и на двама им. Не пророни дума, но се втренчи изпитателно в него и той с тиха въздишка поклати глава.

— Не знам, Серена. Още не мога да отговоря на този въпрос.

Тя кимна с разбиране, ала изведнъж се разстрои. Ами ако го загуби? А всъщност точно това ще стане. Другата жена е част от неговия свят, нещо, което тя не е. И навярно никога няма да бъде.

— Обичаш ли я? — Гласът на Серена бе тих и тъжен.

— Мислех, че я обичам. Много. — Тя само кимна, а той нежно я хвана за брадичката и я накара отново да вдигне очи към неговите. — Винаги ще ти казвам истината, Серена. Нищо няма да крия от теб. Аз и тази жена сме сгодени и нямам никаква идея какво, по дяволите, ще правя. Но аз те обичам. Дълбоко и искрено те обичам. Разбрах го в първия миг, в който те зърнах, когато в тъмното прекосяваше на пръсти кабинета ми. — И двамата се усмихнаха на спомена. — Трябва да премисля. Не я обичам така, както теб. Обичах я като част от един познат, комфортен свят.

— Но аз не съм част от този свят, Бред.

— За мен това няма значение. Ти си си ти.

— Ами семейството ти? Дали ще възприемат подобен обрат? — По очите ѝ личеше, че се съмнява.

— Те са много привързани към Пати. Но това не означава нищо.

— Така ли? — Серена се опита да си придаде нехаен вид, докато се измъкваше от леглото, ала той я дръпна обратно.

— Точно така. Аз съм на трийсет и четири години. И ще следвам своя път, Серена, а не техния. Ако трябваше да се съобразявам с тях, вече щях да съм напуснал армията и да работя при някой от приятелите на баща ми в Ню Йорк.

— Какво щеше да работиш? — Изведнъж я обхвана някакво незадоволено любопитство спрямо него.

— Най-вероятно в банка или в администрацията. Семейството ми е много тясно свързано с политическия живот в Щатите.

Тя въздъхна уморено и в очите ѝ проблесна сарказъм.

— И моето семейство бе много тясно свързано с политиката тук.

Серена го погледна с тъга, мъдрост и прикрит смях и той бе доволен, че тя е в състояние да усети иронията на положението.

— Там е малко по-различно.

— Надявам се. Това ли искаш? Да се занимаваш с политика?

— Може би. Но, откровено казано, по-скоро бих останал в армията. От известно време се замислям дали тъкмо това не е моето призвание.

— А родителите ти какво смятат по този въпрос? — Тя сякаш веднага бе усетила огромното влияние, което те имат или се опитват да имат над него. И понякога това ставаше повод за ожесточени битки. — Одобряват ли намеренията ти?

— Не. Но такъв е животът. А това е моят живот. Аз те обичам. Така че никога не го забравяй. Аз сам ще взимам решения. — Отново погледна снимката. — За това също. Capisci?

Тя се разсмя на американския му акцент.

— Capito.

— Добре. — Той я целуна и в следващия момент те отново потънаха в сладостните трепети на любовта.

8.

— Какво си направила? — Марчела я погледна в пълно недоумение. За миг Серена се уплаши за нея, че може да припадне.

— Успокой се, за бога. Казах му. Това е всичко.

— Казаха си на майора? — Марчела изглеждаше шокирана. — Какво му каза?

— Всичко. За родителите си. За къщата. — Серена се опитваше думите ѝ да прозвучат предизвикателно, но не се получи и тя избухна в нервен смях.

— Какво те накара да го направиш? — Старата жена втренчи в нея пронизателен поглед. Значи не се е излъгала. Серена бе започнала да се влюбва в красивия млад американец. Сега само остава той да се ожени за нея и молитвите ѝ за нейната любимка ще бъдат изпълнени. Това бе единствената надежда, която хранеше за Серена, и от незначителните подробности, които долавяше с набитото си око, разбираше, че е добре възпитан, може би от богато семейство, и изобщо отдавна беше на мнение, че той е чудесно момче.

— Просто го направих, и толкоз. Разговаряхме и аз почувствах, че няма да е честно, ако не му открия истината.

Марчела беше твърде възрастна и твърде мъдра, за да повярва дори на една нейна думичка, но дълбокомислено кимаше и се преструваше, че приема мотивите ѝ.

— И той какво каза?

— Нищо. — Серена се усмихна на себе си... „Че ме обича...“ — Мисля, че титлата не му направи впечатление. По дяволите — възкликна тя и се засмя на Марчела. — За него аз съм си прислужницата от горния етаж.

— Така ли? — Старата жена не откъсваше поглед от лицето ѝ. — И само това ли си за него, Серена?

— Разбира се. Е, добре де... предполагам, че вече сме приятели... — Думите ѝ заглъхнаха и Марчела се позамисли, но реши да бъде по-настойтелна и да изкопчи отговор на въпроса, който не излизаше от съзнанието ѝ.

— Обичаш ли го, Серена?

— Дали го... Ама защо, това е... — Девојката започна да повишава тон, ала след миг се отказа от преструвките и бавно поклати глава. — Да. Обичам го.

Старата жена я прегърна.

— А той обича ли те?

— Мисля, че да. Но... — Серена с дълбока въздишка се освободи от прегръдките ѝ и взе да се разхожда из стаята — Но... това няма никакво значение, Чела. Аз трябва да съм наясно с истината. Всичко е от романтичната атмосфера на Рим, спонтанен порив след кошмара на войната. Един ден той ще се върне към света, който му е близък.

— И ще те вземе със себе си — допълни с гордост Марчела. В края на краищата това момиче бе сякаш плът от плътта ѝ.

— Не мисля. Ако го направи, ще бъде от съжаление. Ще му е мъчно да ме остави тук.

— Добре. Значи ще отидеш с него. — Така, както Марчела виждаше нещата, всичко бе уредено. Но Серена знаеше много повече.

— Не е толкова просто.

— Просто е, ако ти го искаш. Искаш ли го? Обичаш ли го достатъчно, за да заминеш с него?

— Разбира се, но не това е проблемът. Той си има свой живот там, Чела. Не е от хората, които ще си заведат войнишка булка у дома...

— Войнишка булка! — Марчела скочи на крака. — Войнишка булка? Ти луда ли си? Sei pazza? Ти си принцеса. Или забравяш това? Сети ли се да му кажеш, че си принцеса? — Изглеждаше загрижена и Серена се засмя.

— Да, но какво от това? Аз нямам нищо, Чела. Вече не. Съвсем нищо. Нито пари, нищо. Какво ли ще си помисли семейството му, ако ме заведе у дома си? — Бе помъдряла за една нощ, ала Марчела не искаше да я слуша.

— Ще си помислят, че е извадил късмет, това ще си помислят.

— Може би. — Но Серена не беше на такова мнение. В паметта ѝ възкръсна девојката от снимките... Чуваше го да казва: „Семейството ми е много привързано към Пати“. А дали щяха да се привържат към нея? Изглеждаше невероятно. Сега се срамуваше.

Сякаш и тя се бе опозорила, както чичо ѝ Серджо и Дучето, те съсипаха родината ѝ, а тя — живота си. Серена тръгна към градината и Марчела загрижено я изпрати с поглед.

За Серена месец октомври бе като сън. Тя и Бред бяха изяснили отношенията си с чудновата прецизност и всяка вечер той си отиваше в стаята, а тя привидно се прибираще в своята. Когато Марчела си легнеше и ординарците се оттегляха както обикновено, младата жена влизаше на пръсти в централната част на къщата и безшумно се отправяше нагоре по мраморното стълбище към спалнята, където любимият ѝ я очакваше с нещо интересно за разказване — комични случки, понякога писмо от по-малкия му брат, с бяло вино или шампанско и поднос със сладки, със снимките, които ѝ е направил предишния уикенд и които внимателно разглеждаха. Винаги имаше какво да си споделят и обсъждат, на какво да се посмеят и наслаждават, а малко по-късно неизбежно идваше вълшебството, нескончаемите открития и удоволствия, които намираще в прегръдките му. Постепенно снимките на Пати бяха преместени в кабинета и вече изобщо не ги виждаше. Прекарваха нощите, уютно сгушени в леглото му, а после ставаха заедно, към шест часа сутринта, преди да са се събудили другите обитатели на къщата. Седяха известно време, наблюдавайки изгрева на слънцето и познатата градина, и след последна целувка, последно докосване, последна прегръдка тя се прибираще в стаята си и всеки се залавяше със своите задължения. И така ден след ден, сякаш бяха младоженци, защото и двамата с нетърпение очакваха да падне вечерта и да се отдадат един на друг.

Веднъж в края на октомври Серена влезе при него и го завари някак притеснен и разсеян. Обви ръце около шията му, но той се сепна, а когато му каза нещо по този повод, сякаш не я чу.

— Какво? — Седеше пред камината, загледан в огъня, с израз, който говореше, че съзнанието му е някъде далече. — Извинявай, Серена. Какво каза? — Вдигна очи към нея.

— Казах, че изглеждаш разтревожен, скъпи. — Шепотът ѝ погали шията му и той с дълбока въздишка сложи ръце върху нейните.

— Не. Просто съм разсеян.

Гледайки го отблизо, тя за кой ли път си помисли колко горд вид има и колко красиви са сивите му очи, вече се бе убедила, че е интелигентен и деликатен. Понякога дори прекалено. Беше човек, чиято най-силна добродетел бе състраданието, и той винаги се стремеше да разбира подчинените си и да им помага. Понякога това го правеше недотам твърд за ръководител. Имаше добро сърце. Винаги се вълнуваше за другите.

— От какво си разсеян, Би Джей? — Серена се усмихна на прякора, с който се обръщаха към него. Тя рядко го използваше. Когато искаше да го подразни, му казваше „майоре“. Иначе го наричаше Бред.

Той я погледна замислено и реши, че трябва да ѝ каже. Искаше му се да изчака до другата сутрин, но какъв бе смисълът — никога нямаше да дойде подходящ момент.

— Серена... — Сърцето ѝ спря, пронизано от интонацията, с която произнесе името ѝ. Знаеше какво ще последва. Той си заминаваше от Рим. — Получих телеграма тази сутрин. — Тя слушаше със затворени очи, опитвайки се да сдържа сълзите си. Знаеше, че трябва да бъде твърда, но всичко в нея се бе размекнало. Отвори бързо очи и видя своята болка, отразена в неговите. — Хайде, скъпа, не е толкова страшно. — Взе я в прегръдките си и започна бавно да обсипва с целувки меката ѝ, сякаш от златни нишки, коса.

— Заминаваш ли? — прошепна дрезгаво, но Бред бързо поклати глава.

— Разбира се, че не. Ти това ли си помисли? — Той леко се отстрани от нея, а в очите му се четеше и любов, и тъга. — Не, скъпа. Не заминавам. Не е служебно. — И тогава реши да ѝ го каже веднага. — Пати пристига. Чудя се защо. Споменава, че пътуването е годежен подарък от баща ѝ. Откровено казано, смятам, че е разтревожена. Напоследък ѝ пишех рядко и тя се обади по телефона онази сутрин, веднага след... Не знам. Не бях в състояние да говоря. — Бред се изправи и бавно започна да се разхожда из стаята с блуждаещ, тревожен поглед. — Не можах да ѝ кажа нещата, които искаше да чуе. — После се обърна към Серена. — Не можех да се преструвам пред нея, Серена. Не знам. Не съм сигурен какво трябва да направя. Вероятно е трябвало да ѝ съобщя още преди няколко седмици, да разваля годежа, но... — Той изглеждаше отчаян и нещастен. — Просто бях объркан.

Серена отмаля. Остра болка я прободне в сърцето.

— Ти още я обичаш, нали? — Това бе повече заключение, отколкото въпрос. И Би Джей я погледна с нова мъка в очите.

— Не съм сигурен. Вече месеци не съм я виждал и всичко бе така нереално. Бях си у дома за пръв път от три години. Беше толкова опияняващо и толкова романтично, пък и моите, и нейните родители ни насърчаваха. Беше като на филм, не мисля, че така би трябвало да бъде в реалния живот.

— Но ти си щял да се ожениш за нея.

Той мъчително пое дъх.

— Всички искаха това. — А после почувства, че трябва да бъде честен. — И аз го исках. Тогава решението ми изглеждаше толкова правилно. Но сега...

Протягайки ръце към огъня, Серена затвори очи, преглъщайки болката от онова, което неизбежно щеше да последва. А после пак го погледна, не с гняв, а с тъга. Знаеше, че не може да мери силите си с красивата тъмнокоса жена. Тя вече го бе спечелила. А Серена беше никоя. Просто прислужница от горния етаж, както се бе изразила пред Марчела. Но най-страшното беше, че това бе самата истина.

— Знам какво си мислиш — рече той с отпаднал глас, виждайки я как се отпусна на един стол до прозореца, и прокара ръка през и без това разрешената си къдрава коса. Преди да дойде при него тази вечер, той бе прекарал часове тук, седейки, мислейки, претегляйки, задавайки си въпроси, на които нямаше отговори. — Серена, аз те обичам.

— И аз те обичам. Но също така разбирам, че макар и много романтично и чудесно, то не е достатъчно, Бред, няма бъдеще. Онова момиче и семейството ѝ те познават. Ти ги познаваш. Те са част от твоя живот. А какво всъщност може да бъде това между нас? Красив спомен? Миг нежност? — вдигна рамене Серена. — Всичко е по-скоро „като на филм“ — цитира го тя. — Няма нищо общо с истинския живот. Не можеш да ме заведеш у вас. Не можем да се оженим. Тя е тази, за която трябва да се ожениш, и ти го знаеш. — Очите ѝ се напълниха със сълзи и Серена се извърна, а Бред бързо отиде при нея и я притегли в обятията си.

— А какво ще стане, ако не искам?

— Налага се. Ти си сгоден.

— Бих могъл да разваля годежа. — Но при тези думи се почувства отвратително, защото не беше сигурен дали точно това иска. Обича това момиче. Но бе обичал и Пати. И беше толкова горд, толкова весел, толкова развълнуван. Същото ли усеща и сега? Същото ли изпитва към Серена? Не, това не е вълнение, това е нещо различно, нещо спокойно. Кротка нежност и желание да я закриля, почти бащинско чувство. Иска му се да ѝ бъде опора. Но също така му се иска всяка вечер да е с него. Свикнал е да разчита на тихото ѝ присъствие, на мъдрите ѝ думи, на миговете мълчание, в които тя претегля всичко, което е казал. Помага му с уместни съвети. Често пъти, когато седи до бюрото си и си мисли над някой проблем, щом чуе галещия ѝ глас до себе си, добива кураж и увереност. Серена му вдъхва сили, на което Пати не е способна. Тя е преживяла и мъка, и загуба — това я е направило по-силна, и тази сила тя споделя с него. Когато е до него, той има чувството, че би могъл да премести планини, а в обятията ѝ намира страст, каквато не е познавал досега. Но дали това ще трае цял живот? И може ли наистина да я заведе у дома? Именно тези неща го изпълват със смут. Пати Атертън е от неговия свят, от неговото духовно пространство, тя е част от вече готов гоблен. Редно е да бъдат заедно. Или не? Вглеждайки се в дълбоките зелени очи на Серена, съвсем не беше сигурен. Всичко, което искаше, бе именно това, което получаваше, докато я прегръщаше — страстта, топлината, копнежа, силата, с която го даряваше. Не можеше да се лиши от тях. Но вероятно щеше да се наложи. — О, Боже мой, Серена... аз просто не съм сигурен. — Той я притисна до себе си и усети, че тя трепери. — Такова съм магаре. Трябва да предприема някаква решителна стъпка. И ужасното е, че ти знаеш, а Пати не знае. Аз съм длъжен поне да ѝ кажа истината. — Чувстваше се виновен и пред двете и това го раздираше отвътре.

— Не, Бред, не си длъжен. Пати не бива да знае. Ако се ожениш за нея, тя въобще не трябва да знае за мен. Просто войнишка авантюра на един американски войник с една италианка... Около нас има много такива случаи. — Серена се позамисли с горчивина над думите си, но после прогони гнева от себе си. Тя няма право да се сърди. Сама му отдаде сърцето си и себе си и това положение с нищо не би могло да се промени, тя през цялото време знаеше, че има и друга жена и че от тази връзка може да не излезе нищо. Заложил на хазарт и, както

изглежда, загуби. Ала не съжаляваше. Тя го обича и знае, че независимо от това какво изпитва към годеницата си, той също я обича. — Кога пристига? — Очите ѝ изгаряха неговите и той си пое дълбоко дъх.

— Утре.

— О, Боже. — Значи това е последната им нощ. — Защо не ми каза?

— До тази вечер не бях напълно сигурен. Току-що получих нова телеграма. — Бред я притегли в прегръдките си.

— Искаш ли да си отида сега? — Беше едно малко перчене и той бързо завъртя отрицателно глава и я притисна още по-силно.

— Не... О, Боже, не си отивай... имам нужда от теб. — А после, осъзнавайки колко нечестно постъпва, изведнъж отново се почувства виновен, и бавно се отдръпна от нея. — Искаш ли да си вървиш? — Този път Серена бе тази, която завъртя отрицателно глава, с очи, приковани в неговите.

— Не.

— О, миличка... — Той зарови лице в шията ѝ. — Обичам те... Защо съм толкова слаб...

— Не си слаб. Ти си просто човек. Случват се такива неща и предполагам — тя въздъхна мъдро — че се случват всеки ден.

Но с него нищо подобно не се бе случвало преди. Никога не се бе чувствал толкова объркан. Обичаше две жени и нямаше представа коя от двете е правилният избор.

— Ела. — Серена стана и го хвана за ръка.

И когато я погледна, стори му се по-женствена от всякога. Просто бе абсурдно, че е само на деветнайсет години. Бе зряла и мъдра като времето и сега, застанала пред него, с нежна усмивка му протегна ръце и той бавно се изправи.

— Изглеждаш уморена, скъпа.

Болеше я отвътре, но не му позволи да разбере това. Вместо болката му показа любовта си и своята нежна сила. Същата сила, благодарение на която бе преживяла смъртта на родителите си, бягството от Щатите и загубата на баба си по време на войната. Същата сила, която ѝ бе помогнала да се завърне и да заживее в двореца, в помещенията за прислугата, да бърше пода в баните и да забрави, че някога е била принцеса. Това бе силата, която му

предаваше. Серена мълчаливо го заведе в спалнята, застана до леглото на майка си и започна бавно да се съблича. За тях това бе вечерен ритуал и понякога той ѝ помагаше, а понякога само с възхищение наблюдаваше грациозната красота на младото ѝ тяло, стройните нозе и гъвкавите ѝ движения. Но тази вечер не можеше да удържи ръцете си, а лунната светлина танцуваше в платинената ѝ коса и дрехите му вече лежах на купчина до него, преди още тя да се е съблякла. След миг бързо я повдигна и положи на леглото, покривайки тялото ѝ с топли жадни целувки.

— О, Серена, скъпа... обичам те толкова много.

Тя прошепна името му и в продължение на дълги часове през лунната нощ те бяха забравили, че има и друга жена, и Серена бе негова отново и отново.

9.

Майор Би Джей Фулъртън стоеше — изправен, висок и красив, на военното летище в околностите на Рим. Само очите му бяха леко разтревожени и имаше сенки, от които личеше, че почти не бе спал, а когато запали цигара, забеляза, че ръцете му треперят. Беше глупаво да е нервен от мисълта, че ще види Пати, но беше. Баща ѝ, конгресменът Атертън от Роуд Айлънд, бе уредил тя да пътува с един от военните полети и след десет минути трябваше да пристигне. За миг на Би Джей му се прииска да бе глътнал малко алкохол, преди да излезе. А после изведнъж видя, че самолетът кръжи високо горе и след миг започна да се спуска към пистата, кацна грациозно и се плъзна към малката, набързо издигната сграда, където стоеше той. Без да се помръдва, наблюдаваше как по стълбичката слизат двама полковници и един майор, след тях малка група военни сътрудници, жена в униформата на медицинска сестра, а после сърцето му заби в галоп, когато я съгледа горе на стълбата да се визира към асфалтовата настилка, докато накрая го зърна и му махна с весела усмивка, а гарвановочерната коса бе прибрана в яркочервена шапка. Бе облечена в кожено палто и тъмни чорапи и хващайки се за парапета с едната ръка, пъхната в елегантна кожена ръкавица, тръгна надолу по стълбата. Дори и отдалече бе зашеметен от нейната хубост. Именно това бе точната дума за Пати. Хубава. Не бе красива като Серена. Не поразяваше, но бе хубава, с брилянтна усмивка, огромни като на кукла очи и малък чип нос. През лятото лицето ѝ леко се изпъстряше с лунички, когато ходеше в Нюпорт с родителите си и с техни приятели на вилата им с четиринайсет спални. Хубавата малка Пати Атертън. Докато я гледаше, стомахът му се сви. Искаше да се затича към нея така, както тя се спусна към него, но нещо го спря. Вместо това тръгна с големи бавни крачки и с тъжна усмивка.

— Здравей, хубавице, мога ли да те разведа из Рим, или някой те чака? — Той я целуна закачливо по челото и тя се засмя, обръщайки лице към него с ослепителната си усмивка на Мис Америка.

— Разбира се, войнико, бих желала с теб да разгледам Рим. — Хвана го под ръка и леко го стисна и Би Джей едва се сдържа да не затвори очи, толкова много се опасяваше, че в тях можеше да се прочетат чувствата му. Не искаше да го прави. Не искаше нито да се преструва пред нея, нито да бъде забавен. Искаше да ѝ каже истината още там, докато стояха и се гледаха на летището... „Пати, аз се влюбих в друга жена... Трябва да разваля годежа ни... Искам да се ожения за нея... Вече не те обичам...“ Но истина ли бе това? Не обичаше ли вече Пати Атертън? Докато я гледаше, не мислеше така. Всъщност, когато вдигна куфара ѝ и закрачи след коженото палто на излизане от летището, беше почти сигурен. Бе уредил кола и шофьор и след миг седяха един до друг на задната седалка... когато тя изведнъж го прегърна през врата и силно го целуна в устата, оставяйки яркочервен отпечатък от червило, което много подхождаше на цвета на шапката ѝ.

— Хей, скъпа, по-полека. — Той бързо посегна за кърпичката си, докато шофьорът слагаше куфара в багажника.

— Защо? Пропътувала съм хиляди километри, за да те видя. — Очите ѝ заискриха доста силно, сякаш вече знаеше, сякаш усещаше, че нещо се е променило. — Не мога ли да получа поне една целувка?

— Разбира се, че можеш. Но не тук. — Бред я потупа по ръката и когато тя свали ръкавиците си, той смутено премигна от блясъка на годежния пръстен, който ѝ бе подарил съвсем наскоро това лято. А ето че още не бе дошъл Денят на благодарността, и вече се колебаеше.

— Добре. — Тя го погледна прозаично и той забеляза черти на властната ѝ майка в начина, по който присви устни. — Тогава да отидем в двореца. — И допълни с мила усмивка: — Искам да го видя. Татко казва, че е божествен.

— Да, така е. — Усети как нещо го пронизва. — Но не би ли предпочела първо да се отбием да се настаниш? Впрочем къде ще отседнеш?

— При генерала и госпожа Брайс — изрече със самочувствие, като истинска дъщеря на конгресмена Атертън, и за момент той усети, че арогантните ѝ маниери го дразнят. Колко различна бе от тихата Серена, колко нахакана в сравнение с нея. Това ли всъщност бе хубавото момиче, с което бе прекарал толкова време в Нюпорт, събудило у него такъв плам миналото лято, когато си бе в домашен отпуск? Сега, когато седяха тук и той нареди на шофьора да ги закара в

двореца, наблюдавайки я с крайчеца на окото, вече не му изглеждаше така привлекателна.

Погледна блестящите вълни на късо подстриганата ѝ коса и скъпата червена вълнена шапка.

— Пати, какво те накара да дойдеш тъкмо сега? — Би Джей бе вдигнал стъклото между тях и шофьора и се взираше право в очите ѝ, облегнат назад. Без да разбира точно защо, беше нащрек. — Казах ти, че ще потърся възможност да прескоча за Коледа.

— Знам. — Тя се опита да изглежда едновременно и капризна, и съблазнителна, и почти успя. Почти. — Но ти много ми липсваше. — Закачливо го целуна по врата и отново остави червен отпечатък. — А ти си толкова труден на писма. — Ала когато се втренчи в него, търсеше да открие нещо. Въпрос, който не бе зададен с думи, а с очи. — Защо? Възраязваш ли, че дойдох, Бред?

— Не, никак. Но сега съм страшно зает. — Той се извърна към прозореца, мислейки за Серена, и преди да погледне отново Пати, каза с укор в гласа и в очите: — Трябваше да ме попиташ.

— Така ли? — Тя повдигна едната си вежда и Бред отново забеляза, че приликата с майка ѝ е поразителна. — Сърдиш ли се?

— Не, разбира се, че не. — Потупа я по ръката. — Но, Пати, допреди шест месеца тук беше военна зона. И аз имам работа. Ще ми бъде трудно с теб. — До известна степен това бе вярно, ала истинската причина се криеше другаде. И когато Пати го стрелна изпитателно, стори му се, че е разбрала.

— Ами татко настоя да му кажа какво искам за рождения си ден, и аз поисках тъкмо това. Разбира се — тя го погледна с лек укор — ако си прекалено зает, за да ми отделиш време, сигурна съм, че генералът и госпожа Брайс с удоволствие ще ме разведат да разгледам забележителностите, пък и винаги мога да отида до Париж. Татко има приятели и там. — Всичко това звучеше така дребнаво и капризно, че го подразни. Не можеше да не усети контраста между забулените ѝ заплахи с „татко“ и сериозните обяснения на Серена за „баща ми“, когато разказваше за конфликта с брат му и за политическите им противоречия, които накрая бяха довели до неговата смърт. Какво знаеше Пати за тези неща? Нищо. Знаеше само да обикаля по магазините, да играе тенис, да прекарва летата в Нюпорт, да ходи по приеми и да си купува диаманти, да посещава Ел Мороко и клуба

„Сторк“ и да се отдава на непрекъснати развлечения в Бостън и в Нюпорт. — Бред — тя го погледна полусърдито, полунатъжено — не се ли радваш, че дойдох да те видя? — Долната ѝ устна се нацупи, а огромните ѝ сини очи светеха и той се запита какво изобщо бе от значение за нея. Или както подозираше, едничкото важно нещо бе да получава онова, което иска от „татко“ или от някого другиго.

През лятото му изглеждаше толкова очарователна, толкова сладка и сексапилна и толкова по-забавна от другите дебютантки, които бе познавал преди войната. А сега трябваше да си признае, че единственото, което я отличава от тях, е това, че е малко по-опърничава и много по-хитра. Дали пък този годеж не е бил манипулация от нейна страна? Бе го накарала да се задъхва от желание да притежава тялото ѝ на лятната тераса в Нюпорт. И един диамантен пръстен се оказа цената, която трябваше да заплати за това, което се намираще между добре оформените ѝ крака.

— Е, Би Джей? — Тя все още очакваше отговор на своя въпрос и той трябваше да концентрира мислите си върху жената до него, докато летяха с колата по улиците на Рим.

— Да, Пати, радвам се, че те виждам. — Но думите му прозвучаха като дежурен отговор на нещастен, отдавна женен съпруг. Хвърли поглед към хубавото лице, червената шапка и коженото палто и не се почувства влюбен. — Мисля, че просто съм малко изненадан.

— Нима изненадите не са хубаво нещо, Би Джей?... — Тя сбърчи нослето си. — Аз ги обичам.

— Знам, че ги обичаш. — А после ѝ се усмихна по-мило, като си спомни как се радваше на всичко, което правеше за нея, на цветята, на малките подаръци и на разходката с файтон, която бе уредил специално за Пати през една лунна нощ. Напомни ѝ за това и тя се усмихна.

— Кога ще си дойдеш, Би Джей? — Капризният тон отново се върна в гласа ѝ. Той въздъхна. — Този път имам предвид завинаги.

— Не зная.

— Татко казва, че може да го уреди много бързо, ако му разрешиш. — А после му смигна. — Пък може дори и без да му разрешиш. Защо това да не бъде коледният ми подарък за теб? — Но само като чу, Бред изпадна в паника. Мисълта да бъде откъснат от Серена, преди да е готов за това, го изпълни с ужас.

Той стисна доста силно ръката на Пати и на нея ѝ се стори, че видя в очите му ужас.

— Пати, да не си посмяла някога да го направиш. Сам ще си уреждам живота в армията. Ясно ли ти е? — Гласът му строго се извиси и очите ѝ предупредително светнаха. — Разбираш ли?

— Да — отговори тя бързо. — Дори може би по-добре, отколкото си мислиш. — Щеше му се да попита какво иска да каже, но не посмя. Все още нямаше желание да изрече онова, което тя знаеше или подозираше. Рано или късно щеше да му се наложи да говори с нея за това. Трябваше да вземе някакво решение и дори да ѝ открие какво се бе случило през последните месеци. Но засега не можеше. В известен смисъл признаваше, че бе достатъчно предвидлива да дойде. Ако въобще имаше някакъв шанс да го задържи, то начинът бе този. Ако наистина щяха да се женят, сега беше моментът да му напомни за себе си, лично, преди да е станало твърде късно. Но точно когато в главата му нахлуха мислите за Серена, колата мина през главния вход на двореца.

— Боже мой, Би Джей! — Пати гледаше с удивление. — Това ли е дворецът? — Той кимна, донякъде развеселен от израза на лицето ѝ. — Но ти си само майор! — Думите ѝ се изплъзнаха и тя закри устата си с ръка, а той се засмя.

— Радвам се, че ти харесва.

Докато ѝ помагаше да слезе от колата, усети, че го залива вълна от нервно напрежение. Желанието му бе да я остави при генерала и да не я довежда тук през деня. Във всички случаи щяха да срещнат Серена и той недоумяваше как ще се справи в една такава ситуация.

— Ще те разведа набързо, Пати, и после ще те настаня у семейство Брайс.

— Аз не бързам, спях през цялото време в самолета, докато летяхме до Ирландия.

Тя весело му се усмихна и величествено се отправи по стъпалата към парадния вход. Един от ординарците отвори пред нея огромната бронзова врата, Пати влезе във вестибюла и тутакси видя великолепния полилей. Съгледа и рояла и се обърна към Би Джей, който вървеше след нея и явно реакциите ѝ го забавляваха.

— Войната е ад, а майоре?

— Точно така. Искаш ли да се качиш на горния етаж?

— Разбира се, че искам.

Тя го последва нагоре по стълбището и няколко чифта очи ги проследиха възхитени. Пати бе забележителна по свой начин, а и от дълго време насам никой от войниците не бе виждал жена като нея. Всичко у това създание говореше за богатство и положение. На хиляди километри от домовете си, те я възприемаха като излязла направо от страниците на списание „Вог“. Ординарците набързо се спогледаха. Тя безспорно изглеждаше чудесно и бяха чули, че е дъщеря на конгресмен. Ако не знаеха, че бащата на майора е бил някога сенатор и че и неговото семейство е много заможно, щяха да се чудят какво повече би могъл да иска той. По всичко личеше, че бяха сякаш родени да бъдат заедно, и един от ординарците прошепна на друг: „Господи, човече, погледни какви крака“.

Би Джей я разведе от стая в стая, като представяше хората от различните канцеларии и секретарите, които за миг вдигаха глави от работата си. Накрая седнаха в малката гостна, където понякога приемаше посетители и която бе с изглед към градината, и тогава Пати изведнъж наклони глава на една страна и зададе въпроса, който той избягваше.

— Няма ли да ми покажеш твоята стая?

Бред набързо я бе превел през кабинета си, но нарочно бе пропуснал огромната спалня със старинното легло с балдахина.

— Смятам да го направя, ако ти желаеш.

— Разбира се. Предполагам, че е разкошна, както и всичко останало. Горкичкият ми Би Джей — изтананика тя шеговито. — На какъв тежък живот си обречен тук. А като си помисля, че хората те съжаляват, задето си още в Европа, след като войната е свършила.

Но в думите ѝ се долавяше нещо повече от шега и задявка. Имаше обвинение, подозрение и гняв. Водейки я по един мраморен коридор, той усещаше това все по-осезателно, а после отвори една чудесно инкрустирана двойна врата.

— Боже мой! Би Джей! Всичко това за теб ли е? — Тя се обърна, погледна го бегло и изведнъж забеляза, че той се изчервява до корените на косата си.

Без да отговори, Бред бързо се доближи до една цяла редица прозорци, високи колкото врати, отвори един от тях и излезе на балкона, казвайки нещо по повод на гледката. Но не гледката го

интересуваше. Той копнееше да зърне Серена. В края на краищата това бе и неин дом.

— Нямах представа, че живееш така комфортно, Би Джей. — Гласът ѝ бе леко дрезгав. Тя пристъпи и застана до него на малката тераса, загледана в зеленината, която се простираше долу под тях.

— Имаш ли нещо против? — попита той, втренчил очи в нейните, опитвайки се да разбере що за човек е и какво изпитва към него. Дали наистина го обича, или просто желае да го притежава? Това бе въпрос, който си задаваше вече от доста време.

— Нямам... разбира се... само се чудя дали някога ще поискаш да се завърнеш у дома.

— Естествено. По-нататък.

— Но няма да е скоро. — Очите ѝ търсеха друг отговор в неговите, ала сиво-сините очи бяха разтревожени и Бред ги извърна встрани. Тогава я съзря под едно дърво. Седеше спокойно, беше се обърнала така, че той виждаше само профила ѝ, и за миг се скова като хипнотизиран, защото и Пати я забеляза и бързо го погледна. — Би Джей? — Той дълго време не отговори. Не я чу. Бе открил нещо ново у Серена, нещо, което му бе убягвало досега — едно тихо достойнство, гордост и почти ослепителна красота, и докато я съзерцаваше, имаше усещането, че гледа небето, отразено в спокойни води, а когато бе с Пати, се чувстваше, сякаш непрекъснато бива подхвърлян от вълните на бурно море.

— Извинявай. — Хвърли бегъл поглед на Пати. — Не те чух какво каза преди малко. — И когато се обърна към нея, в очите ѝ се таеше нещо странно, а и неговите бяха станали съвсем различни.

— Коя е тя? — Очите на Пати започнаха да тлеят, а плътните ѝ изпъкнали устни изведнъж се свиха в тънка линия.

— Извинявай.

— Не се преструвай, Би Джей. Ти ме чу. Коя е тя? Италианската ти курва? — Заля я поток от ревност, а при мисълта, че тази девойка означава нещо повече за него, се разтрепери от ярост. Но изведнъж и Би Джей се ядоса. Сграбчи я през коженото палто за ръката и я стисна, докато я заболя.

— Да не си посмяла! Тя е една от прислужниците тук. И както почти всички в тази сграда е преживяла адски много. Повече, отколкото ти би могла да разбереш с твоите представи за „работа през

военно време“, танци с войници или събирания с приятели в „Ел Мороко“.

— Така ли, майоре? — В погледа ѝ проблесна пламък. — И защо това има толкова голямо значение за тебе, ако тя не е твоята малка курвичка? — Пати просъска думата и той неволно я хвана за другата ръка и започна да я разтърсва, а когато заговори отново, гласът му бе висок и груб.

— Престани да я наричаш така, по дяволите!

— Защо? Влюбен ли си в нея, Би Джей? — И после добави със злоба: — Родителите ти знаят ли за това? Знаят ли какво правиш тук? Че спиш с някаква проклета малка италианска прислужница?

Той вдигна ръка да я удари, но овреме се спря, разтреперан и побледнял. Инстинктивно погледна към Серена и видя, че тя стои точно под балкона и на лицето ѝ е изписан ужас, а очите ѝ блестят от сълзи.

— Серена! — Извика името ѝ, ала тя веднага изчезна и той усети болка, която го преряза. Какво бе чула? Грозните думи на Пати, разгневения коментар за родителите му и за „някаква проклета малка италианска прислужница“? Беше ужасен от това, което се бе случило, но само защото може би е наранило Серена. Изведнъж разбра, че Пати Атертън вече ни най-малко не го интересува. Пусна ръцете ѝ и се отдръпна учтиво с мрачно изражение на лицето. — Пати, когато получих телеграмата, не бях сигурен, че ще дойдеш, в противен случай щях да те помоля да не идваш. Аз ще се ожения за жената, която току-що видя. Тя не е това, което мислиш за нея, но въпреки мнението ти няма значение. Аз я обичам. Съжалявам, че не ти го казах по-рано.

Пати го погледна шокирана и ужасена и бавно поклати глава, а очите ѝ се овлажниха.

— Не! Не можеш да постъпиш така с мен, проклет да си! Аз няма да позволя! Ти луд ли си, да се ожениш за прислужница? Какво ще правиш? Ще живееш тук? Не можеш да я заведеш със себе си в Ню Йорк, родителите ти ще те лишат от наследство и ще поставиш всички в неудобно положение... — Тя вече заекваше и по бузите ѝ се стичаха сълзи.

— Тези неща не ме интересуват, Пати. Това е моят живот, а не на родителите ми. И ти не знаеш какво приказваш. — Гласът му изведнъж стана кротък, но твърд.

— Зная, че тя е една от прислужниците тук.

Той бавно поклати глава, а после очите му се спряха на Пати дълго и настойчиво.

— Не желая да го обсъждам с теб, Пати. Нека говорим за нас, съжалявам, направих грешка миналото лято. Но мисля, че никой от двамата ни нямаше да бъде щастлив, ако се бяхме оженили.

— Значи ще ме захвърлиш на боклука, така ли? — през сълзи се засмя тя с леден глас. — С лека ръка? И после — какво? Ще си доведеш у дома малката курвичка? Боже господи, Би Джей, ти сигурно си се побъркал! — И добави с присвити очи: — И защо повярвах на всичките ти бръщолевения? На всичките глупости, които ми наговори за това колко ме обичаш?

— Обичах те тогава...

— И вече не ме обичаш? — Пати го погледна, сякаш ѝ се искаше да го удари, ала не посмя.

Но Би Джей отстояваше своето. Вече бе сигурен.

— Не достатъчно, за да се ожения за теб, Пати. — Сега гласът му бе спокоен, независимо от всичко, което бе казал. — Щеше да бъде ужасна грешка.

— А, така ли? — Тя издърпа пръстена от ръката си и го напъха в шепата му. — Аз мисля, че ти току-що направи ужасна грешка, приятелче. Но ще те оставя сам да стигнеш до това заключение.

Без да каже нищо, той я последва в стаята, където Пати съгледа снимката си, която в момент на страх бе сложил отново. Тя притича, грабна сребърната рамка и я запокити в стената. Шумът от разбитото стъкло разчупи тишината между тях и докато Би Джей я наблюдаваше, тя започна да плаче. Той се приближи до нея и сложи ръце на раменете ѝ.

— Съжалявам, Пати.

— Върви по дяволите! — Завъртя се на пети и застана с лице към него. И със злоба, която изплющя като камшик, просъска: — Да изгниеш дано. Впрочем, ако мога да направя нещо, с което да съсия живота ти, Би Джей Фулъртън, така както ти съсия моя, с удоволствие ще дам своя принос. Винаги.

— Не говори така, Пати. — Той почувства състрадание към нея и искаше да вярва, че тя не говори сериозно.

— Защо не? Не мислиш ли, че наистина го искам?

— Надявам се, че не.

Изглеждаше още по-красив, изправен така пред нея, а тя с омраза го погледна за последен път.

— Не се заблуждавай, Би Джей, аз не съм някаква си италианска проститутка. Не очаквай да падна в краката ти и да те моля... не очаквай и да ти простя. Защото няма да го сторя.

И с тези думи Пати се обърна и излезе от стаята. Той кротко я последва по стълбите и през вестибюла до парадния вход, след което ѝ предложи да я придружи до семейство Брайс, но тя го погледна с ледена ярост и поклати глава.

— Просто нареди на шофьора си да ме закара там, Би Джей, не искам повече да те виждам.

— Ще останеш ли в Рим за няколко дни? Може би ще можем да поговорим малко по-спокойно утре? Няма причина да не бъдем приятели. Знам, че боли, Пати, но така е по-добре.

Тя само завъртя глава.

— Нямам какво повече да ти казвам, Би Джей. Ти си свиня, негодник. — Очите ѝ святкаха. — И аз те мразя. И ако мислиш, че ще отмина всичко това, значи си луд. — Очите ѝ отново се присвиха злобно. — Всички в Ню Йорк ще разберат какви ги вършиш тук, Би Джей. Защото аз ще им разкажа. И ако доведеш със себе си това момиче, Бог да ти е на помощ, ще станеш за смях в целия град.

По начина, по който я гледаше, личеше, че не се бои от заплахите ѝ, само се ядоса.

— Не прави нищо, за което може да съжаляваш, Пати.

— Някой е трябвало да ти каже същото, преди да ме захвърлиш.

И с тези думи тя го заобиколи и затръшна вратата след себе си, а Би Джей още дълго стоя там, чудейки се дали да не я изпрати с ясното съзнание, че няма нерви за това. Ординарците дискретно бяха изчезнали, когато ги чува, че идват, и след малко Би Джей тихо се качи пак горе. Имаше нужда да остане сам, да премисли това, което се бе случило, но вече знаеше, че не ще съжалява. Той не я обичаше. Бе сигурен в това. Обичаше Серена и сега трябваше да се обясни с нея. Бог знае какво бе чула, докато Пати му крещеше на балкона. Когато си спомни думите ѝ, изведнъж осъзна, че трябва час по-скоро да намери Серена, но когато излезе от кабинета си, за да я потърси, секретарят му

го спря. Имаше спешно повикване по телефона от Милано, от Главната квартира. И можа да се освободи едва след два часа.

Тихо се отправи към помещенията за прислугата, почука на вратата и веднага се появи Марчела.

— Серена?

С обляно от сълзи лице и с кърпичка в ръка старата жена разтвори широко вратата и изведнъж доби още по-измъчен вид, щом видя Би Джей.

— Няма ли я? — Той се изненада, когато Марчела поклати глава и отново се разплака.

— Няма я. — Изведнъж го заля с поток италианска реч и майорът внимателно я прекъсна, хващайки я за тресящите се рамене.

— Марчела, къде е тя?

— Non so... не знам. — А когато старата жена се разрида, сочейки празната стая зад себе си, той остана като гръмнат. — Тя си взе куфара, майоре. Отиде си.

10.

Майорът и Марчела прекараха почти цял час в догадки какво се бе случило и къде ли би могла да бъде Серена. Със сигурност не се бе върнала в къщата на баба си във Венеция, там живееха непознати, а доколкото бе известно на Марчела, нямаше къде другаде да отиде. Нямаше нито приятели, нито роднини и единственото нещо, което Би Джей можа да измисли, бе, че се е завърнала в Щатите. Но това бе невъзможно, без предварително да си е оформила документите. Трябваше да си вземе виза и да уреди други формалности. Вероятно бе отседнала някъде в Рим и щеше да замине за Америка чак на следващата сутрин. Едва тогава той можеше да се обади в американското посолство, за да провери. Беше като с вързани ръце. Почувства се безсилен, отчаян и уплашен.

Бред дълго разпитва Марчела, докато не изцеди от нея всичко. Серена дотичала от градината и веднага се заключила в стаята си. Когато я чула да плаче, старата жена се опитала да влезе, но Серена не я пуснала. Половин час по-късно се появила със зачервени очи, бледа и с куфар в ръка. Казала, че си тръгва, и в отговор на молбите и сълзите допълнила, че няма друг избор. Отначало Марчела си помислила, че са я уволнили. При тези думи хвърли извинителен поглед към майора, обяснявайки му, че в първия миг е смятала, че всичко е заради него. Серена обаче твърдяла, че не той е причината и че това било проблем, който няма нищо общо с него, и че трябвало веднага да напусне Рим. Марчела се разтревожила дали не я грози някаква опасност, защото момичето изглеждало толкова отнесено, че било трудно да се каже дали е само объркано, или е уплашено, и със сълзи, целувки и една последна прегръдка си тръгнало. Марчела почти два часа ридала безпомощно в стаята, а когато чула почукването на майора, си помислила, че може би Серена е променила решението си.

— Това е всичко, което знам, майоре... — Марчела отново избухна в сълзи и зарови глава в гърдите на състрадателния млад американец. — Защо си отиде? Perché? Non capisco... non capisco...

Но той бе в състояние само да я утешава. Как би могъл да ѝ обясни? Не можеше. Трябваше сам да изживее този ад.

— Марчела, чуй ме... — Ала възрастната жена се разрида още по-горчиво. — Недей... слушай... Обещавам ти. Аз ще я намеря. *Domani vado a trovarla.*

— *Ma dove?* Но къде? — Това бе един безпомощен стон. Толкова дълги години не бе виждала Серена и сега, когато се завърна, отново я загуби.

— *Non so dove,* Марчела. Не зная къде. Но ще я намеря. — И като стисна леко старата жена за раменете, тихо тръгна към кабинета си. Седна там на тъмно и стоя така с часове, премисляйки стотици възможности, припомняйки си подробности от отделни разговори, които бе водил със Серена. Ала колкото и да напрягаше паметта си, колкото и далече да се връщаше в спомените, нищо не излизаше. Тя нямаше никого, освен Марчела и той още веднъж осъзна колко отчаяна се е чувствала, за да напусне старата жена и единствения дом, който имаше. Прониза го чувство за вина, когато си спомни кавгата с Пати. Чудеше се как ли е звучало отстрани, какво ли си е помислила Серена, когато ги е видяла заедно, и после, когато е чула обидните думи на американката.

След като в продължение на безкрайни часове отново и отново си задаваше какви ли не въпроси, накрая се отказа. Не му оставаше нищо друго, освен да чака. Отиде в спалнята си и дълго гледа леглото. Тази нощ нямаше никакво желание да спи под синия сатен на балдахина. Леглото щеше да изглежда болезнено празно без жената, която обичаше. И какво щеше да стане, ако не я намери, питаше се той, легнал на канапето. Ще продължи да я търси. Ще я открие, дори ако трябва да прерови цяла Италия и цяла Швейцария, и цяла Франция. Ще се върне в Щатите. И там ще я дири, докато я намери, ще ѝ каже, че я обича, и ще я помоли да се омъжи за него. Беше напълно сигурен в чувствата си и докато се опитваше да убие времето в мисли за Серена и в догадки къде ли би могла да отиде, през главата му не мина нито една мисъл за Пати.

Едва когато в пет и половина някъде в далечината изкукурига петел, изведнъж му хрумна нещо и той бързо се надигна и се загледа през прозореца. Господи! Как е могъл да забрави. Това трябваше да е първото място, за което да се сети. Светкавично отметна завивките,

изтича в банята, взе душ, избърсна се и в шест без десет бе готов. Остави бележка, че са го повикали по неотложен въпрос, а на секретаря си драсна няколко реда, в които молеше „да го покрие“. Облече едно по-дебело палто и хукна по стълбите. Трябваше да разговаря с Марчела и когато слезе долу, с облекчение откри, че под вратата се процежда светлина. Почука лекичко два пъти и след секунда старата жена му отвори, най-напред изненадана, че го вижда, после обърквана, когато забеляза, че е цивилен, а не с униформата както обикновено.

— Да? — Все още слисана, тя се дръпна назад, за да му направи място да влезе, но той поклати глава, усмихвайки се топло със сивите си очи.

— Марчела, мисля, че може би знам къде да я намеря. Но ми трябва твоето съдействие. Чифликът в Умбрия... Можеш ли да ми кажеш как да стига дотам?

Марчела се стъписа още повече, ала след дълга пауза кимна, намръщи се замислено, погледна го отново в очите, а в нейните вече проблясваше пламъчето на надеждата. За момент примига, като се опитваше да си припомни, после донесе лист хартия и му посочи стола.

— Пиши това, което ти казвам.

Той с удоволствие се подчини на нареждането ѝ и след няколко минути вече бе навън с листа в ръка. Махна ѝ за последен път и се затича към малкия навес, където държеше джипа, който използваше, когато бе без шофьор, а тя го наблюдаваше със сълзи на плахо упование в старческите си очи, докато изчезна от погледа ѝ.

Пътуването от Рим до Умбрия бе дълго и мъчително, пътищата — лоши, с дълбоки коловози и натоварено движение, задръстени от военни коли, хора и каруци, препълнени с пилета, сено или плодове. Всичко тук напомняше, че не много отдавна е имало война. Все още навсякъде се виждаха следи от щетите и понякога на Би Джей му се струваше, че нито той, нито джипът ще оцелеят. Бе взел всичките си документи и ако джипът под него се разпаднеше, щеше да се метне на каквото му попадне, само и само да се добере до чифлика.

До безлюдния разбит път, който Марчела му бе описала, стигна чак когато се стъмни. Но много скоро започна да се съмнява дали не е подминал завоя. Нищо не съвпаднаше с упътванията и той спря колата,

за да се ориентира. Това не му помогна, защото нямаше луна и беше тъмно, по небето се носеха тежки облаци. В същия миг изведнъж съзря няколко сгради, сякаш сгущени в мрака, за да се топят, и с дълбока въздишка на умора разбра, че това е чифликът.

Обърна джипа и като намери един черен път, обрасъл с буренаци, тръгна по него в посока на сградите, които бе видял, и малко по-късно, преминавайки през дълбоки локви, излезе на широко празно място, което вероятно някога е било двор или централен площад. Отсреща имаше голяма къща, отдясно се простираха селскостопанските постройки, а отляво бе овощната градина. Дори и в тъмното можеше да се разбере, че чифликът е бил внушителен, но сега е изоставен. Къщата изглеждаше занемарена и празна, вратите на селскостопанските постройки бяха провиснали от пантите, между плочите на двора бе избуяла трева, стигаща до кръста, а в овощната градина, за която очевидно никой не се бе грижил, ръждясваха изпотрошени сечива и машинни части. Дълго стоя така, чудейки се накъде да тръгне. Обратно в Рим? В селото? Към най-близкия чифлик? Но друг не се виждаше. А тук очевидно нямаше жива душа, нямаше и следа от Серена, това бе абсолютно сигурно. Дори да бе идвала, за да търси убежище, не е могла да остане. Както се бе загледал с тъга в мрака, неочаквано му се стори, че в един ъгъл нещо се мярна. Какво беше това? Животно? Котка? Илюзия? Или може би някой, стреснат от нежеланата му поява, се спотайваше там? Осъзнавайки каква лудост бе да тръгне сам на такова приключение, той бавно заотстъпва заднешком към джипа, без да откъсва очи от мястото, където бе забелязал признак на живот. Когато стигна до джипа, пипнешком извади от жабката пистолета, зареди го и се запромъква напред с насочено незапалено фенерче в другата ръка. Вече беше почти сигурен, че не се е измамил, дори виждаше зад съседния храст сгущена някаква фигура. За миг му мина през ум какво безразсъдство бе да предизвиква този сблъсък и че е възможно глупаво да загине в някакъв изоставен чифлик в италианската провинция шест месеца след свършването на войната. В края на краищата през всичките тези години бе оцелял и щеше да бъде ирония на съдбата да умре тъкмо сега. С тези мисли Би Джей сантиметър по сантиметър се придвижваше покрай сградата, а сърцето му лудо биеше.

Когато се приближи на два-три метра от мястото, където бе забелязал движението, той се стаи зад някаква колона, като се долепи плътно до стената и бързо протегна напред ръката, в която държеше фенерчето. Запали го и едновременно с него насочи и пистолета си, при което с ужас разбра, че това не е никаква котка, а фигура на човек с нахлупена тъмна шапка, който бе клекнал и прикриваше с ръце главата си.

— Излизай оттам! Аз съм от американската армия! — Почувства се глуповато, изричайки тези думи, но не знаеше какво друго да каже, а когато фигурата се изправи — висока и слаба, в тъмносиньо палто, и пристъпи напред с вперени в него очи, той извика и се засмя. Беше Серена. С широко отворени очи, с побеляло от ужас лице, тя се закова на място, стъписана от войнственото му поведение.

— Ела тук, по дяволите! Казах ти да излезеш!

Но Би Джей не я изчака да тръгне, а само се втурна към нея и преди тя да успее да промълви нещо, я сграбчи в прегръдките си.

— По дяволите, безумно момиче, можеше да те застрелям.

Зелените очи бяха огромни и блестящи на силната светлина на фенерчето, когато го погледна, онемяла от ужасното преживяване.

— Как ме намери?

Бред нежно я целуна по очите, а после по устните.

— Не знам. Хрумна ми тази сутрин и Марчела ми каза как да стигна дотук. — А после се намръщи. — Не биваше да правиш така, Серена. Всички страшно се разтревожихме.

Тя бавно поклати глава и се освободи от прегръдката му.

— Налагаше се. Не можех да остана повече там.

— Трябваше да изчакаш да поговорим — хвана я той за ръка, въпреки че се бе отдалечила на метър от него и побутваше с крак някакво камъче на земята.

— Няма за какво да си говорим. Нали? — Серена го погледна в очите с цялата болка, която я бе прогонила от Рим. — Чух какво каза тя за мен и за семейството ти. И е права. Аз съм само твоята италианска курва... прислужница... — Девойката дори не трепна, когато го изрече, и той стисна ръката ѝ.

— Пати е кучка, Серена. Сега го разбрах. По-рано съм бил заслепен. И това, което тя каза, не е вярно. Беше само от злоба и ревност.

— Ти каза ли й за нас?

— Не се наложи. — Бред нежно й се усмихна, след което двамата дълго мълчаха в мрака. Наоколо цареше някаква тайнственост и имаше нещо вълнуващо в това, че бяха сами в този изоставен чифлик. — Това място трябва да е било доста хубаво преди.

— Беше. — Тя му се усмихна. — Обичах да идвам тук. Като дете прекарвах чудесно. Имаше и крави, и прасета, и коне, и много дружелюбни работници на полето и в градината, наблизо имаше и вир, където можеше да се плува. Най-скъпите ми спомени от детството са свързани с Умбрия.

— Знам. Спомням си.

Те размениха многозначителни погледи и Серена въздъхна. Още не можеше да повярва, че я бе намерил. Такива неща не се случват в истинския живот. Срещат се само в романите и филмите, а ето че са тук заедно, сами, на милиони километри от цивилизацията.

— Тя няма ли да се разсърди, че си напуснал Рим? — Серена го стрелна с любопитство, а той бавно поклати глава.

— Не повече, отколкото когато развалих годежа.

Серена бе шокирана.

— Защо направи това, Бред? — И почти се ядоса. — Заради мен ли?

— Заради себе си. Щом я видях, разбрах какво изпитвам към нея. — Той отново поклати глава. — Нищо. Или почти нищо, по дяволите. Тя е доста агресивна и опасна млада жена, която крои планове и умее изкусно да манипулира. Аз й бях необходим за нещо. Не знам точно за какво, но осъзнах това, докато я слушах. Според мен иска да стана марионетка в ръцете й, да вляза в политиката, също като нейния и моя баща, благодарение на което тя ще се превърне във влиятелна дама и ще си играе своите игри. Пати е невероятно кух човек, Серена. И щом се озовахме лице в лице, аз намерих отговора на всички въпроси, които месеци наред ме бяха измъчвали. А той през цялото време е бил в мен, без да знам. Когато Пати забеляза, че те гледам, тя също разбра. И тогава ти я чу.

Докато той говореше, Серена внимателно го наблюдаваше и накрая поклати глава.

— Тя беше много ядосана, Бред. Аз се уплаших за теб — възкликна толкова непринудено, че в този миг изглеждаше почти дете.

— Боях се... — За миг затвори очи. — Трябваше да избягам... помислих си, че ако изчезна, за теб нещата ще се улеснят... — Гласът ѝ трепна и Бред отново протегна ръце.

— Напоследък казвал ли съм ти, че те обичам?

Серена се усмихна в мрака и кимна.

— Мисля, че затова си дошъл тук. — Тя го погледна замислено, а после наклони глава на една страна. — Значи с нея си приключил?

Бред кимна и се усмихна.

— Сега можем да започнем сериозно.

— Вече сме започвали... — Протегна ръце към него и той нежно я погали по косата.

— Искам да се ожения за теб, Серена. Знаеш това, нали? — Но тя бавно извърна глава.

— Не.

Една проста думичка, която нищо не му каза, и той с усмивка попита:

— Значи ли това, че не знаеш?

— Не — отново го погледна Серена. — Това означава, че те обичам от цялото си сърце и че няма да се омъжа за теб. Никога. — Гласът ѝ звучеше решително и Бред се втренчи в нея с недоумение.

— Защо, по дяволите?

— Защото няма да е редно. Аз нямам какво да ти дам, освен сърцето си. А на теб ти трябва жена като нея, от твоя свят, от твоята страна, с твоите схващания и твоето положение, жена, която познава навичките ти, която ще може да ти помогне, ако някой ден наистина решиш да влезеш в политиката. Аз ще ти нося само болка. Италианската войнишка булка... прислужницата... — Думите на Пати все още звучаха в ушите ѝ. — Италианската курва... и други ще ме наричат така.

— По дяволите, Серена, забрави ли коя си?

— Съвсем не. И ти помниш какво бях. Но вече не съм. Чу какво каза Пати.

— Спри — нежно я разтърси за раменете. — Ти си моята принцеса.

— Не. — Очите ѝ не се отклониха от неговите. — Аз съм твоята прислужница от горния етаж.

Бред я притегли в обятията си и се чудеше как да я убеди, какво да ѝ каже.

— Обичам те, Серена. И уважавам всичко, което си. Гордея се с теб, по дяволите! Няма ли да ме оставиш аз да решавам кое е правилно и добре за мен?

— Не — усмихна му се тя и в погледа ѝ имаше и тъга, и обич. — Ти не знаеш какво вършиш. Ето защо няма да те оставя да го направиш.

— Не мислиш ли, че можем да поспорим за това малко по-късно? — Бред я погали с усмивка, сигурен, че накрая ще я убеди, но изведнъж осъзна, че бе шофирал часове наред и бе изтощен. — Има ли място, където можем да пренощуваме? Или си решила и да не спиш повече с мен?

— Отговорът и на двата въпроса е „не“ — хлапашки му се усмихна тя. — На километри отук няма такова място. Аз смятах да спя в хамбара.

— Яла ли си нещо? — Той я погледна загрижено и тя поклати глава.

— Не, не съм. Донесох малко сирене и салам, но ги изядох сутринта. Смятах утре да се разходя до града и да напазарувам. Ужасно съм гладна.

— Хайде. — Бред я прегърна през рамо и бавно я поведе към колата. Отвори вратата и ѝ помогна да се качи, после издърпа от задната седалка раницата, в която бе сложил половин дузина сандвичи, които се бе сетил да приготви в последния момент, преди да тръгне. Имаше още и ябълки, парче кейк и един шоколад.

— Какво? И не си донесъл копринени чорапи? — засмя се тя със сандвича в ръка.

— Тях ще ги получиш само ако се омъжиш за мен.

— О — вдигна рамене Серена и се облегна назад — тогава май никога няма да получа копринени чорапи. Само шоколади.

— Господи, колко си упорита.

— Да — гордо кимна тя и се усмихна.

Тази нощ спаха в джипа, прегърнати, с натезали от болка крака, но с леки сърца. Той я бе намерил, всичко бе наред и преди да заспят, тя се бе съгласила да се върне с него в Рим. И когато слънцето изгря, те изядоха по една ябълка, измиха се на кладенеца и Серена го разведе из

чифлика, любимото ѝ място от детските години, когато животът бе съвсем различен. А докато я целуваше пред старата плевня, Бред се зарече, че на всяка цена, каквото и да му коства, той ще я придума и един ден тя ще стане негова съпруга.

11.

Когато на следващата вечер Серена се завърна у дома, Марчела спеше. Остави куфара си в малкото антре, за да разбере, че си е дошла, а после се качи на пръсти с Би Джей в познатата спалня. Не бяха посмели да се любят на пътя и сега Серена, премаляла от наслада, се отпусна в прегръдките му. Снимките на Пати вече бяха махнати завинаги и тя преливаше от радост и щастие. На сутринта Марчела ѝ вдигна страхотен скандал, задето бе избягала, гълча я, крещя ѝ повече от два часа, заплашваше я, че ще ѝ изтегли ушите и ще я напляска, а накрая се разплака и като я прегърна, взе да я моли повече никога да не си отива.

— Няма, обещавам ти, Чела. Ще остана тук завинаги.

— Не завинаги — загадъчно я погледна старата жена. — А колкото е необходимо.

— Аз трябва да остана тук завинаги — спокойно рече Серена. — Поне в Рим, той е мой дом. — Отдавна бе избила от главата си мисълта да се върне в Щатите.

— Може би не завинаги — стрелна я отново Марчела.

— Не разбирам за какво говориш. И мисля, че не искам да зная. — Серена се залови да приготви кафето. Тя чудесно знаеше за какво намеква Марчела. — Той те обича, Серена. — Гласът ѝ бе стар и мъдър и девойката се обърна с лице към нея.

— И аз го обичам. Достатъчно, за да не разбивам живота му. Той развали годежа си с онази американка. Смята, че е имал сериозна причина, и може би е прав. Но аз никога не ще се омъжа за него, Чела. Няма да е справедливо и това ще провали живота му. Той държи на родителите си, а те ще ме намразят. Няма да могат да разберат що за човек съм. Така че, каквото и да ти казва, каквото и да си мислиш, отговорът, Марчела, е никога... На него вече му го заявих, заявявам го сега и на теб. Трябва да го приемеш — щом аз съм го приела, значи, че и ти ще можеш.

— Ти си луда, Серена. Родителите му могат само да се радват, че е избрал теб.

— Сигурна съм, че няма да бъдат на същото мнение. — Думите на Пати още ехтяха в ушите ѝ. Тя подаде кафето на Марчела и отиде в своята малка стаичка да си разопакова багажа.

От този ден нататък животът продължи да си тече спокойно. Серена и Бред бяха по-щастливи от всякога. Марчела се успокои, сякаш нищо лошо повече не можеше да се случи на този свят. Двамата влюбени празнуваха Деня на благодарността сами. Бред научи Серена как да напълни традиционната пуйка. Бе задигнал малко кестени и едно бурканче от така рядко срещаното сладко от червени боровинки, а Марчела им приготви салата от картофи с лук и сметана и така си направиха невероятно пиршество. За Серена това беше първата вечеря в чест на Деня на благодарността.

— Да прием за първата, след която ще последват още много... — Бред развеселено вдигна тост с чаша бяло вино, а Серена си каза с горчивина, че ще бъде и последната. До края на другата година той със сигурност щеше да бъде отзован и такива мигове повече нямаше да има... Понякога си мислеше за бъдещето и ѝ се приискваше да забременее, но Бред много внимаваше такова нещо да не се случи, та Серена знаеше, че щом Би Джей напусне Рим, това ще бъде краят. Няма да има Бред, няма да има бебе, което да го замести, и ще я топлят само спомени като този.

— За какво си мислиш в момента? — попита я той, докато лежаха пред камината и се взираше в изумрудените ѝ очи.

— За теб.

— Какво за мен...

— Че те обичам... — „И че непоносимо ще ми липсваш, когато си отидеш...“ Не го изрече на глас, ала мисълта за това не я напускаше.

— Ако наистина ме обичаш — закачливо взе той да я придумва, а тя се усмихна, — ще се омъжиш ли за мен? — Това бе игра, която те често играеха, но Бред знаеше, че има на разположение месеци, през които ще успее да я убеди, или поне така му се струваше, до следващия ден.

Той седеше на бюрото си — пликът лежеше на пода — и втренчено се взираше в съобщението, опитвайки се да надмогне

силното желание да се разплаче. Това бе краят на идилията в Рим. Преместваха го. След седем дни.

— Не е възможно! — Лицето ѝ пребледня, също както и неговото, когато прочете известието. — Толкова бързо? Мислех, че съобщават един месец предварително.

— Невинаги. Не и този път. След седмица заминавам за Париж. — Добре поне, че бе Париж. Можеше да идва да я вижда. Тя щеше да ходи при него. Но това не беше толкова лесно и вече нямаше да могат да живеят така, както досега, нямаше да ги има нощите им в голямото балдахинено легло, ранните утрини, прекарани заедно, погледите, които си разменяха през деня, откраднатите мигове, в които прескачаше до стаята ѝ само за една целувка, за една думичка, да каже „здравей“ или някоя шега, или просто да я зърне, да я усети до себе си, да чуе гласа ѝ... Всичко това вече нямаше да го има и той недоумяваше как ще живее по-нататък. Погледна я в очите и за хиляден път я попита: — Ще се омъжиш ли за мен, ще дойдеш ли с мен?

— Не мога да се омъжа за теб и ти знаеш защо.

— Дори сега?

— Дори сега. — Тя се опита храбро да му се усмихне. — Не можеш ли да ме вземеш със себе си просто като лична прислужница? — При тези думи Бред ядосано поклати глава, сякаш да отърси това, което току-що бе изрекла.

— Никак не е забавно. Говоря сериозно, Серена. За бога, помисли. За нас всичко е свършено. Аз си тръгвам. След една седмица заминавам за Париж, а после Бог знае къде, може би обратно в Щатите. И няма да мога да те вземе със себе си, ако не сме женени. Моля те, вразуми се и се омъжи за мен, за да не загубим единственото, което е толкова важно и за двамата ни.

— Не мога да го направя. — Каза го едва, защото в гърлото ѝ бе заседнала буца колкото юмрук, а през нощта, когато той заспа в прегръдките ѝ, Серена плака с часове. Тя трябваше да го пусне да си върви, заради него. Знаеше, че ако истински го обича, е длъжна да го стори, ала същевременно знаеше, че това ще бъде най-непосилното бреме в живота ѝ, защото трябваше да го отскубне от сърцето си. Всеки ден си го повтаряше, опитвайки се да обръгне, но когато дойде последната нощ, я обзе непреодолим ужас при мисълта, че го губи, и тя не бе сигурна дали ще може да го понесе. Цялата седмица Марчела

я преследваше, тормозеше я, молеше я, умоляваше я, а и Бред правеше същото по свой начин, ала Серена бе напълно убедена, че ако се омъжи за него, това ще провали живота му — и не искаше и да чуе. Беше твърда в решението си и колкото и непоносимо да беше за нея, щеше да го изпълни, дори ако трябваше да умре, когато той си тръгне, пък и тогава вече не би имало значение. Никога нямаше да срещне друг мъж, когото да обича така, както обичаше Бред. И мисълта за това направи още по-горчиво-сладка последната им нощ. Серена го прегръщаше, милваше го и галеше нежно косата му, искаше да запечата завинаги този момент в паметта си и така да го има до себе си.

— Серена?

Смяташе, че е заспал, когато шепотът му я докосна като лек полъх в балдахиненото легло, и тя се наведе напред, за да види лицето му.

— Да, любов моя?

— Толкова те обичам... Ще те обичам винаги... никога няма да мога да обичам друга така, както обичам теб.

— Нито пък аз, Бред.

— Ще ми пишеш ли? — В очите му имаше сълзи. Най-накрая бе приел, че ще напусне Рим сам.

— Разбира се. Винаги. — „Винаги“, „завинаги“, обещания за цял живот, които тя бе уверена, че ще се стопят във времето. Един ден той ще се ожени и ще забрави, ще иска да забрави и тогава всичко между тях ще бъде свършено, ала Серена знаеше, че за нея никога няма да е свършено. Никога нямаше да го забрави. — А ти ще ми пишеш ли? — И нейните очи проблясваха от влага. През тази последна седмица сълзите всеки миг бяха готови да потекат от очите и на двамата.

— Разбира се, но по-скоро бих желал да те взема с мен.

— Може би в джоба си или скрита в някой сандък с двойно дъно или куфар... — Тя му се усмихна и го целуна по връхчето на носа. — Париж е толкова красив, ще ти хареса.

— След две седмици ще ми дойдеш на гости, нали? Ще трябва да ти подготвя документите веднага щом пристигна.

Серена щеше да прекара уикенда с него в квартирата му, ако междувременно Бред успееше да се уреди, и накрая той я накара да му обещае, че ще идва често, колкото се може по-често. Заръча ѝ да взима и Марчела. Не му се искаше да пътува сама по влаковете. Но тя му

напомни, че би било невъзможно да отсъстват и двете едновременно. Едната поне трябваше да остане и да поддържа двореца. Бред ѝ кимна с разбиране. За него последната седмица се бе изнижала като в мъгла и на сутринта в деня на заминаването, той се чувстваше като изцеден.

Преди слънцето да изгрее, Бред седна в леглото и се загледа в Серена, която лежеше под балдахина, а копринената ѝ коса се бе разпиляла като огромно ветрило.

Помилва косата, лицето, ръцете и гърдите ѝ, а после нежно я събуди и те отново се любиха; и докато я притискаше до себе си, той осъзна, че току-що се бяха любили за последен път в Рим. След два часа заминаваше и щяха да им останат уикендите, които да прекарват заедно в Париж, преди най-накрая да го върнат в Щатите. Докато я притискаше до себе си, Серена усети как желанието му отново набъбва и тя нежно го докосна най-напред с пръсти, а после изкусно с език. Бе научила много за любовта от Бред, но повечето от нещата идваха от сърцето ѝ и по инстинкт, когато се опитваше да му достави удоволствие и да му се отдаде по всякакъв възможен начин. Той за последен път изстена от докосването и от целувката ѝ, от копнежа им един за друг, проникна в нея и тогава тя усети какво се бе случило, надявайки се, че последният му подарък за нея ще бъде син.

Никой от двамата не мислеше за друго, освен за раздялата, когато един час по-късно се срещнаха в кабинета му. Той я прегърна и целуна още веднъж, докато се взираха в опустялата градина и си припомняха как изглеждаше през лятото и есента. А после нежно обърна лицето ѝ към себе си и я целуна за последен път.

— Ще дойдеш ли след две седмици?

— Ще дойда. — Но и двамата знаеха, че не е сигурно.

— Иначе аз ще доляя в Рим. — И после? Самота, неизбродна като пропаст, през всичките останали години от живота им. Със своите непоколебими принципи, че не е достатъчно подходяща, за да се омъжи за него, тя бе обрекла себе си и него на огромна загуба. И Бред не можа да се сдържи да опита отново. — Серена... моля те... моля те, помисли пак... моля те... нека се оженим. — Ала тя само поклати глава, без да може да пророни дума от болката, че той си отива, а лицето ѝ бе обляно в сълзи. — О, господи, колко те обичам.

— И аз те обичам.

Серена успя да промълви единствено това, преди ординарците да дойдат за него, и когато Бред излезе от стаята, тя нададе почти животинско стенание и се опря на стената, отправила поглед към градината. След няколко минути ще си е заминал... и тя ще го е загубила завинаги... Не бе в състояние да понесе тази мисъл и без дъх се затича към градината, близо до задния вход на двореца. Знаеше, че на тръгване колата ще мине оттам и ще може да го зърне, без да се налага да стои редом с другите. Само Бред и шофьорът ще видят изкривеното ѝ от мъка лице. А когато колата наближи, Серена забеляза, че и Бред плаче, посърнал и мрачен, притиснал чело о стъклото. След миг шофьорът безмилостно натисна педала за газта и тя втренчи очи в бледото лице, долепено до задното стъкло, докато накрая колата изчезна от погледа ѝ.

Серена бавно се обърна с пребледняло от болка лице и се прибра направо в стаята си. Марчела не ѝ каза нищо. Бе твърде късно да я укорява. Тя бе взела решение и сега трябваше да го изпълни, дори това да ѝ коства живота. И след като лежа два дни, Марчела се притесни, че мъката наистина може да я убие. На третия ден старата жена истински се разтревожи. Серена отказваше да стане, не искаше да яде, като че ли не спеше. Просто лежеше, мълчаливо плачеше и гледаше в тавана. Не помръдна дори когато Бред се обади по телефона и ординарецьт дойде да съобщи на Марчела. Изпаднала в паника, на другия ден възрастната прислужница сама отиде при ординареца.

— Трябва да се обадя на майора — твърдо заяви тя, като се опитваше да внуши, че е по работа, докато стоеше в кабинета с чиста престилка и току-що изгладен шал на главата.

— Майор Епълбай? — вдигна вежди изненадан секретарят. Новият му шеф щеше да дойде едва на следващата сутрин. Може би възрастната жена е решила да напуска. Всички вече се чудеха дали племенницата ѝ няма да стори същото. Никой не бе виждал Серена, откакто си бе заминал майор Фулъртън.

— Не, искам да се обадя на майор Фулъртън в Париж. Ще си платя. Но вие трябва да ме свържете и освен това искам да говоря с него насаме.

— Ще видя какво бих могъл да направя. — Секретарят погледна упоритата стара жена и обеща, че ще се постарее. — Ще ви повикам, ако го открия. — Имаха късмет и след по-малко от половин час той се

свърза с Би Джей, който седеше самотен в новия си кабинет и се чудеше защо Серена не желае да му се обади. И без това нямаше добри новини за нея. Бяха му отказали да ѝ уредят документите за пътуването до Париж. Бяха му намекнали, че не се гледа с добро око на такива връзки и че би било „най-разумно човек да се откаже от подобни безразсъдни постъпки“. Когато разбра, Бред пламна от гняв и реши, че ще трябва да ѝ каже за това. Единственото, което можеше да ѝ предложи, бе той да се върне в Рим след няколко седмици, когато намери възможност, но още не знаеше кога. Седеше и се взираше в дъжда на Плас дю Пале — Бурбон в седми парижки район, когато позвъни старият му секретар от Рим, и той леко се сепна и се усмихна, чувайки познат глас.

— Обаждам се от името на Марчела, майоре, твърди, че е важно и лично. Току-що изпратих да я повикат. Ще трябва да изчакате една минута, ако това не ви затруднява.

— Няма проблем. — Но изведнъж силно се изплаши. Ами ако е станало нещо? Може би нещастен случай със Серена или пак е избягала в онзи забравен от бога чифлик и сега него го няма, за да я върне, може би е паднала в кладенеца или пък си е счупила крака, може... — Всичко наред ли е там, Палмърс?

В тона му секретарят долови загриженост и се усмихна.

— Да, сър.

— Всички ли са налице? — Въпросът му бе за Серена, ала не се осмеляваше да произнесе името ѝ.

— Абсолютно всички. Племенницата на Марчела не се появява много-много, всъщност не сме я виждали, откакто заминахте, сър. Марчела казва, че не ѝ било добре, но щяла да се оправи след няколко дни.

Боже мой, сигурно се е случило нещо, ала преди Бред да се отдаде на най-лошите си мисли, отново се обади секретарят.

— Давам ви Марчела, сър. Надявам се да можете да се оправите с нейния английски. Или искате някой да помага от другия телефон?

— Не, ще се оправим, благодаря. — Би Джей се зачуди колко ли от подчинените му са били в течение. Макар и да бяха дискретни със Серена, тези неща никога не остават в тайна. Мълвата сигурно е стигнала и до Париж. — Благодаря, Палмърс, радвам се, че се чухме.

— И на мен ми бе приятно, сър. Ето я.

— Maggiore? — Гласът на възрастната жена му подейства като глътка свеж въздух.

— Да, Марчела, наред ли е всичко? Серена?

В отговор на въпроса си бе обсипан като с картечница от скорострелен италиански, от който почти нищо не разбра, освен думите „яде“ и „спи“, но не беше сигурен кой яде и спи и защо. Марчела бе толкова разтревожена.

— Почакай малко! Задръж! Piano! Piano! По-бавно! Non capisco. За Серена ли говориш?

— Sì.

— Болна ли е?

Последва още по-бурен обстрел с италианска реч и Бред пак помоли старата жена да говори по-бавно. Този път тя го послуша.

— Не яде нищо, не пие нищо, нито спи, нито става. Само плаче и плаче... — При тези думи Марчела се разплака. — Тя ще умре, maggiore. Знам. Навремето майка ми така умря, видях го с очите си.

— Серена е на деветнайсет години, Марчела. — „Няма да умре. Няма да я оставя“, помисли си. — Опита ли да я накараш да стане?

— Sì. Ogni ora. На всеки час. Но тя не ще. Не слуша. Нищо не прави. Болна е.

— Вика ли лекар?

— Лекар... Болна е за тебе, maggiore.

И той е болен за нея, това побъркано момиче отказа да се омъжи за него заради някакви глупави идеи да го предпази и сега са в безизходица...

— Какво да направим? — Бред присви очи и се загледа в декемврийския дъжд. — Извикай я на телефона. Аз ще говоря с нея.

— Тя няма да дойде. — Марчела отново изпадна в паника. — Вчера, когато ти звъня, тя не пожела да стане.

— Ще се обадя довечера, Марчела, и тогава ще я доведете дори ако трябва да я носите на ръце. — Той тихичко изруга при мисълта, че в помещенията на прислугата няма телефон. — Искам да разговарям с нея.

— Ecco. Va bene.

— Ще успееш ли?

— Да. Ти отиде чак в Умбрия, за да я върнеш, сега аз трябва да я доведа до телефона. Facciamo miracoli insieme — усмихна се тя с почти

беззъбата си уста. Току-що му бе казала, че те заедно правят чудеса. И сега трябваше да направят поредното чудо и да измъкнат Серена от леглото ѝ.

— Помъчи се най-напред да я накараш да стане за няколко минути. Защото иначе ще бъде много отпаднала. Почакай малко. — Бред се замисли за миг. — Хрумна ми една идея. В момента в стаята за гости няма никой, нали?

— Nessuno, maggiore. Никой.

— Добре. Аз ще се погрижа за всичко.

— Ще я настаниш там? — смаяна попита Марчела. Какъвто и да беше произходът и титлата ѝ, в крайна сметка Серена беше само назначена на работа в двореца, и то за черна работа. Вярно е, че през всичките тези месеци тя спеше в леглото на майора, ала това бе съвсем различно. Но да живее в една от гостните стаи, като високопоставена личност... Марчела се боеше, че това може да предизвика неприятности.

— Ще я настани там, Марчела, без значение дали ѝ харесва, или не. Дай ми Палмърс. Ще го накарам да пренесе багажа ѝ веднага щом го приготвиш. След един час — той погледна часовника си — ще поръчам телефонен разговор.

— Какво да кажа на сержант Палмърс?

— Аз ще му кажа, можем да кажем, че е много болна и се опасяваме за пневмония и че във вашите стаи е много влажно, и съм наредил на всички ви да я преместите горе.

— А какво ще обясняваме на новия майор?

— Марчела... — Не посмя да изрече на глас опасенията си. — Остави. Дай ми Палмърс. Сега искам да говоря с него. Ти иди при Серена и я приготви.

— Да, maggiore. — Марчела му изпрати въздушна целувка. — Обичам те, maggiore. Ако тя не се омъжи за теб, аз ще го сторя.

Той се захили от другата страна на линията.

— Марчела, май кръвта ти се е разиграла.

Както преди, когато видя Пати и разбра какво трябва да направи, така и сега Бред разбираше, че Серена се заблуждава. Тя правеше грешка не само спрямо него, а и спрямо себе си и той нямаше да допусне това да продължава. Когато даде нареждания на Палмърс, бе вече съвсем сигурен, че е взел окончателно решение. И ако не може да

я вразуми по телефона, ще отиде в Рим, на своя глава, а после ще му мисли, когато се върне. Но преди да предприеме нещо толкова драстично, той се обади на телефониста и му заръча след един час да го свърже с Рим. Вече бе уредил с Палмърс да изтеглят телефона в гостната и когато иззвъня, първо вдигна Палмърс, после Марчела, след това се чу шум от тътрене на крака, приглушени гласове, хлопване на врата и накрая почти като шепот долетя и тънкият ѝ глас.

— Бред? Какво има? Какво е станало? Преместиха ме от стаята ми.

— Аз им казах да го направят. Сега искам да ме слушаш, Серена. И повече няма да се съобразявам с тебе. Аз те обичам и искам да се омъжиш за мен. Ти убиваш и двама ни с това, което вършиш. Искаш да умреш, а и аз имам чувството, че умрях, когато си тръгнах от Рим. Това е лудост... лудост, чуваш ли ме? Обичам те. За бога, моето момиче, няма ли най-сетне да склониш и да дойдеш в Париж да се оженим, или аз трябва да се върна, за да те измъкна?

В отговор тя тихичко се засмя, а после замълча и той почти я виждаше как претегля мислите си. Това, което не виждаше, беше, че отпусната назад на възглавницата Серена плачеше и като стискаше слушалката с треперещи ръце, се мъчеше да заглуши риданията и да не изрече онова, което толкова желаше, но накрая неочаквано за себе си неволно произнесе:

— Да! — Все още беше само шепот и Бред не беше сигурен дали бе чул добре.

— Какво каза? — Той затаи дъх.

— Казах, че ще се омъжа за теб, майоре.

— Точно така, по дяволите! — Опита се да реагира дръзко, ала ръцете му се разтрепериха дори по-силно от нейните, а в гърлото му заседна буца, от която едва можеше да говори. — Веднага ще задвижа документите, скъпа, и ще уредим идването ти колкото е възможно по-бързо — Боже мой! Боже мой, мислеше си Бред, тя каза „да“! Искаше му се да я попита дали наистина желае това, но не посмя. Нямахше да ѝ даде възможност да премисля. Не сега. — Обичам те, скъпа, от цялото си сърце.

12.

Сутринта, преди да отпътува от Рим, Серена дълго стоя в градината под любимата върба, като зиморничаво се загръщаше с палтото. Слънцето едва бе изгряло и още беше студено. Тя погледна към хълмовете в далечината, а после пак към бялата мраморна фасада — за втори път напускаше дома си. Спомни си първото заминаване, когато отиде с баба си във Венеция. Тогава всичко стана много набързо и атмосферата бе зловеща, ужасяваща. Току-що бе загубила родителите си и бързаше надолу по мраморните стълби, като се питаше дали някога отново ще види родната си къща. Сега, застанала напред градината, пак се питаше същото, но ситуацията бе съвършено различна. Предстоеше ѝ да се омъжи и този път си тръгваше с леко сърце. В края на краищата дворецът вече не беше нейн и никога нямаше да бъде, безсмислено бе да се преструва, че тук е нейният дом. Разполагаше само с тесните помещения, които делеше с Марчела, но дори и те ѝ бяха дадени под наем, докато мете и лъска пода и бърше прах. Серена леко въздъхна, когато извърна очи нагоре към бившия кабинет на Би Джей, към прозорците, които навремето бяха нейни, а после погледът ѝ се премести и спря на балкона на майчината ѝ спалня, която бе споделяла с него.

— Addio... — Беше като шепот на вятъра. Не *arrivederci* или *arrivederla*, доскоро, а *addio*... сбогом.

Последните мигове преди заминаването бяха объркани и болезнени — сетна прегръдка с разплаканата Марчела, и двете се смееха през сълзи. Марчела бе отказала да я придружи до Париж. Рим бе домът на старата жена, пък и тя не се съмняваше, че за нейната принцеса щяха да се грижат добре. Серена обеща да ѝ пише често, знаеше, че все ще се намери някой да ѝ чете писмата, а ако Би Джей можеше да уреди, щеше да ѝ се обажда по телефона. Няколко мига покъсно колата я понесе по шосето, после покрай познатите места на път за гара Термини, откъдето щеше да напусне Рим. Хвърли по един

бегъл поглед на Фонтана Ди Треви, към стълбите на площад „Испания“, Пиаца Навона, а малко по-късно бе вече сред тълпата от хора, забързани да хванат своя влак, с куфари и пакети, някои с изписана на лицето надежда, други изморени, трети развълнувани като Серена, която с щастлива, детска усмивка взе багажа си от ординареца, който я бе докарал до гарата, и му подаде ръка за сбогом, преди да се качи на влака.

— Благодаря ти. Grazie mille. — Тя му се усмихваше. Сълзите, които бе проляла заедно с Марчела, отдавна бяха пресъхнали и единственото, за което си мислеше, беше Бред. Нямаше чувството, че заминава, а че се завръща у дома.

— Довиждане... — прошепна на себе си Серена, когато влакът започна да набира скорост и очертанията на нейния град взеха да избледняват в далечината. Този път в очите ѝ нямаше сълзи, мислеше си единствено за Париж и за онова, което я очакваше там.

Пристигнаха в Париж след пладне. Когато приближиха града, тя съгледа в далечината Айфеловата кула, паметници, за които не знаеше нищо, а после влакът бавно навлезе в Лионската гара и докато изминаваше последните метри, Серена се изправи, долепи лице до стъклото и се взря в перона, тръпнейки дали Би Джей ще я посрещне. Тук-там се виждаха групи посрещачи, но него го нямаше никъде и тя започна да се тревожи, че въобще не ще го намери. Гарата беше голяма и Серена изведнъж се почувства много самотна. Когато влакът спря, тя си взе куфара и малката кошница, в която Марчела бе сложила провизии, а после бавно се отпрати към края на вагона и колебливо слезе. Огледа се още веднъж, очите ѝ претърсваха дългия перон и непознатите лица, а сърцето ѝ лудо биеше. Бе сигурна, че не може да я е забравил, знаеше и къде да го намери, ако поради някаква причина се разминат на гарата, и въпреки това беше страшно развълнувана. Беше в Париж и бе дошла, за да се срещне с Бред... да се омъжи за него. Стойки на перона, Серена съзнаваше, че за нея започва съвсем нов живот.

— Боиш се, че те е забравил? — погледна я с приятелска усмивка младият войник, с когото бе разговаряла във влака предната вечер, и точно когато му кимна, Серена забеляза, че той застана мирно, за да

отдаде чест на някого зад гърба ѝ. И сякаш усещайки го близо до себе си, тя се извърна и се озова лице в лице с Би Джей, който я гледаше с широко отворени очи, пламнал от вълнение, готов всеки миг да избухне в щастлив смях, и преди да е успяла да каже нещо, той я грабна в прегръдките си и я вдигна във въздуха. Младият войник се усмихна, вдигна рамене и побърза да изчезне.

13.

Този ден Париж бе сложил най-красивата си премяна за Серена. Небето беше ясно и синьо, зеленината на боровете, покрай които минаваха с колата, беше ярка, сякаш окъпана от слънцето, величествено се издигаха паметниците, покрити с многовековна патина, мяркаха се фасади от бял мрамор или строги старинни сгради и навсякъде се виждаха развълнувани и щастливи хора с плетени шапки и червени шалове, с порозовели от студения въздух лица и с искрящи очи. Наближаваше Коледа и колкото да бе объркан животът в Париж, все още това бе първата Коледа след войната и за пръв път от шест години насам парижани щяха да отпразнуват с радост Рождество Христово.

Серена и Бред седяха, хванати за ръка, в служебната кола, която ги носеше по широки и тесни улици, минаха покрай Дома на инвалидите и Нотр Дам, през Плас Вандом и нагоре по Шанз-Елизе, покрай Триумфалната арка, навлизайки в шеметното кръгово движение около Л'Етоал, където се срещаха дванайсет градски артерии и откъдето всяка кола поемаше по своя булевард с надеждата да не връхлети върху друга. След като благополучно обиколиха Триумфалната арка, която Серена съзерцаваше с широко отворени очи, те спокойно продължиха по Авеню Ош, където бе отседнал Би Джей, в елегантен частен хотел. Сградата принадлежеше на един от най-известните собственици на лозя във Франция преди войната. В трудните дни в навечерието на окупацията на Париж той решил да отиде при сестра си в Женева, а къщата бе поверил на грижите на прислугата. През окупацията германците я бяха взели, но офицерът, живял в нея, се бе оказал интелигентен човек и къщата бе останала непокътната. А сега собственикът се бе разболял и още не бе в състояние да се завърне. Междувременно я бе дал на американците за една година срещу символичен наем. И за свое щастие Би Джей бе настанен там, наистина не живееше в същия разкош, както в „Палацо Тибалдо“, но доста прилично, с двама любезни прислужници французи, които се грижеха за него.

Когато приближиха, Серена видя, че къщата е с хубава градина, заобиколена с добре поддържан жив плет и висока решетка от ковано желязо с орнаменти, които я отделяха от външния свят. Шофьорът на Би Джей спря пред портата и бързо слезе да я отключи и да вкара колата в двора. Когато се озоваха пред входа, Би Джей се обърна към Серена:

— Е, любов моя, ето я.

— Изглежда чудесна. — Тя му се усмихна, без въобще да се интересува от къщата, интересуваше я само това, което виждаше в очите му. Когато той нежно я целуна, нейните очи заискриха, а после ѝ помогна да слезе, за да я въведе вътре.

Бързо изкачиха стълбите и стигнаха до друга масивна желязна врата, която почти в същия миг бе отворена от дребен закръглен плешив мъж с премигващи сини очи и широка усмивка, а до него стоеше една точно толкова дребна жена с приветливо лице.

— Госпожо и господин Лавис, да ви представя годеницата си, принцеса Ди Сан Тибалдо. — Серена веднага се притесни от това, че спомена титлата ѝ, и подаде ръка, а те и двамата — единият леко, другият тронаво, се поклониха.

— Приятно ми е да се запознаем. — Усмихнаха се топло.

— И на мен ми е много приятно. — Тя се огледа със светнали очи. — Тук е прекрасно. — Те явно бяха доволни от комплимента, все едно огромната къща бе тяхна, и веднага ѝ предложиха да я разведат.

— За съжаление не е това, което беше някога — извиняваше се Пиер, докато ѝ показваше градината — но ние правим всичко възможно, за да я поддържаме непокътната за господин барона.

Работодателят им от пет години не бе виждал дома си и имаше вероятност, както беше болен и на седемдесет и пет, изобщо да не доживее да го види, ала верни докрай, те го пазеха за него и той щедро им плащаше за всичко. Първо, доверчиво им бе оставил огромна сума, а после им изпращаше всеки месец по един чек. В отговор те се грижеха за красивия дом с непресъхваща любов и внимание, бяха скрили най-ценните предмети и най-хубавите картини в една стая под мазето, която дори и германците не бяха открили, и сега, по време на американското присъствие в Париж, те все още трепереха над къщата, като че бе тяхна.

Както и в двореца в Рим коридорите бяха от мрамор, но тук мраморът бе в меко прасковенорозово. По дължината им, на равни разстояния, бяха разположени канапета в стил „Луи XV“, тапицирани с кадифе в цвят бледа праскова и с позлатени орнаменти. Имаше две изящни картини на Търнър с богатите на багри венециански залези, един огромен инкрустиран скрин в стил „Луи XV“ с розова мраморна плоча отгоре и още няколко елегантни мебели, разпръснати тук-там. От коридора човек можеше да зърне градината през високите остъклени врати, които водеха към малки алеи, застлани с плочи, виещи се между тревни площи и цветни лехи. През този сезон градината нямаше какво да предложи и те тръгнаха към главния салон, където Серена зяпна, изпълнена с благоговение. Всичко бе в тъмночервена дамаска и бяло кадифе, имаше тежки мебели от времето на Наполеон, канапета на едри малинови и кремави райета и два внушителни китайски самовара до едно безценно бюро. По стените висяха огромни портрети на членове от семейството на барона, а в камината, която бе достатъчно голяма майорът да застане прав в нея, гореше буен огън. Стаята бе обзаведена така, че дъхът ти да секне от възхищение и учудване, като същевременно привличаше с топлия си уют. Серена, очарована, огледа миниатюрните китайски произведения на изкуството, персийските килими и серията по-малки портрети от Цорн^[1] — на барона и на сестрите му като деца, след което Би Джей я заведе в една по-скромна стая отзад, облицована с дърво. Тук също ги очакваше пращящ огън, но камината бе по-малка и трите стени бяха запълнени с красиво подвързани книги. Тук-там по полиците имаше свободни места, които Пиер разтревожено посочи. Това били единствените загуби, нанесени от германците. Офицерът, живял тук, се изкушил да вземе някои от книгите при заминаването си. Ала Пиер, който внимателно проверил всичко, все пак останал доволен, че на нищо друго не било посегнато.

На същия етаж се намираше красивата елипсовидна трапезария за закуска, с изглед към градината, а до нея бе официалната трапезария с изящни стенописи, изобразяващи китайско село. Мотивите били взети от една картина от осемнайсети век, изработена в Англия за Йоркширския херцог, но един от предците на барона я купил директно от художника и я пренесъл във Франция. Мебелите бяха с типичните за стила „Чипъндейл“ животински лапи и спираловидни орнаменти,

имаше и един великолепен английски бюфет, който бе чудесно полиран и блестеше, и докато разглеждаше с възхита, минавайки от стая в стая, Серена си спомни за къщата на баба си във Венеция. Макар тази да не беше толкова пищна, все пак имаха нещо общо. Всички италиански дворци, в които бе живяла, бяха по-големи и по-разкошни от тази къща, но тя бе изпълнена с такива изящни произведения, че това я правеше някак си по-впечатляваща, въпреки че бе по-малка. Беше по-скоро като музей, помисли си Серена, докато се разхождаше, и тихичко сподели с Би Джей изумлението си от това, че тези хора са успели да запазят всичко в този вид през войната. Беше изключително трогателен и фактът, че старият иконом се бе доверил на майора достатъчно, за да извади на показ някои истински ценни неща.

— Старецът е голяма работа. — Би Джей шепнешком посочи Пиер, докато го следваха нагоре по стълбите. Мари-Роз, съпругата му, бе изчезнала в кухнята, за да донесе на Серена нещо за ядене. — От това, което ми е разказвал, разбрах, че повечето от тези антики са били скрити в мазето. Мисля, че някои от най-ценните предмети са още там. — Но Серена знаеше, че не е могъл да прибере мебелите, или поне не всички, и беше наистина впечатляващо, че нищо от тези красиви неща, които виждаше около себе си, не е било повредено или откраднато.

Горе бяха разположени четири спални. Една разкошна спалня в син атлаз, с блестяща ламперия от полирано дърво, удобен диван за двама, малко бюро и неизменната камина. От прозореца се откриваше великолепна гледка към градината, а в далечината се виждаше част от Париж В съседство имаше и малък будоар, който Би Джей понякога използваше за кабинет, а сега обеща на Серена да ѝ го предостави. До него бе спалнята, принадлежала на покойната баронеса, така им каза Пиер, цялата в розово, и още две спални, които сега се използваха за гости, едната в разкошен зелен цвят с картина над камината, изобразяваща ловна сцена, а останалите стени бяха покрити с колекция от английски графики на същата тема. Четвъртата спалня беше с картини от Жуи^[2] с пасторални мотиви, всички мебели бяха в сиво, а стените драпирани с пастелно бежов плат. Навред бяха пръснати месингови свещници, едно стилно бюро и още няколко изящни старинни мебели допълваха изискания интериор.

— А горе са таванските помещения — усмихна се със задоволство Пиер. Той обичаше да показва къщата.

— Къщата е чудесна, Пиер — рече Серена. — Нямам думи. Много по-красива е от всичко, което съм виждала в Италия или в Щатите. Не мислиш ли, Бред? — Тя погледна мило Би Джей и в очите ѝ се четеше възторг. Пиер си помисли колко трогателни изглеждат отстрани.

— Нали ти казах, че къщата ще ѝ хареса? — Би Джей поклати глава към Пиер.

— Да, господине. А сега, ако мадмоазел желае да слезе в библиотеката, сигурен съм, че Мари-Роз е приготвила нещо за нея.

Разбраха, че предположението му е било вярно, минутка покъсно, когато влязоха в библиотеката и видяха едно плато със сандвичи, друго с дребни сладки и висока кана с горещ шоколад, които ги очакваха.

Би Джей едва изчака Пиер да си тръгне, и нетърпеливо прегърна любимата си — жадно я зацелува още щом седнаха на дивана.

— Господи, мислех си, че никога няма да остана насаме с теб. О, скъпа, колко ми липсваше.

— И ти на мен, скъпи. — За част от секундата в очите ѝ премина като светкавица болката от онези първи дни без него и тя се сгуши до гърдите му. — Толкова се страхувах, Бред... че никога повече няма да те видя и че... — Серена силно стисна клепачи, а после го целуна по врата. — Не мога да повярвам, че съм тук, с теб, в тази прелестна къща... Сякаш сънувам и се боя, че ще се събудя. — С щастлива усмивка на уста тя се огледа наоколо и той отново я целуна.

— Ако се събудиш, аз ще бъда до теб. И не само това. Докато се събудиш, вече ще бъдеш моя жена.

— Какво? — Серена се изненада. — Толкова скоро?

— Защо? Нужно ти е време да премислиш ли? — Но младият полковник не изглеждаше притеснен, взе си един от сандвичите, които Мари-Роз им бе направила, и се облегна на дивана. Бяха го повишили, след като напусна Рим.

— Не бъди глупав. Само си помислих, че ще трябва малко време, за да подготвим всичко. — Изведнъж тя разбра и в очите ѝ заигра дяволита усмивка. — Значи ли това, че ще се оженим днес?

— Почти. Наполовина, казано по-точно.

— Наполовина? — Серена повдигна вежди развеселена и отпи глътка от димящия шоколад. — Искаш да кажеш, че аз се женя, а ти

не?

— Не, и двамата се женим. Тук очевидно се правят по две сватби. Едната в кметството, за регистрите, така да се каже. А на другия ден се извършва сватбената церемония в черква по избор. Втората не е задължителна, ала аз реших, че ти би желала... — Той изведнъж се почувства засрамен, когато погледна Серена. — Можеше да ни венчае и армейският свещеник, но тук наблизко има красива малка черква и си помислих, че навярно... ще ти хареса... — Би Джей се бе изчервил като момче и Серена обхвана лицето му с ръце и го целуна.

— Знаете ли колко много ви обичам, господине?

— Не, кажи ми.

— С цялото си сърце и душа.

— Само толкова ли? — Той се опита да изглежда разочарован, но не успя. — А останалото?

— Имаш мръсно подсъзнание. Останалото ще бъде твое чак след сватбата.

— Какво? — Този път бе истински шокиран. — Какво искаш да кажеш?

— Точно това, което си мислиш. Ще отида пред олтара като девственица... почти. — Тя се засмя, а той нададе весел вик.

— Добре, ще... За коя сватба говориш впрочем? За днешната или за утрешната?

— За утрешната, разбира се. В Италия имаме същата практика, както тук. — Серена кръстоса изваяните си дълги крака с вид на девствена стара мома и впери очи в него с чаша шоколад в ръка.

— Кълна се, че си най-съблазнителната жена! — А после с ясно определена цел сложи чашата ѝ на масата и започна да я целува, едната му ръка бавно се плъзгаше нагоре по крака ѝ, а с другата я притискаше към себе си.

— Би Джей! Спри!

В този момент влезе Пиер, като се покашля деликатно и доста шумно затвори стъклените врати след себе си, а Серена приглади полата си и свирепо погледна Би Джей, който само се усмихна.

— Да, Пиер?

— Колата е тук, сър.

Тогава Би Джей мило се извърна към Серена. Едва бе успял да ѝ обясни как ще се оженят, и ето че вече трябваше да вървят.

— Скъпа. Настъпи часът. Рунд първи. Искаш ли да се качиш горе за няколко минути, за да си измиеш лицето и да се пооправиш, преди да тръгнем?

— Сега? Вече? — Серена изведнъж се притесни. — Та аз току-що слязох от влака. Изглеждам ужасно.

— Не и на мен.

Той ѝ се усмихна и тя знаеше какво има предвид, но стана бързо и го стрелна за миг, преди да забърза към вратата, а там се обърна и го погледна объркано.

— Веднага се връщам. Не тръгвай без мен. — Серена чу как Би Джей се засмя, когато излезе в антрето от розов мрамор, а после той чу как тя се втурна нагоре по стълбите. Стори му се, че я нямаше цяла вечност, а всъщност се забави само десет минути, но когато се появи, изглеждаше прелестна, почти като булка. Миналата седмица в Рим Марчела ѝ бе ушила от бял вълнен плат рокля с широки рамене, обикновена кръгла якичка и къси ръкави, силно вталена и леко разкроена надолу. Платът бе ефектен, Марчела го бе купила със спестяванията си от последните месеци като подарък за Серена. Беше я помолила да я облече на сватбата. И сега, когато запристъпва бавно по стълбите, Серена имаше вид на принцеса чак до върха на пръстите на краката си, златистата ѝ коса бе прибрана на кок във вид на осморка, очите ѝ блестяха, а полите на роклята ѝ плавно се полюшваха. Стройна и елегантна, девойката се приближи, при което Би Джей видя, че си е сложила перлено колие и перлени обици в тон, после вдигна лице към него и той я целуна по устните. — Красива си, Серена.

Тя му се усмихна и за миг ѝ се прииска сватбата да е като онези, на които бе ходила с родителите си преди години. Приказни принцеси, които тържествено слизаха по мраморни стълби в рокли, приличащи на бели облаци, а зад тях се влачеха дълги шлейфове от бял атлас. Но това беше в друго време, а сега изведнъж бе дошъл денят на нейната сватба и тя бе уверена, че чувствата ѝ не са по-различни от чувствата на онези булки. Беше просто невероятно — когато се събуди тази сутрин във влака, изобщо не подозираше, че това ще бъде сватбеният ѝ ден. Знаеше, че ще е скоро, но не и само след четири часа. Серена погледна щастливо Би Джей и той посегна към кафявото палто, което

бе преметнала на ръката си, но изведнъж Пиер дискретно пристъпи напред и поклати глава.

— Не, полковник... не...

— Не? Какво не? Нещо не е наред ли?

— Да. — Възрастният иконом поклати решително глава, повдигна пръст като диригент на симфоничен оркестър и се обърна към двамата. — Моля, почакайте. Момент само. Веднага се връщам. — След това изчезна и по заглъхващите стъпки те разбраха, че е слязъл долу. Би Джей вдигна рамене в недоумение, а сърцето на Серена започна да бие от вълнение. След половин час щеше да бъде госпожа Брадфорд Джарвис Фулъртън III.

— Не мога да повярвам. — Тя изведнъж захихика като малко момиче.

— Какво има, скъпа? — Той погледна часовника си. Надяваше се да не закъснеят заради Пиер. Ала Серена сякаш не се притесняваше.

— Не мога да повярвам, че се женим. Като в приказка е. Искам да кажа, кой би повярвал... — Тя продължи да бърби, докато чакаха, а после отново вдигна очи към него. — Родителите ти знаят ли? — Току-що се бе сетила пак за това, но предполагаше, че той вече ги е уведомил.

— Разбира се. — Ала отговорът му бе прекалено бърз и Серена го погледна с внезапно подозрение.

— Бред?

— Да?

— Каза ли им?

— Казах им, да.

Гласът ѝ изведнъж се снижи и тя седна на едно от тапицираните с розово кадифе канапета.

— И как реагираха те?

— Поздравяват ни. — Би Джей се захили с изкривена усмивка и тя му направи сърдита муцунка.

— Невъзможен си. Говоря ти сериозно. Бяха ли ядосани?

— Разбира се, че не. Бяха доволни. И което е по-важно, Серена, аз съм доволен. Не е ли достатъчно? — Той я погледна сериозно и тя стана, за да го целуне отново.

— Разбира се, че е достатъчно. — Точно в този момент в стаята влезе Пиер, суетейки се развълнувано, а зад него Мари-Роз носеше

нещо на закачалка, обвито в черен сатенен калъф. Тя смутено спря, а Пиер взе от ръцете ѝ закачалката, вдигна я високо, отвори ципа на калъфа и отвътре се показа разкошно тъмнокафяво кожено палто от самур. Серена го гледаше безмълвна и объркана.

— Мадмоазел... Принцесо... — Пиер широко се усмихна, придавайки си тържествен вид. — Това самурено палто бе на покойната баронеса и през всичките тези години ние го пазихме заедно с другите ценни вещи на барона долу, в заключената стая. Мислим, че ще бъде подходящо... бихме искали мадмоазел да го облече днес, когато се омъжвате за полковника, и утре в черквата. — Той нежно се усмихна и подаде палтото, а Серена потръпна.

Мари-Роз тихо се обади отзад:

— Ще стои чудесно на бялата ви рокля.

— Но то е толкова скъпо... самур... Господи... не бих могла... — А после безпомощно се обърна към годеника си. — Бред... аз...

Ала те с Пиер вече бяха разменили погледи и скромното кафяво туидено палто на момичето бе захвърлено подобно на овехтяла купчина на дивана. В края на краищата тя бе принцеса и щеше да става негова съпруга, какво щеше да навреди, ако го облече само два пъти.

— Хайде, скъпа. Защо не го сложиш? Пиер е прав, а и палтото е великолепно. — Той нежно ѝ се усмихна.

— Но, Бред... — Серена се изчерви силно донякъде от неудобство, донякъде от вълнение. За да спечели време, Би Джей без повече увещания внимателно взе палтото от ръцете на стария иконом и ѝ го наметна. Легна ѝ чудесно на раменете, ръкавите бяха широки, дължината им ѝ беше по мярка, палтото беше разкrojено както роклята, а вместо яка имаше огромна богата качулка и той я вдигна. Заприлича на принцеса от руска приказка и Би Джей спонтанно се наведе и я целуна, докато Пиер и Мари-Роз се гледаха с възхищение.

— Желаем ви щастие, мадмоазел. — Пиер пристъпи напред, за да стисне ръката ѝ, и без да мисли, тя поривисто го целуна по бузата.

— Благодаря. — Едва можеше да говори, беше така развълнувана. Колко много ѝ вярваха и бе невероятно, че след всичко, което бяха изживели, са способни на такива жестове на доверие и щедрост. В известен смисъл това беше техният сватбен подарък и Серена се трогна повече, отколкото можеше да изрази с думи. Мари-

Роз пристъпи към нея и двете жени се прегърнаха, при което Мари-Роз целуна Серена по двете бузи.

Когато пристигнаха в кметството на улица Риволи, те изтичаха нагоре по стълбите, хванати ръка за ръка, Бред отвори и задържа вратата, а Серена се провря, завъртайки се със самуреното палто, под ръката му. Тя забеляза, че няколко души обърнаха глава, докато тя и Бред тържествено преминаха през коридора, украсен със златисти орнаменти и огледала. Спряха при някаква канцелария и той извади от джоба на палтото си тесте документи и ги подаде на млада жена, която явно бе напълно запозната с цялата процедура. Бред се извини за закъснението, а след миг младата служителка им кимна от една врата и Бред и Серена влязоха след нея в стаята. Там ги посрещна едър чиновник, който ги помоли да се разпишат в един огромен регистър. Провери паспортите им, прегледа документите и подпечата някои от тях с официален печат. После излезе иззад бюрото, прочисти гърло, намествайки очилата си, оправи си вратовръзката и вдигна дясната си ръка, сякаш се готвеше да ги закълне. Изстреля монотонно няколко банални фрази на френски, а после поднесе към Серена една изтъркана стара Библия и я помоли да повтаря след него онова, което той ще изрече. Тя го стори и големите ѝ очи бяха широко отворени, лицето пребледняло, а сърцето ѝ биеше силно. После дойде ред и на Бред да повтаря и след няколко секунди като че ли всичко свърши, едрият мъж се обърна и седна зад бюрото.

— Можете да си вървите. Честито. — Той съвсем не изглеждаше впечатлен, а Бред и Серена се спогледаха, едва сега осъзнавайки какво се бе случило.

— Свършихте ли? — Бред беше този, който проговори.

— Да. — Той ги погледна така, сякаш виждаше пред себе си идиоти. — Вие сте женени.

На връщане към къщи всичко им се струваше като насън, държаха се за ръце през целия път, а когато се прибраха, намериха шампанското, което Мари-Роз и Пиер им бяха оставили, и Бред с нежна усмивка вдигна тост за младата си съпруга.

— Е, госпожо Фулъртън? Какво мислиш? Май е време да си лягаме? — Очите му проблеснаха дяволито, а Серена отрицателно

поклати глава, в погледа ѝ имаше и радост, и съжаление.

— Вече? Брачната ни нощ? Не трябва ли да останем до късно, или да отидем да потанцуваме, или пък нещо друго?

— Наистина това ли искаш да правим? — Те се погледнаха в очите, усмихвайки се един на друг, и тя поклати глава.

— Искам само да бъда с теб... до края на живота си.

— И ще бъдеш, скъпа моя, ще бъдеш. — Това бе обещание за сигурност и защита и Серена знаеше, че той никога не ще го престъпи. После Бред грабна на ръце дългоногата си красавица и я понесе от всекидневната нагоре по широкото стълбище към спалнята, където нежно я положи на леглото.

— Бред... — прошепна тя нерешително, ала ръцете ѝ бяха не по-малко нетърпеливи от неговите и бързо прокара пръсти под ризата му, а после малко по-бавно разкопча панталоните му и усети огромната жадуваща издуптина в слипа.

— Обичам те, скъпа.

— О, Бред.

— Може ли? — Отдръпна се от нея само за миг и Серена полека кимна, след което той свали ципа на бялата рокля и я съблече през главата ѝ. — О, скъпа, така те желая. — Ръцете и устните му намериха нейните и само след миг тя бе гола върху голямото легло, той също — в стаята цареше полумрак, в камината весело припукваше огънят, а навън изведнъж се бе стъмнило за тяхната брачна нощ — и тялото ѝ жадно се повдигаше към неговото. Той я изпълваше нежно и докрай, показвайки ѝ с всяко свое движение, че сега вече тя е негова съпруга.

[1] Андерш Цорн (1860–1930) — шведски художник портретист, ценен най-вече заради своите офорти. — Б.р. ↑

[2] Жуи-ан_Жоза — град във Франция, известен със своите ателиета, датиращи от 1759 г. за печатно репродуциране на картини. — Б.р. ↑

14.

Сватбената церемония на следващата сутрин в малката черква по-надолу на Авеню Ош беше кратка и очарователна. Серена беше със същата бяла рокля, която бе носила предния ден, а Мари-Роз ѝ бе намерила по чудо няколко бели рози и тя ги държеше в ръка, докато минаваше по пътеката между пейките: качулката на тъмното самурено палто скриваше златната ѝ коса. Изглеждаше невероятно хубава, когато се обърна към Бред и отново му се врене, този път пред живописния олтар. Слънцето струеше през прозорците и дребният възрастен свещеник се усмихна на младоженците и ги благослови, обявявайки ги за мъж и жена. Кумуваха Мари-Роз и Пиер. Би Джей не бе стоял достатъчно дълго в Париж и все още нямаше близки приятели тук, а искаше сватбата да бъде в интимен кръг. През следващите няколко дни през коледните празници той щеше да разведе Серена из Париж и да я представи на всички като своя съпруга.

— Е, госпожо Фулъртън, сега чувстваш ли се омъжена? — Би Джей ѝ се усмихна и държа ръката ѝ по време на краткото пътуване с колата обратно до дома, а Пиер и Мари-Роз седяха на предната седалка до шофьора.

— Определено да. Два пъти повече, отколкото вчера. — Беше невероятно, като си помислеше, че за по-малко от двацет и четири часа след пристигането си в Париж тя вече бе съпруга на Би Джей. Изведнъж си спомни за Марчела, прииска ѝ се да ѝ съобщи и си обеща още същата вечер да ѝ напише писмо.

— Щастлива ли си, скъпа?

— Много. А вие, полковник? — Серена се усмихна, навеждайки се да го целуне нежно по устата, с лице, почти скрито в огромната самурена качулка, и с очи, които блестяха като изумруди на зимната светлина.

— Никога не съм бил по-щастлив. Обещавам ти един чудесен меден месец. — Но той бе съвсем отскоро в Париж, за да иска по-дълъг отпуск. Не че това бе от значение за Серена. Времето, което бяха прекарвали заедно, беше като меден месец. Никога преди не беше

изпитвала такова чувство за пълнота. — Може би през коледните празници ще се разходим с колата из провинцията. — Би Джей я погледна замечтано. Всъщност никъде не му се отиваше. Искаше му се да остане в леглото с нея през следващата седмица и да се любят. Тя се засмя, когато го погледна, сякаш четеше мислите му. — Какво е толкова смешно?

— Ти.

Серена се облегна на него и му прошепна в ухото:

— Не вярвам на нито една думичка от това, което разправяш. Въобще не мисля, че ще ме разхождаш из провинцията. Кроиш заговор да ме държиш заключена в нашата стая.

— Откъде разбра? — прошепна ѝ Би Джей. — Кой ти каза?

— Ти. — Тя отново се засмя, а после приглади самуреното палто върху коленете си и се опита да го погледне сериозно. — Само че, Бред, трябва да изляза и да понапазарувам за Коледа.

— В деня на сватбата ни? — сбърчи чело той изненадан.

— Днес или утре. Нямаме друго време.

— Но какво ще правя аз?

— Можеш да дойдеш с мен или поне да ме придружиш за някои покупки. — Серена се засмя весело и отново сниши глас. — Искам да вземем нещо. — Тя посочи с поглед предната седалка, където Пиер и Мари-Роз бърбеха оживено с шофьора, и Би Джей поклати одобрително глава.

— Това е добра идея. — Той погледна часовника си и се намръщи. — Следобедът бих желал да телефонирам на родителите си. — Серена мълчаливо кимна. Притесняваше се, но знаеше, че рано или късно ще трябва да се срещне с тях. И щеше да е по-лесно, ако преди това е разговаряла с тях по телефона. Ала всеки път, щом си помислеше за близките му, в паметта ѝ изплуваше Пати Атертън и всичко, което бе казала в гнева си на балкона в онзи ден... „Ти и твоята малка италианска прислужница... италианската ти курва...“ Серена почти трепна, когато думите отново прозвучаха в главата ѝ, а Бред се пресегна и взе ръката ѝ в своята. — Не бива да се безпокоиш, Серена. Те ще свикнат. По-важно е, че аз те обичам. А после — той се усмихна при мисълта за семейството си — ще се запознаеш и с двамата ми братя. Ще ги обикнеш и тях. Особено Теди.

— Най-малкият? — Тя радостно погледна съпруга си в очите, опитвайки се да забрави тежките обиди на Пати.

Може би в крайна сметка братята му ще я харесат.

— Да. Теди е най-малкият. Грег е средният. — Лицето му за миг се помрачи. — Грег е... какво да ти кажа... различен е. Той е по-тих в сравнение с нас. Той е... не знам, може би повече прилича на баща ми. Някак си като че ли върви по свой път и е странен, на него можеш да му повлияеш по-лесно, отколкото на мен или на Теди. Ние двамата сме по-упорити, ала въпреки това, когато си научи нещо, което му харесва, става като истинско муле. — Би Джей се извърна към нея развеселен. — Но Теди... той е геният на семейството, неговият елф... Той е по-свестен от нас двамата, взети заедно, и е по-талантлив. Теди — той се замисли за дълго — има душа... и чувство за хумор... и мъдрост... и излъчване.

— Чакай, може би аз съм взела не този, когото е трябвало?

Би Джей я погледна съвсем сериозно.

— Може би. И определено на възраст той ти подхожда повече от мен, Серена. — А после настроението му бързо се оправи. — Да, моето момиче, но аз ти се паднах, така че трудно ще се отървеш от мен. — Ала по всичко личеше, че с по-малкия му брат го свързва нежност, която докосва дълбините на душата му. — Знаеш ли, казва, че когато завърши Принстън, сега през юни, ще отиде да следва медицина. И, по дяволите, обзалагам се, че ще го направи и ще стане страхотен лекар. — Той отново я погледна с широка усмивка, а тя се наведе и го целуна.

В къщата на Авеню Ош отвориха още една бутилка шампанско и го изпиха с Пиер и с Мари-Роз, после икономът и съпругата му отидоха да приготвят обяд, а Би Джей и Серена се качиха горе отново да отбележат медения си месец. И когато Мари-Роз им позвъни един час по-късно, те неохотно се облякоха и слязоха долу.

Този път Серена беше със сива пола и сива блуза, със същия наниз перли. Когато тя излезе от банята, Бред забеляза, че тоалетът ѝ е доста отрезвяващ.

— Какво стана с бялата рокля? — Той я бе харесал много, талийката ѝ изглеждаше толкова тънка и в бяло тя бе очарователна. Сивото някак си внушаваше тъга, не подхождаше за такъв щастлив ден. Но това бе най-хубавата пола, която имаше, а блузата беше от

кашмир, рядкост в нейния гардероб. Серена почти нямаше дрехи, освен донесеното от манастира и онова, с което бе работила в двореца. Знаеше, че след като вече му бе жена, трябваше да си купи повече неща и възнамеряваше да похарчи още от парите, които ѝ бяха останали. Не искаше да го засрамва с грозните подарени ѝ дрехи, а те бяха почти всичко, което имаше.

— Не се притеснявай. Ще си купя някои нови неща. — После сведе очи смутено. — Това... много ли е грозно? — Погледна се в огледалото и видя колко мизерно изглежда. Нямаше го блясъка, който ѝ придаваше бялата рокля и взетото назаем палто от самур. Тя леко се изчерви, а той се приближи и отново я взе в прегръдките си.

— Ще те обичам, дори и да си обвита в одеяло, глупачето ми. Нищо не може да бъде грозно, щом ти си го облякла. Ти просто беше заслепяваща в бяло... и в самура. Защо не отидем този следобед и да ти накупя красиви нови тоалети? Моят коледен подарък за теб.

Преди Серена да е възразила, а Бред знаеше, че ще го направи, той я прегърна през рамо и двамата слязоха долу, където ги чакаше пищен обяд. Мари-Роз бе надминала себе си в тяхна чест. Имаше деликатно подправена домашна кремсупа от зеленчуци, вкусен пастет с пресен хляб, чудесни печени пилета и пюре от сърцевината на артишок, което Би Джей особено много обичаше. Също и салата, сирене „Бри“ и круши, които Мари-Роз бе кътала с дни за този обяд, а за десерт бе направила шоколадово суфле с ванилов крем и отгоре с бити белтъци.

— Боже мой, мисля, че повече никога няма да мога отново да се движа. — Серена го гледаше с удивление. — Никога през живота си не съм яла толкова много.

— Господи, беше чудесно. — Би Джей изглеждаше като напомпан, когато след кафето в салона Пиер му предложи малко бренди с пура. Младият мъж отказа и двете със съжаление.

Щом Пиер си излезе, Би Джей се изправи и се протегна срещу топлите слънчеви лъчи, които струяха през високите френски прозорци, после се приближи до Серена и леко разтри раменете ѝ със силните си ръце, а тя отпусна глава назад и го погледна.

— Здравей, любов моя. Щастлив ли си толкова, колкото и аз?

— Много повече. И по-дебел. Господи, след този обяд надали някога ще успея да вляза в униформата си.

— Добре, че не бях с бялата рокля от Марчела. Щях да експлодирам и да я пръсна на парченца. — Той се засмя, като си представи гледката, отдръпна стола ѝ назад и тя бавно стана и също се протегна. — Никак не ми се ходи на пазар, ала няма как.

— Най-напред — Би Джей погледна часовника си — трябва да се обадим до родителите ми. Може би ще се наложи да почакаме малко, докато ни свържат, но е важно. Искам да ги представя на съпругата си. — После я целуна и отидоха в библиотеката, където той вдигна слушалката на телефона върху бюрото, набра централата и заговори на лош френски, за да каже номера в Ню Йорк.

— Да го направя ли вместо теб? — прошепна му Серена и Би Джей също шепнешком ѝ отвърна:

— Чувствам се компетентен, когато успявам да ги накарам да ме разберат на френски. — Но той знаеше, че френският му бе почти непоносим, а Серена свободно го говореше, и въпреки всичко той се справи. След като предаде цялата информация на телефониста, затвори слушалката.

Пиер бе запалил огъня в камината преди обяда и сега той пращеше силно. Би Джей отиде и седна пред камината, като махна мълком на Серена, тя пристъпи, сгуши се до него и хвана ръката му. Изглеждаше разтревожена и той нежно я погали по косата, сякаш се надяваше, че това ще я успокои.

— Смяташ ли, че ще се разсърдят много, Бред?

— Не. Може би ще се изненадат.

Докато се взираше в огъня, си мислеше за майка си.

— Но ти ми каза, че те знаят, че ще се жениш.

— Да, помня. — Тогава се обърна към нея със спокоен поглед, бе съвсем сигурен в това, което правеше. В такива моменти тя отново и отново долавяше силата му. Бред винаги изглеждаше напълно уверен в онова, което вършеше. Именно това му качество го бе издигнало в службата, то му помагаше и в личния живот. Когато постъпи в Принстън, стана капитан на футболния отбор, постигнал го бе със същата тиха самоувереност. Тя караше всички начаса да се съобразяват с неговата дума, и в отбора, и извън него, и въпреки притесненията на Серена сякаш ѝ олекна. Просто тонът му звучеше окуражително. — Помня, че така ти казах, Серена. Ала не съм им се обаждал. Нямаше

причина да го направя. Това бе мое решение, наше решение. Исках да изчакам, докато се оженим.

— Но защо? — Тя бе шокирана от това, че бе почувствал необходимост да я излъже предния ден.

Би Джей въздъхна дълбоко, погледна към огъня, а после пак към нея.

— Защото майка ми е изключително силна жена, Серена. Тя обича нещата да стават така, както тя иска, и понякога си мисли, че знае кое е най-доброто за нас. Но невинаги е така. Ако можеше, би избирала вместо нас. Аз никога не съм ѝ давал тази възможност. Баща ми винаги ѝ е позволявал. И тя е взимала някои дяволски добри решения вместо него. Но аз никога не бих го допуснал, Серена, никога. — Изглеждаше така, сякаш докато ѝ говореше, претегляше целия си живот. — Помислих си, че ако ѝ бях казал по-рано, тя щеше да се опита да поеме всичко в свои ръце, да долети и да се срещне с теб. Или Бог знае какво. Сигурно щеше да ме убеждава, че съм тръгнал да се женя за хлапачка. И най-вече не желяех да притесни теб. Достатъчно си преживяла, исках да опростя, а не да усложнявам нещата за теб, Серена. Какъв смисъл щеше да има да я предизвикам да дойде да те оглежда, да ми заявява, че си страхотна, и да те изплаши до смърт с приказките си. Реших, че е по-добре да си устроим сами живота, а после да ѝ съобщим при свършен факт. — Той почака един миг, а после я попита: — Прощаваш ли ми?

— Мисля, че да. — Имаше смисъл в думите му, но безпокойството не слизаше от очите ѝ. — Ами ако това я вбеси и тя ме намрази?

— Не би могла, скъпа. Как би могла да те намрази? Трябва да е луда. Майка ми може да е всичко друго, но не и това. — А после, сякаш като по команда, телефонът иззвъня, обади се телефонистът и каза, че има презокеанска връзка. От другата страна носов глас събщи, че ще го свърже веднага. Вдигна най-малкият брат на Би Джей, който направо изрева в слушалката.

— Как си, по дяволите, старче, и, за бога, как е Париж? Ужасно ми се иска и аз да съм там.

— Остави това. Как върви училището?

— Както обикновено. Адски тъпо. Но вече завършвам, слава Богу, и ме приеха да следвам медицина в Станфорд. — Гласът му беше

като на развълнуван ученик и Би Джей се усмихна.

— Страхотно, хлапе. Хей, мама там ли е? — Рядко търсеше баща си. Баща му бе невидимият мъж в продължение на цели трийсет години. В някои неща той и средният му брат много си приличаха. Господин Фулъртън беше някак си по-предприемчив от Грег, в края на краищата бе изкарал един мандат в Сената, но бе успял най-вече благодарение на семейния престиж, на стабилните връзки и на многото пари, пръснати в изборната кампания, а не на личния си чар. В интерес на истината, по-скоро Маргарет Фулъртън бе призвана да се занимава с политика. Би Джей обичаше да се шегува, казвайки й, че трябва да стане първата жена президент. И тя би станала, ако имаше начин. Но Маргарет бе приела да тласка съпруга си, движейки се в средите, към които принадлежаха личности като Елеонор Рузвелт.

— Да, тук е. Добре ли си, Бред?

— Великолепно. А вие? Грег, татко?

— Грег се уволни преди няколко седмици.

Това не можеше да развълнува никого, защото, както всички знаеха, Грег изкара цялата си военна служба на едно бюро във форт Дикс в Ню Джърси и почивните дни прекарваше у дома или в Саутхамптън през лятото. Той се чувстваше страшно виновен за това и го беше споделил с по-малкия си брат. Но тъй като Би Джей побърза да си уреди да го изпратят в чужбина и на няколко пъти бе участвал в опасни операции, родителите му успяха да задействат връзките си, та поне само едно от децата им да бъде изложено на риск. В Ню Джърси нищо не застрашаваше Грег през цялото време. А Теди, разбира се, влезе в колежа през 1941-ва с категоричното намерение да се присъедини към армията веднага щом завърши.

— А сега какво ще прави?

— Защо не попиташ него? — рече Теди с едва забележимо колебание, после добави: — Татко ще го вземе в адвокатската фирма. А ти, Бред? Няма ли да си дойдеш вкъщи?

— Може би. Още никой тук не ми е споменавал за такова нещо.

— Готов ли си вече да се върнеш у дома? — В гласа на Теди се прокрадна особена въпросителна нотка и Бред изведнъж се запита какво ли знаеше брат му.

— Май не. Тук е дяволски хубаво, Тед. Слушай, ако съм още в Париж идната пролет, защо не дойдеш, когато завършиш, да ни... да

ме видиш... — Той бързо се поправи и бегло погледна към Серена, застанала от другата страна на бюрото.

— Възнамеряваш дотогава да си още там? — Теди не скри разочарованието си. — По дяволите, няма ли все пак да се измъкнеш от армията, Би Джей?

Настъпи кратка пауза.

— Не, Тед. Армията ми харесва. Никога не съм го предполагал, но мисля, че мен ме устройва. И... — Той отправи нежен поглед към Серена. Искаше му се да каже на Тед за нея, ала смяташе, че е редно да съобщи най-напред на майка си. — Виж какво, ще си поговорим по-късно. Извикай мама, Тед. И слушай — добави Би Джей — не им казвай нищо. Мама ще получи удар, като научи, че оставам в армията.

— Бред... — В гласа му отново се появи онази странна нотка. — Аз мисля, че тя знае. — Прозвуча, като че предупреждаваше поголемия си брат за нещо.

— Какво имаш предвид? — Бред изведнъж стана напрегнат.

— Нищо. — Скоро щеше да разбере. — Ще отида да извикам мама.

Майка им беше в трапезарията с Грег и Пати Атертън, която бе поканена на специална предколедна закуска със семейството. Когато Тед се подаде на вратата и кимна на майка си, тя се разбърза с разтревожено лице.

— Нещо лошо ли има, Тед?

— Не, мамо, Бред е на телефона. Обажда се да ни пожелае весела Коледа. — И при тези думи изпита желание майка му да направи така, че наистина да бъде весела.

Тя пое слушалката от най-малкия си син, прилади с ръка снежнобялата си коса и бързо седна на стола зад бюрото. Беше в елегантен черен костюм „Диор“, който стоеше изключително добре на още приятно закръглената ѝ младежка фигура. Беше на петдесет и осем, но лесно можеше да скрие десет-дванайсет години, ако пожелаеше, макар че не го правеше. Имаше същите тъмносиви очи като Би Джей, а и чертите бяха почти същите, но докато у Би Джей всичко изглеждаше добродушно и спокойно, у нея напираше едно вечно напрежение. Човек оставаше с впечатление, че се вслушва в нещо, нещо свръхчовешко, някакво извънземно стенание, което само тя чува. У нея винаги се спотайваше някакъв електрически заряд и

като че ли непрекъснато бе готова да нападне, което често се случваше — предимно съпруга си, а нерядко и синовете си. Беше жена, с която хората разговаряха крайно предпазливо, и се отнасяха към нея с изключително внимание, за да не я възпламенят или да я „задействат“, както казваха най-близките ѝ. „Не задействайте майка си, момчета“, умоляваше синовете си господин Фулъртън. И за да не го направи самият той, почти не приказваше, само кимаше одобрително. Когато бяха по-малки, децата често го имитираха, а Би Джей беше усъвършенствал постоянното бягство на баща си от поемане на ангажимент, което се изразяваше в едно механично „Хмммм“.

— Здравей, мамо. Как са нещата в Ню Йорк?

— Интересни. Много интересни. Елеонор беше тук на обяд вчера. — Ставаше дума за госпожа Рузвелт. — Политическите новини непрекъснато се променят тези дни. Времената са трудни за нея, всъщност за всички ни. Доста неща се преустройват след войната. Но да оставим това, Бред, скъпи. Сега на въпроса ти как си? — Специално наблегна на „ти“, което преди десет години би го изнервило. Но вече отдавна не се стряскаше от майка си, още от мига, когато се отказа от работата във Вашингтон и се премести в Питсбърг, правейки това, което се харесваше на него. Тя бе страшно против, а той за пръв път в своя живот си каза твърдо, че нейното мнение няма да промени решението му.

— Добре ли си, скъпи? Здрав ли си? Щастлив ли си? Връщаш ли се у дома?

— „Да“ на първите три въпроса и „не“ на четвъртия. Поне за момента няма признаци да връщат някого в Щатите. Но съм добре, всичко е наред. — Би Джей забеляза как очакващите очи на Серена се бяха приковали върху него и за пръв път от дълго време той разбра, че се бои от майка си. Но сега трябваше да се изправи срещу нея не само заради себе си, а и заради Серена. Това му даде допълнителен кураж и Би Джей се впусна смело. — Имам добра вест за теб.

— Ново повишение ли, Бред? — По гласа ѝ се долавяше, че е доволна. Колкото и да ненавиждаше факта, че синът ѝ е в армията и че той самият настояваше да бъде там, честите му повишения я усмиряваха и престижът му ѝ доставяше удоволствие.

— Не съвсем, мамо. Всъщност нещо по-хубаво. — Преглътна с усилие, осъзнавайки какво бе направил. Серена беше права. Трябваше

преди това да ѝ се обади. Господи, да ѝ го каже, когато всичко е свършен факт! Усети как го избиха ситни капчици пот около косата и се молеше Серена да не ги забележи. — Току-що се ожених. — Искаше му се да затвори очи и да поеме дълбоко въздух, ала нямаше как, не и пред тези пронизващи и тревожни зелени очи, вперени в него. Вместо това се усмихна и направи знак, че всичко върви добре.

— Какво си сторил? Шегуваш се, разбира се. — Настъпи мълчание, но преди това се прокрадна напрежение в гласа ѝ. Можеше да си представи как лицето ѝ се стяга, тонът ѝ му го подсказваше. Как елегантната, почти кокалеста ръка с тежки диамантени пръстени стиска слушалката. — За какво ми говориш?

— За една чудесна млада жена, която срещнах в Рим. Оженихме се тази сутрин, мамо, в англиканската черква тук.

Последва безкрайна пауза, през която той чакаше. На другия край на телефона лицето ѝ изведнъж се смрачи и очите ѝ придобиха цвета на Атлантическия океан преди ураган.

— Има ли някаква достатъчно задоволителна причина, за да го направиш тайно, Бред?

— Не. Просто исках да бъде изненада.

Гласът на майка му се вледени.

— Предполагам, че е бременна.

Бред бавно започна да кипва. Нищо не се бе променило. Колкото и да бяха пораснали, тя пак се отнасяше по същия начин. Като с малки, непослушни, малоумни марионетки. Точно това го бе тласнало надалеч още преди години. За известно време като че ли го беше позабравил, но сега осъзна, че всичко си е постарому.

— Не, грешиш. — Заради Серена продължи, сякаш всичко бе наред. — Казва се Серена и е руса и много красива. — Реши, че е луд, докато изричаше това, и единственото, което му се искаше, бе да тръшне слушалката. — И сме много щастливи.

— Колко вълнуващо. — Думите на майка му отекнаха като куршуми. — Очакваш да ръкопляскам ли? Да не е момичето, за което Пати ми разказа през ноември? — Тонът на майка му бе в състояние да разцепи и мрамор. — Струва ми се, тя спомена, че била прислужница там, където си живял. Или е някоя друга?

„С какво право питаш, по дяволите!“ , щеше му се да ѝ извика, но се сдържа, колкото можа, да не кипне.

— Не бих искал да обсъждам сега това с теб. Мисля, че когато Пати беше в Рим, реагира с предубеждение.

— Защо? — прекъсна го майка му. — Защото е развалила годежа?

— Тя това ли ти каза?

— Не е ли станало точно така?

— Не съвсем. Казах ѝ, че нещата са се променили и че желая да отменя годежа.

— Не заради това, което чух. — По гласа на Маргарет Фулъртън се долавяше, че не вярва на сина си. — Пати ми довери, че си имал някаква любовна история с момичето, което ти мие пода, и когато ви хванала, тя ти върнала пръстена и си пристигнала обратно.

— Хубав малък стегнат разказ, мамо. Единственият му недостатък е, че не е верен. Единственото вярно в него е — Би Джей осъзна, че е разумно да признае това на майка си, в случай че по-късно чуе нещичко — че Серена работеше в двореца. Той е принадлежал на родителите ѝ преди войната. Но баща ѝ е бил един от аристократите, които се обявили против Мусолини, така че и той, и майка ѝ са били убити в началото на войната. Това е дълга история и сега няма да ти разказвам всички подробности. Тя е принцеса по рождение и е прекарала войната в един манастир в Щатите. Когато пристигнала в Италия миналото лято, узнала, че всичките ѝ близки са починали, нямала нищо и никого, върнала се в двореца, водена от спомените и болката, и една от прислужниците я приютила. Преживяла е много трудности, майко. — Би Джей се усмихна на Серена. — Но всичко това вече е отминало.

— Просто затрогващо. Малка подходяща партия. Войнишка булка. — Тонът ѝ бе жлъчен. — Мило мое момче, ти нямаш и представа колко много нищожества сега се разхождат из Европа, преструвайки се, че някога са били принцове, графове и херцози. Господи, те го правят дори и тук. В клуба на баща ти има един сервитьор, който твърди, че е руски принц. Може би — със сладък глас предложи майка му — ще искаш да го представиш на булката си. Сигурна съм, че той ще ѝ бъде по-подходящ компаньон от тебе.

— Това, което наговори, е отвратително. — Очите му пламнаха. — Телефонирах, за да ти съобщя новината. Мисля, че засега си казахме достатъчно. — Бегло поглеждайки към Серена, видя, че очите ѝ се напълниха със сълзи. Тя бе разбрала всичко и това късаше сърцето ѝ. Искаше му се час по-скоро да успокои жена си и хич не го интересуваше какви ги приказва майка му. — Дочуване, мамо. Скоро пак ще ти се обадя.

Маргарет обаче продължи:

— Преди да затвориш, вероятно би желал да узнаеш, че брат ти Грег току-що се сгоди.

— Наистина ли? За кого? — Но всъщност не това го занимаваше в момента. Беше толкова вбесен от поведението на майка си и от начина, по който реагира на новината за сватбата му със Серена. Само едно нещо му се стори странно и това беше фактът, че Тед не бе споменал и думичка за Грег.

— Сгоди се за Пати. — Произнесе го с удоволствие, граничещо с ликуване.

— Атертън? — Би Джей бе смаян.

— Да, Пати Атертън. Не ти писах, защото не бях сигурна и не исках да ти причинявам излишна болка. — Дрън-дрън. Тя искаше да подсили шока до максимум. Би Джей добре познаваше майка си. — Започна да излиза с него почти веднага щом се завърна от Рим.

— Страхотно. — Не можеше да се начуди каква хитра и амбициозна малка кучка е Пати. Поне този път бе пипнала подходящия брат. Грег щеше да играе по свирката ѝ. Бе направила сполучлив избор за себе си. Ала Би Джей се замисли дали тази жена няма да съсипе живота на брат му. Щеше му се да не се окаже прав, но бе почти сигурен, че тя ще го стори. Изгаряше от желание да попита Тед той на какво мнение е, ала знаеше, че сега не би могъл отново да говори с него. — Кога ще се женят, мамо?

— През юни. Точно преди Грег да навърши трийсет години.

Колко трогателно. А Пати ще бъде на двацет и четири и ще е безупречна булка в бяла дантелена рокля. Изведнъж почти му прилоша от картината, която си представи. Брат му, разнищен от тази кучка.

— Сигурна съм, че ще бъде болезнено за теб, Бред. Но мисля, че трябва да присъстваш на сватбата.

— Разбира се. За нищо на света не бих пропуснал. — Сега вече се почувства малко по-уверен в себе си, ала все още под влиянието на респекта, който внушаваше майка му.

— И можеш да оставиш войнишката си булчица у дома.

— Въобще не се надявай, мамо. Ще чакаме с нетърпение да ви видим всички, а сега весела Коледа. Не ми се иска в момента да говоря с Грег, но му предай моите най-добри пожелания. — Нямахше никакво желание да се чува с Грег. Никога не са били близки, а сега още по-малко, пък и едва изтърпя майка си с нейната злоба спрямо Серена. Само дебнеше удобна пролука да прекъсне разговора. Съжаляваше единствено, че жена му бе станала свидетелка на разправията. Гореше от желание да каже на майка си своето мнение. Но трябваше да го направи с писмо, и то незабавно.

— Мисля, че той е още в трапезарията с Пати. Точно привършвахме закуската, когато ти се обади. Пати пристигна рано днес и най-напред ще отидат в „Тифани“ да изберат пръстена.

— Чудесно.

— Можеше ти да си на неговото място, Бред.

— Радвам се, че не съм.

Настъпи напрегнато мълчание.

— Щеше ми се да си ти. Вместо това, което току-що си сторил.

— Няма да мислиш така, когато се запознаеш със Серена.

Последва странна пауза.

— Обикновено не общувам с прислужници. — Бред едва се сдържа да не избухне при тази нейна реакция, но знаеше, че не бива заради Серена.

— Ти си глупак, Бред — добави майка му. — Трябва да се засрамиш. Мъж с такова положение и такива възможности, а виж как съсипа живота си. Иде ми да плача с глас за всичко, което захвърли. Смяташ ли, че сега ще можеш да направиш кариера в политиката, с жена като твоята? Добре знаеш, че е обикновена проститутка, която нарича себе си принцеса. Пати каза, че прилича на уличница.

— Ще те оставя сама да прецениш. Тя е десет пъти по-изискана дама от Пати. От години онази малка уличница раздаваше прелестите си безплатно. Накрая започваше да губи контрол.

— Как смееш да говориш такива неща за годеницата на брат си?

— Тогава и ти никога да не си посмяла — гласът му свистеше в слушалката като торпедо и от другия край Маргарет Фулъртън се сепна — да не си посмяла да изречеш отново такива неща за жена ми. Ясно ли е? Тя е моя съпруга. Каквото и да мислиш, по дяволите, от сега нататък ще си го държиш за себе си. Тя е моя. Това е всичко. Това е всичко, което ти трябва да знаеш. И очаквам всички от това семейство, включително и онази малка кучка Пати, да се отнасят към нея с уважение. И всички, по дяволите, трябва да я обичате, всички вие, впрочем това си е ваша работа, но ще бъде най-добре да бъдете любезни с нея и с мен, когато говорите за нея, или повече никога не ще ме видите.

— Няма да търпя заплахите ти, Брадфорд. — Гласът ѝ бе като гранит.

— И аз няма да търпя твоите. Весела Коледа, мамо. — И с тези думи леко постави слушалката. Обърна се и погледна тъжно към Серена. Тя бе седнала до огъня, захлупила лице в ръцете си, раменете ѝ се тресяха и когато се доближи до нея и я накара насила да вдигне очи, видя, че лицето ѝ бе цялото обляно в сълзи.

— О, скъпа, така съжалявам, че чу всичко това.

— Тя ме мрази, мрази ме... ние я сломихме.

— Серена. — Би Джей я притегли в прегръдките си. — Тя няма сърце, момичето ми. От години вече няма. Това е нещо, което всички в семейството знаят, и аз трябваше да ти го кажа по-рано. Майка ми има ум като бръснач и сърце от камък. Тя е по-твърда от повечето мъже, които познавам, и единственото, на което държи, е всички да ѝ се подчиняват. Тя е приела да тласка баща ми накъдето си иска в продължение на трийсет и шест години и от дълго време се опитва да прави същото и с мен. С брат ми Грег има повече успех, не съм сигурен само Тед как ще оцелее. Това, което не харесва у теб, е, че не си по нейния вкус — не те е намерила тя, не ме е накарала тя да се ожена за теб. Това, което мрази у теб, е, че не си ѝ подвластна. Аз направих сам своя избор също както при постъпването си в армията. Ето с кое тя не може да се примири. И то няма нищо общо с теб. Това е една стара война между нея и мен, която продължава с години.

— Но Пати... каза ѝ е, че съм прислужница в двореца, какво друго може да си мисли майка ти? — Серена продължаваше да риде на гърдите му.

— Серена, любима моя, преди всичко никога не забравяй коя си всъщност. А впрочем смяташ ли, че за мен има значение, че си била прислужница или каквото и да било там? Единственото, което ме вълнува и за което съжалявам, е, че се е наложило да минеш през всички тези страдания, тази бъркотия. Само като си помисля за свидните загуби, мизерията, тежкия труд... Но ти трябва да знаеш, че от сега нататък аз ще направя живота ти щастлив и ще се опитам да компенсирам всичко. — Той целуна влажните ѝ очи и нежно погали косата ѝ.

— Смяташ ли, че някога ще ни прости?

— Разбира се. Беше просто изненадана, това е всичко. И я боли, че не е взела участие и тя. — Даваше си сметка, че го казва, за да овладее ситуацията, като се надяваше, че за момента това е достатъчно.

Серена тъжно поклати глава.

— Тя винаги ще ме мрази. И винаги ще си мисли, че съм италианска прислужница.

Би Джей се засмя.

— Не, няма, глупачето ми. Обещавам ти.

— Откъде си сигурен?

— Познавам майка си. И тя ме познава. Знае, че мен не може да ме командва. Прост житейски факт. Така че постепенно ще приеме нещата и когато накрая се срещнете, ще падне, също като мен, и ще види какво представляваш — красива и добра, очарователна и интелигентна, и най-вече жената, която обичам. Те ще те обикнат Серена, дори и проклетата ми майка. Обещавам ти, ще видиш...

— Но всичко, което Пати е казала...

— Приказката за киселото грозде, скъпа. Дори и майка ми ще разбере разликата, когато ви види заедно.

— Заедно? — Серена бе шокирана, а Би Джей сви устни печално.

— Тя ще се омъжи за брат ми Грег през юни. Интересно развитие, нали?

Серена го погледна съсредоточено и избърса очите си.

— Ще се омъжи за брат ти? — Той кимна. — И ти имаш нещо против?

— Не, не това, което си мислиш. Боя се, че тя е най-лошото, което би могло да сполети моя брат. А може би не, може би той се нуждае от някой, който да направлява живота му. Майка ми не ще е в състояние да го прави цяла вечност.

— Наистина ли е толкова слабохарактерен?

Би Джей бавно поклати глава.

— Не ми е приятно да го призная, но е такъв, бедният. Точно като баща ми.

— И баща ти ли е слабоволев? — Беше шокирана, като слушаше колко откровено разнищваше семейството си. Никога досега не го бе правил пред нея.

— Да, и баща ми. А майка ми е много повече мъжага, отколкото момчетата от футболния отбор, взети заедно! Не мисля, че това я прави щастлива, и има моменти, в които ни е подлудявала, но... Единственото, което е от значение, скъпа моя, е, че те обичам и че съм изпълнил задължението си. Съобщих на семейството си, че съм се оженил. Съжалявам, че не подскочиха от радост, но когато се срещнат с теб, ще го сторят, така че нека не се тревожим за това и да отидем да напазаруваме за Коледа. Прието?

Серена го погледна с влажни очи и опита да се усмихне.

— Обичам те. — Ала почти веднага се разплака отново. — Така съжалявам.

— Защо? За това, че плачеш цял ден в деня на сватбата си, затова трябва да съжаляваш. И то много да съжаляваш, особено след онзи страхотен обяд. — Той пак й подаде кърпичката си и тя си издуха носа.

— Не, съжалявам, задето причиних нещастие на семейството ти.

— Не си. Уверявам те. Ти накара майка ми да се замисли, това няма да й навреди, а останалите ще се зарадват на новината. — И в този момент, преди да е продължил мисълта си, телефонът иззвъня, беше брат му Теди, от Щатите. — Какво има? — Би Джей изглеждаше леко разтревожен, ала миг по-късно Серена видя как на лицето му се разля широка усмивка. — Тя е страхотна, ще я обикнеш... Добре... добре... ще ти я дам ти да й го кажеш. — И без повече предупреждения той пхна слушалката в ръцете на Серена с единственото обяснение: — Брат ми Теди.

— Здравей, Серена. Аз съм Теди, най-малкият брат, и искам лично да ти честитя. Искам да знаеш, че много се радвам за теб и Бред.

И съм уверен, че щом брат ми те обича, трябва да си страхотна дама, и нямам търпение да се запозная с теб.

Сълзи изпълниха очите ѝ, докато шепнеше:

— Толкова много ти благодаря. — Серена се изчерви и протягайки се да хване ръката на съпруга си, изрече с мъка: — Надявам се... толкова много... че няма да направя семейството ви нещастно...

Болката в гласа ѝ сякаш прободеше Бред. Бедната му малка принцеса, да се бои от неговия двайсет и две годишен брат. Горкото създание, тя наистина е преминала през същинска преса. Но никога повече. Щеше да държи майка си под око в Ню Йорк на сватбата на Грег, ако въобще отидат.

Тед бързо я окуражи.

— Това би се случило единствено ако направиш Бред нещастен, а не мога да си представя, че си в състояние.

— О, не! — Самата мисъл ѝ бе непоносима.

— Добре. Тогава трябва да знаеш, че страшно се радвам за вас.

Очите ѝ отново се овлажниха, тя каза „дочуване“ на своя девер и подаде обратно слушалката на Бред.

— Не е ли прекрасна? — Бред бе разцъфнал в усмивка, докато разговаряше с брат си. Теди пак стана сериозен.

— Надявам се, че не си толкова луд, колкото твърди мама. Наистина ли е добро момиче, Бред?

— Прекрасна е.

— Обичате ли се?

— Да.

— Тогава ви желая всичко най-хубаво, Бред. Щеше ми се да съм там да ти го кажа лично. Съжалявам, че не съм с вас да споделя радостта ви.

И Бред знаеше, че Теди е искрен.

— И аз. Но ще си наваксаме, когато се съберем. Впрочем каква е тази тъпотия с Грег?

— Ти чу. Предполагам, Пати е решила, че щом не може да има теб, ще има него. Просто извадих късмет, че не си е наумила да грабне мен.

— По-голям късмет, отколкото можеш да си представиш, хлапе.

— Мисля, че си представям. Надявам се старият Грег да издържи.

— И аз. — И двамата изглеждаха загрижени, когато ставаше дума за предстоящата сватба на Грег.

— Както и да е, просто исках да поздравя и двама ви, да ви пожелаая щастие и да ви кажа, че ви обичам.

— Страхотно хлапе си, Теди. И дяволски добър брат. Обичам те. — Гласът му беше дрезгав при последните думи.

— Обичам ви и двамата — рече Тед ласкаво и затвори.

Бред се обърна към Серена с поглед, натежал от нежност, след като остави слушалката.

— Страхотно братче си имам.

— От това, което чух, трябва да е чудесен.

— Наистина е чудесен. Нямам търпение да се срещнете.

После стояха дълго прегърнати в кабинета. Бред се бе замислил за семейството си, което бе далеч, и въпреки радостта от този специален за него и Серена ден изведнъж му домъчня, че не си е вкъщи при близките, и най-вече при брат си Тед.

— Да произлезем, а? — прошепна на жена си.

— Какво би искал, Бред? — Тя съзнаваше, че изминалият час бе изпълнен с емоции и за двамата, и се чувстваше изтощена, но все още ѝ се щеше да му купи подарък.

А той я погледна с много топлота и взе ръката ѝ.

— Бих желал да те изведа и да ти купя всичко, което видя, Серена Фулъртън, ето това желая да направя. — Тя се усмихна, като чу новото си име. — Хайде, отиваме на пазар.

— Сигурен ли си? — Серена се засмя на загриженото му изражение.

— Съвсем сигурен. Иди и си облечи грозното палто. — Тя вече бе върнала обратно самуреното на Мари-Роз и на Пиер. — Ще ти купя ново.

— Не самур, надявам се.

— Едва ли.

В крайна сметка ѝ купи разкошно жълтеникаво палто от рис и купища нови дрехи. Когато в шест часа се прибраха вкъщи с множеството пакети, оказа се, че ѝ бе взел поне дузина рокли, два костюма, половин дузина шапки, кожено палто, златни обици, чанти,

шалове, бельо, нощници. Серена беше изцяло зашеметена от лавината скъпи неща, а нейният подарък в сравнение с неговите бе направо дребен, но за толкова ѝ бяха стигнали спестяванията. Беше му купила златна табакера и запалка и после, след като му ги подареше, щеше да ги даде да гравират името му и датата. Планираше да му ги поднесе на Бъдни вечер.

Шофьорът им помогна да оставят покупките във входното антре и Серена и Бред бавно тръгнаха прегърнати, при което той отново я погледна доволно, а тя вдигна към него лице, на което бе изписано удивление. Що за човек е този мъж, с когото свърза живота си? Възможно ли е да има толкова много пари? Не беше виждала такива разточителства отпреди войната. Помисли си дали близките му няма да решат, че се е омъжила за него заради парите му.

— Нещо не е наред ли, госпожо Фулъртън? — Бред се притесняваше, че Серена може да е отчаяна от грубата жестокост на майка му.

— Не, само си мислех колко съм щастлива, че те имам.

— Интересно. И аз си мислех същото за теб. — После спря и я повдигна нежно, загърна я в новото ѝ палто от рис, което тя пожела да облече още в магазина, русата ѝ коса се смесваше с кожата, почти същия цвят, и я пренесе през прага на спалнята им.

— Какво правиш? — сънливо попита Серена, сгушила се на рамото му. Беше дълъг ден, изпълнен с емоции и вълнение. Сватбата, майка му, богатият сватбен обяд, пазаруването... не бе чудно, че се чувстваше изтощена.

— Пренасям те през прага. Това е американски обичай, за да отбележим, че сме младоженци. Мога да измисля и други начини да го отпразнуваме.

Тя се засмя, а той я остави на леглото и я целуна. След миг палтото бе свалено и се любиха до изнемогване, после кротко заспаха в прегръдките си. Мари-Роз бе донесла вечерята им горе на поднос върху масичка на колелца, както бе предложил Бред, но те въобще не се събудиха и сандвичите и какаото така и останаха недокоснати. Спяха прегърнати като две деца.

15.

Два дни по-късно Серена се събуди преди съпруга си и бързо скочи от леглото, за да вземе двете кутийки, които бе скрила в стаята си предната вечер. Той я погледна сънен и щастлив, протягайки се лениво, и когато тя се доближи, гальовно я прегърна.

— Ела при мен, хубавице моя.

Серена с удоволствие се подчини и обви шията му с едната ръка, стискайки подаръците с другата.

— Весела Коледа, скъпи.

— Коледа ли е? — възкликна с почуда, като се престори, че е забравил, и я притегли обратно в леглото, усещайки нежната ѝ гладка плът до своята. — Не е ли утре?

— О, стига, знаеш, че не е. — Тя се смееше и си мислеше за всичките чудесни подаръци, които ѝ бе купил. — Ето, това е за теб.

Този път изненадата му бе истинска.

— Кога успя, Серена? — Би Джей толкова съсредоточено беше пазарувал за нея, та не бе забелязал, че ги бе купила от „Картие“, докато ѝ избираше обиците. — Потайна си, ей!

— Но за хубаво. Хайде, отвори ги.

Той първо я целуна, а после се залови да развива единия подарък толкова бавно, че това я изнервяше. Правеше го нарочно, а тя се смееше, докато накрая падна и последната опаковка. В ръката му остана табакерата в цялата си красота и копринен блясък.

— Серена, бебчето ми, как си могла? — Би Джей бе шокиран. Дори не бе подозирал, че е имала толкова пари. А и знаеше, че сега всичките ѝ спестявания лежаха върху дланта му. Но в Европа златната табакера винаги е била стандартният ритуален подарък за един младоженец. Серена би му поднесла същия дар дори и родителите ѝ да бяха живи. Разликата би била единствено в сапфирените инициали или в посвещението, което щеше да бъде калиграфски изписано отвътре. И може би щеше да получи и сапфирени копчета за ръкавели или копчета за смокинг от черен оникс с блестящи диаманти, вградени в тях. Но златната табакера беше и красива, и внушителна и Би Джей се наведе

да целуне съпругата си, развълнуван повече, отколкото можеше да се изрази с думи. — Скъпа, ти си луда.

— По теб. — Тя се засмя весело и му подаде и другия подарък, а той го отвори със същото удоволствие.

— Боже мой, Серена. Глезиш ме. — За частица от секундата огромните зелени очи се натъжиха.

— Щеше ми се да мога да те погледея повече. Но... — Ала той я взе в прегръдките си, преди тя да успее да продължи.

— Нямаше да съм по-щастлив, отколкото съм сега. Ти си ми най-големият подарък, за който някога съм копнял. — И казвайки това, Би Джей се освободи бавно от ръцете ѝ, скочи от леглото и се приближи до скрина в ъгъла, а Серена го наблюдаваше с интерес.

— Какво правиш?

— О, не знам. Помислих си, че дядо Коледа може да е оставил нещо за теб. — Той погледна през голото си рамо, широко усмихнат.

— Луд ли си? След всичките подаръци, които ми накупи вчера?

Ала Би Джей решително се отправи към нея с малко сребристо пакетче в ръка. Беше с тънка блестяща панделка, а кутийката беше интригуващо малка и той ѝ я подаде. — За теб, скъпа.

Тя поклати неодобрително глава.

— Не заслужавам толкова подаръци.

— Напротив, заслужаваш много повече — ти си върхът. Ясно ли е?

— Да, сър.

Серена шеговито изкозирува, а очите ѝ се разшириха от удивление и любопитство. Дори опаковката изглеждаше скъпа, а когато отвори фината черна кадифена кутийка и погледна лъскавата черна подплата отвътре и онова, което бе върху нея, можа само да ахне. Ръката ѝ се разтрепери и тя примижа от сиянието му.

— О, Бред.

— Харесва ли ти? — Той бързо извади пръстена от кутийката и посегна към треперещата ѝ ръка да ѝ го сложи. Беше с великолепен розов диамант с елипсовидна форма, заобиколен с по-малки бели диаманти, вградени в тясна златна лента. Изящните пропорции, цветът и блясъкът му подхождаха чудесно на елегантната ѝ тясна ръка.

— Боже мой. — Гледаше го, онемяла от възхищение. Дори ѝ бе по мярка. — О, Бред. — Очите ѝ тутакси се напълниха със сълзи и той

й се усмихна, доволен от това, че тя очевидно бе очарована.

— Заслужаваш дузини като този накит. Германците са поопразнили Париж. Когато се върнем в Щатите, ще купим... Красиви неща за теб, красиви дрехи, кожи, много бижута, шапки, всичко, което ти хареса. Ти ще бъдеш принцеса — моята принцеса, винаги.

През месеците, които последваха, на Серена й се струваше, че целите й дни са запълнени с разходки в Болонския лес, с посещения на още полупразните музеи, с безцелно обикаляне по магазините, а вечер нетърпеливо очакваше Би Джей да се върне вкъщи. Единственото, което искаше, бе да го види, единственото, което имаше значение за нея, бе съпругът й, а той откри у нея страст, която дори не бе подозирал преди. Прекарваха с часове заедно, лежаха един до друг в библиотеката, гледаха огъня в камината, разговаряха, целуваха се и се прегръщаха, а после се надпреварваха нагоре по стълбите като деца. Любеха се безкрайно дълго и така зимата отмина и дойде пролетта.

Макар и да бе доста зает, все пак сега Бред имаше много по-малко работа; най-важните следвоенни проблеми започваха да се решават, а за дългосрочните бяха потребни години. Така че бе настанало едно приятно затишие, порядките не бяха толкова строги и той можеше да мечтае на бюрото си, да обядва с жена си, да се разхожда дълго в парка и да бърза заедно с нея за поредното страстно приключение, преди да се завърне в службата си.

— Не мога повече да се срещам така с теб — засмя се унесено един майски следобед, лежейки щастлив и изтощен в прегръдките й.

— Защо не? Мислиш, че жена ти ще възрази ли? — смееше се Серена. Сега тя изглеждаше по-зряла, отколкото преди пет месеца, когато пристигна с влака от Рим в Париж.

— Жена ми? — Би Джей я погледна, косата й бе разрошена. — По дяволите, не, тя е сексманиачка. — Серена се изсмя високо. — Разбираш ли, че ако продължаваме така, когато стана на четирийсет, ще изглеждам като на шейсет. — Ала изражението му подсказваше, че надали има нещо против, и Серена го стрелна дяволито.

— Оплакваш ли се? — Очите й този ден излъчваха странен блясък, сякаш криеше нещо от него. Стори му се, че го забеляза, когато се срещнаха да обядват, но като се заприказваха, той забрави за това.

По-късно щеше да я разпита. Ала по-напред имаше да ѝ казва нещо. — Оплакваш ли се, полковник?

— Не, не. Но си мисля... трябва да знаеш, че няма да мога да го правя толкова често, когато се върнем в Щатите. — Очите му искряха загадъчно и Серена отметна глава на една страна.

— Така ли?

Би Джей кимна, ала изглеждаше нерешителен.

— Ами американците просто не правят така.

— Не се ли любят? — попита Серена с престорен ужас, а в очите ѝ все още блещукаше онова палаво пламъче.

— Никога.

— Лъжеш.

— Не лъжа. — Той се хилеше насреща ѝ. — По дяволите, не ще можем да се любим така, когато се върнем. Обедната ми почивка няма да е толкова дълга.

— Бред. — Тя изведнъж го погледна особено. — Опитваш се да ми кажеш нещо ли?

— Да. — Усмивката не слизаше от устните му.

— Какво?

Но Серена вече се досещаше.

— Отиваме си у дома, принцесо.

— В Америка? — Тя бе слисана. Знаеше, че някога този миг ще дойде, ала не смяташе, че ще бъде толкова скоро. — В Ню Йорк?

— Само за триседмичен отпуск. След това, любима, отиваме в Пресидио, в Сан Франциско, ще стана истински полковник. Как ви се струва, госпожо Фулъртън? — Само на трийсет и четири, Бред знаеше, че това бе същинска аколада, а и Серена го знаеше.

— Бред! — Тя вдигна очи ликуващо. — Ще бъде чудесно! В Сан Франциско!

— Ще ти хареса много. И не само това, Теди ще бъде наблизно, тъй като през есента заминава да учи в медицинския институт. И дори ще си идем у дома за сватбата на Грег. Нещата се нареждат чудесно, нали, любима?

— Да, повече или по-малко. — Серена се облегна на възглавниците със същата загадъчна усмивка.

— Повече или по-малко? Мен ме повишават, прибираме се у дома, получавам една от най-добрите длъжности в страната и на това

ти казваш „повече или по-малко“? Серена, заслужаваш да те напляскам. — Той на шега я притегли към себе си, за да седне на коленете му, но тя протегна ръка.

— Аз не бих сторила това. — Гласът ѝ беше странно спокоен, очите ѝ искряха и нещо в израза на лицето ѝ го накара да престане да я тегли към себе си, сякаш знаеше, преди още да е проговорила.

— А защо не?

— Защото ще имам бебе, Бред. — Изрече го толкова кротко, че очите му се напълниха със сълзи. Той се доближи до нея и я прегърна.

— О, скъпа.

— Надявам се да бъде момче. — Тя блажено се долепи до него, а Бред решително завъртя глава.

— Момиче. Момиче, което да изглежда точно като теб.

— Не искаш ли син? — Серена бе изненадана, а той я гледаше, сякаш бе сторила чудо, и въобще не обърна внимание на думите ѝ, беше просто смаян от удовлетворението, което го изпълваше.

16.

Колата, която трябваше да ги закара до Хавър, пристигна в осем часа сутринта. Багажът бе прибран в чанти, които чакаха във входното антре, а Мари-Роз и Пиер стояха до тях сковани, бледи и напрегнати. Мари-Роз току си бършеше очите още откакто внесе подноса със закуската на Серена, а Пиер имаше печалния израз на баща, който губи единствения си син, когато стисна за сбогом ръката на Би Джей. За пръв път от началото на войната се бяха привързали толкова много към хората, на които служеха, а и младите съпрузи, спечелили сърцата им, стояха не по-малко натъжени. За Би Джей това бе краят на цяла една епоха, през която започна нов живот, свикна с него по време на войната и направо се преобрази, откри себе си в анонимността на униформата под обикновеното име Фулъртън. Е и? А сега се завръща отново в Щатите. Бранфорд Джарвис Фулъртън III и всичко онова, което се крие зад това име. Ще види майка си, баща си, братята си, приятелите, ще присъства на сватбата на Грег, ще се опитва да обясни на всички, че остава в армията, защото му харесва и защото вече не иска да я напусне. Ще се оправдава защо не желае да стане политик като баща си или пък да работи в адвокатската му фирма и защо е убеден в правотата на решението си. Предусещаше също и безмълвния въпрос, който никой няма да смее да зададе, защо се е оженил за Серена. Сега, когато напуснаха небезопасната територия на Европа, той чувстваше още по-голяма необходимост да я закриля. Особено след като носи в утробата си неговото дете. Но дори и да не беше бременна, трябваше да направи прехода лек за нея, защото първите дни на запознанството с майка му ще бъдат много напрегнати. Сигурно по-късно дори и упоритата му майка ще бъде покорена от чара на Серена. Но и да не стане това, то не го интересува. Сега цялото му сърце принадлежи на Серена. И след всичките години, прекарани в армията, семейството му изглежда някак си по-маловажно, по-малко реално.

Такива тревожни мисли се въртяха в главата на Бред тази сутрин, когато се сбогуваше с Пиер и се наведе да целуне Мари-Роз по двете бузи, което Серена бе направила миг преди него.

— Обещавате да изпратите снимка на бебето, нали? — Почти същото бе казала и Марчела предната вечер по телефона от Рим.

— Да, ще ви изпратя, обещавам. — Серена стисна леко ръката ѝ, а после усмихнато поглади едва забележимата подутина под люляково синия копринен костюм. Бред вече бе започнал да опипва корема ѝ почти всеки ден, за да види дали е пораснал, и тя се шегуваше, че синът му го е омагьосал. Той винаги я коригираше „дъщеря ми“, като наблягаше на това, а Серена му се смееше. Тя искаше да бъде момче и да носи неговото име, но Бред твърдеше, че името за него не е от значение, мечтаеше за едно малко момиченце, което изцяло да прилича на нея.

Фульртънови още веднъж се сбогуваха с възрастните хора, а когато колата потегли, им махнаха с ръка и след миг Серена склони глава на рамото на Бред, докато се носеха към Л'Етоал, и също както в Рим си мислеше кога ли ще види пак тези познати места.

— Добре ли си? — загрижено я погледна Бред, когато забележа сериозното изражение в очите ѝ и се уплаши, да не би да ѝ е лошо, но тя поклати глава и му се усмихна.

— Добре съм. — А после, след като пак извърна очи към прозореца, добави: — Сбогувах се... отново.

Той докосна ръката ѝ и я взе в своята.

— Доста сбогувания ти се събраха, любима. Надявам се, че сега ще се установим на едно място и ще си имаме дом. Поне за известно време. — Знаеше, че бе възможно да остане в гарнизона в Сан Франциско цели пет години, дори и повече. — Ще направим къщата красива за бебето и ще се закотвим, обещавам. — Взря се в нея и я попита нежно: — Ще изпитваш ли носталгия, любима?

— По Париж? — Серена се позамисли, но той поклати глава.

— Имам предвид всичко това, не само Париж... по Европа.

— Да, Бред. По време на пребиваването си в Америка изживях толкова страхове за баба, за това дали някога ще се завърна във Венеция или в Рим. Там се чувствах като затворник. Но сега всичко ще бъде различно. — Ала истината бе, че Серена вече нямаше никого в Европа. Освен Марчела единственият ѝ близък човек беше съпругът ѝ и тя знаеше, че мястото ѝ е до него. Бе се обадила на Марчела предния ден и ѝ бе съобщила, че заминават. Каза ѝ за бебето и старата жена така се зарадва, че се смя и плака едновременно. Но отказа, когато

Серена ѝ предложи да тръгне с тях за Щатите. Сега Серена имаше Бред, пък и Марчела усещаше, че мястото ѝ е в Рим. — Различно е заминаването този път. — Тя вдигна рамене и се усмихна. Изведнъж италианското у нея силно пролича. — Натъжена съм само защото всичко тук ми е познато, близко, защото говоря езика.

— Не ставай глупава, говориш английски почти толкова добре, колкото и аз. Дори — той се засмя — по-добре.

— Не това имам предвид. Искам да кажа, че тук разбират начина ми на живот, духа, душата ми. В Щатите е различно. Хората не мислят като нас.

— Не. — Той сбърчи чело. — Не мислят. — Знаеше също и че нямаше да възприемат нейния предишен начин на живот и произхода ѝ. Нямаше дори и да им мине през ум за красивите неща, с които е израсла, за изящните скулптури, гоблени и картини, за дворците във Венеция и Рим, които за нея са били естествена среда още от рождение. И макар сега всичко да бе загубено, у Серена се бе съхранил заложеният финес. Той я правеше изискана и деликатна, тиха и мъдра, придаваше ѝ едно неповторимо излъчване, сякаш очарованието на всичко онова, което я е заобикаляло в детството ѝ, се бе превърнало в част от нея. Но Би Джей дълго се бе питал как би могло вроденото душевно изящество да се пригоди към битата на неговата страна. Това бе една от причините да не бърза да се връща в Щатите. Но сега моментът бе дошъл и за да смекчи прехода, бе уредил да вземе част от отпуската си. Щяха да пътуват с „Либерте“, кораб, който Франция бе получила от Германия веднага след войната. Той бе наел първокласна кабина на една от горните палуби.

Би Джей се отказа от ферибота до Хавър, защото смяташе, че ще бъде уморително за Серена, и предпочете един от ординарците му да ги закара спокойно с кола. Така можеха да спират, когато си пожелаят, и тя нямаше и да усети как ще се качат на кораба. Но се оказа, че Серена понася без проблеми пътуването, от самото начало бременността ѝ беше лека и след първите три месеца се чувстваше дори по-добре и отпреди. Бъбриха по целия път от Париж до Хавър, той ѝ разказваше за живота си в Ню Йорк, за семейството си, за старите приятели, а тя за времето, прекарано с монахините. Стори им се, че пътуването мина много бързо, и изведнъж се озоваха на кея. Шофьорът свали куфарите от колата и малко след това един стюард ги

поведе нагоре към каютата им, а Серена гледаше кораба със страхопочитание. Той нямаше нищо общо с товарния кораб, на който ги бяха качили в Дувър — нея и още десетки други деца бежанци заедно с няколко монахини. Това бе луксозен кораб първа категория. Докато прекосяваше коридорите и разкошните салони, облицовани с червено кадифе, и наблюдаваше другите пътници, тя разбра, че това пътешествие щеше да бъде много специално.

Когато се обърна към съпруга си, очите ѝ танцуваха.

Той я погледна въпросително, а в очите му се четеше неговото възмущение. Срещна доста трудности, докато ангажира места за „Либерте“. При такова кратко предизвестие това, че тя възприемаше пътуването като специално преживяване, означаваше много за него. Искаше му се навлизането ѝ в неговия свят да започне гладко и щастливо и Би Джей щеше да направи всичко, което бе по силите му, за да го постигне. Вече знаеше, че сватбата на брат му вероятно ще бъде тежък момент, а срещата с Пати Атертън не беше нещо, което очакваше с нетърпение, така че поне, преди да се сблъскат с всичко това, щяха да си прекарат чудесно.

— Харесва ли ти?

— Бред! — И докато стюардът уверено ги водеше към каютата им, където знаеха, че ще намерят големите куфари, които бяха изпратили няколко дни преди това, Серена прошепна: — Чудесно е! Като дворец е! — Двамата почти едновременно се засмяха и тя го хвана под ръка с видимо удоволствие.

— Довечера ще те заведа на танци. — А после лицето му бързо се помрачи. — Или може би не трябва?

Серена му хвърли игрив поглед, когато влизаха в каютата.

— Не ставай глупав. На сина ти ще му хареса.

— На дъщеря ми — шепнешком я поправи той, след което млъкнаха, защото кабината, в която се намираха, бе така луксозна, че това изненада и двамата. Всичко бе тапицирано или в синьо кадифе, или в син атлаз, стените бяха с ламперия от красив тъмен махагон, мебелите бяха от същото много добре полирано дърво и навсякъде имаше малки месингови орнаменти, щампи, ключове. Беше чудесно място за медения месец, които не бяха имали, цялата стая излъчваше комфорт и на човек му се искаше да остане цяла година, а не една седмица. Сандъците с багажа им бяха спретнато подредени на

поставки на удобни места, а сега до тях поставиха и куфарите и стюардът направи лек поклон.

— Прислужницата ще дойде след малко, за да помогне на мадам да разопакова куфарите. — После посочи огромна купа с пресни плодове, чиния със сладки и гарафа с шери върху един тесен бюфет. — Скоро ще сервираме обяд, веднага щом отплаваме в един часа, но междувременно може би полковникът и мадам биха искали нещо за освежаване? — Всичко бе свършено и двамата бяха очаровани, а стюардът се поклати отново и излезе от стаята.

— О, скъпи, чудесно е! — Тя се хвърли в прегръдките му и обви ръце около врата му.

Бред изглеждаше страшно доволен.

— По-хубаво е, отколкото предполагах. Господи, не е ли това начинът, по който трябва да се пътува? — Той наля на двамата по чашка шери, подаде ѝ едната и вдигна своята за тост. — За най-красивата жена, която познавам, жената, която обичам — очите му светнаха, озарени от една топла усмивка — и майка на моята дъщеря.

— Син — както обикновено, го коригира тя с усмивка.

— Нека животът ти в Щатите ти носи щастие, скъпа, винаги и завинаги.

— Благодаря ти. — Серена погледна за миг чашата, а после съпруга си. — Сигурна съм, че ще ми донесе. — Отпи глътка, после това вдигна тост за него. — За мъжа, който ми даде всичко и когото обичам с цялото си сърце... Нека никога не съжاليا, че е довел войнишката си булка у дома. — Изричайки това, очите ѝ се навлажниха и той бързо я взе в прегръдките си.

— Не говори така.

— Защо не?

— Защото те обичам. И когато говориш такива неща, забравяш коя си. Не бива да забравяш коя си всъщност, Серена. Принцеса Серена. — Бред нежно ѝ се усмихна и тя поклати глава.

— Сега съм госпожа Фулъртън, а не принцеса еди-коя си, и на мен ми харесва. — След кратка пауза продължи: — А ти, Бред, не се ли питаш кой си ти всъщност? — Този въпрос я занимаваше от няколко месеца. Бе започнала да се включва в тази негова игра на анонимност, която бе подхванал с постъпването си в армията и с престоя в чужбина. — Не правиш ли и ти същото, което правя и аз?

— Може би. — Той се загледа през илюминатора. — Истината е, че моят произход за мен винаги е бил като товар, Серена. — Досега не бе споделял това с никого и беше странно, че го казва на нея точно преди завръщането си у дома. — Сякаш никога не съм си на мястото. Винаги се чувствам, както се казва, като „четвъртит пирон в кръгла дупка“. Не знам защо, но е така. Мисля, че двамата ми братя не разсъждават по този начин. Теди навсякъде би се адаптирал, а Грег би си наложил да се чувства добре. Но аз не мога. Пък и просто не вярвам във всички тези идиотщини. И никога не съм вярвал в ценностите на хора като Пати Атертън, като майка ми, баща ми. Всичко това е да си придадеш важност, за показ. Нищо не се прави, защото ти е приятно, или защото го искаш, защото е стойностно за тебе. Единственото, което има значение, е дали изглеждаш добре в очите на другите. Не мога повече да живея така.

— И затова ли си в армията?

— Точно затова. Защото онова, което върша в армията, се знае само донякъде. Мога да живея на дяволски приятни места, вероятно на едно съвсем здравословно разстояние от Ню Йорк, освен ако по някое време не ме назначат във Вашингтон. — И Бред завъртя очи, имитирайки какъв ужас би било това. — И няма да ми се налага да продължавам семейната игра, Серена. Не желая да бъда Би Джей Фулъртън Трети. Искам да бъда АЗ, Първи, АЗ, Бред, Би Джей, своята собствена личност, някой, когото бихме могли да уважаваме и двамата. Няма да е необходимо, Серена, да посещавам клубовете на баща ми или да се женя за някоя от дъщерите на приятелите на майка ми, за да се чувствам добре. Винаги съм ненавиждал тези неща и сега знам защо. Просто защото не съм бил лишаван от тях. Но ти — нежно я погледна той — ти си родена да бъдеш принцеса. Не можеш да избягаш от това, да се скриеш, да го промениш, да го изоставиш, да се преструваш, че не съществува. То е част от тебе. Също като прекрасните ти зелени очи.

— А откъде знаеш, че и аз не мразя това толкова, колкото ти онова, което имаш по рождение?

— Защото те познавам. Единственото, което не ти харесва, е да се набиваш в очи, да парадираш. Не искаш да изглеждаш сноб. Но ти си вярна на корените си, Серена. Ти принадлежиш към този свят и ако той продължаваше да съществува, никога не бих те откъснал от него,

защото точно сега Америка е място, където не могат да разберат селенията, от които ти идваш. Но това е най-доброто, което имаме, хлапе, и единственото, което можем да направим, е да им обясним. Ако са достатъчно умни — Бред леко се усмихна — няма да се наложи да обясняваме каквото и да било. Защото твоята същност, красотата и грацията ти, добротата и безупречната ти елегантност, всичко това е изписано на лицето, в очите ти, прозира в маниерите ти без значение дали си принцеса, или не. Може да се наричаш госпожа Джоунс, любима, или както ти хрумне, ти си принцеса до дъното на душата си.

— Това е глупаво. — Тя се усмихваше и леко поруменя от неудобство. — Ако не ти бях казала, никога нямаше да разбереш.

— Естествено, че щях да разбера.

— Нямаше. — Вече го дразнеше и той остави чашата си и я притегли в прегръдките си в разкошната каюта, цялата в синьо кадифе и махагон. Силно я целуна по устните, а после я взе на ръце и внимателно я положи върху огромното примамващо легло.

— Не мърдай. Трябва да оправя нещо. — Серена се усмихна, когато той се отдръпна и свали табелката „Не ни безпокойте“, отвори вратата и я закачи на топката от външната страна. — Представям си изражението на прислужницата... — Бред се обърна към нея с широка усмивка, дръпна завесите и започна да разхлабва вратовръзката си.

— И какво точно означава това, господин полковник? — Тя го погледна дяволито от леглото, принцеса до върха на пръстите си, само дето в очите ѝ напираше смях.

— А ти какво смяташ, че означава, госпожо Фулъртън?

— Посред бял ден? Тук? Сега?

— Защо не? — Бред седна на ръба на леглото и отново я целуна.

— Боже мой! Ще забременея.

— Страхотно. Ще си имаме близначки.

— О, недей. — Но той не ѝ даде възможност да довърши изречението си. Устните му се притиснаха към нейните и след миг вече бяха издърпали хубавата кувертюра от син сатен, за да открият белите ленени чаршафи с красиво избродирания монограм на френските линии. Тя усещаше гладката и хладна тъкан с плътта си, ръцете му бяха на гърдите ѝ, усещаше и бедрата му и жадуваше да го усети вътре в себе си. Стенейки тихо, повтаряше името му, а той целуваше безспир

устните ѝ, очите ѝ, косата ѝ. Ръцете му сякаш извършваха магия и изведнъж, притискайки се към нея, Бред просто я изненада.

— Оох. — Беше единственият продължителен звук първо на почуда, а после на удоволствие, който се загуби в симфонията от мек шепот и стенания, докато корабът бавно се отделяше от пристанището и те поемаха пътя към дома.

17.

Дните на „Либерте“ отлетяха много бързо. Времето бе необикновено хубаво за Атлантическия океан и дори обичайният юнски бриз не се появяваше да ги притеснява, докато лежаха на шезлонгите един до друг. На Серена само веднъж — два пъти леко ѝ прилоша преди закуска, но щом хапнеха и се разходеха по палубата, поиграеха на ринг или пък поприказваха с някого, тя забравяше неразположението си и с наслада се потапяше в корабното всекидневие. Обикновено обядваха сами, оттегляха се в каютата си да подремнат и се връщаха на палубата, преди да се преоблекат за чая, където неизбежно ги очакваха нови запознанства и дискретна камерна музика. Атмосферата напомняше на Серена за баба ѝ, за семейните им приятели и за музиката, която харесваха, за великолепните ястия, за официалното облекло, сивите дантелени рокли с розови сатенени подплати, с няколко реда перли, и семпли до съвършенство обувки от сив сатен. Нищо от това не ѝ бе чуждо, за нея то бе част от един живот, който някога бе живяла. Този изискан свят явно бе близък и на Би Джей — и те непрекъснато се натъкваха на хора, които познават родителите му или чичовците му, или пък с тях ги свързват общи приятели.

С една дума, това беше леко и приятно пътуване. Последната вечер и на двамата им беше мъчно, че то приключва и пристигат в Ню Йорк.

— Може би трябва да останем на кораба и да се върнем в Париж.

— Не — решително отсече тя, подпряна на лакът в леглото, след като се бяха любили. — Искам да отида в Ню Йорк и да се срещна със семейството ти, а после изгарям от нетърпение да видя Сан Франциско и всички каубои и индианци. Мисля, че Дивият запад ще ми хареса.

Би Джей искрено се развесели от почти детските ѝ представи.

— Той е див единствено във въображението ти.

— Няма каубои и индианци? Дори един-двама?

— Не и в Сан Франциско. За да видиш каубои, трябва да отидеш в Скалистите планини.

— Добре. — Изглеждаше възхитена и той я целуна по шията. — Тогава ще отскочим дотам. Нали?

— И за кога планирате всичко това, госпожо? Точно преди да родите?

— Разбира се. Какво очакваш? — На Серена ѝ бе забавно да го предизвиква. — Да си стоя вкъщи и през цялото време да плета терлички?

— На мен ми звучи нормално.

— Да, но на мен не. Аз искам да правя нещо, Бред.

— Боже, помогни ми! — Простенвайки, той се стовари обратно върху възглавниците на леглото. — Тя била модерна жена. И какво искаш да правиш? Да ходиш на работа?

— Защо не? Това е Америка. Демократична страна. Мога да се захвана с политика. — Очите ѝ проблеснаха слабо и Би Джей посегна да я хване за ръката.

— Това не. Една такава жена в рода ни е достатъчна, благодаря. Измисли нещо друго. Пък и, по дяволите — той изглеждаше малко раздражен и сви вежди — ще имаш бебе след шест месеца. Не можеш ли просто да се отпуснеш?

— Да, но защо да не мога да правя и нещо друго? Поне докато чакам.

— Ще ти намерим някаква хубава работа на доброволни начала.

Серена бавно кимна, напоследък често си мислеше за Сан Франциско. Те и двамата не познаваха никого там, но в гарнизона Бред щеше да се среща с много хора, искаше ѝ се и тя да върши нещо. Глупаво беше просто да седи с огромния си корем и да чака. След малко сподели с него притесненията си.

— Но защо не? — попита той с недоумение. — Не правят ли всички жени така?

— Не всички. Има жени, които правят нещо повече, докато са бременни. И ти го знаеш. — Тя се замисли за миг. — Бедните жени в Италия работят, работят на полето, в магазините, в пекарните, това, което обикновено вършат, и изведнъж бум, бебето идва, а после те пак тръгват с бебето на ръце. — Би Джей се засмя на тези нейни думи.

— Имаш особен начин на изразяване, любима. Така ли искаш да стане? Бум, и бебето идва, докато работиш на полето.

Тогава тя го погледна странно.

— Бях щастлива, когато работех с Марчела.

— Боже мой, Серена. Беше ужасно да бъдеш прислужница в дома на родителите си, в собствения си дом.

— Мисълта за това беше ужасна, но не и работата. Беше приятно. Не че онова, което вършех, беше толкова важно, просто аз го вършех старателно и добросъвестно. — Тя изглеждаше като гордо момиченце, когато я погледна. — Имах много отговорности, знаеш.

Той нежно я целуна по връхчето на носа.

— Знам, че имаше, малката ми. И ти работеше дяволски упорито. Но искам никога вече да не се захващаш с подобно нещо. — Би Джей се усмихна доволно при мисълта, че това никога няма да се случи. — Ти си моя жена, скъпа. И може би единственото хубаво нещо, свързано с името Фулъртън, е, че то е подплатено с достатъчно комфорт, който ще стигне не само за нас, а и за децата ни и ще ни предпазва винаги от такива проблеми.

— Това е добре. — Ала Серена не изглеждаше кой знае колко впечатлена. — Но аз бих те обичала дори и да беше беден.

— Знам, че е така, скъпа. И все пак е по-добре да не ти се налага да се притесняваш за прехраната си, нали?

Серена бавно кимна и се сгуши в ръцете му. Миг преди да заспи, отново се сети за Сан Франциско и си помисли, че би било хубаво да се занимава с нещо, а не просто да чака бебето. Да имаш бебе е чудесно и вълнуващо, но освен да се грижи за него ѝ се искаше да се захване и с друго. Още не бе измислила с какво, но знаеше, че след време и това ще стане.

В шест часа на следващата сутрин стюардът почука на вратата, за да им извести, че пристигат в Ню Йорк. Нямахте да слязат преди десет часа, но беше обичайно корабът да хвърли котва в зори. После започнаха обикновените формалности и се правеше всичко възможно да се избегне неудобството пътниците да се озоват на пристанището толкова рано. Преминаването покрай Статуята на свободата при изгрев беше неповторимо преживяване, златните слънчеви лъчи се плъзгаха и се отразяваха в ръката, факлата и короната. Беше гледка, която рядко оставяше някого равнодушен, и онези американци, които ставаха достатъчно рано, за да ѝ се насладят, винаги усещаха една особена връзка със собствената си страна. Вълнението на Серена при вида на

статуята, която осветяваше пътя ѝ към един нов живот, не можеше да се опише с думи.

Дори и Би Джей беше странно мълчалив. При последното си идване бе пътувал със самолет за едно спешно и кратко съвещание. Сега вече имаше усещането, че най-после войната е свършила и със съпруга до себе си, той се завръща в любимата си родина. Изпълваше го удовлетворение и благодарност и като не намери друг начин да даде изблик на чувствата, които напиреха в гърдите му, грабна Серена в прегръдките си.

— Добре дошла у дома, Серена.

— Grazie — тихо прошепна тя и озарени от нежната оранжева светлина на юнското утро, те се целунаха.

— Очаква ни прекрасен живот, скъпа. — Прозвуча като обещание, което възнамеряваше да спазва до края на живота, нейния и неговия.

— Знам. Прекрасен и за нашето дете.

Той стисна ръката ѝ и останаха така почти цял час, любувайки се на Ню Йорк от разстояние, а корабът се полюшваше в пристанището в очакване на имиграционните власти и митническата проверка, и всички останали формалности, неизменни при всяко пристигане, ала Серена и Би Джей не забелязваха всичко това, стояха на палубата, хванати за ръце, и мечтаеха за бъдещето.

Точно в този момент в апартамента на Пето Авеню майката на Бред седеше в леглото, пиеше кафе със склучени вежди и мрачен поглед и си мислеше за най-големия си син и за жената, която водеше със себе си. Стига да бе в състояние, би принудила Бред час по-скоро да се отърве от Серена, но още не ѝ хрумваше някаква сваятна идея как да го постигне. Вече нямаше власт над парите на Бред, работата му не зависеше от семейството. По свой начин бе излетял от клетката и сега волно се рееше и си правеше каквото и както пожелае с проклетата си италианска курва, която щеше да доведе у дома... Майката шумно остави чашката с кафе, отметна завивките и решително стана от леглото.

18.

Докато пристъпваше по мостчето пред Бред, Серена имаше чувство, че сърцето ѝ ще изскочи от гърдите. Как ли изглеждат? Какво ли ще кажат? В душата си таеше искрица надежда, че госпожа Фулъртън — другата госпожа Фулъртън, усмихна се тя на себе си — ще дойде. Цялото това напрежение ѝ тежеше, когато слизаше от кораба в кремавия ленен костюм, с копринена блуза с цвят на слонова кост и коса, прибрана в обичайния кок осморка. Изглеждаше ужасно млада и страшно хубава, много уязвима и съвсем свежа, като бяла роза, поставена сама в кристална ваза. На човек му се искаше да се пресегне и да я докосне, но стойката ѝ вдъхваше респект. Белите кожени ръкавици изглеждаха безупречно на ръцете ѝ, когато, едва докосвайки парапета, тя се обърна да погледне съпруга си — той можа да прочете всичко в очите ѝ. Наближавайки кея, Бред се наведе да ѝ прошепне няколко окуражителни думи.

— Не бъди толкова тревожна. Няма да те нападнат, заклевам се. — А на себе си каза „няма да посмеят“. Ала всъщност знаеше, че някои щяха да дръзнат — майка му... Пати... Грег, а ако бе изпаднал под въздействието на една от тези две жени... и баща му. Не беше сигурен. Само Теди беше човекът, в когото можеше да бъде сигурен.

Стюардът бе дал на Серена две много красиви гардении, когато напуснаха кораба тази сутрин, и тя ги носеше и двете на ревера си. Вървейки след нея, Бред усещаше силния аромат.

— Горе главата, хлапе.

Серена отново се обърна и го погледна — този път той видя, че е пребледняла от страх. Не беше честно, че заради него трябва да преживее всичко това, и за момент изпита омраза към майка си. Защо не можеше да бъде една дебела мила възрастна жена вместо царицата на „котките“ в джунглата, каквато всъщност беше... съвършена пантера, която и сега чакаше да се хвърли върху плячката си. Би Джей си я представяше как нетърпеливо се разхожда в чакалнята и дебне като хищник. Трябваше да тръсне глава, за да се отърве от този образ. Но когато стигнаха до онази част от пристанището, където трябваше

да вземат багажа си и да минат през митнически контрол, Бред разбра, че никой не ги очаква. Не видя нито майка си, нито баща си, нито едно познато лице. Сети се за бурното посрещане, което му бяха устроили на летището предната година, и почувства странна смесица от разочарование и облекчение, когато хвана ръката на Серена.

— Можеш да се отпуснеш, няма ги.

Веждите ѝ се склупчиха разтревожено.

— Не мислиш ли, че ще дойдат? — Дали нямаше изцяло да го отлъчат от семейството заради нея? От това се страхуваше през цялото време, заради това в началото настояваше да не се женят и бе готова да остане и да тъгува в Рим.

— За бога, Серена, изглеждаш, сякаш някой е умрял. Стига. Вероятно са дяволски заети с проклетата сватба. Просто ще вземем едно такси и ще отидем вкъщи. — Но дори и той се чувстваше някак необяснимо пренебрегнат сега, когато се завръщаше след толкова години раздяла.

И тогава го съзря, на около петдесет метра, как ги наблюдава с усмивка, която озарява лицето му и кара сините очи да искрят. Бред вече знаеше, без да може да го види отблизо. Представяше си дребните бръчици около очите му, когато се усмихва. Имаше усмивка, от която на бузите му се появяваха две трапчинки, цяло нещастие за него в детските години. Беше облечен в бели панталони и син блейзър, със сламена шапка, и когато се забърза към тях, Бред му се възхити. Изведнъж единственото, което му се прииска, бе да го прегърне здраво, но Теди се бе устремил към Серена с огромен букет червени рози, с усмивката, която Бред обичаше и която огряваше лицето му, и с очи, устремени единствено в нея, като отдавна загубен брат или приятел. Закова се пред Серена, онемял от нейната поразяваща елегантност и красота, и я прегърна толкова силно, че дъхът ѝ спря.

— Здравей, Серена. Добре дошла у дома. — Каза го натъртено и с ентузиазъм, който предизвика усмивка на лицата им и сълзи в очите, и Серена отговори на прегръдката му със същата сила. Усещането бе, сякаш в обятията си я държеше човек, когото винаги е обичала и е искала да бъде обичана от него. — Така се радвам, че и двамата сте тук. — Той погледна през рамото ѝ към любимия си брат и Бред повече не можеше да чака. Прегърна ги и двамата и останаха така, смеейки се

и плачейки, вплетени в една мечешка прегръдка до огромния кораб, който бе докарал младоженците у дома.

Измина почти цяла вечност, преди Теди да я пусне, и тя се отдръпна, за да погледне по-младия брат, за когото бе слушала толкова много.

Бе висок, дори по-висок и от Бред, и й се стори някак по-хубав, но не много, наблюдавайки лицата им, докато си бърбеха оживено за какво ли не — за сватбата, за родителите си, за пътуването. Чертите на Бред бяха по-съвършени, раменете по-широки и изглеждаше по-изтънчен, забеляза Серена с гордост. И все пак у Теди имаше нещо специално и то не можеше да не бъде забелязано. Беше някакво излъчване, вълнение, което възпламеняваше душата му и душата на всеки, който попаднеше в неговото обкръжение. Той сякаш пръскаше и радост, и топлина, и любов, които кипяха и експлодираха — като фойерверки на Четвърти юли. Беше невъзможно да не го хареса човек и да не му се прииска да се сближи с него, да стане частица от живота му. И докато стоеше малко настрана и го наблюдаваше, Серена също усети това притегляне, но усети и нещо друго — възхищение, което бе толкова силно, че тя не знаеше как да реагира. Въпреки разгорещения разговор между двамата братя Теди не сваляше очи от Серена. И накрая се обърна отново към нея.

— Серена, толкова си красива! — Той беше поразен и тя можа само да се засмее.

— И не само красива — добави съпругът й — тя е принцеса. Какво ще кажеш за това?

— Личи си. — По-младият брат го изрече абсолютно сериозно и Бред го наблюдаваше разнежен и развеселен.

— Ей, хлапе, да не се влюбиш? Аз пръв я открих!

Но върху лицето на Тед бе изписан такъв благоговееен възторг, че човек изпитваше чак неудобство да го гледа така, вперил очи в Серена.

— Господи, прелестна си. — Не можеше да откъсне поглед от нея и тя първа разчупи магията.

Прошепна над букета от рози, който той й даде, след като най-сетне я бе освободил от прегръдката си:

— Всъщност аз не съм Серена. С Бред се срещнахме на кораба и той ме помоли да заема мястото й.

— Хитруша е, нали? — Бред собственически обви раменете й. Брат му бе дванайсет години по-млад от него и само три години по-голям от жена му и не му се искаше момчето да се увлече. — Впрочем как е нашата очарователна бъдеща снаха?

Слънчевото лице на Теди се помрачи за дълго.

— Добре, предполагам. — Гласът му прозвуча двусмислено и унило. — От две седмици Грег всяка вечер е пиян. Не знам какво трябва да означава това. Добро или лошо предзнаменование?

— Може би донякъде и двете. — Бред следеше очите на брат си.

А Теди, който винаги беше откровен с него, рече:

— Мисля, че Грег не разбира какво върши, Бред. Или може би не ще и да знае, което е още по-лошо.

— Да не искаш да кажеш, че някой трябва да спре всичко това? Сега? — попита Бред объркано.

— Не знам. Дяволски съм сигурен, че мама няма да го стори. Грег бързо се превръща в голямата й розова мечта. Откакто ти реши да станеш професионален войник — той погледна пренебрежително брат си, но Бред само се засмя — а, от друга страна, е очевидно, че аз никога няма да играя по семейната свирка, явно остава Грег.

— Горкото хлапе.

Бред замълча, а малко след това пристигнаха митничарите да проверят багажа и паспортите им. Поискаха документите и на Теди, но той бързо извади специален пропуск. Един от политическите приятели на баща му го беше издействал от кмета на Ню Йорк, така че Теди можеше свободно да се движи из пристанището и да посреща близки и приятели още преди митническия контрол. Митничарят обаче се почувства с подценено достойнство от това неволно демонстриране на по-високо положение.

— Специални привилегии, а? — Теди бе леко притеснен.

— Само този път. Брат ми не си е идвал от войната насам. — Той посочи с ръка към Бред и лицето на митничаря веднага омекна.

— Прибираш се с „Либерте“, момчето ми? Хубав начин да се пътува.

— Не, не е това. Успяхме да го съчетаем с медения месец.

— Жена ти е отишла там да те посрещне? — Бе проверил само багажа. Колегата му бе обработил паспортите и бе видял, че Серена е

италианка, така че той нямаше как да знае. Тя не бе произнесла нито дума.

— Не. — Бред я погледна с гордост. — Срецнах жена си там, в Италия.

— Италианка? — Очите на митничаря се присвиха, докато я оглеждаше в цялата ѝ красота с цвят на злато и слонова кост, с гардениите и слънцето, което се отразяваше в косите ѝ, а той в изсивялата си униформа с петна по вратовръзката и черно под ноктите.

— Да, жена ми е италианка. От Рим — повтори Бред с усмивка, а митничарят се навъси.

— В тая страна, синко, е пълно с момичета за женене. Боже мой, някои от вас, младите, заминаха там и забравиха какво ги очаква у дома. — Той измери със свиреп поглед и тримата, а после бързо се оттегли и се залови с багажа на следващия пътник. В очите на Бред се появи сърдит отблясък, Теди побесня от гняв, а Серена хвана и двамата за ръце и поклати глава.

— Оставете. Няма значение. Той е просто един заядливец. Може би някой е зарязал дъщеря му.

— Може би някой трябва да му разбие мутрата — процеди Теди през зъби, сякаш готов да си предложи услугите на този някой, а Бред изглеждаше настръхнал.

— Няма значение. Хайде да си тръгваме. — Двамата мъже се спогледаха, Бред въздъхна дълбоко, а после поклати глава.

— Добре, принцесо. Печелиш. — И се наведе да я целуне. — Не искам никой никога да казва такова нещо в твое присъствие.

— Но ще го правят. — Беше само шепот. — Може би трябва да мине малко време.

— Глупости — обади се Теди и тя се разсмя, а после махна на един носач. Наближаваше краят на пътуването до дома.

19.

Теди бе оставил шофьора на родителите си да чака търпеливо извън района на пристанището в тъмносин кадилак лимузина, който господин Фулъртън бе купил на жена си за Коледа. Но Маргарет предпочиташе собствения си линкълн — зефир — петроленосин с гюрук, и го караше почти всеки ден. За удоволствие на синовете ѝ кадилакът и по-възрастният шофьор оставаха свободни и Грег изцяло се възползваше от това, освен когато Теди не го изпреварваше, какъвто бе случаят днес. Майка му беше на съвещание на ръководството на американския Червен кръст, за да обсъдят последните подробности около официалната вечеря на следващия ден, после трябваше да отиде на обяд с един друг управителен съвет, на който бе член, и тъкмо това я бе възпрепятствало да посрещне Бред и Серена на кораба. А Грег имаше делова среща в града с баща си и така единственият, който бе останал да посрещне Би Джей и съпругата му с елегантната тъмносиня кола, бе Теди.

— Леле, леле, нова ли е?

— Да. Коледен подарък от татко.

— За теб? — смая се Бред.

— Не, по дяволите. — Теди се засмя. — За мама.

— А, да. Така може. Случва ли ти се да я използваш често? Или само за официални церемонии?

— Само когато Грег го няма.

— Ясно.

И преди да могат да си кажат нещо повече, възрастният шофьор излезе от колата и забърза към тях. Свали фуражката си, засмян до уши. Работеше за Фулъртънови от времето, когато Бред беше малко момче.

— Здравсти, Джими — потупа го по рамото Би Джей и старецът, ликуващ от задоволство, го прегърна.

— Изглеждаш чудесно, момче. Радвам се, че се завръщаш.

— И аз се радвам. — И двамата сияеха от радост. — Джими, искам да ти представя жена си. — Той се обърна към Серена с

нескрита гордост, а на стареца за малко не му падна ченето, когато видя русата красавица.

— Приятно ми е да се запозная с вас, госпожо Фулъртън. — Каза го срамежливо, а тя топло му стисна ръката с нежна усмивка, която извираше от изумрудените очи.

— Бред ми е разказвал много за вас.

— Така ли? — Джими изглеждаше страшно доволен. — Добре дошли в Америка. — Той присви очи. — Говорите много добре английски. Били ли сте тук преди?

Тя кимна.

— Да, по време на войната. В Северен Ню Йорк.

— Това е добре. — Джими се усмихна топло. Серена също му се усмихна в отговор и той с жест ги покани в колата.

— Аз ще се погрижа за куфарите. А вие, деца, се отпуснете. — Но само Теди и Серена влязоха в колата, а Бред остана да помогне на стария си приятел да натоварят багажа.

В колата Теди все още не можеше да откъсне очи от Серена.

— Как мина пътуването? — Неуверено поведе разговор, чувстваше се някак особено насаме с нея. Искаше му се да протегне ръка и да я докосне, но сега, когато Бред не беше до него, беше различно. Щеше му се да докосне млечната кожа и изключителната ѝ златиста коса, а после изведнъж усети лудо желание да я целуне, ала не като брат, дори не като приятел. При тази си мисъл силно се изчерви и на челото му избиха ситни капчици пот.

— Какво ти е? — погледна го Серена странно. — Да не би да ти прилоша?

— Не... Аз... съжалявам... не знам... просто... мисля, че е от вълнение. Завръщането на Бред, срещата с теб, сватбата на Грег, моето завръщане миналата седмица. — Той избърса челото си с бяла ленена кърпичка и се облегна назад. — И така, докъде бяхме стигнали? — Но единственото, за което си мислеше, бяха очите ѝ. Сякаш го пронизваха. Никога не бе виждал толкова красива жена.

А Серена го гледаше с недоумение, на лицето ѝ бяха изписани загриженост и безмълвно съчувствие.

— Моля те... — Тя млъкна за миг. — Объркан си заради мен, нали? Наистина ли съм толкова различна? — Гласът ѝ пресекваше от мъка и чувство за вина.

Теди кимна.

— Да, различна си. Но не по начина, по който ти си мислиш Серена. — Той въздъхна и посегна да хване ръката ѝ. Какви ги върши, по дяволите! Бред ще го убие. — Ти си най-красивата жена, която някога съм виждал и ако не беше съпруга на брат ми, щях да поискам да се ожениш за мен на секундата.

За миг ѝ се стори, че Теди се шегува, а после забеляза в очите му нещо, което можеше да сломи сърцето ѝ. Очите ѝ се разшириха от изненада, когато го погледна.

— С жена ми ли се забавляваш, братле? — отвори Би Джей вратата на елегантната лимузина и се вмъкна вътре с нехаен вид, за да прикрие неволната боязън, която бе изпитал, докато помагаше навън. Теди винаги е бил най-хубавият от тримата братя и повече подхождаше на годините ѝ, но беше лудост да си мисли такива неща, той го знаеше. Серена бе негова съпруга и го обичаше, носеше неговото дете.

Теди само се засмя и поклати глава, прокарвайки пръсти през косата си.

— Мисля, че току-що ми попречи да се орезилия като задник, Бред.

— Искаш ли да изляза, за да опиташ пак?

— Не. — Теди и Серена извикаха едновременно, при което се спогледаха и се разсмяха като палави деца, и конфузният момент бе преодолян. Смяха се по време на половината пътуване, подхвърляха си весели закачки и така всъщност от тази сутрин те станаха истински приятели.

Теди набързо ги информира за това как ще протече сватбата, на кого какви задължения са отредени и кой ще присъства на вечерята в деня преди ритуала. Бред вече знаеше, че ще бъде кум, Тед — шафер. Освен него щеше да има още десет други шафери, единайсет шаферки, две деца, които да носят пръстените, и момиче с цветя, а церемонията щеше да бъде в черквата „Сейнт Джеймс“ на Медисън Авеню, последвана от прием в хотел „Плаза“. Очакваше се грандиозно събитие и фамилия Атертън бе хвърлила за него цяло състояние.

Вечерята в деня преди сватбата се даваше от тяхното семейство в клуба на баща им „Никърбокър“ и на нея трябваше да присъстват четирийсет и пет гости в официално облекло.

— О, Боже — възкликна Бред. — Кога е това?

— Утре.

— А довечера? Имаме ли малко лично време, или ще трябва да изпълняваме някакъв племенен танц с цялата група?

— Майка ми планира интимна семейна вечеря. Майка и татко, Грег, аз, и, разбира се, Пати. — Пламъче на безпокойство трепна в очите на Теди.

— Ще бъде задушевно. — От деня, когато Пати видя Серена и я нарече курва, а той развали годежа, не бе изминала дори и година.

След миг спряха пред тяхната къща, под козирката на входа, и портиерът се втурна да отвори вратата, щом Джими излезе от колата.

— Мама горе ли е? — Бред искаше срещата да приключи час по-скоро. Очите му пронизваха очите на Теди, сякаш се опитваше да получи подкрепа и енергия от малкия си брат, за да защити жена си и да омекоти сблъсъка.

— Още не. Няма да се върне преди три. Ще бъдем сами и Серена ще може спокойно да разгледа къщата.

Тази случайност беше като дар от бога, Серена кротко последва съпруга си и тримата влязоха в едно фоайе с богата ламперия и гоблени по стените, с висок таван и мраморен под, с огромни растения и полилеи, които подхождаха за Версай.

Бред и Тед я пропуснаха в асансьора, с който се качиха на последния етаж, където коридорът водеше до един-единствен апартамент с изглед към Сентръл Парк, където момчетата бяха израсли и който предизвика тръпки на възмущение по гърба на Бред, докато Теди отключваше вратата, след което се отдръпна и им направи място да влязат. Две прислужници в черни рокли, дантелени престилки и шапчици старателно почистваха от прах вестибюла. Навред бяха окачени великолепни японски платна, подът бе в шахматно подреден черен и бял мрамор. Тук отново имаше тежък полилей, но този бе далеч по-красив от другия във фоайето. Производство на „Хогърфорд“, на над двеста години, той беше истинско произведение на изкуството и хармонизираше с изящните аплици по стените. Цялата входна част напомняше на Серена брилянтно осветена бална зала. Прислужниците радостно приветстваха Бред с „добре дошъл“ и се втурнаха да съобщят на готвачката, че се е върнал, а той обеща да отиде след минутка в кухнята, за да я види. Но преди това искаше да покаже на Серена апартамента, в който бе израснал. Донякъде той й приличаше на

двореца. Макар че беше по-малък — все пак бе апартамент, внушаваше чувство за простор, характерен за къща, ала начинът, по който бе обзаведен, го различаваше от изисканите къщи, в които беше живяла. Имаше обюсонски килими в деликатни нюанси, завеси от дамаска и пищен брукат, роял в библиотеката и три стени с редки книги, а в трапезарията я привлече впечатляващата колекция от семейни портрети. Всекидневната бе подредена с вкус, в нея се долавяше нещо подчертано френско. Погледът на Серена се плъзгаше върху картините на Реноар и Моне, върху мебелите в стил „Луи XV“, целите в бяла коприна и сива дамаска, освежена с малко напудрено розово, и навсякъде — толкова много позлата и мрамор. В никакъв случай не беше „малък апартамент“, по чиито и да било стандарти, и според Серена основното му предимство бе, че създаваше впечатлението, сякаш го е виждала преди. Беше точно като дворците, в които бе ходила като дете, но в по-добро състояние. И тук тя забеляза нещо, по-хубави от онова, с което бе свикнала във Венеция, в него цареше атмосфера, в каквата човек би могъл да попадне в Париж, Лондон, Ню Йорк, Рим, Мюнхен, Барселона, Лисабон или Мадрид — атмосфера, натежала от комфорт и разкош с богато позлатените мебели в стил „Луи XV“, тъканите обюсонски гоблени, с изискано съчетаните форми, цветове, аромати. Сякаш ѝ се искаше да въздъхне с облекчение и да каже: „Наистина, идвала съм тук и преди“. Забелязал прояснението на лицето ѝ, Теди веднага се пошегува.

— Ти какво очакваше? Лъвове и тигри и една жена на стол с камшик?

Серена се засмя.

— Не съвсем, но... — И в нейния глас звънна закачка.

— Значи почти съм познал, а? Е, имаш късмет. Християните ги хвърляме на лъвовете във вторник. Закъсняла си с два дни.

— Апартаментът е много красив. — Бред се оглеждаше, сякаш го виждаше за пръв път, и широко се усмихна и на двамата.

— Знаете ли, бях забравил колко хубаво е всичко тук. — Бяха изминали десет месеца, откакто се бе връщал в отпуск, и всичко тогава бе толкова трескаво, че на нищо не бе обърнал внимание.

— Добре дошъл у дома, батко.

— Благодаря, хлапе. — Той стисна рамото на малкия си брат и нежно прегърна жена си. — Добре ли си, скъпа? Не си ли прекалено

уморена? — Някаква нотка в гласа му привлече вниманието на Теди.

— Нещо не е наред ли? — Той погледна разтревожено и двамата, а Бред поклати глава и се усмихна, но в очите му се долавяше нещо, което Теди не бе виждал преди, нежност и гордост, и особено възбуждане. — Какво има? Или съм прекалено любопитен?

— Мисля, че не. Искях да го кажа на всички довечера. Ала предпочитам най-напред ти да го узнаеш. — Сега той имаше право да го чуе пръв. Би Джей хвана Серена за ръка и се усмихна на Теди. — Ще си имаме бебе.

— Вече?! — Теди бе слисан. — Кога?

— След шест месеца, или по-точно шест и половина. — Бред погледна закачливо. — В рамките на благоприятното е. Женени сме вече от шест месеца.

— Не исках да кажа това — премигна Теди объркан, а после се извърна към Серена. — Изглежда ми толкова скоро.

— Скоро е и това ме радва. Не съм на твоите години. Не искам да губя повече време, а и Серена е щастлива. — Бред отново ѝ се усмихна широко и като ги гледаше, сияещи и двамата, Теди също се усмихна.

— Ще се спускам от ревност, но странното е, пък и вие го знаете, че дори нямам нищо против.

Би Джей се засмя на откровеността на брат си и тримата се захиха съзаклятничейки. Нещо странно се бе случило с тях в този ден. Между двама души, които се бяха обичали цял живот, се бе родила нова връзка, те бяха успели да намерят място в нея и за трети човек. Сякаш и тримата бяха в някакъв магически кръг и те го усещаха.

— Боже господи, ще ставам чичо — разкрещя се Теди, при което очите на Серена светнаха, а Би Джей напразно се опита да му запуши устата с ръка.

— За бога, не обявявай още на цялото домочадие. Искам най-напред да съобщя на майка ми. Мислиш ли, че вече е готова да става баба?

Настъпи дълго мълчание и двамата братя се спогледаха многозначително.

— Не съм сигурен.

Единствено Серена не бе казала нищо през последните няколко минути, откакто бе станало дума за бебето.

— Добре ли се чувстваш, Серена? — Сега изведнъж и Теди сподели загрижеността на Би Джей, а тя се засмя и на двамата.

— Да. Направо чудесно. Превъзходно.

— Това е добре. — А после с дяволита усмивка, придружена с трапчинки, добави: — Колко жалко, че не можеш да изчакаш да го носиш още две години, тогава аз щях да го изродя.

— Това е нещо, без което можем да преживеем — намеси се бързо Бред. — Но поне ще бъдеш с нас в този велик момент. — Зарадва се, когато разбра, че малкият му брат също щеше да живее в Сан Франциско или съвсем наблизо. В продължение на четири години щеше да посещава Медицинския факултет на Станфордския университет и се надяваше да се виждат често. Каза му го и Теди кимна.

— Особено сега. Ще идвам да виждам племенника си.

— Не. — Бред изглеждаше категоричен.

— Не? — Този път бе ред на Теди да се изненада. — Няма да мога да го виждам?

— Ще можеш да я виждаш. Ще бъде племенница.

— Племенница? Ти искаш момиче? — Изглеждаше шокиран. — Това е противоестественно. Мъжете в нашето семейство не са ли програмирани така, че да продължат името?

— Да, аз ще имам дъщеря и тя ще се омъжи за... немец и аз дяволски ще се радвам за нея на сватбата ѝ.

— Ти си луд. Всъщност — той гледаше ту Серена, ту Бред — подозирам, че и двамата сте луди. Което може да се окаже и вашето спасение. Знаете ли, мисля, че в Калифорния ще си прекарваме чудесно.

— Ще идваш ли да ни навестяваш често, Теди? — Серена го погледна с топлота.

— Толкова често, колкото ми позволите. През септември заминавам. Междувременно това лято ще отида в Нюпорт, за да направя някоя и друга поразия там. Ще остана за малко в Чикаго и трябва да дойда при вас през последната седмица на август. Ще дойда и ще остана. — Каза го с увереността на член от семейство Фулъртън и Бред се засмя.

След тези думи и тримата нахлуха в кухнята, поздравиха готвачката, откраднаха малко сладки, опитаха от аспержите,

помирисаха мистериозния бульон, за който Бред се закле, че мирише на пуйка, и след малко излязоха и намериха убежище в стария кабинет на Бред. Сега бе на Теди и те се отдадоха на спомени, докато ядяха сандвичи с кресон върху фин бял хляб и пиеха лимонада. Това беше приятен начин да се прекара следобедът в очакване останалите от семейството да се завърнат и малко след обяда Серена заспа на дивана. Бред и Теди усетиха облекчение, когато тя се унесе в спокоен сън, защото и двамата знаеха какви емоции щяха да им донесат следващите часове.

Бред вече чувстваше, че се е завърнал на домашна територия и че съвсем нямаше да му бъде леко. Преди да стъпи в тази къща, можеше само да предполага какво ще се случи и какво ще бъде поведението на майка му. Бе се опитал да играе със себе си игра, която тук вече ставаше немислима. Силата на майка му се усещаше така осезателно в този дом, че беше невъзможно да се заблуждава повече по отношение на нея. В никакъв случай нямаше да е лесно. Това, което Маргарет Фулъртън искаше от Бред, бе да доведе вкъщи момиче като хилядите дебютантки, които бе срещал години наред, момиче повече или по-малко като Пати Атертън, а не принцеса от Рим. Това въобще нямаше никакво значение за нея. Тя искаше за снаха дъщерята на свои приятели от „Кольни Клъб“, която посещава местата, където и те ходят, която познава хората, които и те познават, и която прави това, което правят и те. А у Серена имаше нещо, което Бред бе сигурен, че безспорно не ще допадне на майка му. Серена бе съвсем различна. И точно това той обичаше у нея, това бе очаровало и Теди само за няколко часа. Тя в никакъв случай не беше обикновено момиче. Беше изключителна във всяко отношение. Ефектна, красива, дяволски умна, но не пасваше в матрицата на нийоркските „Сторк Клъб“, „Двайсет и едно“, „Кольни Клъб“. И гледайки своята кротко заспала съпруга, аристократка и в съня си, той бе по-сигурен от всякога, усещаше го с цялото си същество, че предстоят неприятности.

20.

Маргарет Фулъртън се прибра точно в три и петнайсет и изглеждаше точно така, както и сутринта, когато излезе от къщи. Безупречна и елегантна, в перленосив копринен костюм от „Шанел“, с копринена блуза в цвят пепел от рози и с подплата на жакета в подходящ тон. Носеше изящни сиви кожени обувки и сиви чорапи, малка чанта от крокодилска кожа, а пригладената бяла коса беше така изрядна, колкото и в осем часа сутринта. Както винаги, тя влезе, поздрави прислугата, остави чантата и ръкавиците си върху голям сребърен поднос във входното антре, прегледа пощата, внимателно разпределена от една прислужница, а после се отправи към библиотеката.

Там обикновено Маргарет или позвъняваше за чаша чай, или се обаждаше по телефона на хората, които я бяха търсили, по грижливо направения списък, оставен от икономата на бюрото ѝ. Но днес тя знаеше, че Бред се връща. Не беше съвсем сигурна дали вече е пристигнал и сега съжаляваше, че не може да го посрещне; погледна нетърпеливо часовника си и позвъни на икономата. След минутка той се появи на вратата в очакване.

— Да, госпожо?

— Синът ми пристигна ли, Майк?

— Да, госпожо. Тук са двама от синовете ви. Господин Теодор и господин Брадфорд. — Майк работеше в този дом вече трийсет години.

— Къде са те?

— Горе. В кабинета на господин Теодор. Да ги повикам ли?

— Не — Маргарет се изправи безшумно. — Аз ще отида при тях. Сами ли са? — Тя се взря в него с надежда. Сякаш беше възможно вече да са се освободили от Серена. Ала икономът леко поклати глава.

— Не, госпожо. С тях е госпожа Фулъртън. Госпожа Брадфорд Фулъртън — поясни той.

Очите на Маргарет Фулъртън проблеснаха гневно, но тя само кимна.

— Да. Благодаря ти, Майк. Аз ще се кача след малко. — Трябваше ѝ минутка да помисли какво да каже и как да го каже. Трябваше да го стори внимателно, иначе щеше да загуби Бред завинаги.

Същевременно съзнаваше, че е най-добре Теди да бъде държан в неведение. Вече бе допуснала грешката да му довери какво възнамерява да прави. Беше глупаво от нейна страна и тя знаеше това. Най-малкият ѝ син имаше меко сърце и замечтани очи и житейската му философия бе сякаш почерпена от сантиментален роман, никак не подходеше на реалната действителност, пълна с опортюнисти и глупаци и малки италиански уличници, чиято цел е богатството на сина ѝ.

Маргарет Хастингс Фулъртън остана сираче на двайсет и две, когато родителите ѝ загинаха при железопътна катастрофа в чужбина. Оставиха ѝ огромно наследство. Адвокатите на баща ѝ разумно я посъветваха да се омъжи и след една година тя се венча с Чарлс Фулъртън и сля богатството си с неговото. Нейното идваше от заводите за стомана в страната и с годините бе набъбвало, умножавано с печеливши земи и десетки банки. Чарлс Фулъртън пък произхождаше от семейство, чиито пари извираха от по-префинени източници. Предците му бяха направили състояние от чай през миналия век и към него бяха прибавили невероятни печалби от кафе; фамилията притежаваше огромни холдинги в Бразилия и Аржентина, Англия и Франция, в Цейлон и Далечния изток. Това бе състояние, което бе слисало дори нея, а Маргарет Хастингс Фулъртън не се слисваше лесно. Тя винаги се ориентираше чудесно във финансовия свят, а политиката и международните отношения я омагьосваха и ако родителите ѝ бяха живи, баща ѝ сигурно щеше да се постарее да я омъжи за дипломат или държавник, вероятно дори и за президента на Щатите. Но се случи така, че вместо това срещна Чарлс Фулъртън, единствения син на Бранфорд Джарвис Фулъртън II. Чарлс имаше три сестри и съпрузите и на трите бяха започнали работа при баща му. Те непрекъснато пътуваха по света, ръководеха добре компаниите и възрастният човек бе доволен във всяко отношение, освен в едно. Те не бяха негови синове, а Чарлс беше, но не проявяваше никакъв интерес да наследи трона на баща си и да оглави империята. Той се стремеше към спокоен живот, искаше да упражнява право, да пътува колкото е

възможно по-малко и да жъне плодовете на онова, което бяха създали баща му и дядо му. Маргарет беше тази, която намираше капиталовложенията на Фулъртънови изключително перспективни и държеше съпругът ѝ да се присъедини към останалите и евентуално да поеме ръководството на фирмата. Но само няколко месеца след сватбата тя разбра, че въобще не може да се надява на това. Бе се омъжила за един от най-богатите мъже в страната, а него въобще не го беше грижа как е било натрупано това състояние. Плановите ѝ по отношение на Чарлс, а така също и тези на баща му нямаше никакъв шанс да се осъществят и накрая той постигна своето. Създаде юридическа фирма заедно с няколко свои колеги и се отдаде на правото. Не притежаваше индивидуалността и амбициите на предшествениците си. Нито стоманения инстинкт на жена си, която в действителност приличаше повече на баща му. Тя и старецът се разбираха превъзходно, докато беше жив, и единствено Маргарет страдаше истински, когато империята започна да се разпродава парче по парче. Нямаше ги вече огромните холдинги в екзотичните страни, нямаше ги и мечтите, че един ден Чарлс ще промени решението си и ще остави правото, нямаше я надеждата, че ще бъде управляващата сила зад трона.

Тогава тя насочи амбициите си от международната търговия към политиката. И тук за известно време имаше успех. Бе успяла да внуши на Чарлс, че онова, което му е най-нужно на този свят, е място в Сената. То щеше да помогне на кариерата му, щеше да повиши престижа на адвокатската му фирма, щеше да възхити жена му и приятелите му и тя го убеди, че това е всичко, което той желае. А в действителност на него му се стори противно и отегчително, не му харесваше да стои във Вашингтон и когато мандатът му изтече, отказа да се кандидатира отново. Върна се с облекчение към обичайните си занимания в Ню Йорк и остави Маргарет без никакви илюзии, само с шепя мечти. Беше си издълбал местенце за себе си, което му допаднаше, спокоен стол зад едно бюро в Ню Йорк и не желаше нищо повече. Но за нея това беше недостатъчно и свършено неподходящо за него.

Единственото, което остана на Маргарет Фулъртън, бе да отправи надеждите си към своите синове.

Бред определено бе най-предприемчивият от тримата, ала също като баща си не беше лесен за обработване и си правеше точно това,

което на него му се искаше. Нито една от службите, които бе заемал досега, не бяха нещо, което Маргарет би нарекла значимо, отказа да използва връзките, които имаше, и въпреки че проявяваше известен интерес към политиката, тя бе започнала да се съмнява, че притежава достатъчно амбиции в тази насока, които да го накарат да промени живота си. Това, към което той се стремеше, също като баща си, и което често озадачаваше Маргарет, беше „приятен живот“, живот, който би имал смисъл за него.

Тя бе забелязала, че нито властта го привлича, нито мащабната международна търговия, нито империята на предците му. Грег, от друга страна, бе далеч по-податлив на обработка. Въпреки че не бе умен колкото Бред, Маргарет възлагаше много повече надежди на него и сега, чрез брака си с конгресменска дъщеря, той щеше да попадне в подходяща среда, за да поеме към политическото поприще в случай че го тласнат напред. А Маргарет знаеше, че ще може да разчита на Пати да тласка мъжа си напред.

Теди бе съвсем различно нещо, Маргарет разбра това почти в деня, в който той се роди. Теодор Харпър Фулъртън се движеше със собствена стъпка, със своя скорост и неизменно в посоката, в която той желаше. Теди притежаваше вътрешната енергия на майка си, но тя течеше не в същите вени. И сега се готвеше да направи кариера в областта на медицината с онзи устрем и решителност, които тя би вложила, ако бе градила собствена кариера. Човек не можеше да не уважава Теди, ала Маргарет бе заобиколила и него. Той не беше човек, на когото можеше да се влияе, макар и малко, щом се запъне, и тъкмо в неговите рога непрекъснато удряше своите. Почти по всички въпроси бяха на различно мнение, като се започне от политиката и се стигне до времето. Особено във връзка с неотдавнашната история с малката проститутка на Бред. Маргарет обяви на цялото семейство какво всъщност мисли за тази глупост и изложи подробно на съпруга си какво смята за необходимо да се направи. Жалкото бе, че не можеше да се направи нищо, преди Бред да я доведе в Ню Йорк, но тъй като приближаваше сватбата на Грег, тя нямаше време да отиде до Париж. Трябваше да се погрижи за това, когато пристигнат в Ню Йорк. И Маргарет бе уверена, че няма да има никакви проблеми. Очевидно е, че момичето преследва парите на сина ѝ според обясненията на Пати, но още не е прекалено късно да бъде купена. Ще ѝ заплатят пътя до

Европа, ще ѝ дадат една добра сума, за да се освободят от нея, и процедурата по анулирането на брака ще започне веднага. Ако е умна и има желание да сътрудничи, дори няма да се наложи Бред да знае за тяхната уговорка. Чисто и просто ще му каже, че си е променила отношението и че се завръща у дома.

Изкачвайки се към кабинета на Теди, Маргарет си мислеше за документите в бюрото ѝ долу. Щеше да се уреди съвсем лесно. Изпитваше истинско облекчение, предусещайки, че тази история е вече към края си. Огромното ѝ желание да се отърве от Серена бе замъглило напоследък едва ли не всичко останало. Почти не мислеше за сватбата, дори не бе в състояние да се развълнува истински, че Бред се завръща у дома. Серена бе донякъде и причината да не отиде да го посрещне на кораба. Маргарет просто искаше да се откачат от нея, а после щеше да се радва на сина си. Вече планираше пътуване до Сан Франциско през есента. Смяташе да ходи в Станфорд, за да посети Теди, и можеше в същото време да се отбие да види и Бред на новия му пост в гарнизона. Освен това там имаше и стари приятели и знаеше, че ще прекара приятно. Мисълта за предстоящото пътуване я сгръбваше и тя застана за миг пред вратата, сякаш мобилизираще силите си, а после с лека усмивка почука.

— Да?

Гласът бе на Теди и вътре се чуваше смях. Различи женски глас и дълбокия глас на Бред, след което каза:

— Аз съм, скъпи. Мога ли да вляза?

— Разбира се. — С тези думи Теди отвори вратата и поглеждайки майка си, в очите му още напираше смях. Но усмивката му начаса угасна, когато се взря в изражението ѝ. Усети как между тях премина напрежение и почувства мигновено желание да защити Серена. — Влез, мамо. Бред и Серена са тук. — Той нарочно спомена и нея. — Чакахме те да дойдеш.

Маргарет кимна, влезе бързо в стаята и след миг стоеше пред най-големия от синовете си. Спря на известно разстояние, но в очите ѝ прозираше вълнението.

— Здравей, Бред.

Без никакъв признак на напрежение той пристъпи към нея и топло я прегърна.

— Здравей, мамо. — Тя се притисна собственически към него, после се отдръпна да го погледне, а очите ѝ се замъглиха от сълзи.

— Боже мой, хубаво е, че си дойде жив и здрав.

— Да, ето ме, цял-целеничък. Най-накрая у дома след войната. — Бред ѝ се усмихна весело, а подир това отстъпи и с изпълнен с любов жест кимна към високата стройна руса жена, застанала зад него, в костюм с цвят на слонова кост и с огромни блестящи очи.

— Бих искал да ти представя жена си, мамо. Серена, това е майка ми. — Той направи лек скован поклон и за миг в уютната стая всичко замря. Настъпи пълна, абсолютна тишина, сякаш бяха затаили дъх за срещата на двете жени, и Серена разчупи леда. Тя се приближи и грациозно протегна ръка с притеснена, но приятелска усмивка.

— Приятно ми е, госпожо Фулъртън. — Застанала пред нея, Серена изглеждаше като изваяна и възрастната жена сякаш леко присви очи, измервайки я от глава до пети. — Много съм щастлива да се запозная с вас.

Маргарет Фулъртън подаде ръка с леден поглед.

— Здравейте. Надявам се, че пътуването е било приятно. — Все едно че това не бе снаха ѝ, която виждаше за първи път. Тази жена ѝ бе абсолютно непозната и Маргарет възнамеряваше да направи така, че нищо да не се промени. — Съжалявам, че не можах да те посрещна на кораба, Бред — обърна се с усмивка към сина си. — Затънала съм до гуша в работа и реших да предоставя тази чест на Теди. Но довечера ще вечеряме заедно. И утре. — Тя напълно игнорира Серена в плановете им. — И, разбира се, в събота на сватбата. Утре има да се довършват още половин дузина неща. Сутринта ще трябва да се отбиеш при шивача на баща си. Той използва старите ти мерки за редингот и раирани панталони, но нека все пак ти ги изпробва набързо, докато още може да се промени нещо, преди да е станало твърде късно.

— Добре. — Около очите на Бред се появиха бръчици. Въобще не го беше грижа за редингота и раираните панталони. Искаше му се майка му да даде някакъв признак, че приема жена му. — Какво ще кажеш тримата да обядваме някъде на спокойствие утре?

— Скъпи, не мога. Представяш си каква лудница е преди сватбата. — Очите ѝ не издаваха нищо, но Бред усети как цялото му тяло се изопна от напрежение.

— Всичко това не трябва ли да бъде задължение на Атертънови? Смятах, че проблемите са за майката на булката.

— Имам да уреждам тържествената вечеря преди сватбата.

— Добре, след това ще прекараме малко повече време заедно.

Не молеше, а заявяваше и слушайки брат си, Теди усети вътрешна болка. Виждаше как майка му хитрува. Точно както бе успяла да не отиде на кораба, сега по същия начин ги избягваше. „Какво, по дяволите, върши? — чудеше се той. — Опитва се да пренебрегне Серена или има някаква причина да се държи така?“ Гнетеше го чувството, че ще се случи нещо, за което всички ще съжالياват.

— Ще направя всичко възможно, скъпи. — Гласът на майка му бе необещаващ. — Видяхте ли се с баща ти?

— Още не. — Мина му през ум, че освен Теди никой друг не бе дошъл да го посрещне и да се запознае със Серена. Вече започваше да съжالياва защо бе отделил време да се върне у дома на път за Сан Франциско. Можеха да отидат в Рим и там да се сбогуват или да поскитат из Европа за две седмици, преди да се приберат, а в Ню Йорк просто да сменят полетите. Но Бред реши, че все пак трябва да им даде още малко шанс. Всички преживяваха трескави мигове и не биваше да очаква да си оставят работата само заради него. Но не за себе си се притесняваше той, а за Серена. Погледна я и забеляза, че в очите ѝ се бе появила загриженост.

— Ще бъдеш с нас на вечерята, нали, Бред? — Майка му го гледаше втренчено, сякаш поканата бе единствено за него.

— Да. — Той я стрелна многозначително. — И двамата ще дойдем. В коя стая би искала да се настаним впрочем?

За миг майка му показа, че е ядосана. Той я принуждаваше да се занимава със Серена, а тя най-малко това желаше да прави точно сега. Но разбра, че поне за момента не можеше да го избегне.

— Мисля, че в синята стая ще бъде добре. Колко време ще останеш, скъпи? — Маргарет гледаше само сина си, момичето сякаш не съществуваше.

— Две седмици, докато тръгнем за Сан Франциско.

— Чудесно. — Погледна изпитателно към Серена, а после пак към Бред. — Трябва да се погрижа за някои неща, скъпи. Ще се видим след малко. — И неочаквано отново се извърна към Серена и учтиво ѝ

каза: — Мисля, че не би било зле да си побъбрим насаме. Ако можете да дойдете в будоара ми за половин час преди вечеря, там никой няма да ни безпокои.

Серена мълчаливо кимна, а Бред повдигна леко вежди изненадан. „Може би старата все пак прави някакво усилие, помисли си той, дали пък не съм несправедлив към нея?“

— Аз ще ѝ покажа, мамо. — За миг Бред грейна от задоволство, ала в очите на Теди имаше ужас, незабелязан от никого.

След няколко минути майка им излезе, но Теди изглеждаше особено обезпокоен. Бред го избудалка по този повод, а Серена седна с дълбока въздишка, като погледна и двамата.

— Защо смятате, че иска да говори с мен насаме? — Тонът ѝ издаваше притеснение, а съпругът ѝ се усмихна.

— Просто желае да те опознае. Не ѝ давай възможност да те заплашва, любима. Нямаме какво да крием.

— Да ѝ кажа ли за бебето?

— Защо не? — Бред с гордост я погали и те си размениха по една усмивка, но Теди бързо се намеси.

— Не, недей. — И двамата го погледнаха учудени, а той се изчерви.

— Защо не, за бога? — Би Джей изглеждаше почти ядосан. Беше вкъщи само от няколко часа и семейството му вече го дразнеше. Като че ли бе позабравил какви странни хора бяха и сега си спомни за интригите и заговорите, за напрежението и обидите. Майка им държеше всички на нокти и той страшно се нервирал, че отново става част от всичко това. — Защо да не ѝ го каже?

— Защо не ѝ го кажете заедно?

— Каква е разликата?

— Не знам. Но може да реагира така, че да разстрои Серена.

Бред се позамисли и после кимна.

— Добре, както и да е. — Той погледна многозначително жена си. — Не разрешавай на старата да те разиграва, любима. Просто бъди такава, каквато си, и тя няма да устои.

Наведе се да я прегърне и усети, че трепери.

— Не се боиш от нея, нали?

Серена помисли за миг, а после отговори:

— Мисля, че се боя. Тя е много впечатляваща, много силна жена. — А и беше много по-красива, отколкото Серена очакваше, и много по-трудна като характер. Досега не бе срещала хора като нея. Баба ѝ беше силна жена, но не властна и деспотична. Тя притежаваше тиха сила и решителност. Маргарет Фулъртън излъчваше нещо различно. Човек веднага разбираше, че използва силата си, за да получи онова, което иска, и вероятно по грозни начини понякога. Имаше нещо скрито у Маргарет Фулъртън, което бе студено като лед и твърдо като нокти.

— Няма от какво да се боиш, Серена — нежно продума Бред и ѝ помогна да стане от дивана, за да я заведе в синята стая, където майка му каза, че ще отседнат, а Теди ги последва нагоре по стълбите, молейки се брат му да излезе прав.

21.

Оказа се, че когато дойде време за срещата на Серена с майка му, Бред беше още във ваната. И икономът я поведе по един коридор, стените на който бяха украсени с малки изящни платна — три картини на Коро, един Сезан, един Писаро, две скици на Реноар, един Касат. Във фини рамки, картините бяха закачени като в галерия, с отлично осветление, върху чудесна драперия от кадифе. Килимът беше дебел, в същия блед цвят мока, и силно контрастираше с мраморните подове, с които бе привикнала в Рим, Венеция и Париж. Мекотата на килимите в апартамента на семейство Фулъртън ѝ създаваше усещането, сякаш стъпва върху облаци. Мебелите бяха красиви и изискани, повечето в стил „Кралица Ана“, малко „Чипъндейл“, малко „Хепълуайт“ и няколко скромни неща „Луи XV“, навсякъде имаше много дърво и приглушени цветове. Нямаше го златото и мрамора на по-разкошните изделия в стил „Луи XIV“, нито на повлияния от естетиката на древна Гърция стил „Луи XVI“. Апартаментът на Фулъртънови бе обзаведен с отличен вкус, с най-доброто от всичко, което демонстрираше изобилие на богатство, но не беше парадиращ. Дори и цветовете, които Маргарет бе избрала за дома си, бяха меко бежови, топли кафяви разцветки, нюанси на слонова кост, а тук и там се срещаше тъмнозелено и спокойно синьо. Нямаше го цвета на праскова или рубин или ярки зелени тонове. Изглеждаше съвсем различно от ренесансовото великолепие на дворците, които Серена познаваше и които, трябваше да признае, ѝ харесваха повече. И все пак тук имаше известна топлина и всичко беше елегантно и сдържано като самата Маргарет Фулъртън.

Когато стигнаха пред вратата на будоара ѝ, икономът отстъпи настрана, за да може Серена да почука, после се поклони бързо и изчезна, докато младата жена плахо прекрачи прага. В малкото помещение свекърва ѝ седеше с чаша в ръка до изящна елипсовидна масичка, на която имаше поднос от времето на Джордж III с шише от богато гравирани кристал и друг сребърен поднос с чаша, който очакваше пристигането на Серена. Над малкия диван в слонова кост

висеше портрет на мъж с огромни мустаци и пенсне, с тъмни дрехи от началото на века, а очите му сякаш заплашваха да изскочат, натежали от хиляди въпроси.

— Дядото на съпруга ми — обясни тя, когато Серена усети очите му върху себе си и погледна картината. — Той е отговорен за почти всичко, което притежава съпругът ви. — Изрече го многозначително, сякаш Серена щеше да я разбере, а на младата италианка, която стоеше пред нея, тези думи ѝ прозвучаха много странно. — Седнете, моля. — Серена направи това, което ѝ казаха, и седна сковано на края на малкия стол в стил „Кралица Ана“. Бе облечена в черно кадифе, тоалета, който си бе избрала за вечерята. Роклята беше тясна, по тялото, с широки презрамки и дълбоко изрязано деколте, а отгоре бе сложила късо бяло сако от сатенирана коприна. Този комплект Бред ѝ бе купил точно преди да напуснат Париж и Серена знаеше, че след месец няма да може да го носи. Скоро наедряващата ѝ талия щеше да откаже да бъде ограничавана от тясната кройка на роклята. Но за тази вечер беше чудесна — бе добавила перлени обици и перлената си огърлица. Изглеждаше някак по-женствена и очарователна, докато Маргарет Фулъртън отново я оглеждаше. Дори и тя трябваше да признае, че момичето е много красиво, но не това беше проблемът. А това, че ако не се върне в Европа, ще разбие живота на Бред. — Искате ли да пийнете? — Серена бързо поклати глава. Напоследък бебето не ѝ разрешаваше дори да помирише вино.

Докато Маргарет си наливаше, Серена я изучаваше. Беше изключително забележителна жена, с копринена рокля в разкошен сапфирен цвят, с пищно колие от сапфири и диаманти, което съпругът ѝ бе купил от „Картие“ в Париж след Първата световна война. Очите на Серена се задържаха известно време на колието, а после погледът ѝ се премести върху сапфирените обици и браслета. Предполагайки, че е разбрала за какво ѝ намеква, Маргарет Фулъртън кимна и реши, че е време да започне да действа.

— Серена, ще бъда откровена с теб. Мисля, че няма причина да го усукваме. Разбрах от... приятели — Маргарет Фулъртън се поколеба само за миг — че сте се срещнали с Бред, когато си била на работа в Рим. Вярно ли е?

— Да, аз... аз започнах да работя, когато се завърнах в Рим.

— За теб трябва да е било щастливо обстоятелство.

— Да, тогава да. Никой от близките ми не бе останал, освен — тя се помъчи да намери начин да обясни коя бе Марчела — освен една стара приятелка.

— Разбирам. Тогава работата в двореца трябва да е била изпратена от бога. — Усмихна се, но очите ѝ бяха заплашително студени.

— Беше, както и синът ви.

Маргарет Фулъртън почти видимо трепна, а младата жена седеше изправена на стола с красиво бледо лице в рамката на яката на бялото копринено сако, с искрящи очи и коса, сресана до блясък. Трудно бе да се намери недостатък у Серена, но Маргарет нямаше да се остави да бъде заблудена от външния ѝ вид. Тя вече знаеше какво да мисли за това момиче. И продължи решително.

— Точно така си представях и аз, Серена. Че си се нуждаела от помощта на Бред и той се е почувствал длъжен да те спаси и може би да те изведе от Италия. Всичко това, което е направил, предизвиква възхищение и дори е романтично. Но мисля, че сте отишли твърде далече, като сте се оженили, не ти ли се струва?

За миг Серена не знаеше какво да каже, а и това, което ѝ идваше наум, не можеше да го каже, защото Маргарет не ѝ даваше възможност.

— Е, всички ние знаем, че мъжете понякога се вълечат в необичайни ситуации по време на война, но — очите ѝ проблеснаха, като остави чашата си — беше лудост от негова страна да те доведе вкъщи.

— Разбирам. — Серена се сви на стола си. — Мислех си, че... когато се срещнахме...

— Какво си мислела? Че ще ме заблудите? Едва ли. Ти си много красиво момиче, Серена. И двете го знаем. Но всичките глупости за това, че си принцеса... Ти си била чистачка, която е работела за американската армия, и си попаднала на нещо добро. Лошото е само, че не си била достатъчно умна да разбереш кога да спреш. — За миг Серена изглеждаше, сякаш някой ѝ бе ударил плесница. Още повече се сви на стола и в очите ѝ се появиха сълзи, а Маргарет Фулъртън стана и отиде до бюрото си. След миг се върна с малка папка, седна отново на дивана и безцеремонно изгледа Серена. — Ще бъда откровена с теб. Ако това, към което си се стремела, е било да напуснеш Италия, постигнала си го. Ако държиш да останеш в Щатите, ще се постарая

да го уредя. Можеш да се установиш, където пожелаеш в тази страна, само, разбира се не там, където живее Бред, което означава не тук и не в Сан Франциско. Ако искаш да се върнеш в Европа, незабавно ще се погрижа. И в двата случая веднага след като подпишеш тези документи, ще бъде открита процедура от страна на адвокатската фирма на баща му за анулиране на брака, а ти ще бъдеш богато възнаградена заради неприятностите, които си изтърпяла.

Маргарет Фулъртън я погледна в очите, без да се притеснява от това, което току-що бе казала. А Серена сякаш се повдигна на стола си и изумрудените ѝ очи изведнъж пламнаха.

— Ще бъда възнаградена?

— Да. — Маргарет изглеждаше доволна. Явно бе намерила правилния път. — Доста добре. Бащата на Бред и аз отново го обсъждахме миналата вечер. Разбира се, ти трябва да знаеш, че след като веднъж подпишеш тези документи, няма да имаш никакво право да завеждаш дело за издръжка. Вземаш това, което ти предлагаме, и въпросът е приключен.

— Разбира се. — Очите на Серена проблеснаха, но сега и нейният глас прозвуча безцеремонно. — И на каква цена откупувате сина си?

За миг Маргарет Фулъртън се ядоса.

— Не мисля, че ми харесва подбора на изразите ти.

— Та не правите ли точно това, госпожо Фулъртън? Откупувате го от италианската курва. Нали така виждате нещата?

— Как аз виждам нещата, няма никакво значение. Това, което ти направи, попадайки на сина ми по време на престоя му отвъд океана, ще се отрази на цялото му бъдеще и на кариерата му. А той има нужда от съпруга американка, жена от неговата класа, от неговия свят, която ще може да му помага.

— А аз няма да мога?

Маргарет Фулъртън се засмя и разпери ръце, посочвайки обстановката в малката елегантна стая.

— Огледай се. Това твоят свят ли е? Светът, от който ти идваш? Или е онова, което си искала? Какво точно планираше да му дадеш, освен красивото си лице и тялото си? Разполагаш ли с нещо друго, което да му предложиш? Пост, връзки, средства, приятели? Не разбираш ли, че той може да има бляскави изяви в политиката? Но не и

докато е женен за италианска чистачка, скъпа. Как можеш да останеш с него, знаейки какво си направила с кариерата... с живота му?

Сълзите отново бликнаха в очите на Серена и гласът ѝ бе дрезгав, когато отвърна:

— Не. Нямам какво да му дам, госпожо Фулъртън. Освен сърцето си. — Но не отговори на нито един от другите въпроси. Не беше нейна работа, за да ѝ обяснява откъде идва. Всъщност тя произлиза от далеч по-внушителен свят от този, ала има ли смисъл сега да се впуска в подробности? Всичко е отминало. Вече не съществува.

— Точно така — продължи Маргарет. — Нямах нищо и, да бъдем откровени, ти си нищо. Но подразбирам, че искаш нещо. И аз притежавам това, което ти искаш.

„Така ли, кучко такава — вътрешно побесня Серена... — Имаш ли любов... и търпение, и разбиране, и доброта, и живот, който да му дариш? Защото това са нещата, които аз искам да му даря.“ Но не каза нищо.

Без дума повече, Маргарет Фулъртън отвори папката и подаде на Серена чек за... двайсет и пет хиляди долара.

— Я виж това.

Серена го взе от любопитство и погледна цифрите, без да може да повярва на очите си.

— Ще ми дадете това, за да го оставя?

— Да, и го давам. Всъщност можем да приключим за няколко минути, ако просто подпишеш тук.

Маргарет побутна някакъв документ от една страница машинописен текст към Серена, която се втренчи стълписана. В него пишеше, че тя е съгласна да се разведе с Брадфорд Джарвис Фулъртън III колкото е възможно по-скоро, след което или ще напусне страната, или ще живее в друг град и никога, при никакви обстоятелства няма да коментира развода си в пресата. Ще изчезне незабавно от живота на Бред, в замяна на което ще ѝ бъде заплатена сумата от двайсет и пет хиляди долара. Освен това, казваше се в документа, тя се заклева, че в момента не е бременна и че в бъдеще не ще предявява искове за бащинство към Бред за дете, което може да се роди впоследствие. Когато прочете това, на лицето ѝ се появи усмивка. Добре го бяха обмислили тези мръсници, но неочаквано всичко ѝ се стори смешно.

— Очевидно намираш нещо забавно тук?

— Да, госпожо Фулъртън. — В очите на Серена все още тлееше зелен огън, ала сега вече тя се почувства господарка на положението.

— Може ли да попитам какво те развесели? Този документ бе изготвен много прецизно. — Бе разгневена от реакцията ѝ, но не се издаде.

— Госпожо Фулъртън... — Серена ѝ се усмихна сладко и се изправи. — Бред и аз ще имаме бебе.

— Вие какво?

— Бременна съм.

— И кога стана това?

— Преди два месеца — гордо я погледна Серена. — Бебето ще се роди през декември.

— Това явно придава нови измерения на плановете ти, нали? — Възрастната жена трепереше от гняв.

— Вижте какво — Серена се извърна, хванала вече дръжката на вратата — може и да ви е трудно да повярвате, но аз нямам никакви планове по отношение на Бред и никога не съм имала, от самото начало. Знам мнението ви за мен, че съм малка, съсипана от бедност проститутка от Рим, ала само донякъде имате право. Аз нямам пари. Това е всичко. Но моето семейство бе точно толкова бляскаво, колкото и вашето. — Очите ѝ се плъзнаха към портрета на стената. — Моят дядо не се различаваше от този човек. Къщата ни — тя се усмихна на по-възрастната жена — бе далеч по-внушителна от тази. Всъщност и трите ни къщи. Но важното в случая, госпожо Фулъртън, е, че аз не искам нищо от вашия син. Освен любовта му и неговото дете. Останалото не го искам, нито неговите пари, нито вашите пари, нито парите на баща му, нито този чек от двайсет и пет хиляди долара. Никога нищо няма да взема от вас, освен — Серена го произнесе много бавно — любовта на съпруга си.

И с тези думи тя излезе от стаята и тихо затвори вратата, а Маргарет Фулъртън гледаше с дива ярост и миг по-късно, ако някой бе минал покрай будоара ѝ, щеше да чуе шум от строшено стъкло. Бе запратила чашата си с шери в камината. Но що се отнасяше до нея, битката не бе приключила. Преди Бред да напусне Ню Йорк и да отпътува за Сан Франциско, тя щеше да се погрижи Серена да си е

заминала, със или без бебе. Маргарет Фулъртън разполагаше с две седмици, през които да направи това. И знаеше, че ще го направи.

22.

Семейната вечеря този път бе събитие с интригуваща атмосфера. Маргарет бе седнала начело на масата в сапфиреносиня коприна, красива и очарователна. По нищо не личеше, че малко преди това е имала неприятности, и фактът, че избягваше какъвто и да е било разговор със Серена, остана незабелязан. На срещуположния край се бе разположил Чарлс Фулъртън, доволен, че и тримата му синове са си у дома, за пръв път от войната насам, и той вдигна по един хубав тост за всеки от тях, а също и за двете млади жени, които бяха „нова добавка“ към семейството, както се изрази бащата. Грег беше необичайно въодушевен по време на вечерята. След първото ястие Бред разбра, че брат му е пиян, и се обърна към Тед с питащ поглед, чудейки се защо. — Дали това е вълнение от предстоящата сватба? Нерви? Или се чувства неудобно пред Бред, загдето ще се жени за Пати? Самата Пати бърбеше безспирно и играеше своята „очарователна“ роля, като флиртуваше с големите си сини очи и сполучваше да грабне всички мъже от семейството всеки път, когато разказваше някаква история. Беше отвратително почтителна към майката на годеника си и успя напълно да игнорира Серена. Единствено Теди обграждаше Серена с внимание. Бред го бяха сложили прекалено далеч от нея, за да може да ѝ помага. Тя бе между Теди и Чарлс; а баща му не разговаряше много-много по време на ядене, така че на Теди остана грижата да я накара да се чувства добре дошла, и той го правеше с удоволствие. Навеждаше се към нея и ѝ говореше тихо, разсмая я веднъж или два пъти, ала забеляза, че е много по-затворена в себе си, отколкото бе следобедът, докато седяха в кабинета му. Искаше му се да я попита как е минал интимният разговор с майка му, но се боеше, че някой може да го чуе.

— Добре ли си? — прошепна по средата на вечерята. Серена се бе загледала в чашата с вино и не отговори.

— Прощавай — извини се тя за своята разсеяност, след което обясни, че е изтощена от емоциите след пристигането им, ала не успя да го убеди.

— Бред, мисля, че нещо не е наред — сподели Теди загрижено след вечерята, когато се оттегляха в библиотеката, вървейки след останалите членове на семейството.

— И аз бих казал същото. Грег не е на себе си, Пати се е увлякла в ролята си на Скарлет О'Хара, ти изглеждаш, сякаш току-що си бил на погребение, а майка ми е толкова заета да дирижира шоуто, че баща ми не може да вметне дори и една думичка. — Бред не криеше разочарованието си от първата вечер, прекарана у дома.

— Да не би да си запазил други спомени? — Теди се опита да изглежда развеселен. — Или си се надявал, че нещата са се променили в твоє отсъствие?

— Може би и двете по малко.

— Хич и не храни такива илюзии. С годините ще става още по-лошо. — При тези думи той погледна към Грег и Пати. — Тя каза ли нещо изобщо?

— Само благодари, когато ги поздравих с Грег. — А после сви вежди. — Нито веднъж, по дяволите, не се обърна да проговори на Серена, нито пък мама.

— Не съм очаквал Пати да го направи, но мама... — Теди бе разтревожен, не се стърпя и хвана брат си за ръката. — Бред, Серена ми се стори особена по време на вечерята. Не знам, може просто да не се е чувствала добре от бебето или нещо друго, но бе ужасно неразговорлива.

— Мислиш ли, че е заради майка ми? — Двамата братя се спогледаха.

— По-добре я попитай. Виждахте ли се след разговора ѝ с мама?

— Не, не сме.

Теди поклати замислено глава, а в очите му се долавяше безпокойство.

— Не ми харесва това.

Но Бред се разсмя на умърлушеното изражение на брат си.

— Хайде, хлапе. Ти се тревожиш повече от всички нас, взети заедно. Защо вместо това не пийнеш нещо и не се отпуснеш?

— Като Грег ли? — Теди го погледна многозначително и раздражено.

— От колко време го прави този номер?

— Вече две-три години. — Теди го изрече много тихо и поголемият му брат бе шокиран.

— Будалкаш ли се?

— Не. Съвсем не. Започна да пие, когато отиде в армията. Татко казва, че било от отегчение. А мама, че имал нужда от някакво занимание, което да изисква повече енергия, да го стимулира, нещо като политиката, може би. Пати го уговаря да започне работа при баща ѝ.

Бред изглеждаше огорчен, но после срещна очите на жена си и забрави за какво му говореше брат му.

— Ще се върна след минутка, Тед. Искам да съм сигурен, че Серена е добре. — След миг стоеше до нея и се наведе да прошепне в ухото ѝ: — Как се чувстваш, скъпа?

— Добре. — Усмихна му се, но това не бе обичайната ослепителна усмивка, която до болка го караше да я целуне и почти спираше дъха му. Имаше някакво смирение в поведението ѝ тази вечер и той разбра, че брат му е прав. Нещо не бе наред със Серена. — Просто съм изморена. — Тя знаеше, че не ѝ вярва, ала какво можеше да му каже? Истината? Бе си обещала да не го прави още щом излезе от спалнята на майка му. Искаше да забрави разговора с тази жена и онова, което ѝ бе показала: чека, документа, обидните думи, обвиненията, всичко. За миг, след като напусна будоара, се бе почувствала като уличница от арогантните предположения, които ѝ бяха запратени. Сега се мъчеше да забрави, да остави всичко зад гърба си.

— Искаш ли да се качим горе? — прошепна ѝ Бред, все още с тревожен израз на лицето.

— Щом ти бъдеш готов — отговори Серена шепнешком. Всъщност вечерта бе доста потискаща. Господин Фулъртън бе точно такъв, какъвто Бред го бе описал. Слабохарактерен, безгръбначен. Майка му просто я отвращаваше, Пати я изпълваше с ужас със своето чуруликане и флиртуване цялата вечер, пък и се боеше, че ще направи сцена и ще я нарече със същите имена, както на балкона в Рим. Грег бе шумен и пиян още от началото. Бред седеше твърде далеч от нея и само Теди се опитваше да я разведри. Изведнъж се почувства съвсем отпаднала и за миг, както си седеше на стола в библиотеката и гледаше през прозореца, ѝ се стори, че ще припадне или ще избухне в сълзи.

Много ѝ се бе насъбрало през последните три часа и тя изведнъж го усети.

— Ще те заведа горе. — Бред също забеляза това и Теди, който стоеше достатъчно близо, за да го чуе, му кимна одобрително.

— Изглежда изтощена.

Бред ѝ предложи ръката си, която тя пое с благодарен поглед, той се извини на останалите и миг по-късно бяха на стълбите, а накрая в стаята си и Бред едва бе затворил вратата, когато Серена се отпусна на леглото и избухна в сълзи.

— Бебче... Серена... скъпа... какво се е случило? — Изглеждаше глупаво, докато стоеше така и я гледаше. Трябваше му минутка, за да разбере, че е разстроена, и веднага отиде при нея, нежно я гушна и погали косата ѝ. — Серена... скъпа... кажи ми. Какво има? Обиди ли те някой? — Но тя бе решила да не му казва. Само хълцаше и клатеше глава, твърдейки, че е от бременността и от изтощение. — Ами в такъв случай — погледна я той още по-загрижено, когато накрая притихна и изтри очите си — утре ще си останеш в леглото.

— Не ставай глупав. Ще се оправя, като се наспя през нощта.

— Ще видим. И ако трябва, ще повикам доктор.

— Защо? Аз съм добре. — Перспективата да остане на легло в къщата на свекърва си я разстройваше още повече. Ами ако Маргарет се качи да я измъчва отново или да я притиска с друг документ? Но беше малко вероятно, какво ли би могла да направи сега, след като знае, че очакват бебе? — Не искам да оставам в леглото, Бред.

— Ще говорим за това утре сутринта.

През нощта я държа в прегръдките си, тя проплака няколко пъти насън, а на сутринта той бе сериозно разтревожен.

— Решено, без повече възражения. Искам да лежиш целия ден. Довечера е официалната предсватбена вечеря. Трябва да си отпочинеш и да събереш сили. — От емоционална, не от физическа гледна точка Бред бе прав, но мисълта да не излиза от стаята съвсем не я въодушевяваше. — Ще се върна у дома следобед, веднага щом свърша при шивача, и ще ти правя компания.

— Обещаваш ли? — Приличаше на красиво дете, седнала в леглото им в слънчевата стая.

— Абсолютно.

Той я целуна, преди да тръгне, и тя се сгуши в леглото със затворени очи. Спомените се занизаха един след друг: разходките им в градината в Рим, моменти, преживени заедно в Париж, денят, в който се ожениха, и така се бе унесла в приятните видения, че не чу почукването на вратата някъде към обяд.

— Да? — Помисли си, че е може би Теди, и вече го очакваше с дружелюбна усмивка, но усмивката бързо изчезна, когато видя, че е Маргарет. Беше в абсолютно семпла черна копринена рокля и стоейки на прага, видът ѝ бе зловещ.

— Може ли да вляза?

— Разбира се. — Серена бързо скочи от леглото и си облече розовата копринена роба, която Бред ѝ бе купил в Париж. Маргарет я гледаше как си слага халата, без да пророни нито дума. Изчака, докато младата жена застана пред нея неспокойна и изпълнена с тревожни догадки. Серена знаеше, че свекърва ѝ не бе дошла да я види как се чувства. Усещаше как сърцето ѝ бие лудо в гърдите. Посочи два удобни стола в другия край на стаята.

— Искате ли да седнете?

Маргарет кимна и след малко и двете седнаха. А после погледна въпросително Серена.

— Каза ли на Бред за нашия разговор? — Серена мълчаливо поклати глава. Маргарет сметна това за обнадеждаващо. Очевидно означаваше, че Серена желае да се договори с нея. Ако беше свястно момиче, предположи Маргарет, щеше да бъде шокирана и да сподели с Бред. — Аз току-що прекарах два часа с моя адвокат.

— О... — И почти ненадейно в очите на Серена се появиха сълзи, но това често ѝ се случваше напоследък. Докторът ѝ бе казал, че лесното разплакване не е необичайно за първите месеци на бременността, и нито тя, нито съпругът ѝ би трябвало да се притесняват от това. И до онзи ден Серена изобщо не обръщаше внимание на подобни изблици, нито пък Бред. Ала изведнъж започна да се чувства по съвсем различен начин. Струваше ѝ се, че тази жена бе решила с лека ръка да я унищожи, и беше права.

— Бих искала да прочетеш няколко документа, Серена. Вероятно в крайна сметка бихме могли да постигнем някакво споразумение, независимо от детето. — Говореше за него като за пречка и Серена започна истински да я мрази. Тя мълчаливо поклати глава и протегна

ръка, сякаш физически да възпре Маргарет, щом не можеше с думи да я накара да престане.

— Не желая да ги виждам.

— Мисля, че ще трябва.

— Не. — Сълзите се стичаха по бузите ѝ и Маргарет мълком извади документите от чантата си и ѝ ги подаде.

— Знам, че навярно ти е много трудно, Серена. — Това бе първото човечно нещо, което бе изрекла. — Сигурна съм, че дори има някакви чувства между теб и сина ми. Но ти трябва да мислиш за това, което ще е най-добро за него, ако го обичаш. Повярвай ми. Аз знам кое е то. — Гласът ѝ бе дълбок и властен, докато се опитваше да я уговори, и Серена смаяна четеше онова, което ѝ бе връчила Маргарет. Беше невероятна, почти кошмарна упоритостта на тази жена, която така отчаяно се мъчеше да я отдели от сина си. Беше по-лошо и от най-лошото, което си бе представяла. Тя очакваше сълзи, истерии, обиди, обвинения, но не и тази хладнокръвна серия от документи, договори и парични знаци, които да сложат край на тяхната любов. Този път Маргарет бе дошла с няколко алтернативи. За сто хиляди долара Серена и нероденото ѝ дете трябваше да се откажат от всякакви претенции по отношение на Бред и повече да не го виждат. Освен това бе предвидена и издръжка от двеста долара на месец, докато детето навърши двайсет и една години, което възлизаше според документа на петдесет хиляди и четиристотин долара. Или пък можеше да абортира, за което те щяха да заплатят, и тя щеше да получи веднага сто и петдесет хиляди долара в брой. Разбира се, и в този случай Серена се задължаваше да се раздели с Бред. Маргарет смяташе второто предложение за по-изгодно и ѝ го каза, докато младата жена я гледаше с недоумение.

— Това сериозно ли е? — Тя бе стъписана.

— Разбира се. Ти не го ли приемаш на сериозно? — Серена мълчаливо ѝ върна документите.

— Бях толкова шокирана миналата вечер, за да реагирам, но се надявах да сте разбрали, че никога няма да направя подобно нещо. Никога не ще изоставя Бред просто така, за пари. Ако го сторя, то ще бъде за негово добро, а не срещу никаква „награда“, както искате да го изкарате. И — думите заседнаха на гърлото ѝ — никога... никога няма да махна нашето бебе. — Когато изговаряше тези думи, сълзи потекоха

по бузите ѝ. После погледна Маргарет Фулъртън с откритите си зелени и откровени очи, изпълнени с болка и с нещо много близко до отчаяние, и за момент непоколебимата дама се почувства засрамена. — Кажете ми, защо ме мразите толкова много? Наистина ли смятате, че искам да му причиня зло?

— Ти вече си го направила. Благодарение на теб Бред остава в армията. Той знае, че вечер няма къде другаде да отиде. Освен в армията, при суровите, недодялани мъже и техните войнишки булки и домочадия. Това ли е животът, който би искала да живее, ако го обичаше? — Серена се задави от риданията си, а Маргарет продължи: — Ако не беше ти, Бред щеше да има великолепен живот, чудесна кариера и щеше да се ожени за Пати.

— Но той не я искаше. — Серена изхлипа, без вече да може да се контролира. — И аз ще го направя щастлив.

— Физически може би. — Майка му се прибра в черупката си. — Ала има и други много по-важни неща.

— Да, като любовта и децата, топлия дом и...

Маргарет Фулъртън махна нетърпеливо с ръка. Бързаше да приключи, преди Бред да се е завърнал от града.

— Ти си още дете, Серена. Не разбираш. Сега имаме да свършим една работа, нали? — Тя се опита да прозвучи властно, но Серена се изправи с треперещо тяло и гласът ѝ се задави в сълзи.

— Не, нямаме. Не можете да ми го отнемете. Аз го обичам и той ме обича.

— Така ли? Не мислиш ли, че е просто едно увлечение, Серена? И какво ще правите след година или две, когато му омръзнеш? Ти ще се разведеш с него или той ще те зарече. И тогава? Ще се опиташ да получиш парите, които сега не искаш да вземеш.

— Никога няма да искам пари от него. — Тя трепереше толкова силно, че едва можеше да говори, но възрастната жена бе предвидила и подобна реакция.

— Докажи го. Щом твърдиш, че никога няма да искаш пари от него, Серена, докажи го.

— Как? Като избягам? Като убия бебето си? — Серена плачеше вече истерично.

— Не, като подпишеш това. — Тя извади друг документ от чантата си и го подаде на Серена, която го стисна с треперещи ръце,

без да го чете. Само гледаше втренчено жената, която бе намразила толкова много само за два дни. — Тук пише, че ако Бред те напусне или почине, без да остави завещание, ти се отказваш от всякакво право на пари от него, от имота му, за теб или за децата, които може да имаш. Основното, което се казва тук, е, че ако загубиш него, не ще претендираш и за парите му. Ще подпишеш ли това, Серена? — Серена я прониза с очи, излъчващи нескрита омраза. Тази жена бе обмислила всичко.

Но този път Серена кимна.

— Да, ще го подпиша, защото, ако ме напусне, няма да искам парите му. Искам само него.

— Тогава подпиши го.

Не това бе искала Маргарет Фулъртън. Тя изгаряше да се отърве от момичето, но като не успя, поне да знае, че Бред ще бъде застрахован, и след време ще може да го обработва. Не би могъл да си остане женен за Серена завинаги, въпреки че е толкова красива. Сега е млада, ала след няколко години ще му омръзне. И тогава може би и армията ще му омръзне. В края на краищата няма да е твърде късно, той е само на трийсет и четири. А междувреме ще се погрижи за Грег. Има време да изчака Бред да се откопчи от това момиче. Докато размишляваше трескаво, Серена подписа документа с треперещи ръце и го върна на свекърва си. Миг след това Маргарет си тръгна, но преди да излезе от стаята, се обърна към младата жена с решителност в погледа.

— Този документ притежава законна сила, Серена. Няма да успееш да го игнорираш. В момента, в който овдоееш или се разведеш, не ще имаш право да получиш нито стотинка, било от него, било от нас. Дори и да иска да ти даде нещо, този документ, който аз притежавам, ще го възпре. Вече не можеш да вземеш нищо от него.

— Никога не съм искала.

— Не вярвам. — И с тези думи тя затвори вратата.

Серена залитна към леглото, останала без капка сила, и отново, както и предната нощ, започна да ридае. Цялото ѝ тяло се тресеше и се чувстваше ужасно изтощена.

Когато Бред се завърна от града, той се ужаси от това колко бледа и изтощена изглеждаше Серена. Очите ѝ бяха подути от плач и очевидно ѝ бе много зле.

— Скъпа, какво се е случило? — Ала тя бе твърда в решението си да не му казва. Щеше да бъде същинско предизвикателство, ако му разкриеше какво бе сторила майка му. Това бе нещо между нея и Маргарет Фулъртън. Никога нямаше да отвори дума пред Бред.

— Не знам. Може би е от смяната на водата или на климата. Чувствам се отпаднала.

— Ти си плакала. — Бред бе сериозно разтревожен.

— Просто защото ми беше лошо. — Тя му се усмихна вяло.

Той бавно поклати глава, слисан от омаломощения ѝ вид.

— Мисля, че трябва да повикам лекар.

— Бред, недей.

Накрая той се съгласи, но все още беше обезпокоен, когато половин час по-късно слезе долу да ѝ приготви чаша чай и видя Теди, който си правеше сандвич.

— Искаш ли и ти? — Бред отказа и сложи чайника да кипне. — Какво става?

— Разтревожен съм за Серена. Не изглежда добре от миналата вечер.

Теди се навъси.

— Случило ли се е нещо днес?

— Не знам нищо. Току-що се върнах от обяд и я заварих в ужасно състояние. Изглежда, сякаш е плакала, бледа е и цялата трепери. — Бред глуповато се усмихна на брат си. — Още не си научил достатъчно, за да кажеш какво ѝ е само като я видиш, нали? Искях да повикам лекаря на мама, но Серена не ми разреши. Боя се, че може да пометне.

— Има ли болки?

— Не спомена такава нещо. Смяташ ли, че е плакала заради това? Може би тя знае, че нещо не е наред, и не иска да ми каже. — Изведнъж се паникьоса, а водата в чайника завря. — Ще извикам лекаря.

— Успокой се. — Теди взе чайника от ръцете му и го остави пак на печката. — Защо първо не я попиташ? Разбери дали има болки или кървене.

— О, Боже. — Бред пребледня. — Ако нещо стане с нея или с бебето... — Той не посмя да довърши мисълта си, а Теди сложи ръка на рамото му.

— По всяка вероятност нищо няма да се случи нито на Серена, нито на бебето. Така че престани да се навиваш. Защо не се качиш горе да видиш как е, а аз ще донеса чая след малко. Съгласен ли си?

Бред го погледна с обич.

— Знаеш ли, станал си по-добър, отколкото беше като дете. Ще бъдеш чудесен доктор, Теди.

— Я стига. Притесняваш ме. Отивай да се погрижиш за жена си. Аз идвам веднага. — Но няколко минути по-късно, качвайки се нагоре, Теди срещна майка си в коридора.

— Накъде? И пиеш чай? Боже мой, та ти си станал нов човек. — Тя му се усмихна развеселена.

— За Серена е. Бред каза, че не се чувства добре. — Беше готов да ѝ открие повече подробности. Ала нещо в изражението на лицето ѝ го спря. — Е, хайде... — Той реши да не се бави повече. — Ще ти кажа, ако има нужда от лекар.

— Непременно. — Но въобще не попита как е Серена.

Теди почука на вратата на спалнята им. Бред бързо отвори и отстъпи да го пропусне вътре.

— Има ли нещо? — Бе забелязал израза в очите на Теди, ала помалкият брат само поклати глава и прикри собствената си тревога с усмивка.

— Не, нищо. Как е тя?

— По-добре, смятам. Може би е права. Може би просто е изтощена. — Серена се реши в банята и той снижи глас. — Нито има болки, нито кърви, предполагам, че е добре. Но, господи, Тед, кълна се, че е плакала цяла сутрин. — Разговорът секна, когато Серена излезе от банята. Сега видът ѝ бе съвсем различен, отколкото преди половин час. Косата ѝ бе пригладена, лицето измито, очите ѝ блестяха, беше в розовата си копринена роба и с малки пухкави розови чехлички, които се подаваха под подгъва. Усмихна се мило на Теди.

— Господи, Серена, изглеждаш великолепно. — Той я целуна и по двете бузи, хвана ръцете ѝ и седна до нея в края на леглото. — Бред каза, че не си се чувствала добре, но според мен ти направо цъфтиш. — А после с почти професионален тон, който накара брат му да се усмихне, като си спомни какъв шемет беше, когато бе на девет години и трошеше прозорци, добави: — Добре ли си наистина, Серена? Разтревожи и двама ни.

— Добре съм. — Тя енергично поклати глава, но очите ѝ се напълниха със сълзи и след миг, без да е в състояние да се въздържи, протегна ръка към Бред и разплакана се хвърли в прегръдките му. Срамуваше се от сцената, която направи, ала не можа да се спре, а Бред отчаяно погледна през рамото ѝ към брат си, докато накрая риданията утихнаха и Серена издуха носа си в носната кърпичка, която Теди ѝ подаде. Той леко я потупа по ръката с усмивка и ласкаво ѝ заговори, когато тя се обърна към него.

— С всекиго се случва това, Серена, знаеш. Доста емоции ти се събраха през последните няколко дни, нови хора, с много неща трябваше да се справиш. Дори и да не беше бременна, мисля, че вълнението щеше да те изтощи.

— Съжалявам. — Тя поклати глава и отново избърса сълзите си. — Чувствам се толкова глупаво.

— Не бива. — Теди ѝ подаде чашата с чай, а после погледна брат си, килна глава на една страна и му се усмихна хлапашки. — Ако ти обещава, че няма да си играем на чичо доктор, ще ни оставиш ли сами за минутка, батко?

Начинът, по който молеше, бе така обезоръжаващ, че Бред не можа да устои. Кимна и се измъкна през вратата на спалнята и обеща да се върне след малко с още две чаши чай. Теди изчака да се увери, че брат му е вече на стълбите, и тогава отново се обърна към Серена. Взе ръката ѝ в своята и я погледна в очите.

— Искам да те попитам нещо, Серена, искам да знам истината. Заклевам се, че Бред няма да узнае. — Вече се бе досетил, че ако това, което подозираше, е вярно, тя не ще го сподели с Бред. — Ще ми кажеш ли истината?

Серена бавно кимна. Не чувстваше необходимост да бъде предпазлива с Теди. Не бе като с Бред, когото искаше да предпази.

— Майка ми има ли нещо общо с твоето неразположение?

Тя се поколеба, измънка нещо и като се изчерви цялата издърпа ръката си от неговата и започна да крачи из стаята. Всичките ѝ действия я издаваха, а той внимателно я наблюдаваше.

— Тя идва ли днес да те види, Серена.

— Да. — И бързо се извърна към него. — Но само да ме види как съм, преди да отиде на обяд.

Серена се бе включила в играта на майка му, беше сигурен в това и реши да я разобличи.

— Тя не е излизала днес на обяд и ми каза, че въобще не те е виждала. Така че и двете лъжете. — Той я погледна настойчиво, но без какъвто и да било укор. — Защо? — Това бе пряк въпрос и когато очите ѝ срещнаха неговите, тя отново се разплака.

— Не мога да ти кажа.

— Обещавам, че няма да издам нищо на Бред.

— Но аз не мога... това ще... — Серена седна на леглото и отново започна да ридае. И този път Теди я взе в прегръдките си. Тя бе толкова мека, топла и нежна, че докато я държеше в обятията си, дъхът му спря. За миг му се прииска да ѝ каже, че я обича, ала бързо си припомни, че не за това я бе приласкал.

— Серена... кажи ми... заклевам се, че ще ти помогна. Но трябва да знам.

— Не можеш да направиш нищо. — Просто замълча, а после го изрече: — Тя ме мрази.

— Глупости. — Той се засмя, заровил лице в косите ѝ. — Какво те кара да мислиш така?

А после, без причина, само защото му вярваше, Серена реши да му каже за сблъсъка от предния ден, за ужасния договор и накрая за документа, който бе подписала.

— И ти го подписа?

Тя кимна.

— Да. Какво значение има? Ако той ме изостави, не ми трябва парите му. Аз сама ще се грижа за бебето.

— О, Серена. — Теди я прегърна. — Та това е лудост. Ти би имала правото на издръжка, за теб и бебето. А ако той почине... — Серена го прекъсна с поглед. Не искаше и да чува за това.

Теди се чудеше само как да облекчи болката ѝ.

— Бред никога не би допуснал ти и бебето да останете неподсигурени. Но това е отвратително. — Той гледаше натъжено Серена. — Е, добре дошла в нашето семейство, скъпа. Много е мило, нали? Боже мой. — Плахо я погали по косата. — Бедничката ми. — А после я погледна сериозно, със странна нежна усмивка. — Ако някога нещо му се случи, Серена, и той няма завещание, аз ще се погрижа за теб и за децата. Обещавам.

— Не говори глупости... — Тя леко потръпна. — Не говори за това. Но ти благодаря. — И гальовно го стрелна с очи.

— И въпреки всичко аз смятам, че трябва да кажеш на Бред.

— Не мога.

— Защо не?

— Това ще го смрази с майка му.

— И би трябвало.

Тя отново поклати глава.

— Не мога да постъпя така с нито един от двамата.

— Ти си луда, Серена. Тя си го заслужава. Това, което е направила, е ужасно, гадно, противно. — Но той не можа да продължи, Бред бе отворил вратата и влезе с поднос с три чаши току-що приготвен чай.

— Как е жена ми? По-добре?

— Много по-добре. — Серена отговори, преди Теди да успее да си отвори устата. — А от брат ти ще стане чудесен лекар. Премери ми пулса и само по това позна, че съм бременна.

— И каква е прогнозата?

— Поне близнаци. Но е възможно и да са три.

Ала Бред разбираше, че брат му е разтревожен, и въпреки приповдигнатата атмосфера и привидната веселост личеше, че Серена е все още разстроена. След малко, когато тя отиде в банята, той погледна Теди.

— Е? Мислиш ли, че се налага да повикам лекар?

— Искаш ли да знаеш какво мисля? Мисля, че веднага щом Грег се ожени за онази малка кучка, вие на секундата трябва да се махнете от Ню Йорк, по дяволите, и да отидете някъде, където е здравословно, красиво и да се отпуснете. От това, което ти ми разказа, и от онова, което подразбрах от нея, подозирам, че с идването тук й се е събрало много. Просто изчезвайте от Ню Йорк, далече от семейството, и вървете някъде да си починете, преди да се установите в Сан Франциско.

Бред изглеждаше замислен.

— Може би си прав. Ще помисля за това, Теди.

— Не мисли. Направи го. И моят съвет е за секунда да не я оставяш сама.

— Искаш да кажеш в Ню Йорк? — изненадано повдигна вежди Бред.

— Искам да кажа дори и в този апартамент. Серена има нужда от теб всяка минута. Тя се намира в чужда страна, при непознати хора и е изплашена повече, отколкото показва. Освен това е бременна, състояние, което създава много емоционални проблеми при някои жени в началото. Просто бъди с нея, Бред. През цялото време. Мисля, че точно това се е случило днес. Тя се е притеснила и теб те е нямало да ѝ помогнеш.

Звучеше необичайно за Серена, но Бред беше готов да го приеме. Тя определено се бе почувствала смазана по време на отсъствието му и той не можеше да намери друго обяснение.

— Какво заговорничите вие двамата? — Серена се появи отново с подозрителен поглед, отправен към Теди, ала от израза на лицето му и от усмивката на Бред тя разбра, че не я е предал.

— Казах на мъжа ти да те заведе веднага някъде да си карате медения месец, още утре.

— Мисля, че нямам право на повече. — Серена погледна корема си и престорено се нацупи, а съпругът ѝ я притегли към себе си и я сложи на коленете си.

— Ще имаш право на меден месец с мен през следващите деветдесет години, госпожо, харесва ли ти? Всъщност идеята на Теди е добра.

Тя бавно поклати глава.

— Не искаш ли да останеш тук?

Изглеждаше замислена, когато го попита, а той решително отвърна:

— Струва ми се, че до сватбата и двамата ще сме стояли достатъчно.

— Защо не помислиш, преди да вземеш решение?

Но Теди се намеси в разговора, гледайки право в Серена.

— Смятам, че не е добре за теб да останеш тук, Серена. Имаш нужда от чист въздух и от почивка, а това не можеш да получиш в Ню Йорк. Какво ще кажеш? Ще заминете ли? — Той погледна и двамата и Бред се засмя.

— Господи, човек би помислил, че се опитваш да ни изгониш.

— Да, опитвам се. Другата седмица пристигат мои приятели и ми трябват стаите за гости — захили се той дяволито.

— Накъде да се отправим, Серена? Канада? Големият каньон? Денвър? На път ни е, като тръгнем на запад. — Нито едно от тези места не бе познато на Серена, но Теди подхвърли:

— Ами Аспен? Аз прекарах няколко седмици там на гости на един приятел миналото лято и беше чудесно. Може да се отиде с кола от Денвър.

— Ще проверя. — Бред кимна, а после погледна жена си. — А сега чуй ме. Искам да останеш в леглото по време на вечерята.

— Не. — Тя кротко поклати глава. — Ще дойда с теб.

— Не трябва ли да остане в леглото? — отново се обърна за съвет големият брат към малкия и двамата се развеселиха.

— Още не съм доктор, Би Джей, но мисля, че не трябва. — И внимателно се взря в Серена. — Макар че може би ще бъде разумно. — Той смяташе, че тя ще разбере какво искаше да каже. Но изведнъж Серена реши, че няма да губи повече битки с тази жена. Маргарет настояваше за подписа ѝ поне под един от онези документи и вече е сигурна, че тя няма да остави Бред и да се опита да избяга с богатството на фамилията, ала за останалото не ще позволи да бъде победена. Щом я мразят, ще свикне да живее с този факт. Но повече няма да я отлъчват и да я заставят насила да стои в стаята като някакво жалко мишле, от което всеки се гнуси. Мислят я за проститутка, за уличница, за прислужница и Бог знае за какво още и ако не се появи, всички ще смятат, че Бред се срамува от нея. Не, тя ще отиде и ще стои до него, и ще накара всички да го гледат със завист. Очите ѝ заиграха, докато си мислеше това, и Серена местеше от съпруга на девера си поглед, който излъчваше и дяволитост, и високомерие.

— Господа, аз идвам.

23.

Когато Серена слизаше по стълбите преди вечерята, не бе трудно да се повярва, че е принцеса. За миг дори и свекърва ѝ изглеждаше едва забележимо очарована. Бе облечена в разкошна бяла копринена рокля с втъкани златни нишки, с набор на едното рамо, която падаше на тежки блестящи гънки. Роклята ѝ стигаше до пръстите на краката и прикриваше леко надебелялата ѝ талия. Приличаше на богиня, застанала до съпруга си, с бяло цвете в косите и със златни рязани обувки, лицето ѝ беше изкусно гримирано.

Теди подсвирна и дори Грег изглеждаше слисан повече, отколкото бе необходимо.

Тръгнаха заедно няколко минути след като се бяха събрали във входното антре — тримата братя, родителите и Серена. Пати и семейството ѝ щяха да ги посрещнат в клуба, където бе ангажирана отделна зала за тържествената вечеря.

Майката на младоженеца бе облечена в дълга червена рокля от сатенирана коприна с къса наметка от същата материя, тоалет, поръчан в „Диор“, а бялата ѝ коса силно контрастираше, когато влизаше в лимузината с Грег и Теди от двете ѝ страни. Съпругът ѝ предпочете да седне на едно от местата, където друсането бе по-силно, а Бред и Серена се настаниха отпред. Така Серена бе далеч от Маргарет, нещо, за което Теди бе благодарен. Той се опитваше да контролира положението от самото начало. Беше се зарекъл да направи всичко, което е по силите му, за да бъде вечерта поносима за Серена. Тъй като съпругът ѝ не подозираше в каква агония я бе хвърлила майка му, най-малкото, което Теди можеше да стори, бе да бъде наоколо. Серена отново му бе безкрайно признателна, когато погледите им се срещнаха, и тя знаеше, че той я разбира и няма да я издаде. Беше невероятно, като си помислеше, че го бе срещнала едва предния ден, а вече бяха приятели. Сякаш ѝ беше брат, роден брат, и Серена се извърна към задната седалка, при което Теди ѝ се усмихна.

— Флиртуваш с брат ми? — прошепна в ухото ѝ Бред, а тя поклати глава с лека усмивка.

— Не. Но имам чувството, че ми е брат, а не девер.

— Добро хлапе е.

— Ти също. — Серена му се усмихна лъчезарно и той леко я целуна по върха на нослето, а тя се чудеше дали майка му ги гледа. Беше странно и неприятно да се живее с усещането, че непрекъснато е наблюдавана, мразена, ненавиждана, дори и сега, след като бе подписала един от онези документи. Беше невероятно, че тази жена всъщност я бе карала да подпише нещо, с което да се откаже не само от своя съпруг, а и от детето си. Мислейки си за това, тя отново замълча.

— Добре ли си? — попита бързо Бред.

— Добре съм. Няма нужда да се тревожиш. Цялата вечер ще бъде добре.

— Откъде знаеш? — Но въпросът бе само закачка.

— След като ти си до мен...

— Тогава ще се постарая да бъде до теб всяка минутка.

Ала на вечерята това бе трудно да се осъществи. Майка му го бе настанила заедно с най-близките на младоженците и тъй като бе кум, бе седнал от лявата страна на Пати, а и Теди бе на същата маса. Серена бе на друга маса с още няколко по-възрастни двойки и млади момичета, които се познаваха от години и почти не разговаряха с нея, пък и не можеше да вижда от мястото си нито Бред, нито Теди. Чувстваше се като заседнала, заобиколена от свършено непознати хора, а и Бред имаше същото усещане. Беше направо ядосан от това как майка му бе разпределила местата. Беше нетактично да го сложи до Пати, но такава бе традицията, тъй като бе кум, и никой не сметна за неприлично, че той е до булката. Кумата бе седнала до Грег, всички шаферки и шафери се бяха наредили от двете страни на масата. Все пак това бе празнична вечер и Бред успя да побъбри доста със съседката си отляво, високо момиче с червена коса, съученичка на Пати от Васар, току-що завърнала се от дълго пътуване до Париж, така че поне имаха обща тема за разговор. Тя бе живяла няколко години в Сан Франциско като дете, познаваше града и му каза някои неща, които смяташе, че трябва да знае, преди да се премести там, за онези части на града, които бяха с повече или по-малко замърсен въздух, освен ако не вземе къща в базата, за някои идеални места, където човек може да прекара един ден на плажа, да лови риба; разпалено си

припомняше любими паркове, чудесни кътчета, подходящи за разходка с деца. Това въобще не беше сериозен разговор, но поне имаше за какво да си приказват и го освобождаваше от задължението да общува с Пати, докато не се окаже изведнъж сам с нея, след като започнаха танците, защото червенокосата бе поканена от шафера от лявата ѝ страна, а Грег танцуваше с кумата. И така, Бред остана до Пати, почти всички бяха на дансинга и внезапно се почувства много неудобно от близостта ѝ. Неволно погледна надясно и срещнал нейния поглед, той ѝ се усмихна някак смутено, опитвайки се да не си спомня какво се бе случило в Рим.

— Като че ли ни изоставиха. — Беше глупаво, че го каза, но не можа да измисли нищо друго. Тя обърна малкото си сърцевидно лице с нацупени по познатия начин устни.

— Това притеснява ли те, Бред?

— Не. — Което бе явна лъжа. Беше му адски неловко.

Пати сякаш очакваше нещо от него, целувка или ръка през рамото. Всички знаеха, че те се бяха сгодили предишната година, а сега изведнъж щеше да се жени за брат му, и седяха сами на централната маса, един до друг. Всички сигурно се чудеха какво ли си говорят.

— Не искаш ли да танцуваш, Бред? — Веждите ѝ се извиха в капризна чупка, а той се изчерви и бързо кимна.

— Разбира се, Пати. Защо не? — Поне не правеше сцени и не му напомняше за сблъсъка между тях. Стана и ѝ предложи ръката си, след което двамата се озоваха на дансинга. Тя бе изкусен танцьор и Бред си спомни за вечерите им в „Сторк Клъб“, когато бе в отпуск след войната и бе леко опиянен от обаянието на Пати. Тя беше страшно хубаво момиче, но съвсем различен тип в сравнение със Серена. Серена притежаваше елегантност, грация и лице, след което хората се обръщаха, и свършена красота, от която дъхът спираше. У Пати имаше нещо много топлокръвно и сексапилно, ала след като човек я опознаеше, разбираше, че под шлифованите маниери се крие сърце от лед. Но определено беше добра танцьорка, пък щеше да му стане и снаха, та той гледаше да прекара възможно най-добре времето на дансинга. После засвириха самба, която премина във фокстрот, последван от валс, и никой не разменяше партньорите си, затова и Бред не го стори. Той бе там с нея, за нейно огромно удоволствие, и

когато се разнесоха звуците на танго, те просто трябваше да продължат, докато най-накрая Пати го погледна с кукленска усмивка, като си правеше вятър с ръка на лицето.

— Не умираш ли от горещина?

— На път съм.

— Искаш ли малко свеж въздух?

Той се поколеба за част от секундата, а после си помисли, че е ненужно да бъде неучтив. Какво лошо има в края на краищата да излезе да подиша малко свеж въздух?

— Разбира се. — Бред потърси с очи Серена, но не можа да я открие. И така, последва Пати надолу по стълбите към улицата, където юнският въздух беше почти толкова горещ, колкото и в залата.

— Бях забравил колко добре танцуваш. — Той извади цигара, а Пати погледна златната му табакера, после се взря в лицето му.

— Доста неща си забравил за мен, Бред. — Той не отговори и тя посегна към цигарата, която бе запалил, дръпна дълбоко и му я сложи между устните със следи от тъмночервеното си червило по нея. — И все пак не разбирам това, което направи. Искам да кажа, защо? — Пати го гледаше право в лицето, а Бред съжали, че се бе поддал на предизвикателството ѝ. — За да ми отмъстиш ли го направи? Това ли бе причината? Защо избра нея? Може и да е красива, но тя е никоя. И колко дълго ще продължава да ти харесва, Бред? Една година? Две? А после? Та ти провали живота си заради тази малка уличница.

Бе готов да си влезе обратно вътре, но замръзна на място, като чу думите ѝ, и изрече с леден глас:

— Да не си посмяла да ми кажеш друг път такова нещо, малка кучко. От утре нататък, за добро или за лошо, аз и ти ще бъдем роднини. Ти ще бъдеш съпруга на брат ми и аз все още не съм наясно какво означава това за теб, но що се отнася за мен, ще положа дяволски усилия, за да те уважавам. — Той бавно дръпна от цигарата си и я погледна с неприятно чувство. — Ала явно няма да ми бъде лесно.

— Ти не отговори на въпроса ми. — Тя изведнъж го стрелна ядосано, а нацупените ѝ устнички се бяха разтеглили в подигравателна усмивка. — Защо се ожени за нея, Бред?

— Защото я обичам. Защото тя е забележителна жена. Защото е специална. И, по дяволите, какво те засяга теб всичко това? — Не бе

длъжен да дава никакви обяснения на Пати. — А понеже стана дума, бих могъл да те попитам същото. Или по-конкретно, обичаш ли Грег, Пати?

— Щях ли да се омъжа за него, ако не го обичах?

— Интересен въпрос. Можеш да се опиташ да отговориш и на него. Или ти е необходимо името на фамилията и е без значение за кой от Фулъртънови ще се омъжиш? Следващият в списъка Теди ли е? — И стоейки там, Бред почувства, че я мрази. Пати бе разглезена, рязка и зла и се чудеше как въобще някога е възнамерявал да се ожени за нея.

— Ти си едно копеле, знаеш ли това? — Тя присви очи и го прониза гневно, сякаш ѝ се искаше да го удари.

— Ти точно това заслужаваш, Пати. Ти определено не заслужаваш брат ми, по дяволите!

— Ето тук грешиш. Аз ще направя човек от него. Точно сега той не представлява нищо. — В един ужасен миг прозвуча като майка му.

— Защо, по дяволите, не го оставиш на мира? — Очите на Бред бяха вперени в нейните. — Той е свестен човек и е щастлив такъв, какъвто е. Щеше ли да бъде непрекъснато пиян, ако беше щастлив?

— Грег се нуждае от някой, който да го насочва.

— Да го насочва накъде? Към политическата кариера, която той не желае? Защо просто не си стоиш у дома и не раждаш деца, вместо да го тласкаш нанякъде? — Но при тези думи нещо страховито се изписа на лицето на Пати и тя пребледня.

— Това не се предвижда.

— Защо не?

Бред следеше очите ѝ, те имаха странен блясък, който той не разбираше.

— Брат ти не може да има деца, Бред. Когато е бил в колежа, е боледувал от сифилис и сега е стерилен.

Известно време Бред не бе в състояние да продума, шокът бе прекомерен.

— Истина ли е това, което казваш?

— Да. — В очите ѝ се четеше много мъка. — Но той си направи труда да ми го съобщи едва миналия месец, когато всички знаеха, че сме сгодени. И бе убеден, че аз няма да мога да преживея втори развален годеж. Боже мой! — Тя се засмя нервно. — Всички в града

щяха да се спукат от смях, горката малка Пати Атертън, зарязана от още един Фулъртън.

— Това не е същото... — Бред протегна ръка и я хвана леко за рамото. — Съжалявам, Пати. Трябвало е да ти каже по-рано. Това, което е направил, е ужасно.

— И аз така си помислих. — А после добави с тих и отнесен глас: — Той накрая ще си плати за това.

— Какво, по дяволите, възнамеряваш? — Бред я погледна изненадан. Тя вдигна рамене.

— Не знам. — А после на устните ѝ се появи тънка мрачна усмивка. — Искях да се омъжа за него, за да ти отмъстя. Струва ми се, ти би казал, че съм го използвала. Но смешното е, че той ме е използвал. Той се смя последен. Накара ме да му дам дума, че ще се омъжа за него, а един месец преди сватбата ми заяви, че е стерилен.

— Щеше ли да се омъжиш за него, ако знаеше?

Пати поклати глава.

— Не. И мисля, че той го е подозирал. И затова не ми е казал.

Бред замислено погледна жената, която някога смяташе, че познава, но сега разбра, че се е лъгал. Тя бе изобретателна и отмъстителна, ала си имаше и своите уязвими места — изпитваше вътрешна необходимост да причинява болка на другите. Стана му мъчно за брат му. По свой начин Пати бе далеч по-лоша от майка му.

— Грег не е постъпил правилно, като е скрил от теб. — Беше слисан от това, което бе научил за по-малкия си брат. — Ала може би в крайна сметка ще бъде по-добре. Ще можете да се посветите един на друг.

Няколко секунди Пати не отговори.

— На теб все едно ли щеше да ти бъде, ако жена ти не може да роди, Бред?

— Не, ако истински я обичам.

— Но тя може, нали?

Той дълго се колеба, после реши да ѝ каже. Съвсем скоро щеше да узнае и му се искаше да бъде честен.

— Серена е бременна, Пати. — Но веднага щом изрече тези думи, разбра, че е направил грешка, в очите ѝ се появи ярост, която го уплаши.

— Оправи я на бърза ръка, а? Затова ли се ожени за нея?

Ако бе така, тя щеше да се почувства по-добре. И може би да се надява, че той ще се ожени за нея... Но надеждата ѝ бе ялова.

— Не, не за това.

Те се погледнаха недвусмислено и след дълга пауза Пати се завъртя на пети и се отдалечи. Миг по-късно Бред се върна в залата и веднага налетя на Грег.

— Къде е Пати? — В очите му имаше нервно напрежение и от това как се клатушкеше срещу брат си бе очевидно, че пак е пиян.

— Тук някъде. Подишахме малко чист въздух и тя току-що влезе. Може би е в тоалетната.

Грег впери очи в него.

— Тя те мрази до мозъка на костите си.

Бред бавно поклати глава, гледайки брат си в очите, и за пръв път осъзна колко малко го е познавал.

— Тя греша по отношение на мен, Грег. Щях да разваля годежа и да не бях срещнал Серена. — Сега бе сигурен в това. — Щяхме взаимно да се направим нещастни. — А и не бе убеден дали между нея и Грег нещата щяха да се развият по друг начин. — Щастлив ли си, Грег? — Искеше да му каже, че още не е твърде късно да промени решението си, и така ще бъде по-добре за него, но се чудеше дали трябваше да го казва.

— По дяволите, да, защо не? — Ала нямаше вид на щастлив човек. — Ще ме държи изправен на крака. — За миг погледна брат си с неприязън. И с ревност, дори повече, отколкото беше забелязал в очите на Пати. — В леглото е огън, но ти го знаеш... Или може би си забравил?

— Никога не съм го знаел. — Това му се стори единственото, което би могъл да отговори, потръпвайки от забележката на брат си.

— Глупости, тя ми каза.

— Така ли? Сигурно го е казала само за да те накара да ревнуваш.

Грег вдигна рамене — все едно че въобще не го засяга, но ясно личеше, че не е така. През целия си живот той беше втори след брат си. Знаеше какво представлява.

— Всъщност не ме интересува. Девствениците са боклук, не са ми харесвали дори и когато бях в колежа.

— Очевидно. — На Бред му се прииска да си прехапе езика, задето така се изтърва. Погледът му срещна този на Грег.

— Казала ти е, нали? Кучка. Защо, по дяволите, е трябвало да ти казва?

— Ти си бил длъжен да я предупредиш навреме. — Прозвуча като бащински упрек.

— А ти може би трябва да си гледаш проклетата работа. Не мисля, че кой знае колко добре си подредил живота си, като си се оженил за онова италианско задниче. Боже мой, очаквах, че имаш достатъчно ум да я оставиш там, където си я срещнал.

— Престани, Грег. — Гласът на Бред бе тих и рязък.

— Ще спра, по дяволите! Ако ти беше направил това, което майка ми очакваше от теб, сега нямаше всичко да бъде на моя гръб. Ти щеше да се занимаваш с политика, където е и мястото ти, а аз щях да си правя каквото си искам. Но не, големият батко трябваше да се прави на независим, като ме остави аз да тегля товара. И какво получавам в резултат на всичко това? Само кралски дертове и куршум в челото. Сега аз съм им съкровената надежда и не ще мога да се отърва от натрапчивите им амбиции. Струва ми се, че ти, както винаги, се спаси лесно. — Изглеждаше още по-пиян и безкрайно по-огорчен.

— Не си длъжен да угаждаш на прищевките им. Можеш да правиш това, което на теб ти харесва, за бога. — Бред наистина го съжаляваше. И в същото време знаеше, че Грег няма кураж да се изправи лице в лице срещу майка си или срещу Пати.

— Разбира се, че мога, как не. А сега и Пати. Тя очаква да отида да работя при баща й.

— Ако не искаш, недей.

Грег го гледаше с печална усмивка, която в миг се вледени.

— Смели слова, Бред. Само че има един проблем.

— Какъв?

— Аз не съм смел човек. — И той се отдалечи, а на Бред му стана ужасно тъжно.

24.

На другата сутрин Серена слезе на пръсти долу в кухнята, за да си направи чаша чай и да свари кафе за Бред, и налетя на свекърва си, облечена в син копринен халат.

— Добро утро, Серена. — Тонът ѝ бе толкова леден, че по-добре да не го беше казвала, и младата жена се почувства и отблъсната, и унижена.

— Добро утро, госпожо Фулъртън. Добре ли спяхте?

— Сравнително. — Тя се втренчи в нея, но не я попита същото. Погледът ѝ бе преценяващ и много, много студен. — Мисля си, че ще бъде по-разумно, ако днес обявиш, че си болна, вместо да идваш на сватбата. Разполагаш с чудесно извинение.

Тя, разбира се, имаше предвид бебето. Серена обаче беше шокирана. Нямаше никакво желание да ходи на сватбата, но ако не отиде, това ще предизвика коментари.

— Не знам дали Бред...

— Разбира се, твоя си работа. Но на твое място... мисля, че би била благодарна да си спестиш неудобството. В крайна сметка този ден принадлежи на Пати, съветвам те да помислиш за това и повече да не ѝ причиняваш болка, след като веднъж си го сторила.

На Серена ѝ се прииска да се отдаде на внезапното желание да си поплаче, ала вместо това мълчаливо кимна.

— Ще си помисля.

— Постарай се да го направиш. — И с тези думи тя излезе от кухнята.

Прислугата се бе разпръснала из къщата и Серена се отпусна на един стол. След като се свързе, наля кафето на Бред, направи си чая, сложи и двете чаши на един поднос и бавно тръгна нагоре, опитвайки се да вземе решение как да постъпи, и когато стигна до стаята им, разбра, че няма друг изход. Щом свекърва ѝ желяеше тя да не присъства на сватбата, тогава нямаше да им се натрапва. И може би така бе по-добре.

Когато влезе в спалнята с подноса, Серена тихичко въздъхна и Бред я погледна.

— Какво ти е, любима?

— Нищо... Имам... имам ужасно главоболие.

— Така ли? — Той се взря в нея обезпокоен. — Защо не си легнеш? Трябва да е от танците снощи.

Серена му се усмихна.

— Не е от това. Просто съм уморена. — После колебливо додаде: — Знаеш ли, трудно ми е да ти го кажа, Бред, но... мисля, че не трябва да идвам.

— Толкова ли ти е зле? — Той я погледна изненадано. Сутринта дори не беше бледа и си изпи чая много бързо, нещо, което бе забелязал, че не прави, когато е неразположена. — Искаш ли да повикам лекар?

— Не. — Тя седна в леглото и го целуна. — Смяташ ли, че брат ти ще ме извини?

— Да. Ако искаш да си останеш у дома, няма да те насилвам да идваш.

— Благодаря ти.

А след малко вече го наблюдаваше как се приготвя и сърцето ѝ се сви — не че щеше да пропусне нещо, а заради причината, поради която Маргарет Фулъртън се срамуваше от нея и се мъчеше да направи всичко възможно, за да я държи настрана. Това караше Серена да се чувства изолирана и нежелана. Въпреки че Бред много я обичаше, болеше я, че семейството му не я приема.

— Добре ли си, любима?

Той се извърна към нея. Изглеждаше великолепно в редингота и в раирания панталон, със сив цилиндър и сиви ръкавици. Сватбата щеше да бъде особено изискана и пищна и Серена изведнъж съжали, че няма да присъства. Миг по-късно Теди почука на вратата, облечен в също такъв костюм; носеше стръкчета момина сълза, които Бред трябваше да постави на ревера си.

— Ще си помислят, че аз съм младоженецът, не мога да ги сложа. — Бред направи гримаса.

— Не, няма. Неговите са повече. — А после изненадано погледна първо Серена, подир това Бред и пак Серена. — Какво има, няма ли да дойдеш?

— Не се чувствам добре.

— Ти и снощи не се чувстваше добре, но дойде. Какво се е случило днес? — Той веднага стана подозрителен. Сякаш имаше изключително чувствителна антена за най-тънките лъжи, особено ако са свързани с майка му.

— Тази сутрин ми е по-зле. — Ала го каза с доста бодър глас, седнала в леглото със скръстени ръце.

— Не ти вярвам. — Той се вторачи в Бред. — Вие двамата да не сте се карали?

— Не, по дяволите, Серена просто заяви, че не се чувства достатъчно добре, за да дойде, и аз не исках да ѝ се налагам.

— Защо не? — Теди ѝ се усмихна и седна на леглото до нея. — Наистина ли ти е лошо, Серена?

Тя кимна.

— Наистина.

— Жалко. Ще ми липсваш.

Но когато той изрече тези думи, две огромни сълзи се отрониха от очите ѝ. Почувства се отново изоставена и сега вече ѝ се искаше да тръгне с тях. Само госпожа Фулъртън да не бе поставила въпроса толкова остро. Знаеше, че наистина не би могла да отиде. Ако се появеше там, щеше да излезе, че едва ли не се държи неприлично или въобще не уважава свекърва си.

— Какво има? — Теди я гледаше въпросително и тя поклати глава, като напразно се опитваше да не плаче.

— О, мразя да съм бременна. Само плача. — Серена се засмя на себе си, а Бред се приближи и погали меката руса коса, която се бе разпиляла по раменете ѝ и върху възглавницата.

— Не се притеснявай, аз ще се върна веднага щом успея да се измъкна.

А после излезе и отиде да види Грег. Той нервно се приготвяше в стаята си в дъното на коридора. От години си имаше свой апартамент, но за последната ергенска вечер се бе върнал у дома и спа в старата си стая. Така бе сигурен, че колкото и да се напие, няма да се успи.

Веднага щом Бред затвори вратата, Теди присви очи и ги впери в нея.

— Какво всъщност се случи?

— Нищо. — Но тя бе извърнала поглед и той разбра, че нещо не е както трябва.

— Не ме лъжи, Серена! Защо няма да дойдеш?

Беше странно как този мъж ѝ вдъхваше такова доверие и я караше да му се изповяда. Споделяше с него неща, които не дръзваше да каже дори и на Бред. Ала тя знаеше, че предния ден не бе издал тайната ѝ, и сега не се поколеба да освободи душата си. Отново сълзи напълниха очите ѝ.

— Майка ти смята, че не трябва да присъствам. Но не искам Бред да знае.

— Тя ли ти каза?

— Каза, че няма да бъде учтиво спрямо Пати и че ако съм достатъчно възпитана, не бих отишла, и че вече съм сторила достатъчно злини на Пати. — Серена изглеждаше нещастна, а Теди за малко не подскочи от леглото.

— Какви невероятни глупости. По дяволите, Серена! Ако ти самата не се противопоставиш, майка ми ще си прави каквото си иска с теб до края на живота ти. Не бива да ѝ позволяваш това.

— Няма значение. Тя не ме иска там. Бои се, че ще опозоря всички ви.

— Серена... — Теди настойчиво я погледна. — Снощи всички искаха да знаят коя си, каква си в действителност. Из целия ресторант се говореше, че си принцеса, и това сигурно е вбесило майка ми. След снощната вечер никой няма да повярва на всички тези врили-некипели, че не представляваш нищо, че си била прислужница. Ти изглеждаше точно това, което си: красива аристократка. Не знам какво толкова я човърка майка ми, освен че Бред сам взе решение за брака си и го отстоява. Но ако е искала Пати Атертън за снаха, има я. Някой ден тя ще надмогне чувствата си към теб, Серена, ала ти не бива да ѝ се даваш сега. Това, което вчера е сторила с теб, е не само възмутително, а безнравствено и Бред трябва да знае, но щом настояваш, аз няма да му кажа. Ала днешните ѝ машинации повече не ще се повторят, по дяволите, неприлично е. — За миг му мина през ума, че може би майка му ревнува. Вероятно не е в състояние да се примири с факта, че Серена е красива и благородна, че Бред сам си я е избрал и възнамерява да я запази. Вероятно е искала да го ожени за някоя, която да ѝ се покорява, за момиче, което да включи в амбициозните си

планове, както смяташе да прави с Пати. — Но ти не можеш да ѝ позволяваш, по дяволите, да постъпва така с теб. Не е справедливо.

— Кое не е справедливо? — Бред стоеше на прага и наблюдаваше и двамата, а лицето му бе изопнато от напрежение, докато дебнеше да срещне погледите им. — Тук става нещо, за което никой нищо не ми е казал, а аз няма да търпя тайни в собственото си семейство. — Той се втренчи в жена си. — Какво има, Серена?

Тя сведе очи, за да избегне настойчивия му поглед. Той протегна ръка.

— Без сълзи този път. Просто ми кажи. — Ала Серена не можеше и не желаше да го направи.

Теди бе този, който проговори пръв.

— Тя не иска да ти каже, Бред, но мисля, че трябва да знаеш.

Серена направо излетя от леглото към него с протегнати ръце, сякаш можеше да го спре, но той като че ѝ продума нещо с очи. Тя почти инстинктивно извика:

— Не!

— Ще му кажа, Серена. — Теди заговори тихо, а Серена избухна в сълзи.

— За бога, какво става? — Малката им мелодрама ужасно го изнервяше и той се ядоса не на шега. Току-що се бе върнал от стаята на Грег, който така се бе напил предната вечер, че икономът още се опитваше да го съживи. — Какво, по дяволите, става тук?

Теди се изправи с лице към него.

— Мама не желае Серена да идва на сватбата.

Серена бе пребледняла и трепереше, сякаш бе получила електрически шок, а съпругът ѝ изглеждаше така, като че е бил на другия край на проводника.

— Какво майка ми? Ти луд ли си?

— Не. Имала е абсолютното безочие да заяви на Серена, че е длъжна заради Пати да не присъства. Серена и мама се засеки в кухнята и мама я посъветвала да се измъкне дипломатично, като се престори на болна и си остане вкъщи.

— Вярно ли е това? — Бред погледна жена си с неприкрита ярост и тя кимна. Тръгна към леглото и Серена видя, че той трепери. — Защо не ми каза?

— Не исках да те настройвам срещу майка ти. — Гласът ѝ трепна, тя очевидно се мъчеше да спре сълзите.

— Никога повече не прави така. Ако някой някога пак ти каже подобно нещо, аз искам да знам. Ясно ли е?

Бред погледна и двамата, изглеждаше наранен и замислен. Стоя така дълго, а после посочи с пръст към брат си.

— Излез оттук, Теди. — След това се обърна към жена си. — А ти стани от леглото. Не ме интересува какво ще облечеш, след десет минути те искам готова.

— Но, Бред... Не мога... Май...

— Нито дума повече. — Този път изрева. — Аз съм кум на сватбата на брат ми и ти си моя жена. Ясно ли е? Разбираш ли какво ти казвам? Ти си моя жена, което означава, че ще ходиш навсякъде, където ходя аз, и ще бъдеш приета от същите тези хора, които обичат и приемат мен, без значение дали са мои приятели, от моето семейство или колеги. И ако някой не те приема и не желае да ти отдаде уважението, което ти се полага, аз бих искал да го узнавам на секундата. Не чрез посредничеството на брат ми. Ясно ли е, Серена?

— Да — изрече тя съвсем тихо.

— Хубаво. Защото държа това да бъде ясно и на теб, и на майка ми, и на Пати, и на Грег, и на всеки, който не го проумява. После ще го обясня на майка ми, а сега измъквай задника си от леглото и го напъхай в това, което трябваше да облечеш на тази проклетата сватба фарс. И повече не прави така. Не се преструвай на болна и не се опитвай да криеш нищо от мен. Ще ми казваш всичко. Ясно ли е? — Серена кимна, а той се приближи, притегли я грубо в прегръдките си и я целуна. — Толкова те обичам, по дяволите! Не искам никога никой да те наранява. Обещавам да те обичам, да те почитам и да те закрилям, докато съм жив, дай ми този шанс, скъпа. Аз затова съм с теб. И повече никога не се хващай на тъпотииите на майка ми. — Злобата му към Маргарет я трогна и шокира. Той я наблюдаваше изпитателно. — А вчера да се е случило нещо подобно, което да те е разстроило, Серена? — Бред я гледаше в очите, докато получи отговор, но тя само поклати глава. — Сигурна ли си?

— Да, Бред, сигурна съм. — Не можеше да му каже, че майка му я е накарала да подпише онзи документ. Никога повече нямаше да

проговори на майка си и Серена не искаше тя да бъде причината. И без това отношенията им бяха достатъчно обтегнати.

Бред бързо се отправи към вратата, спря се за миг и ѝ се усмихна.

— Обичам те, госпожо Фулъртън.

— Обичам те, полковник. — Тя му изпрати една целувка по въздуха и той изчезна, опитвайки се да се подготви за конфронтацията, която му предстоеше.

Намери Маргарет в будоара ѝ, облечена в красива бежова копринена рокля, която бе поръчала за сватбата от „Диор“. В Париж имаха всичките ѝ мерки и единственото, което тя трябваше да направи, бе да си избере модел и да одобри мостра от материята. Беше си сложила и шапка, изработена специално за нея, от фини пера в абсолютно същия цвят. Падаше леко над едното око, за да обхване елегантния кок, в който бе прибрана гъстата ѝ бяла коса.

— Може ли да вляза, майко?

— Разбира се, скъпи. — Тя му се усмихна приятно. — Днес е важен ден. Виждахте ли се вече с брат ти?

— Да, и с двамата.

— Имах предвид Грег. Как е той?

— Още е сънен. Слугите се опитват да го свестят. Напил се е яко снощи. — Щеше му се да добави „както обикновено“, но не го направи.

— Пати ще го вкара в релсите. — Маргарет излъчваше увереност, която Бред не споделяше.

— Може би. Но преди това, като стана дума за Пати, искам да изясня нещо с теб.

— Моля? — Майка му бе смутена от тона му, ала той не се и постара да го смекчи и продължи:

— Ти трябва да ми се извиниш, мамо, или по-скоро на Серена. И искам веднъж завинаги да се разберем. Серена е моя съпруга, без значение дали това ти харесва или не. Научих, че си я помолила да не идва на сватбата на Грег. Учудва ме и ме наранява, че си дръзнала да сториш такова нещо. Ако искаш и двамата да не идваме, добре, но ако държиш аз да присъствам, трябва да знаеш, че ще дойда със Серена. — В очите му проблеснаха сълзи. Това бяха сълзи на гняв, ярост и разочарование. — Аз я обичам от цялото си сърце, мамо. Тя е чудесна

и след няколко месеца ще имаме бебе. Не мога да те накарам да я приемеш. Ала няма да ти позволя да я оскърбяваш. Повече никога не прави подобно нещо.

Майка му тръгна към него с колеблива стъпка.

— Съжалявам, Бред. Аз, изглежда, не съм разбрала както трябва... Боя се, че и за мен беше доста трудно, просто никога не съм очаквала, че ще се ожениш за... за толкова различна жена. Смятах, че ще се задомиш тук, за някоя, която познавам.

— Но не го направих. И не е честно за това да наказваш Серена.

— Искам да знам едно... — Майка му го стрелна с любопитство. — Тя ли ти каза това?

— Не, виж какво, Серена ме обича твърде много, за да застане между мен и теб. Доверила се е на Теди и той ми каза.

— Разбирам. Нещо друго каза ли ти?

Бред погледна особено майка си.

— Има ли още нещо за казване?

— Не, не. — Тя с облекчение въздъхна, значи Серена си бе премълчала, не че това щеше да промени нещо. Сега вече на никого не би дала този документ. Документът, който Серена бе подписала, бе вече в трезора. Все още бе убедена, че младата жена преследва парите му, и след години, когато го напусне и се опита да го оскубе, тя ще спаси положението. Един ден Бред щеше да ѝ бъде благодарен.

Той реши да отиде докрай.

— Мисля, че при тези обстоятелства ще бъде най-добре, ако си заминем днес, след сватбата. Ще пробвам да запазя купе за нощния влак за Чикаго, а ако не успея, ще преспим на хотел и ще тръгнем сутринта.

— Не можеш да постъпиш така. — Изведнъж очите ѝ пламнаха.

— Защо не?

— Защото те искам тук. От години не си оставал за по-дълго у дома.

— Трябваше да помислиш за това, преди да обявиш война на Серена.

В очите ѝ имаше и яд, и жестокост, и горчивина.

— Ти си ми син и ще направиш това, което ти казвам.

Гласът на Бред бе особено спокоен.

— Боя се, че грешиш. Аз съм зрял мъж със съпруга и собствено семейство. Не съм ти кукла в ръцете. Татко може, и бедният ми мекушав брат също, но не и аз. И не забравяй това!

— Как можеш да разговаряш така с мен? Как смееш!

Бред внимателно пристъпи към майка си.

— Мамо, не се бъркай в живота ми, защото ще съжаляваш.

— Бред!

Но той не отговори, обърна се и излезе от стаята, затръшвайки вратата след себе си.

25.

Теди, в качеството си на девер, спокойно заведе Серена до черквата „Сейнт Джеймс“ на Медисън Авеню в Ню Йорк в единайсет без десет. Цялата черква бе окичена с гирлянди от бели цветя — ароматни момини сълзи, фрезии, рози, ухаещи дребни карамфили, преплетени с декоративни клонки и бели копринени панделки, а пътеката, водеща към олтара, бе застлана с атлаз. Но атмосферата в черквата бе повече тържествена, отколкото празнична, и когато органът тихо засвири, на пейките вече бяха насядали жени с елегантни тоалети и мъже в тъмни костюми или с раирани панталони, тук-там пъстрееха ярки широкополи шапки, украсени с цветя, виждаха се и възрастни, и млади лица. Серена бе сама в една ложа, ала малко покъсно към нея се присъединиха две внушителни важни дами. Едната бе в рокля от крепдешин в тъмнолила, много сложен модел, с брошка от аметист и огромен наниз перли, и държеше театрален бинокъл, който често насочваше към Серена. Спътницата ѝ бе облечена по-семпло, в бледосив копринен костюм, освежен с няколко едри диаманта. Серена мярна познати лица от снощната вечеря и се улови, че току поглежда към Теди, сякаш търсейки подкрепа. Познаваше го само от няколко дни, а вече мислеше за него като за човек, когото обича и от когото зависи. За миг той се поспря до нея, стисна я леко за рамото и отново се върна към задълженията си.

И точно в единайсет без една минута огромните входни врати се затвориха, органът засвири по-силно и в черквата изведнъж настъпи мълчание, ненарушавано дори от шепот, и сякаш като с магическа пръчка изникнаха шаферите и шаферките, една пищна процесия от рединготи с раирани панталони и рокли от муселин с цвят на бледа праскова. Момичетата носеха широкополи шапки в тон с роклите и бяха толкова заслепяващи, че Серена гледаше прехласнато. Роклите бяха с богати викториански ръкави, с високи яки, силно вталени и с разкроени поли, с малки елегантни шлейфове. Всяка шаферка държеше букет от дребни рози в същия цвят и когато фееричното шествие отмина, се появи момиченцето с цветята, с ангелското си

личице, в миниатюрен вариант на шаферската рокля, само че с къси буфан ръкави и без шлейф, в който можеше да се спъне. Носеше сребърна кошница, пълна с листенца от рози, и се усмихваше на брат си, който бе облечен в черен кадифен костюм и тържествено крепеше кадифена възглавничка, на която бяха поставени двата пръстена. Серена проследи децата с навлажнени очи, а после се обърна да види кой иде след тях и дъхът ѝ секна. Беше принцеса от приказките във великолепна дантелена рокля, каквато Серена никога не бе виждала. Очевидно бе старинна. Ахвания и шепот се понесоха из черквата, когато Пати се зададе в роклята на прабаба си, с висока яка и дълги ръкави. Роклята бе на повече от сто години. Пати беше с колие и малка корона от изящни диаманти, на ушите ѝ блестяха перли и диаманти, а от главата ѝ се спускаше и като облак я обгръщаше воал, който се влачеше сякаш километри зад нея, покривайки и шлейфа, и по-голямата част от пътеката, и в цялото това великолепие Пати пристъпваше царствено, опряна на ръката на баща си. Бе недостижимо величествена със сияйната си красота, черната ѝ коса изпъкваше на фона на меката белота и Серена бе напълно сигурна, че това е най-красивата булка, която някога е виждала. Бе невъзможно дори за миг да се свърже приказното видение с всичко онова, което Бред ѝ бе разправял за Пати. Не може да е една и съща жена, мислеше си Серена. Това е богиня, принцеса от приказките. Всъщност Пати е тази, която има вид на принцеса, каза си Серена. А после със свито сърце си помисли, че е можело тя да стане съпруга на Бред. Той да заеме мястото на младоженеца до тази поразителна тъмнокоса красавица от неговия свят. Ако го бе направил, нямаше да има никакви конфликти, никакъв гняв, никакви проблеми с майка му. Прехвърляйки всичко това, Серена усети как я залива чувство на вина, че е разбила живота на Би Джей. Погледът ѝ се отмести към олтара, където видя Грег, изправен до булката. А точно зад тях стояха Бред с кумата и докато Серена я наблюдаваше — а тя бе красиво момиче с червени коси, които някак се сливаха с роклята в цвят на праскова и с широкополата шапка — си помисли дали Бред не съжалява за онова, което бе загубил, като се ожени за нея. Можеше да има червенокосата или която и да е от красивите блондинки със светли, изпъстрени с лунички американски лица. Можеше да има момиче от известна фамилия, чиито роднини и приятели познава. Можеше да има живота, който

майка му иска за него, и да запази целостта на семейството си. Вместо това се ожени за жена, която е чужда на този свят, и ще бъде отхвърлен. Докато си мислеше за тези неща, очите ѝ се напълниха със сълзи, които започнаха да се стичат по бузите ѝ. Усети безмерна мъка за това, което му бе причинила. Боже мой, какво ли ще стане, ако в един момент я намрази?

Тя стоя тържествено до края на сватбената церемония, изпрати с поглед процесията, която бавно се източи покрай нея на излизане, и когато всичко приключи, тръгна с тълпата и подминавайки най-близките като съвсем непознати, се ръкува с около двайсетина шаферки и изведнъж се озова пред Теди, който я спря. Сбъркала ли бе нещо? Почувства се глупаво, а той я прегърна с усмивка.

— Не е необходимо да бъдеш толкова официална. Искаш ли да останеш при нас? — Серена обаче знаеше, че майка им ще припадне, без съмнение.

— Просто ще изчакам навън. — Постоя малко до него и изведнъж Пати я видя и я изгледа сърдито.

— Това е моята сватба, Серена, не твоята. Или си забравила?

Серена се изчерви до корените на косата си и измънка нещо, отстъпвайки назад. Но Теди бързо я сграбчи. Знаеше колко много вече бе изтърпяла и му се прииска да зашлеви Пати за онова, което току-що бе казала.

— Не можеш ли поне веднъж да затвориш проклетата си уста, Пати? Ако не внимаваш, ще заприличаш на фурия, дори в тази рокля.

И с тези думи той напусна редицата, прегърнал през рамо Серена, и направи знак на Бред да ги търси навън. Маргарет ги гледаше свирепо, а Пати бе пребледняла, но само един или двама бяха чули разговора и след миг те се озоваха в безопасност, далеч от недобронамерени очи.

— Е, поне имам теб, за равновесие.

Застанаха на слънце, ала тя все още бе объркана и разсеяна.

— Имам една чудесна снаха и една кучка. — Серена се засмя и забеляза, че Бред се бе насочил към тях.

— Нещо стана ли там вътре? — попита той бързо и Серена поклати глава, но Теди ѝ завъртя пръст и се намръщи.

— Не го лъжи, по дяволите! — Той се усмихна на брат си. — Нашата чисто нова снаха просто показва истинската си същност.

— Груба ли бе със Серена? — Бред бе започнал да набира омраза.

— Разбира се. Била ли е някога по-различна, освен към онези, които е искала да омае? Господи, чудя се как ли ще я понася Грег. — Каза го тихо, така че само брат му го чу, но и двамата знаеха отговора, който не се нравеше нито на единия, нито на другия. Най-вероятно Грег щеше да си бъде пиян до края на живота. Тази сутрин, все още неизтрезнял, бе доверил на Бред, че се жени за нея, защото преди това била негова годеница, а тъй като всички знаят, че големият му брат е страхотен, значи, че и тя трябва да е страхотно момиче. В някакъв миг на лудост Бред се опита да го разубеди да не се жени, но Грег панически се боеше да променя курса часове преди сватбата и цялата сутрин в черквата Бред не можеше да се отърси от въпроса на Серена: „Ти ли ще се обадиш, когато свещеникът попита дали има някой, който е против този брак“. Искаше му се, ала не посмя.

След няколко минути младоженците и всички гости изчезнаха в шест лимузини, които се отправиха към хотел „Плаза“, където бе резервирана голямата бална зала. Тук цареше същото разточителство на цветя и оркестърът засвири в момента, в който влязоха.

Серена отново бе настанена с непознати на една маса, далеч от останалите, и ѝ се стори, че измина цяла вечност, докато Бред я намери. Тя изглеждаше изморена от напрежението да поддържа учтив разговор, а и бе малко замаяна от многото хора около нея.

— Добре ли си, любима? — Серена се усмихна и кимна. — Как е дъщеря ми?

— Той е добре. — Засмяха се и след миг Бред я заведе на дансинга и бавно се понесоха в ритъма на валса.

Теди седеше на масата на булката и ги наблюдаваше. Наистина бяха съвършена двойка. Неговият хубав висок рус брат и златокосата грациозна жена в прегръдките му. Лицата им се срещаха точно под прав ъгъл и усмивките им можеха да озарят залата, изглеждаха толкова щастливи, по им прилягаше те да бъдат булката и младоженецът, а не нервната и напрегната малка брюнетка, която пиеше твърде много и разговаряше твърде високо, и мъжът, вперил поглед пред себе си, за когото току-що се бе омъжила. С безжизнено втренчени очи и ледено изражение Грег довърши скоча си и даде знак на сервитьора да му донесе още един.

След танца Бред и Серена се отправиха към Теди. Бред се наведе и му прошепна, че си тръгват.

— Вече?

Бред кимна.

— Ще гледаме да хванем вечерния влак и искам Серена да си почине малко. Трябва да си приготвим багажа. — Той замълча за миг и Теди се засмя. Бред може би наистина искаше тя да си почине и трябваше да си приготвят багажа, но очевидно си бе наумил и друго. Ако бяха сами, Теди щеше да ги подкачи с някоя шега. — Е, ще се видим в Сан Франциско, хлапе. Кога точно пристигааш?

— Заминавам от Ню Йорк на двайсет и девети август, така че трябва да съм в Сан Франциско на първи септември.

— Пиши ни повече подробности, преди да тръгнеш, и ще дойдем да те посрещнем. — Бред задържа ръката си на рамото му и го погледна в очите. — Благодаря ти за всичко. За това, че накара Серена да се чувства добре дошла.

— Тя е добре дошла. — Погледът му се премести върху новата му сестра. — Ще се видим на запад, Серена. — А после се засмя. — Дотогава ще станеш огромна като кит. — И тримата захихикаха.

— Няма. — Опита се да изглежда обидена, но не беше. Вместо това го прегърна и го целуна по двете бузи. — Ще ми липсваш, братле.

— Грижете се един за друг.

Двамата мъже си стиснаха ръцете. Теди отново целуна Серена и малко по-късно, след като тя се сбогува учтиво с булката, ръкува се със свекъра и свекървата и поздрави неадекватния младоженец, те си тръгнаха. Оставяйки сватбената суетня зад себе си, почувстваха огромно облекчение. Когато излязоха от хотел „Плаза“ ръка за ръка, Бред издърпа вратовръзката си, пусна я заедно с ръкавиците в цилиндъра и махна на един фойтон да ги закара до апартамента им на Пето Авеню.

Серена бе очарована от тази разходка през парка, отпусна се, унесено заслушана в тропота на конете, и Бред я прегърна. Денят бе горещ, лятото бе започнало и преди да се стъмни, те щяха да са на път към новия си живот в Калифорния.

— Щастлива ли си, скъпа? — Бред я погледна доволен, че най-накрая бяха сами, а Серена вдигна очи и потопа поглед в неговия.

— Как мога да не бъда щастлива с теб? — Тя се приближи да го целуне и дълго стояха прегърнати, докато прекосиха бавно Пето Авеню и файтонът спря пред къщата на семейство Фулъртън.

26.

Те напуснаха къщата, преди другите да се завърнат, и Бред постоя за миг във входното антре — огледа се със съжаление, което граничеше с мъка.

— Пак ще се върнеш — каза Серена тихо, припомняйки си как се бе чувствала, когато заминаваше от Рим, но той я погледна и поклати глава.

— Не си мислех за това. Мислех си, че толкова ми се искаше да ти бъде добре тук. Искях да прекараме чудесно в Ню Йорк... исках те да се държат чудесно с теб... — Очите му блестяха от сълзи и тя взе ръката му и я целуна.

— Non importa. Няма значение.

— Има, за мен има.

— Ние си имаме собствен живот, Бред. Скоро ще си имаме бебе. Принадлежим си един на друг. Останалото е от значение, но не чак толкова.

— Не е така. Ти заслужаваш всички да бъдат добри с теб.

— Нали ти си добър с мен? Повече не ми е необходимо. — А после, спомняйки си за Теди, добави: — И брат ти.

— О, та той до уши е влюбен в теб — усмихна й се Бред. — Ала не мога да го виня. И аз съм в същото положение.

— Вие и двамата сте глупчовци. — Серена въздъхна, мислейки си за своя девер. — Дано да си намери добро момиче в Станфорд. Той може да даде толкова много някому.

Бред замълча за малко, като си мислеше колко много дължеше на Теди. А после попита:

— Готова ли си?

Тя кимна утвърдително и той затвори вратата след тях. Долу вече ги чакаше такси. Куфарите им бяха натрупани на предната седалка и в багажника, а по-малките чанти бяха наредени до тях.

Пътуването до централната гара бе кратко. След няколко минути слязоха, намериха количка и започнаха да се провират през тълпата. Серена се огледа смаяна в огромната зала, където се движеха напред-

назад цели армии от хора. Навсякъде около нея имаше реклами, плакати, информационни табла и съобщения. Приличаше на момиченце, тътрейки се до съпруга си, който едва ли не трябваше да ѝ проправя път, за да я изведе на перона, където беше техният влак.

— Бред, чудесно е.

Той се усмихна, като я гледаше така прехласната, и даде бакшиш на носача, който бе натоварил багажа им.

— Радвам се, че ти харесва.

Във влака ѝ хареса дори още повече. Бе далеч по-люксово, отколкото в следвоенните влакове в Европа. В Италия и Франция още нищо не бе напълно възстановено, не бяха заличени следите, оставени от окупационните армии. Тук носачи с махагонови лица, с бели сака и корави шапки им помогнаха да се настанят в малкото, но безупречно купе с кадифени скамейки, идеално чисти чаршафи, дебел килим и една миниатюрна баня. За Серена това бе съвършеният апартамент за меден месец и перспективата да прекара в него три дни с Бред я очароваше.

Всъщност щяха да бъдат два дни, защото мислеха да слязат в Денвър, там да наемат кола, с която да отидат до Аспен, а после пак да се върнат в Денвър и да продължат към Сан Франциско. Бред бе послушал съвета на брат си и двамата вече нямаха търпение.

Половин час след като се качиха, влакът потегли и се понесе към покрайнините на Ню Йорк. Серена гледаше как градът изчезва зад тях, а Бред седеше безмълвен до нея.

— Толкова си мълчалив. Нещо не е наред ли? — погледна го въпросително тя.

— Мислех си.

— За какво?

— За майка ми.

За момент Серена не каза нищо, а после бавно повдигна очи към съпруга си.

— Може би след време ще ме приеме. — Ала при спомена за онова, което Маргарет бе дръзнала да направи, си даде ясна сметка, че свежърва ѝ никога не ще я обикне. Тя не прояви към нея капчица доверие или разбиране, нито състрадание, нито интерес. У тази жена нямаше нищо друго, освен язвителност, раздражение и омраза. Опитва

се да я купи по най-брутален начин. Искаше дори тя да абортира, да убие собственото ѝ внуче. Що за човек бе Маргарет Фулъртън?

— Ще умра от мъка, като си помисля колко несправедлива беше.

— Тя не е виновна. — Серена се улови, че мисли за днешната сватба. Колко странно, това можеше да е сватбата на Бред и сега Пати да е с него в този влак. Изтръпна само от мисълта и протегна ръка, хвана неговата и я стисна здраво.

— Няма значение, скъпа. Вече си имаме свой живот. А и ти ще обикнеш Сан Франциско.

Но преди да обикне Сан Франциско, тя обикна Денвър, да не говорим за Аспен. Отседнаха в единствения хотел в града, старомодна викторианска сграда с високи тавани и дантелени пердета. Ливадите бяха покрити с диви цветя, върховете на планините все още закачулени със сняг. Напомняха ѝ на Алпите всяка сутрин, когато поглеждаше от прозореца. Двамата с Бред излизаха на дълги разходки край потоци или лежаха на слънце на тревата, разказваха си спомени от детството и си мечтаеха какъв живот ще осигурят за своите деца.

Прекараха почти две седмици в Аспен и когато дойде денят да се върнат в Денвър, за да продължат пътуването си, никак не им се тръгваше. Отново се качиха на влака, който ги понесе на запад от Чикаго, и много скоро Скалистите планини останаха зад тях. На другата сутрин, когато се събудиха, съзряха хълмове в далечината, а малко по-късно Серена бе запленена от великолепието на залива. Железопътната гара бе разположена в една изключително грозна част на града, но веднага щом взеха такси и потеглиха на север към центъра, се увериха колко красив бе всъщност Сан Франциско. От дясната страна на пътя се простираше заливът, гладък и блестящ, осеян с лодки. Отляво се издигаха стръмни хълмове, застроени с масивни къщи във викториански стил, с кокетни къщурки, боядисани в пастелни цветове, с високи тухлени сгради с хоросанова мазилка, с вили в средиземноморски стил наред прекрасни английски градини. Това бе град, съчетал сякаш чара на десетки страни и култури под яркото синьо небе с облаци, които приличаха на рисувани. А когато приближиха Пресидио, видяха величествения мост „Голдън Гейт“, който водеше към Мартин Каунти.

— О, Бред! Толкова е красиво!

— Да, нали? — Погледна я доволен и в сърцето му нещо трепна. Мислеше си, че бяха прекосили заедно половината свят, за да стигнат до първия си истински дом. Сан Франциско. Първото им дете ще се роди тук, а вероятно не само то. Трогнат от това как по детски несприноудено тя се любоваше на залива и моста, той нежно се наведе и я целуна.

— Добре дошла у дома, скъпа.

Серена кимна с мила усмивка, огледа се и усети същото, което бе усетил и Бред.

Таксито се отправи по Пресидио Авеню към Пасифик Хайтс и пое по стръмните завой надолу под огромните дървета в зоната на гарнизона, а миг по-късно спряха пред главната квартира. Бред изскочи от колата, сложи си фуражката и закачливо козирува на жена си. За пристигането бе облякъл униформа, защото трябваше да се яви на рапорт, влезе в сградата с фуражка под ръка и изчезна, а Серена остана да чака, оглеждайки се наоколо. В архитектурата се долавяше преди всичко испанско влияние, изгледът към залива и моста бе прекрасен, а и някои от къщите в базата изглеждаха примамливи.

Изненада се от това колко скоро Бред излезе с широка усмивка и връзка ключове в ръка, които побърза да й връчи. Даде напътствия на шофьора, след което завиха и потеглиха през гората нагоре по друг хълм. Спряха чак на върха. Тук имаше няколко къщи, всички много големи и доста солидни в същия испански стил, и Бред посочи най-крайната.

— За нас ли е? — Серена гледаше смаяна. Къщата беше разкошна.

— Да, госпожо. — Тя бе силно впечатлена от това какви условия осигуряваха на един полковник, а той й се усмихваше особено, докато отваряше вратата, и в миг я грабна и я пренесе на ръце. — Харесва ли ти?

— Толкова е хубава!

После се разходи из къщата. Някой предвидливо им бе оставил хавлиени кърпи и чаршафи. Серена си помисли, че трябва да излязат и да купят мебели, но самата къща бе чудесна. Надникнаха в огромната кухня в испански стил, облицована със синьо-бели мексикански плочки. На тавана имаше куки за саксии, огромни прозорци с изглед

към залива и врата, която водеше към градината. В съседство бе трапезарията със сводест таван, малък полилей и камина, по-нататък всекидневната, от която също се откриваше прекрасна гледка към залива. На горния етаж се намираше уютен кабинет, целият в дърво, и три спални, всички с изглед към океана. За тях, за бебето и дори имаше стая и за Теди. Серена веднага ги разпредели, а Бред я погледна, сякаш никога не е бил толкова щастлив.

— Не е твоят дворец, скъпа, но е красива.

— По-хубава е — каза тя, усмихвайки му се — защото е наша. — Поне докато бе на служба тук. Но Серена знаеше, че можеха да останат с години, а гарнизонът в Пресидио се смяташе за добро място в американската армия.

Спаха на походни легла, които им бяха предоставили за първата нощ, а на другия ден отидоха в града и купиха голямо двойно легло, две малки френски нощни шкафчета, викторианска тоалетна масичка за Серена и изящен скрин от черешово дърво, столове, маси, плат за пердета, килими и куп кухненски прибори. И така започнаха съвместния си живот в очакване на детето.

А през август къщата изглеждаше така, сякаш бяха живели в нея с години. Излъчваше топлина и уют, които очароваха Бред всеки път, когато отваряше входната врата, а цветовете, които Серена бе подбрала, го отморяваха и вечер той нямаше търпение да се прибере въкъщи. Всекидневната бе в убито червено и бледо малиново. На стените бяха окачени английски гравюри, навред имаше изобилие от цветя, които сама бе засадила в градината. Тяхната спалня бе в бледосиньо, „като залива“, шегуваше се Серена. Стаята на Теди, както я наричаше, бе в топли кафяви тонове, а стаята на бебето грееше в яркожълто. Тя бе работила неуморно през цялото лято, за да натъкми къщата, и в деня на пристигането на Теди, преди да тръгнат да го посрещнат, Серена се огледа и реши, че може да бъде горда от това, което бе направила.

— Забрави ли нещо? — попита Бред от външната врата, като я наблюдаваше как се клатушка към него. Беше бременна в петия месец и той с удоволствие съзерцаваше фигурата ѝ, когато лежеше до него в леглото или когато сутрин излизаше от банята. Както бе наедрияла, му изглеждаше зряла и чудесна, тялото ѝ бе запазило моминската си грация, макар и телцето на тяхното дете да издуваше корема ѝ.

Обичаше да я докосва и да усеща как бебето ритя. Усмихна ѝ се и я потупа леко по корема, както бе застанала пред него.

— Как е нашето малко приятелче?

— Заето е. — Тя приглади карираната блуза, пусната върху тъмносинята ѝ пола, и гальовно се притисна към съпруга си. — Цяла сутрин ме ритя.

Бред я погледна загрижено. Но Серена поклати глава.

— Не, не съм. — Преди да затвори вратата, се обърна да се увери, че всичко е наред. — Къщата изглежда хубава, нали?

— Направо чудесна. Ти свърши голяма работа, скъпа.

Тя се изчерви, ала личеше, че е доволна. За момиче на дваайсет години Серена бе преживяла много и бе направила много. Понякога Бред трябваше да си припомня колко е млада. Той бе навършил трийсет и пет това лято.

— Радвам се, че Теди пристига.

— Аз също. — Бред запали тъмносиния им форд и погледна часовника си. Сякаш бяха изминали само няколко дни, откакто бяха пристигнали, и когато видяха Теди да слиза от влака, Бред имаше чувството, че съвсем наскоро са напуснали Ню Йорк. Двамата братя се здрависаха, потупаха се по рамото, а Серена се сгуши в прегръдките на Теди и двамата се притиснаха силно един към друг, а после, смеейки се, той се отдръпна и поглади издутия ѝ корем.

— Откъде си взела тази топка, Серена?

Тя вирна важно носле.

— Бред ми я подари.

Тримата се засмяха и се отправиха към колата. Теди беше взел със себе си само една чанта. Останалата част от нещата му бяха изпратени директно в Станфорд преди няколко седмици.

— Как ви се струва тук?

— Страхотно е. Но почакай да видиш какво е направила с къщата. — Бред погледна с гордост жена си. — И ще разбереш защо ни харесва толкова много.

Щом прекрачи прага, Теди усети какво има предвид брат му. Серена бе създавала атмосфера, издаваща благополучие, която впечатляваше от пръв поглед. На човек му се приискваше да се опъне на дивана, мълчаливо да съзерцава залива и въобще да не си тръгва.

— Невероятна си, Серена, просто нямам думи. — Тя го гледаше с тихо задоволство, после неочаквано скочи да му донесе чай, сандвичи и малко сладки.

— Седни, ако обичаш — понечи да я изпревари Теди, ала Серена го изтласка обратно във всекидневната при брат му, който ги наблюдаваше с умиление. Приличаха на две деца, щастливи, че отново ще играят заедно.

— Как е Грег? — Бред нямаше търпение да чуе отговора, а в очите му имаше загриженост.

— Както преди.

— Което означава...?

Теди се поколеба за миг, после вдигна рамене с въздишка.

— Няма да крия от вас, мисля, че не е щастлив с Пати. Пие повече, отколкото преди.

— Не е възможно. — Бред изглеждаше объркан.

— Е, опитва се, по дяволите! Не знам. — Теди прокара ръка през косата си. — Тя непрекъснато го юрка за нещо. Постоянно е недоволна. Иска по-голяма къща, по-добър живот, да си бил намерел по-добра работа...

— Всичко това за три месеца?

— Ако е възможно, и по-скоро. Два месеца го яде за медения им месец. Смята, че е трябвало да я заведе в Европа. Но той настоя да отидат в Нюпорт, а тя не брой това за меден месец. Къщата, която наел за през лятото, не била толкова хубава, колкото къщата, която зет й бил наел за сестра й, и все в тоя дух.

— Нищо чудно, че пие. — Бред бе слисан от това, което чу. — Мислиш ли, че ще се примири и ще си кара така?

— Вероятно. Струва ми се, че и през ум не му минава друга възможност.

Разбира се, досега никой в рода не се бе развеждал, но при подобна ситуация Бред определено би се замислил. В едно обаче беше сигурен — че бе извадил голям късмет, задето не бе попаднал в капана на Пати. Трагедията бе, че Грег се беше хванал.

Но най-страшното беше, че не от Грег научаваше всичко това. Когато беше в Европа, всички му пишеха. И то колкото се може често, особено майка му. А сега, откакто той и Серена бяха дошли в Калифорния, отношенията със семейството му бяха значително

охладнели. Грег вече и ред не драсваше, вероятно изпитваше неудобство заради ненадейната си женитба с Пати. Или може би просто бе отчаян. Баща му се обади само веднъж, майка му нито веднъж. В началото Бред ѝ позвъни няколко пъти, но гласът ѝ бе толкова студен и забележките по адрес на Серена толкова остри, че той се отказа, а и тя не го потърси. Не му се щеше да си признае, но страдаше, че няма вест от тях. Сякаш по някакъв странен начин той и Серена бяха отхвърлени от един познат живот, с който бяха привикнали.

Когато пристигна в Станфорд, Теди очакваше, че ще бъде изцяло погълнат от учението. Но както се оказа, през първия семестър не беше толкова страшно, колкото се опасяваше. И въпреки че се налагаше да четете планини от книги, той пак намираше време да отскочи да ги види, особено към края на бременността ѝ. Бе казал на Бред, че иска да бъде с тях, когато настъпи важното събитие. Бред бе обещал да му позвъни в Станфорд, щом започнат болките, и двамата смятаха, че Теди ще има време да вземе влака, да пристигне в града и когато бебето тръгне да излиза, вече да крачи заедно с брат си по коридорите на болницата.

През втората половина на декември Теди излезе във ваканция и остана при тях. Четири дни преди термина на Серена Бред беше заминал на маневри в Сан Леандро, а Теди учеше за изпити горе в стаята си. Серена беше в детската спалня и сгъваше бели бебешки нощнички. Отново проверяваше пеленките и дрешките, за което Теди я бе укорил, че го прави за четиристотен път. Точно слагаше нощничките обратно в чекмеджето, когато чу странен звук, сякаш нещо пльокна, а после усети как топла струя потече по краката ѝ и поля лъснатия дървен под. Стресната, Серена постоя така за миг, а подир това бавно влезе в детската баня за кърпи, за да не остане петно на пода. Усети странно напрежение в гърба и ниско в корема. Разбра, че е време да повика лекар, ала първо реши да почисти пода. Лекарят вече ѝ бе обяснил, че щом почувства болки или ѝ изтекат водите, тя трябва да му се обади, но знаеше, че щяха да минат цели часове, преди бебето да се появи. Не се притесняваше дори и от това, че Бред е в Сан Леандро. Щеше да се прибере за вечеря; и без това единственото, което можеше да направи, бе да я закара в болницата. Нямахте да му позволят да бъде с нея по време на раждането и поне щеше да си спести малко от нервното ходене напред-назад по коридора. Пък и нямаше причина Теди да не я отведе в болницата и по-късно да се върне с Бред.

Изведнъж усети силно вълнение от това, че моментът е настъпил и че след няколко часа ще държи бебето в ръце, и се засмя на себе си, когато коленичи на пода с кърпите, ала смехът ѝ заседна в гърлото и тя

трябваше да се хване за скрина, за да не изкрещи, беше я сковала толкова остра и режеща болка, че едва можеше да диша. Стори ѝ се, че изминаха часове, преди да я отпусне, и когато отзвуча, на челото ѝ бяха избили капчици пот. „Време е да повикам лекаря“, помисли си Серена, леко изненадана от това, че първата контракция беше толкова болезнена. Никой не я бе предупредил, че ще започне с такава сила. Всъщност докторът ѝ бе казал, че в началото вероятно дори няма да успее да отличи болките. Но при тази не можеше да има грешка, нито пък при следващата, която я събори на колене, преди да се добере до банята с мокрите кърпи, и изведнъж усети рязък и тежък натиск, който я принуди да се сгърчи на четири крака на пода. Хвана се за корема и изстена от болка и страх. Теди, дочул странен звук, като стенание на животно, стана от бюрото и се вслуша, но реши, че е от вятъра, и отново се зачете, ала след миг пак долови стон, този път по-отчетлив. Вдигна глава с недоумение и се намръщи, нямаше съмнение, че някой стене и... вика неговото име. Стреснат, скочи на крака, без да може да се ориентира откъде идва звукът, а после се досети, че това е Серена, и изтича в коридора.

— Серена? Къде си?

Но докато Теди направи няколко крачки, я прониза поредната толкова силна болка, че не бе в състояние нито да си поеме дъх, нито да произнесе името му.

— Серена? Серена? Къде си?

До ушите му достигна ужасно стенание и той хукна, втурна се в детската стая и завари младата жена, свита на пода, при вратата на банята.

— О, Боже мой, какво става? — Когато я съгледа така пребледняла и сгърчена от болка, чак коленете му се разтрепериха. — Серена, падна ли? — Теди инстинктивно посегна към пулса ѝ и установи, че е нормален, но държейки нежната ѝ китка в ръката си, видя как лицето ѝ се изкриви от болка, толкова страшна, че той потръпна и се опита да я прегърне, докато тя крещеше. Серена обаче се помъчи да го отстрани, сякаш се нуждаеше от всички въздух около себе си и всяко докосване бе болезнено, и така изминаха цели две минути, преди лицето ѝ да се отпусне и да може отново да проговори нормално.

— О, Теди... започна... не разбирам... току-що започна...

— Кога? — Той отчаяно се опитваше да събере мислите си. Бе присъствал само на едно раждане и макар и да бе изучил внимателно всички глави в учебника по този въпрос, не бе напълно уверен, че ще се справи с акуширането, още повече, отнасяше се за племенница или племенник, така че бе най-добре веднага да закара Серена в болницата.

— Кога започна, Серена? Ще извикам лекар.

— Не знам... преди няколко минути... десет... петнайсет... — Тя все още се стараяше да си регулира дишането, седнала, опряна на стената, сякаш вече нямаше сили да се движи.

— Защо не ме извика?

— Не можах. Водите ми изтекоха и после се заредиха толкова силни болки, че дори не можех да... — дишането ѝ се ускори — говоря... ох, господи... ох, Теди... — Серена сграбчи ръката му. — Още една... болка... сега... оох... — Стенанието беше раздиращо и той взе ръцете ѝ в своите, като безпомощно я наблюдаваше. Машинално бе погледнал часовника си, когато болката започна, и с огромна изненада установи, че контракцията продължи три минути и половина. Спомни си какво пише в учебника, че, общо взето, контракциите траят от десет до деветдесет секунди и само в редки случаи по-дълго, което обикновено означаваше, че раждането ще бъде кратко, не повече от няколко часа. Колкото по-силни и по-продължителни са болките, толкова по-бързо идва бебето.

Когато болката премина, Теди избърса с носната си кърпичка челото ѝ, без да откъсва поглед от нея.

— Серена, искам да легнеш тук. Аз веднага ще се обадя за лекар.

— Не ме оставяй.

— Трябва.

Теди реши да повика линейка, беше сигурен, че моментът приближава. Преди да излезе от стаята, тя вече се превиваше от нова контракция. Трябваше да действа по възможно най-бързия начин. Обещаха да му пратят линейка и му заръчаха да не оставя родилката сама, а когато Теди каза, че е медик първокурсник, лекарят му обясни, в случай че се забави, как да държи и да завърже пъпа. И още, че при тези обстоятелства е по-добре той да я придружи с линейката до болницата. И двамата имаха чувството, че бебето ще се появи за рекордно кратко време. А когато Теди се върна в спалнята, намери Серена да плаче, застанала на лакти и колене. Тя го посрещна с

измъчен поглед и на него му се прииска да заплаче с нея. Защо първото ѝ раждане да е толкова трудно? И къде е Бред, и защо, по дяволите, всичко се развива толкова бързо?

— Серена, лекарят идва, само се успокой. — А после изведнъж си припомни нещо. — Ще те сложа на леглото.

— Не... — Тя го погледна ужасена. — Не ме мърдай!

— Трябва. Ще се чувстваш по-добре, ако легнеш.

— Не, няма. — Изглеждаше сепната и сърдита.

— Повярвай ми. — Но разговорът бе прекъснат от пронизителен стон. А когато болката утихна, без да каже дума, той я взе на ръце и внимателно я положи на леглото с балдахин в детската стая. Дръпна красивата жълта кувертюра и одеялото и я остави да лежи на меките хладни чаршафи, с щръкналия корем, с бледо и влажно лице, а очите ѝ блестяха огромни и уплашени. Никога не бе виждал човек да изглежда така уязвим и за миг се уплаши, че тя може да умре. И думите сякаш изскочиха направо от сърцето му. — Ще се справиш, скъпа, обичам те.

Сякаш трябваше да ѝ го каже, само този път, за да ѝ помогне. Никога не бе виждал някой така да страда. Серена му се усмихна, а после се притисна към ръката му и той започна да се моли линейката да дойде час по-скоро. Но молбите му бяха напразни.

Почти в същия миг видя как лицето ѝ се сгърчи от непоносима болка, при което Серена тутакси се надигна и го хвана за раменете, като го стискаше от ужас и се опитваше да не креци.

— О, господи... о, Теди... излиза...

— Не, не. О, моля ти се, не... — И без да знаят какво да правят, се разплакаха. Бяха като две деца, загубени на самотен остров, където можеха да разчитат единствено един на друг, и тя впиваше пръсти в раменете му толкова силно, че го заболя...

— Легни. Хайде, точно така. — Когато болката премина, Теди отново я сложи да легне, а тя сякаш започна да диша още по-бързо и преди още да е докоснала с глава възглавницата, се сви от болка. И този път, когато го сграбчи за рамото, не можа да се сдържи да не извика.

— Теди... бебето...

Напъните зачестиха, Серена хвана корема си и сякаш за една-единствена секунда от объркан и непохватен ученик Теди се превърна в мъж. От учебниците знаеше какво става в момента, в миг си даде

сметка, че нямаше да ѝ бъде от никаква полза, ако се поддаде на уплахата. Трябваше да ѝ помогне. Без да продума, внимателно изтегли полата ѝ и тихо я разсъблече. Отиде до банята и намери купчина чисти хавлиени кърпи.

— Теди! — Започваше да я обзема паника.

— Тук съм. — Той подаде глава и ѝ се усмихна. — Всичко ще бъде наред.

— Какво правиш?

— Мия си ръцете.

— Защо?

— Защото ще си имаме бебе.

Серена понечи да каже нещо, но нова болка я спря. Теди набързо доизми ръцете си. Грабна хавлиените кърпи и се върна до леглото, внимателно ги подложи под нея, после взе две възглавници и ѝ повдигна краката, а тя не реагира. Прекалено много я болеше и прекалено много му беше благодарна, че е при нея. След миг Серена отново протегна към него ръце, сякаш инстинктивно търсеше помощ, а той инстинктивно застана зад гърба ѝ, като я подпря, и тя започна да се напъва.

— Всичко е наред, Серена, всичко е наред...

— О, Теди, бебето...

— Знаем. — Когато болката за секунда я поотпусна, той я положи на възглавниците, погледна под кърпите между краката ѝ, а после, щом тя отново се заизвива, Теди извика развълнувано: — Серена, виждам го... хайде... продължавай да се напъваш... точно така...

Серена изохка и се отпусна назад, но само за миг. Започна още по-силно да се напъва, почти не можеше да си поеме дъх, а Теди я държеше за ръка и я гледаше. Сега нямаше какво да прави, освен да наблюдава как бебето излиза, после се наведе и внимателно го обърна, избърсвайки внимателно с мека кърпа малкото личице, и сякаш протестирайки, че му мият лицето, бебето изгука и се разрева, а Теди погледна Серена и очите им се срещнаха. Лицето ѝ бе мокро от сълзи, когато чу плача на бебето.

— Всичко наред ли е?

— Много е красиво — усмихна ѝ се Теди през сълзи, а щом видя, че я стяга нова контракция, освободи раменцата. След секунда Серена изкрещя, най-напред от болка, а после ликуващо, при което бебето

вече лежеше в ръцете на чичо си и той го повдигна, за да го покаже на майка му. — Момиченце е, Серена, момиче!

— О, Теди. — Серена лежеше върху възглавниците, а от очите ѝ се стичаха сълзи, тя протегна ръка и докосна една мъничка ръчичка и в същия миг някой позвъни на вратата.

Полагайки бебето на леглото до Серена, Теди се засмя.

— Трябва да е лекарят.

— Кажу ми, че вече си имаме един. — Тя му се усмихна и той я погали по ръката, преди да излезе. — Теди... никога не ще мога да ти се отблагодаря. Без теб щях да умра.

— Не, нямаше.

— Ти беше страхотен. — А после, спомняйки си думите му преди малко, добави: — И аз те обичам. Никога не забравяй това.

— Как бих могъл? — Той нежно я целуна по челото и отиде да отвори.

Наистина беше лекарят, в същия миг пристигна и линейката. Доктор Андерсън бързо се качи горе, остана очарован от бебето и от Серена, поздрави Теди за първата му професионална изява, завърза здраво пъпчето и нареди да сложат внимателно майката и детето на носилката, за да ги откарат в болницата, където родилката и новороденото щяха да бъдат грижливо прегледани. Но докторът смяташе, че всичко бе преминало добре. Той погледна с усмивка пациентката, а после часовника си.

— И колко точно продължиха болките, млада госпожо?

— Колко е часът сега? — Серена му се усмихна. Беше уморена, но по-щастлива от всякога.

— Точно два и петнайсет. — Той погледна Теди. — А в колко се роди бебето?

— В два и три минути.

Серена се засмя.

— Болките започнаха в един и трийсет.

— Трийсет и три минути за първо раждане? Млада госпожо, следващия път ще ви прибера в болницата две седмици по-рано.

Тримата се засмяха, санитарите изнесоха майката и дъщерята, а Теди огледа за миг стаята, преди да излезе. Никога нямаше да забрави как само двамата бяха споделили този момент и при мисълта за това изведнъж се почувства много щастлив.

Когато същата вечер се завърна от маневри, Бред завари брат си в кухнята безгрижно да яде сандвич.

— Здравсти, хлапе. Къде е Серена?

— Излезе.

— Къде?

— Вечерят с дъщеря ти.

Трябваше да мине известно време, докато Бред проумее думите му, и Теди се захили.

— Какво, по дяволите, искаш да кажеш? — Бред усети как сърцето му започна да бие лудо. И внезапно разбра. — Тя... да не би... Днес? — Беше смаян.

— Да — отвърна брат му спокойно. — Роди. И ти имаш една красива дъщеричка.

— Виждал ли си Серена? Как е тя? — Изведнъж силно се развълнува и дори малко се уплаши.

— Добре е. Бебето също е добре.

— Дълго ли продължи?

Теди се усмихна.

— Трийсет и три минути.

— Шегуваш ли се? — Бред бе изумен. — Как, по дяволите, я закара до болницата навреме?

— Не съм я карал.

— Какво?

Теди се засмя сърдечно и топло го прегърна. Сякаш бе пораснал, дори и Бред го беше забелязал още щом влезе. Сякаш за един следобед Теди се бе променил, преобразил, неусетно за самия него.

— Бред, аз акуширах.

— Какво? Ти луд ли си? — А после се засмя. — Глупчо. За момент ти повярвах. Голям майтап, много смешно. Сега ми кажи какво стана.

Теди погледна брат си в очите.

— Говоря сериозно, Бред. Нямах друг избор. Намерих я на пода в детската стая, болките вече бяха започнали. Водата току-що бе изтекла и контракциите последваха веднага с невероятна честота. — Изразяваше се професионално и очите на Бред щяха да изскочат. — На всеки трийсет секунди имаше контракции, които продължаваха по три, три и половина минути, и докато извикам лекаря и линейката,

напъните вече бяха започнали. Всичко приключи доста бързо. А докторът и линейката пристигнаха десетина минути след като бебето се роди.

— Боже мой! — Бред бавно се отпусна на един стол и за момент Теди си помисли, че се бе разсърдил. Може би не му беше приятно, че собственият му брат бе акуширал, но когато се взря в очите му, видя друго. — Можеш ли да си представиш какво щеше да стане, ако аз бях сам с нея? Щях да се паникьосам.

Теди се усмихна и го хвана за ръката.

— За малко и аз се обърках. Беше много страшно, около минута-две, но разбихах, че трябва да ѝ помогна, Бред... нямаше кой друг. — Братята дълго се гледаха, а после Бред протегна ръка с насълзени очи.

— Благодаря ти, Теди. — Искаше му се да му каже, че го обича, но не знаеше как да го направи, а и сълзите давеха гърлото му.

След двацет минути вече стоеше до Серена, тя изглеждаше точно както сутринта, когато бе тръгнал за Сан Леандро. Свежа, жизнерадостна и със сияещи очи. Единствената разлика беше, че корема вече го нямаше. Ликуващият ѝ вид с нищо не подсказваше, че само преди няколко часа бе изтърпяла такива страдания.

— Как беше, скъпа? Много ли беше страшно?

— Не знам. — Чувстваше се малко неудобно да си признае колко много я бе боляло. — По едно време си мислех, че няма да издържа... но Теди... Той беше до мен... и беше толкова добър... Бред... — Очите ѝ се напълниха със сълзи от радост и вълнение. — Щях да умра без него.

— Слава Богу, че е бил там.

Сестрата я сложи на количката, за да отидат да видят бебето, а Бред се засмя на малкото розово вързопче с изкривено личице и подути очи.

— Виждаш ли, аз ти казах, момиче.

Нарекоха я Ванеса Теодора. Ванеса — името бяха избрали предварително, а Теодора — на чичо ѝ, доктора.

Същата вечер Бред се обади на майка си. Гласът му все още трепереше от вълнение, когато поръча разговора. И му се стори, че трябваше да чака с часове, докато майка му дойде на телефона. Първо разговаря с баща си, който му изказа съответните поздравления. А когато майка му пое слушалката, в гласа ѝ нямаше никаква топлина.

— Трябва да е било ужасно изживяване за Теди. — Думите ѝ подействаха на Бред като студен душ.

— Едва ли, мамо. И си мисля, че ако ще става лекар, би било добре такъв род изживявания да не му се струват „ужасни“. — Но не за това ставаше въпрос и двамата чудесно го разбираха. — Той каза, че това са били едни от най-хубавите мигове през живота му. — Последва мъчителна пауза, докато Бред надмогне разочарованието от реакцията на майка си. Беше твърде щастлив, за да може това да развали настроението му, и все пак му подейства угнетяващо.

— А жена ти добре ли е?

— Чувства се великолепно. — На лицето му отново започна да се появява усмивка. Може би в крайна сметка имаше някаква надежда. Поне бе попитала за Серена. — А бебето е красиво. Ще ти изпратим снимки веднага щом го фотографираме.

— Мисля, че не е необходимо, Бред. — „Необходимо“. Какво искаше да каже с това „необходимо“? Боже господи! — Ти май не разбираш как се чувстваме с баща ти?

— Да ти кажа право, не. И не намесвай баща ми. Тази война със Серена е твое дело, а не негово. — Но те и двамата знаеха, че Маргарет дърпа конците, и накъдето тръгнеше тя, баща му послушно я следваше. — И мисля, че е отвратително. Това е най-щастливият ден в живота ми и ти го разваляш, нараняваш и мене, и нея.

— Нищо подобно. Много е трогателно, че звучиш толкова бащински. Но това не променя факта, че бракът ти със Серена е трагедия в твоя живот, Бредфорд, независимо дали го признаваш или не. Добавянето и на дете, което още повече усложнява този бездруго бедствен съюз, не е нещо, за което мога да те поздравя. Цялата тази история е една трагична грешка, каквато е и твоето бебе.

— Това дете не е грешка, мамо. — Бред кипна от гняв. — То е моя дъщеря и твоя първа внучка, част от нашето семейство, не само от моето, а и от твоето, без значение дали го приемаш.

Последва дълга пауза.

— Не го приемам и никога няма да го приема.

Той пожела „лека нощ“ на майка си, а когато остави слушалката, в очите му имаше сълзи, но това го накара да заобича Серена и бебето още повече. Ако Маргарет Фулъртън знаеше, щеше да побеснее.

28.

Годините в Сан Франциско бяха щастливи за Бред и Серена. Живееха си в своя малък уютен свят в красивата тухлена къща с изглед към залива. Бред обичаше работата си в гарнизона, а на Серена ѝ бе изключително интересно с Ванеса. Тя бе очарователно златокосо дете, което като че съчетаваше най-доброто от майка си и баща си. В действителност тя много приличаше на Бред, но имаше непринудения смях и грацията на майка си.

Теди идваше винаги когато му се удадеше възможност. Наричаше Ванеса своята приказна принцеса и ѝ четеше безкрайни приказки. Никога не можеше да остане с тях толкова дълго, колкото му се искаше, защото ангажиментите в Станфорд не му позволяваха. Само през ваканциите се отпускате истински и прекарваше повече време със семейството на брат си. Успееше ли да открадне някоя и друга минута, Теди водеше Ванеса в зоологическата градина и често, когато знаеше, че той ще дойде, тя заставаше на вратата и наблюдаваше всяка минаваща кола. Щом го зърнеше, започваше да крещи от радост:

— Той идва! Това е чичо Теди!

Той бе единственият роднина, когото познаваше истински. Беше виждала другия си чичо само два пъти, когато Пати и Грег се отбиха в Сан Франциско на път за Япония. Пати жадно гледеше детето и на няколко пъти се държа грубо със Серена. Грег сякаш въобще не я забелязваше в обичайния си унес между две напивания. А Пати сметна за необходимо да разкаже на Серена, че свекърва ѝ ужасно много мрази детето, без дори да го е виждала.

Идеята да прекарат ваканцията си в Япония бе на Пати. Пътуването се бе превърнало в последната ѝ страст. Но като се изключи това кратко и не особено доброжелателно посещение, Серена и Бред се бяха почти напълно откъснали от семейството там, на Източното крайбрежие. След като майка му открито отказа да приеме Ванеса, Бред бе свел контактите си с нея до минимум и когато Маргарет дойде веднъж в Сан Франциско на гости на Теди, така и не се срещна насаме с Бред, който държеше да вземе със себе си и своята

съпруга, и накрая на инат си тръгна, без да види нито Бред, нито Серена, нито Ванеса. Разцеплението в семейството късаше сърцето на Теди и той дълго моли майка си да промени своето решение, но тя не пожела. Дори бе по-категорична от всякога. Ала Ванеса изобщо не се вълнуваше от отношението на баба си и дядо си. Тя бе слънчево дете, все засмяна, настроението ѝ не помръкваше и почти никога не плачеше. А и родителите ѝ и чичо ѝ толкова силно я обичаха, че ничия друга любов не ѝ бе нужна.

Малко след третия ѝ рожден ден Серена и Бред ѝ казаха, че ще си има братче или сестриче, а тя плесна с ръце от радост и се забърза нагоре да нарисува картина за новото бебе. Нарисува един слон, който приличаше по-скоро на куче, постави го в рамка и го окачи на стената в детската стая. Бебето трябваше да се роди през август и Теди вече се шегуваше със Серена. През юни той завършваше медицина, тогава тя щеше да бъде в седмия месец.

— И ако си мислиш, че ще дотичам да ти акуширам, много се лъжеш. Пък и ценоразписът ми се е вдигнал.

Това, че той бе акуширал при първото ѝ раждане, се бе превърнало в семейна шега, но Серена бе леко притеснена, че този път бебето може да се роди още по-бързо. Докторът я бе предупредил, че има такава вероятност, и тя бе обещала да се навърта вкъщи, по-близо до телефона, през последните две седмици на юли и началото на август.

През юли Теди щеше да се върне в Ню Йорк след кратко пътуване на Запад, а през август започваше курс по вътрешни болести в Презвитерианския университет в Ню Йорк.

Завършването му бе повод за доста емоции в семейството. Дойдоха майка му, Грег и Пати. Баща му бе прекарал инфаркт и бе опасно да тръгва на такъв дълъг път, но всички останали искаха да присъстват на церемонията.

— Е, докторе, вълнуваш ли се? — Бред погледна брат си, все още с академичната тога и шапка, и Теди се засмя лъчезарно. Вече бе на двайсет и шест, а Бред — на трийсет и осем, но и двамата изглеждаха почти на еднаква възраст. Бред бе запазил нещо момчешко у себе си, а Теди бе видимо възмъжал в Станфорд.

— Знаеш ли, не мога да повярвам. Най-последно... вече съм лекар.

— Аз го знаех още преди четири години. — Те се усмихнаха един на друг. На няколко пъти по време на напрегнатата семейна среща на церемонията Маргарет Фулъртън демонстративно обърна гръб на Серена, от което Пати бе очарована. Единствено Ванеса не забелязваше очевидната неприязън и Теди я наблюдаваше с познатото удоволствие, изписано на лицето му.

— Толкова много обичам това хлапе.

Бред се усмихна.

— Този път, изглежда, ще си има братче.

— Ти май ще поискаш да повикам артилерията, прав ли съм? — пошегува се брат му и тогава Бред се сети.

— Да. Между другото, би ли ми направил една услуга?

— Разбира се, за какво става дума? — Теди разсеяно погледна брат си. Бред много рядко го молеше за нещо.

— След няколко дни заминавам за чужбина, отивам с консултативна мисия в Корея. Бих искал да наглеждаш момичетата. Знаеш ли, когато съм на работа, все ме е страх, че ако забравя да се обадя у дома, тя ще роди за двайсет минути насред пътя с покупките в ръце.

— Глупости, дай ѝ поне половин час. — Теди се захили, а после доби сериозно изражение. — Опасна ли ще бъде тази мисия? — Изведнъж го прободеше странно предчувствие. Бред бе необичайно спокоен, но все пак в очите му се долавяше тревога.

— Съмнявам се. Отскоро там имаме консултанти. Просто искам да видя как се справят. Ние всъщност не вземаме никакво участие, само наблюдаваме.

„Наблюдават, но какво ли?“

— Колко време, Бред? — Теди изглеждаше разтревожен.

— Ще отсъствам няколко дни.

— Нямах предвид това. Исках да кажа, колко време ще наблюдаваме?

— Известно време — уклончиво отговори Бред. — За да съм откровен с теб, Теди, мисля, че ще бъдем замесени във войната там. Дяволски странно е, трябва да ти кажа, но така мисля. Ще докладвам в Пентагона своите заключения.

Теди поклати глава.

— Само внимавай, Бред.

Двамата братя се погледнаха продължително и Бред го потупа по ръката, преди да съобщи на Серена.

— Няма страшно, хлапе. Няма страшно.

Но когато каза на жена си, бе стреснат от реакцията ѝ. Досега винаги бе приемала всичко, което той правеше, ала този път го помоли да не заминава за Корея.

— Но защо? Няма да съм тук няколко дни, а до раждането на бебето има още два месеца.

— Не ме интересува! — Серена първо извика, а после се разплака. — Просто не искам да отиваш.

— Не ставай глупава. — Бред го отдаде на изнервеност, причинена от бременността, но през нощта я чу да плаче в банята, след което продължи да го моли да не заминава, като почти истерично се притискаше към него.

— Не съм те виждал такава, Серена. — Той истински се разтревожи. Може би нещо друго не бе наред, а тя не му бе казала. Ала Серена настояваше, че това е единствената причина.

— Никога не съм се чувствала така. Не мога да го обясня.

— Тогава го забрави. Теди ще бъде тук и аз ще се върна, преди още да си усетила моето отсъствие.

Но Серена бе в паника. Имаше предчувствие, което я изпълваше с ужас.

29.

Сутринта, в която Бред замина за Сеул, бе необичайно нервна за Серена. Усещаше слаби контракции от лявата страна, бебето бе ритало цяла нощ. Ванеса се разплака няколко пъти на закуска и точно преди Бред да тръгне, Серена трябваше да преодолее едно почти непреодолимо желание отново да избухне в сълзи, което не я бе напускало, откакто той ѝ каза за заминаването. Пак ѝ се прииска да го помоли да не отива, ала както бе заобиколен от ординарци, помощници, сержанти, висши офицери, от Ванеса и Теди, тя не можеше да го направи. Бред знаеше мнението ѝ, но настояваше, че трябва да замине.

— Е, докторе — стисна той ръката на брат си — грижи се за моите момичета. Аз ще се върна след няколко дни. — Преструваше се на съвършено спокоен след всичките истерии със Серена.

— Да, полковник! — Очите на Теди бяха закачливи, ала въпреки това изглеждаше разтревожен. Нещо в това пътуване на Бред до Корея гнетеше и него. Но също като Серена той си даваше сметка, че сега не е нито времето, нито мястото да го обсъжда.

Серена целуна с копнеж Бред по устата, а той се пошегува с големия ѝ корем. Беше с широка клоширана рокля от син памучен плат и сандали, а меката ѝ руса коса се спускаше по гърба. Приличаше повече на Алиса в Страната на чудесата, отколкото на бъдеща майка. Ванеса махна на татко си, а малко по-късно, когато самолетът се издигна високо в небето, Теди ги поведе към изхода и ги закара у дома. Серена качи Ванеса горе, за да си легне, и след няколко минути слезе с разтревожени очи и напрегнато лице, издаващо угриженост, която не я бе напускала през последните няколко дни.

— Добре ли си?

Тя кимна, но беше необичайно тиха, а после реши да се довери на Теди.

— Толкова съм притеснена, Теди.

Теди я погледа известно време, мислейки си дали да ѝ каже, че и той е не по-малко притеснен, ала се въздържа.

— Мисля, че няма да има проблеми.

— А ако се случи нещо? — Очите ѝ отново се напълниха със сълзи и Теди взе ръката ѝ, от него се излъчваше мълчалива увереност.

— Всичко ще бъде наред. Просто съм сигурен.

Но щом телефонът иззвъня на следващата сутрин, Теди скочи с особено предчувствие. Движеше се почти автоматично, както в академията, когато го викаха в някое отделение, и сега, докато вдигаше слушалката, му се прииска изведнъж да я тресне, преди да е чул отсрещния глас.

— Ало?

— Госпожа Фулъртън там ли е?

— Тя спи още. Мога ли аз да ви помогна?

— Кой е на телефона?

Последва пауза.

— Господин... доктор... — усмихна се той — Фулъртън. Аз съм брат на полковник Фулъртън. — Ала усмивката вече бе изчезнала. Почувства спазъм в стомаха си.

— Докторе — гласът прозвуча официално — боя се, че имаме лоши новини. — Теди затаи дъх. О, господи... не... Ала гласът продължи безмилостно и Теди усети, че му прилошава. — Брат ви е убит. Застреляли са го рано тази сутрин на север от Сеул. Беше изпратен в Корея като консултант, но е станала грешка.

— Грешка? — изкрещя изведнъж Теди. — Грешка! Бил е убит по погрешка? — А после ужасен снижи глас.

— Много съжалявам. По-късно ще изпратим човек да посети госпожа Фулъртън.

— Исусе! — По лицето му започнаха да се стичат сълзи и повече не можа да отрони дума.

— Разбирам. Безкрайно съжалявам. След няколко дни ще върнат тялото за погребение. Ще го погребем тук с всички военни почести, в гарнизона. Мисля, че близките му от Източното крайбрежие ще искат да дойдат.

Току-що бяха идвали за неговото дипломиране, а сега поводът щеше да бъде погребението на Бред. С тази мисъл Теди бавно затвори телефона, сълзите го задавяха. Той закри лицето си с ръце и тихичко зарида, мислейки си за своя по-голям брат, на когото винаги се бе

възхищавал, и за Серена. А после, сякаш усещайки нещо, повдигна глава и я видя застанала на вратата.

— Теди? — Бе ужасно бледа и стоеше съвсем неподвижна, като че цялото ѝ тяло бе сковано от напрежение.

За секунда той не знаеше нито какво да направи, нито какво да каже, спомни си миговете, преди да се роди бебето. И сега, както и тогава, Теди се мобилизира, бързо отиде при нея и я прегърна.

— Серена... Бред... — Той зарида. Брат му вече го нямаше. Братът, когото обичаше толкова много. А сега трябваше да каже на Серена. — Убит е. — Усети как тялото ѝ се отпусна.

— О, не... — Погледна го с широко отворени очи, не можеше да повярва. — О, не... Теди... не. — Той бавно я заведе до един стол, а тя все така го гледаше. — Не! — И изведнъж закри лицето си с ръце и започна да плаче, а Теди коленичи пред нея и отново даде воля на сълзите си. Когато вдигна глава и го погледна отново, това бяха най-тъжните очи, които някога бе срещал. — Знаех си... преди да замине. Чувствах го... а той не искаше да чуе. — Ридания я разтърсваха, плачеха и двамата, после усети как тялото ѝ се стегна, а погледът ѝ се насочи към вратата. Той се обърна и видя, че на прага стои Ванеса, по нощничка, и ги наблюдава.

— Къде е татко?

— Още не си е дошъл, скъпа. — Серена изтри сълзите си и протегна ръце към дъщеря си. Но когато детето се покатери на скута ѝ със загрижено изражение, тя не издържа и отново захлипа, а на Теди му се късаше сърцето при тази гледка.

— Защо плачете с чичо Теди?

Серена дълго мисли. Сълзите ѝ свободно се стичаха по лицето, докато прегръщаше детето, после нежно целуна Ванеса по меките златни къдрици и я погледна с мъка и мъдро примирение.

— Плачем, скъпа моя, защото току-що получихме много тъжна вест. — Момиченцето бе вперило в майка си широко отворени доверчиви очи. — Ти си вече голяма, затова ще ти кажа. — Тя пое дълбоко дъх, а Теди я наблюдаваше. — Татко няма да се върне от това пътуване, скъпа моя.

— Защо няма? — Ванеса бе шокирана, сякаш току-що ѝ бяха казали, че Дядо Коледа си е отишъл завинаги. А за нея и майка ѝ точно това се бе случило.

Серена се стегна и се опита да говори спокойно.

— Защото Бог поиска твоя татко при себе си. Нуждае се от него, за да му бъде един от ангелите.

— Татко ангел ли е сега? — Ванеса погледна учудена.

— Да.

— Има ли крила?

Серена се усмихна и нови сълзи занапиреха в очите ѝ.

— Мисля, че не. Но той е на небето при Господ и е с нас през цялото време.

— Мога ли да го видя? — Очите на детето бяха огромни, преливащи от надежда, ала Серена поклати глава.

— Не, миличкото ми. Но ние винаги ще го помним и ще го обичаме.

— Но аз искам да го видя. — Тя започна да плаче и Серена я притисна до гърдите си, изгаряна от същото желание... Ала никога повече нямаше да го видят... никога... Беше си отишъл завинаги.

Малко по-късно сутринта дойдоха да я посетят няколко официални лица. Разказаха ѝ всички подробности, които тя не искаше да знае, и единият от офицерите произнесе кратко слово в памет на Бред за това, че бе загинал в служба на родината. Съобщиха ѝ датата и часа на погребението и ѝ казаха, че ще може да остане в гарнизона още трийсет дни, а Серена се опитваше да разбере онова, което ѝ говореха, но имаше чувството, че нищо не проумява.

— Трийсет дни? — Погледна Теди с недоумение. После ѝ просветна, че къщата бе собственост на гарнизона, а тя вече нямаше нищо общо с армията. Щеше да получи скромна пенсия и това бе всичко, налагаше ѝ се да излезе в големия свят и да се научи да живее сред цивилни хора. Отишъл си бе малкият уютен свят на мечтите, сред горите на Пресидио, кацнал над залива, нямаше го вече съпруга ѝ да я закриля. За нея всичко бе свършено, и истинският свят я очакваше навън, за да я погълне. И тя, и Теди си спомниха за документа, който свежърва ѝ я бе накарала да подпише, а на следващата сутрин Теди откри, че брат му бе починал, без да остави завещание, така че всичко, което притежаваше, се връщаше обратно на семейството му. Те нямаха право на нищо, нито Серена, нито Ванеса, нито новото бебе. Представата за това, което ѝ предстоеше, бе толкова потискаща, че Серена лежа две нощи будна, вперила поглед в тавана. Него го

нямаше... и никога нямаше да се върне... Бред беше мъртъв. Тя непрекъснато си го повтаряше. Отвори вратата на килера и видя дрехите му, а в шкафа долу дори имаше ризи, които трябваше да се изгладят. Но той никога нямаше да се върне, за да ги облече, и когато отново осъзна реалността, Серена коленичи на пода на пералното помещение, сграбчи ризите му и зариде. Там я намери Теди и бавно я заведе горе, където Ванеса, мъничка и съкрушена, се криеше в кабинета на Бред. Детето се покатери в скута на Теди и с големи тъжни очи го попита:

— Сега ще ми станеш ли татко?

Всички бяха съсипани от напрежение и скръб и на третия ден Теди забеляза, че Серена бе коренно променена. Движеше се като зашеметена, с неразбиращ поглед, почти не говореше и изведнъж малко след полунощ чу, че вика от болка. Сякаш предусещайки какво се бе случило, Теди изтича и я намери в спалнята. Водите ѝ бяха изтекли. Беше се вече превила на пода от непоносима болка. Но този път не бе както при раждането на Ванеса. Нямаше никакви интервали между контракциите и докато дойдат от болницата да я вземат, тя бе изпаднала в истерия. Бебето не се появи за половин час. Теди бързо изпрати Ванеса при една съседка, а той нито за миг не се отдели от Серена, докато пристигна линейката, а и после по пътя до болницата. Този път пулсът ѝ бе слаб, дишането затруднено, а очите изцъклени. В болницата изпадна в шок и един час по-късно роди мъртво момченце. Теди изчака във фойето няколко часа, докато му позволят да я види, а когато застана до леглото, бе поразен от очите ѝ, очите, които някога бяха изумрудени, а сега имаха цвета на дълбините на морето, препълнени с болка. Толкова дълбоко бе потънала в мъката си, че дори не го чу, когато я повика по име.

— Серена... — Той се пресегна и хвана ръката ѝ.

— Бред? — Тя обърна безжизнените си очи към него.

— Не, Теди е. — Очите ѝ се напълниха със сълзи и тя отвърна глава.

Остана в това състояние цялата нощ и още два дни след това, а после я изписаха. Същата сутрин положиха сина ѝ в малък бял ковчег и когато го спускаха бавно в земята, Серена припадна. На другия ден докараха тялото на Бред и се налагаше да отиде в Главната квартира и да подпише документите. Теди си помисли, че няма да може. Но тя

събра сили някак си и подписа формуляра с ужас в очите, от който той остана поразен.

А на всичкото отгоре трябваше да се справи и с Маргарет Фулъртън. Серена настоя лично да ѝ се обади, но майката на Бред не издаде един-едничък стон. Засипа Серена с необуздана ярост и отмъстителност, обвиняваше я за това, което се бе случило. Ако не се бил оженил за нея, нямало да остане в армията и никога нямало да се налага да отива в Корея. С глас, който трепереше от гняв, тя даде воля на омразата си, като се опитваше да срази Серена, и накрая злъчно ѝ напомни за договора им.

— И да знаеш, пукнат цент няма да получиш за себе си или за детето. Надявам се и двете да изгорите в ада за това, което сторихте на Брадфорд.

Два часа Серена плака неутешимо. И тогава Теди почувства същата омраза към майка си, каквато знаеше, че и Бред бе таил. Единственото, което искаше, бе да защити Серена, но не можеше да направи нищо, за да промени случилото се. Бред вече го нямаше, не бе оставил никакво завещание, но дори и да бе оставил, надали щеше да е кой знае каква утеха за Серена. Тя се нуждаеше от съпруга си. Не ѝ трябваха парите му.

Маргарет Фулъртън пристигна от Ню Йорк, като доведе със себе си Пати и Грег. Бащата на Бред все още бе много болен за такова дълго пътуване и, разбира се, по лекарска препоръка не му бяха съобщили ужасната новина.

Теди ги посрещна на аерогарата. Майка му изглеждаше сурова и мрачна. Грег бе като зашеметен, а Пати нервно бърбеше по пътя от летището. Първото нещо, което майка му просъска, бе: „Не искам да виждам тази жена“. Теди усети как всичко отвътре му кипва.

— Ще се наложи. Тя е изстрадала достатъчно много, за да я измъчваш допълнително.

— Тя уби сина ми. — Очите ѝ бяха изпълнени с омраза.

— Синът ти бе убит в Корея, където бе изпратен с военна мисия, за бога, а Серена току-що загуби бебето си.

— Полага ѝ се. Така или иначе, нямаше да може да си позволи да го издържа.

— Повръща ми се от теб.

— Най-добре ще бъде да стоиш настрана от нея, Теди, ако не искаш да си имаш неприятности с мен.

— Това няма да направя.

Повече нищо не си казаха, той ги остави в хотела и се върна при Серена.

На следващия ден на погребението Маргарет стоеше до Пати и Грег, а Теди се бе изправил между Ванеса и Серена. Ванеса май не разбираше какво става, а и майка ѝ се бе вкопчила отчаяно в ръката на Теди по време на военните почести. Накрая един офицер тържествено връчи сгънатото знаме на Серена и тя бавно се обърна и тръгна към Маргарет, застана пред нея и с треперещи ръце ѝ го подаде в знак на уважение. Настъпи кратък миг на колебание, очите им се срещнаха, погледите им се задържаха така, а после по-възрастната жена го взе, без да каже думичка за благодарност или утеха. Подаде го на Грег, обърна се и се отдалечи. Лицето ѝ бе покрито с черен воал, а Серена остана, загледана след нея.

По-късно, когато потегли, за да закара Серена и Ванеса у дома, Теди с недоумение погледна снаха си, която си бършеше носа.

— Защо направи това? — Серена знаеше, че той говори за знамето. — Не беше необходимо.

— Тя е негова майка. — Очите ѝ се наляха със сълзи и изведнъж склони глава на рамото му и зариде. — Боже мой, какво ще правя без него? — Теди спря колата, взе я в прегръдките си и дълго я държа така, а Ванеса ги гледаше.

30.

— Серена? — Той тихичко се доближи зад младата жена, която стоеше сред мъглата в градината, заслушана в сирените. През последните седмици бе заприличала на призрак, сякаш бе обладана от духове. Бе мъчително да я гледа човек как се топи.

— Да?

— Трябва да се стегнеш, Серена. Трябва.

— Защо? — Тя извърна към него празен поглед.

— Заради мен, заради себе си, заради Ванеса... — Очите му се напълниха със сълзи. — Заради Бред.

— Защо?

— Защото трябва, по дяволите! — Искаше му се да я разтърси. — Ако се предадеш, какво ще стане с това дете?

— Ти ще се погрижиш за нея, нали? — Тя изглеждаше отчаяна и той кимна с въздишка.

— Да, но не е там въпросът. Тя има нужда от теб. Това дете има нужда от теб.

— Но ти ще го направиш, нали? — Очите ѝ изпитателно следяха лицето му, при което и двамата си спомниха за документа. — Ако аз умра, ти ще се погрижиш ли за нея?

— Ти няма да умреш.

— Аз искам да умра.

При тези думи той не се сдържа и я разтърси.

— Нямах право.

Тогава и двамата чуха детски плач откъм вратата.

— Мамо, искам да си с мен. — Бе сънувала кошмари. Умоляващият ѝ глас сякаш накара Серена да се пробуди от собствения си сън.

През следващата седмица Теди ѝ помогна да си намери апартамент. Тя опакова всичките красиви вещи, които си бяха купили с Бред, и двете с Ванеса се преместиха на Пасифик Хайтс. Апартаментът бе с две спални с изглед към залива, това можа да си

позволи с вдовишката пенсия, а ако трябваше и да се хранят, Серена си даде сметка, че се налага да си намери работа.

— Може би ще трябва да сляза в града и да започна да търгувам с тялото си. — С тъжен сарказъм тя погледна Теди, но той не бе особено въодушевен. Тази шега обаче, колкото и цинично да звучеше, ѝ даде друга идея. На следващия ден Серена обиколи всички универсални магазини. До обяд вече я бяха наели и тя се върна да каже на Теди, че си е намерила работа.

— И като каква ще работиш? — Той през цялото време се притесняваше за нея. Беше изстрадала много, загуби съпруга си, бебето, дома си. Колко ли можеше да издържи? Теди често си задаваше този въпрос.

— Като манекенка за седемдесет и пет долара седмично.

— А кой ще се грижи за дъщеря ти?

— Ще наема жена. — На лицето ѝ бе изписана непоколебимост. Твърдо бе решила да не се оставя на живота да я смаже, колкото и тежки удари да ѝ бе нанесъл.

Беше преживяла загубата на родителите си и войната. Сега Бред. Но трябваше да се справи, заради Ванеса. Теди поклати глава.

— Не искам да правиш това. Искам да ме оставиш аз да ти помогна.

Ала тя бе непреклонна. Беше си намерила работа и щеше да изкарва пари, за да се издържат. Дори и да трябваше да умре, щеше да го направи. Дължеше го на Бред. Бяха изминали само три седмици, откакто го бяха убили в Корея, и Съединените американски щати вече бяха във война — сякаш нейната лична война бе станала публична.

Изведнъж Серена се сепна и погледна изненадано Теди.

— След колко време се връщаш в Ню Йорк? — Знаеше, че курсът за интернисти започва през август, а вече бе юли. Но той бавно поклати глава.

— Няма да се връщам.

— Оставаш ли? — За миг я обзе силна радост.

— Не. — Теди пое дълбоко въздух. Мисълта, че трябваше да ѝ каже, го ужасяваше. — Записах се във флотата. Искам да отида в Корея.

— Какво? — Серена направо изкрещя и несъзнателно сграбчи ризата му. — Не можеш да правиш това. Не и ти... — Тя започна

тихичко да плаче, притискайки се до него, а той я прегърна и в неговите очи също се появиха сълзи.

— Трябва. Заради него. — „И заради нея“, помисли си. Да избяга от чувствата си, които се боеше, че ще прелеят всеки момент.

— Кога заминаваш?

— След няколко дни, може би седмици. Когато ме повикат.

— Ами ние? — Тя изведнъж изпита ужас.

— Вие ще се оправите. — Той ѝ се усмихна през сълзи. — За бога, ти си имаш работа.

— О, Теди, не отивай. — Серена го притискаше до себе си и повече нищо не си казаха, застанали там, вкопчили се в последните късчета от нещо, което вече не съществуваше и повече нямаше да се повтори. Също както завърши детството ѝ, когато куршумите на Мусолини убиха родителите ѝ, а ето че сега си отиваше и една друга ера, един друг период от живота ѝ. И Теди вече нямаше да го има. Всички бяха пораснали. Само за три седмици. Миналото бе останало далеч назад.

ЧАСТ ВТОРА
СЕРЕНА: ГОДИНИ НА ОЦЕЛЯВАНЕ

31.

В един мъглив ден в края на юли Серена стоеше в шест часа сутринта на пристанището в Оукланд и прегръщаше Теди за последен път. Седмиците бяха отлетели така бързо и тя не можеше да повярва, че той вече заминава. В началото го молеше да промени решението си, но накрая го прие. А и от начина, по който се развиваха нещата в Корея, бе очевидно, че рано или късно щеше да му се наложи да замине. Получи заповед за флотата и щеше да изкара курс за интернист някъде в Корея. Не това бяха планирали. Но след смъртта на Бред всичко бе рухнало.

За по-малко от два месеца целият свят се бе обърнал с главата надолу за Серена. Сега бе вдовица, сама с Ванеса и работеше, за да се прехранват. И когато погледна Теди, облечен в униформа, тя осъзна, че последният човек, на когото можеше да разчита, щеше да си отиде. Серена се притисна към него и остана дълго така, като се опитваше да задържи сълзите, стискайки очи.

— Боже мой, Теди. Не искам да заминаваш.

— Аз също.

А после, старайки се да играе ролята на храбра сестра, тя му се усмихна закачливо.

— И да бъдеш послушен, да си носиш галошите и да ми пишеш всяка неделя... — След миг с пресипнал шепот добави: — Не ни забравяй.

— О, Серена... Не говори така! — Той силно я притисна до гърдите си и ако някой ги наблюдаваше отстрани, щеше да си помисли, че тя се сбогува със съпруга си, а не с брат му. Теди избърса сълзите от бузите ѝ, прегърна я отново, после се отдръпна назад, за да я погледне за последен път.

— Ще се върна, и то скоро. А ти се грижи за себе си и за Ванеса вместо мен.

Серена кимна, а сълзите рукнаха от очите ѝ. Другите мобилизирани бързаха покрай тях да се качат на кораба, който трябваше да отплава след час. „Господи, как ми се иска да остана при

нея“, помисли си той, докато я гледаше. Но знаеше, че трябва да замине. Това беше нещо, което бе длъжен да стори заради себе си и заради брат си, без значение какво смятаха другите. Майка му излетя от Ню Йорк побесняла, заплашвайки, че ще го принуди със сила, ще използва всичките си връзки и ще направи така, та да изхвърчи от армията. Но той бе толкова твърд по отношение на решението си, че накрая дори и тя капитулира. Хората трябваше да уважават мотивите му и неговия начин на мислене. Онова, което ужасяваше Серена, бе възможността да бъде убит.

Когато посегна да го прегърне за последен път, тя се опитваше да не мисли за това. Между тях се бе създала една изключителна връзка от самото начало, а след раждането на Ванеса връзката бе станала по-силна. Но през последните два месеца се появи още нещо — когато беше с Теди, имаше чувството, че се докосва до Бред. Така сякаш можеше по някакъв странен начин да продължава да бъде с него. А ето че губеше и Теди. Но дано не е завинаги.

— Серена... — Той понечи да каже нещо, а после спря, защото корабната сирена заглуши всичко останало. Извири още три пъти, след което се чу гонгът. Беше време да тръгва. Серена усети прилив на паника, а той я грабна и я притегли до себе си. — Ще се върна. Помни това.

— Обичам те — извика тя в ухото му, докато се притискаше към него, а очите ѝ се напълниха със сълзи.

Теди кимна, вдигна чантата си и се качи на кораба с другите. Минаха няколко минути, преди да го види отново, там високо, на палубата, да ѝ маха бавно и Серена не можа да спре сълзите си. Те свободно се стичаха по лицето ѝ, а сирените завиха отново в съзвучие със сигналите, предупреждаващи за гъста мъгла, и корабът започна едва-едва да се отдалечава. Имаше чувството, че отнася и сърцето ѝ със себе си. Когато огромното туловище на кораба изчезна в мъглата, тя се обърна като зашеметена, качи се в колата си с наведена глава, а сълзите още се лееха от очите ѝ.

В Сан Франциско Ванеса я чакаше с бавачката си и искаше да разбере колко скоро чичо Теди ще се върне вкъщи. Беше ѝ необходимо да мобилизира всичките си сили, за да ѝ обясни отново, че чичо Теди няма да го има дълго време, но ще си дойде веднага щом му се удаде възможност. За да я окуражи, добави, че ги чакат страшно много

хубави неща, които ще правят заедно, ще ходят в зоологическата градина, в алеята с розите в парка, в японската чаена градина, на цирк... Но преди да успее да изреди всички примамливи места, в очите ѝ бликнаха сълзи и Серена започна да прегръща и притиска силно дъщеря си.

— Като с татко ли ще стане, и той ли няма да се върне? — Очите на Ванеса изглеждаха огромни на фона на помръкналото от мъка лице. Серена потръпна при тази мисъл.

— Не, чичо Теди ще се върне. Казах ти. — Искаше ѝ се да се скара на детето за това, че изговаря на глас ужасните мисли, които тя отблъскваше. Гласът ѝ трепна, когато го произнесе, и както ѝ се бе случвало хиляди пъти през изминалите седмици, отново закопня да върне времето назад. Ако само можеше да затвори очи и да се пренесе в дните, когато беше заедно с Бред, когато знаеше, че той ще я защити, ще ѝ бъде опора... в златните дни, които прекараха в гарнизона... или в Париж... или да възкреси първите мигове на тяхната любов в Рим. Преди няколко седмици писа на Марчела, за да ѝ съобщи тъжната вест. И отговорът, диктуван на една от новите прислужници, които работеха под нейно ръководство, я бе изпълнил с отчаяние. Старата жена изказваше съболезнованията си, уверявайки я, че ще се моли за нея. Сега обаче Серена имаше нужда от нещо повече. От нечие рамо, от някой, който да я окуражава, да ѝ влива увереност, че ще се справи. Особено през следващите месеци, когато наистина се съмняваше дали ще оцелее, месеци, през които едва успяваше да отдели за наема, закъсняваше с плащането на сметките и често ядяха само фъстъчено масло и конфитюр с хляб или само яйца. Такава бедност не бе познавала преди. По време на войната бе на сигурно място при монахините, после в двореца в Рим за нея се бяха погрижили добре, сега обаче нямаше към кого да се обърне, нямаше кой да ѝ помогне, кой да ѝ даде заем, когато оставаше само с два долара до следващото плащане чак след три дни.

Серена отново и отново си спомняше за споразумението, което бе подписала с Маргарет Фулъртън. Ако не я бяха накарали насила да сложи подписа си под този проклет документ, поне нямаше да мисли за храната. Ванеса щеше да има красиви дрехи, а не само един износен чифт обувчици. Веднъж беше толкова отчаяна, че за малко не се обърна за помощ към тях, но се удържа, пък и със сърцето си

предусещаше реакцията. Маргарет Фулъртън бе толкова последователна и ирационална в омразата си към Серена, че каквото и да ѝ кажеше или каквото и да направеше, с нищо нямаше да промени решението си. Омразата беше толкова силна и толкова дълбока, че се пренасяше дори върху Ванеса, единствената ѝ внучка. Маргарет изобщо не се интересуваше дали те гладуват. Серена дори подозираше, че тя вероятно се надява това наистина да е така.

Единствено радостта, че в края на деня ще види Ванеса, ѝ даваше сили. Единствено писмата на Теди ѝ стопляха сърцето. Единствено парите, които припечелваше в универсалния магазин, ги спасяваха да не умрат. Имаше моменти, в които ѝ се струваше, че ще припадне от изтощение, и ѝ се искаше да плаче от отчаяние. Но ден след ден, шест дни в седмицата, тя отиваше в града на работа, разхождаше се по етажите в най-новите модели дрехи, показваше мостри от парфюми, стоеше до входа във великолепно кожено палто, участваше в модни ревюта. Едва на втората година получи повишение и я преместиха в дизайнерския салон. А после започна да представя модели за специални клиенти в големите ревюта. Рекламираше само тоалетите на най-добрите дизайнери от Ню Йорк или Париж и бързо научаваше триковете на професията — как да си прави половин дузина зашеметяващи прически, как безупречно да си поставя грима, как да се движи и да се усмихва, как да омайва клиентите, за да им продаде дрехите. Благодарение на новите умения, които придобиваше, красотата ѝ сякаш разцъфтя и сега Серена изглеждаше още по-впечатляваща. Хората в магазина говореха за нея. Клиентките я оглеждаха със завист, но по-често с възхищение, като че бе произведение на изкуството. Съпрузите им не откъсваха очи от нея, прехласнати от чара ѝ, и не мина много време, рекламната агенция на магазина я забеляза и я направиха главна манекенка. Всяка седмица снимката ѝ се появяваше във вестниците и към края на втората година хората започнаха да я разпознават из града. Мъже я канеха да излезе с тях. Почти непознати ѝ предлагаша да я водят на приеми, но отговорът ѝ винаги бе един и същ. Тя отклоняваше поканите без изключение. Единственото, което чакаше с нетърпение, бе да се върне у дома при Ванеса и да поиграе със златокосото дете, което много приличаше на Би Джей, да си пеят глуповати песнички, подрънквайки на малкото пиано, което Серена бе купила на един аукцион, да ѝ чете приказки, да

мечтаят заедно. Веднъж ѝ прошепна, че един ден тя ще стане красива известна дама...

— Като теб ли, мамо? — Серена се усмихна.

— Не, много по-хубава от мен, глупачето ми. Всички на улицата ще се обръщат след теб, а ти ще бъдеш преуспяла и щастлива.

Понякога Серена зарейваше поглед в пространството, спомняйки си за своите собствени мечти. Това ли бе искала тя, хората да я заглеждат? Да преуспее? За нея професията на манекен беше само изход, и все пак това бе един странен живот — да си изкарваш прехраната с външния си вид, и често се чувстваше глупава и нищожна, като манекените кукли, каквато всъщност беше. Ала обикновено отпъждаше подобни мисли — не можеше да си позволи да се колебае. Трябваше да оцелее.

Животът ѝ беше болезнено празен. Имаше детето си, работата и апартамента. И нищо друго. Нито мъж, нито приятели, нямаше към кого да се обърне. Сякаш в живота ѝ не бе останало място за никого, освен за Ванеса. А вечер седеше и четеше или пишеше писма на Теди. Пътуваха със седмици, докато стигнат до него в отдалечените военни бази в Корея. Вече бе специализант и в дългите си тъжни писма споделяше с нея своите виждания за войната. За него тя бе безсмислена касапница, една война, която те не можеха да спечелят и в която не им бе мястото, и той копнееше да се завърне у дома или да го преместят в Япония. Имаше случаи, когато Серена препрочиташе писмата по няколко пъти, стискаше ги в ръка, а после вперваше очи в залива, спомняйки си лицето му в деня, в който се срещнаха... начина, по който изглеждаше в редингота на сватбата на Грег... в деня на раждането на Ванеса... при дипломирането му в Станфорд. Беше странно, че тя смесваше неговия образ с този на съпруга си. Сякаш през изминалите две и половина години те се бяха слели в съзнанието ѝ.

А на третата Коледа, която трябваше да прекарат сами, Серена и Ванеса отидоха на черква и се молиха за неговото оцеляване, както правеха всяка неделя. През нощта Серена дълго плака в леглото си. Беше съсипана от самота и изтощение, бремето на вдовишките години, от безкрайните часове работа в магазина и цялата си любов отдаваше на Ванеса. С нетърпение чакаше писмата на Теди седмица след седмица. Те ѝ даваха сила да живее и само когато му пишеше, тя

изливаше душата си. В известен смисъл това бе единственият ѝ истински контакт със зрял човек и единственият ѝ контакт с мъж.

В работата не общуваше почти с никого. По едно време се заговори, че е била италианска принцеса, преди да се омъжи за американски офицер, и всички решиха, че е арогантна и надменна, бяха респектирани от нейната красота. Постепенно вече никой не се и опитваше да се сприятели с нея. Нямаше как да разберат колко безнадеждна самота се бе наслоила зад хладната фасада на принцесата. Само Теди знаеше за нейната болка и между редовете долавяше незатихващата мъка по съпруга ѝ.

„Странно как не ме разбират — писа му тя след Коледа. — Предполагам, че ме смятат за сноб, за студен човек и аз ги оставям да си мислят каквото си искат. По-лесно е и може би по-безопасно, отколкото да им открия колко много болка е стаена в мен.“ Бред все още ѝ липсваше, ала не бе само това. Тя имаше нужда от някого. Някой, с когото да разговаря, да споделя, да се смее, да се разхожда по плажа. Серена не можеше да си представи, че би могла да прави с друг мъж нещата, които бе правила с Бред, та дори и с Теди, и това я караше да се чувства още по-отчаяна и ѝ напомняше колко е самотна. „Понякога имам усещането, че така ще продължава винаги. Че винаги ще бъда сама, тук с Ванеса, нощ след нощ, година след година, в този апартамент, и ще работя в същия този магазин, и никой никога няма да ме опознае. Това ме плаши, Теди. Струва ми се, че ти си единственият човек, който ме познава истински...“

Марчела също, разбира се, но бяха изминали години, откакто я бе виждала за последен път, и сега Марчела бе част от един друг живот. Писмата, които диктуваше на някого, за да ги изпрати на Серена, бяха надуте и сковани, тук-там неясни и с празноти. Всъщност имаше единствено Теди, там някъде в Корея, и едва към края на войната и двамата бяха започнали да осъзнават какво се бе случило. След две години и половина кореспонденция и взаимно разголване на душите, вкопчени един в друг, на хиляди мили разстояние един от друг, най-сетне Серена разбра защо вече три години никой не се бе появил в живота ѝ. Тя го чакаше.

Сутринта, когато чу по новините, че войната е свършила, бе на работа в магазина, облечена в черен кадифен вечерен костюм с твърда

бяла яка от тънък муселин, и стоеше в средата на дизайнерския салон, а по лицето ѝ се стичаха сълзи.

Една продавачка ѝ се усмихна, другите бърбраха оживено помежду си. Войната в Корея бе свършила! На Серена ѝ се искаше да изкрещи от радост. „Той се връща — прошепна тя, но някой я чу. — Връща се у дома!“

— Съпругът ли? — сякаш отдалече достигна до нея нечий глас.

— Не. — И бавно поклати глава, а на лицето ѝ бе изписано учудване. — Брат му.

Жената я погледна странно и Серена изведнъж осъзна, че трябва да си отговори на един важен въпрос. Сега, след като годините на размяна на писма са вече минало, какъв ще ѝ бъде Теди?

32.

Теди се завърна от Далечния изток на трети август и в момента, в който стъпи на сушата в Сан Франциско, той бе официално освободен от флотата. Специализацията му бе приключила в разгара на войната, бе специализирал хирургия, а малцина американци можеха да се похвалят с това и той заминаваше в Ню Йорк да стажува още една година при един известен хирург. Но за друго си мислеше Теди, когато слезе от самолета. Русата му коса блестеше на слънцето, лицето му бе загоряло и той хвърли поглед на тълпата хора, които чакаха. Колко различно бе от деня, когато заминаваше с кораба от Оукланд. И колко различно се чувстваше. Бе отсъствал три години и тъкмо бе навършил трийсет.

Сякаш за три години война всичко у него се бе променило. Интересите, нуждите, приоритетите, ценностите. По време на дългия полет от Япония непрекъснато си мислеше как ли щеше да се приспособи. Не бе виждал семейството си в продължение на три години. Писмата на майка му бяха пълни с новини, но Теди никога не усети липсата на дома. Грег се сецаше да му драсне някой и друг ред от дъжд на вятър. Баща му бе починал преди една година. А и повечето от приятелите постепенно бяха престанали да му пишат — освен Серена. Почти единственият контакт с цивилизацията беше чрез нея и ето изведнъж той се връщаше в един свят, който вече му бе непознат, търсеше една жена, която не бе виждал от три години.

Очите му се взираха в тълпата и Теди бавно тръгна към мястото, където се бяха събрали посрещачите. Размахваха се табелки, букети цветя, по лицата се стичаха сълзи, обезумели от радост ръце се протягаха към съпрузи, синове, любовници, завръщащи се след дълго отсъствие. И изведнъж я съзря, толкова зашеметяващо красива, че сърцето му замря. Висока, с огромни очи, чакаше спокойно, с червена копринена рокля, прилепнала по тялото, и с копринената си руса коса, разпиляна по раменете, а изумрудените ѝ очи гледаха право в него. Също като нея той бе странно мълчалив, нямаше необуздани жестове, нито тичане, просто тръгна с отмерени стъпки към нея, а после, сякаш

и двамата го очакваха, я притегли в прегръдките си и я притисна с всичка сила и сълзите започнаха да се стичат по бузите им. Забравяйки за времето на лутане, което се бе изнизало помежду им, я целуна по устните, сякаш отприщвайки цялата болка и самота, натрупана през всичките тези години. Те дълго стояха така прегърнати, а накрая се отдръпнаха, за да се погледнат, ала очите ѝ бяха препълнени с тъга, когато вдигна поглед към него. Разбираше, че Теди се бе завърнал при нея, но Бред никога нямаше да се върне. Сякаш очаквайки завръщането, тя се бе заблуждавала, че в Корея е Бред, а не Теди. И сега върху нея се стовари тежкия удар — Серена осъзна, че бе загубила съпруга си завинаги. През всичките тези години на размяна на писма тя търсеше и Бред, и Теди. Дватама мъже сякаш се бяха слели в едно в съзнанието ѝ. А сега трябваше отново да посрещне истината и сърцето ѝ натежа в гърдите, но се опита да не позволи мъката да помрачи лицето ѝ.

— Здравей, Серена.

Тя се усмихна след първоначалния шок, а после едновременно погледнаха надолу към момиченцето до нея. И в този момент най-ясно проличаха трите загубени години. Ванеса бе станала почти на седем, а когато Теди заминаваше, тя бе на три и половина.

— Боже милостиви, принцесо! — Той коленичи сред навалищата. Яносините му очи сияеха, а лицето му се озари от нежна усмивка. — Обзалагам се, че не си спомняш чичо Теди.

— Спомням си го. — Ванеса килна глава на една страна и когато му се усмихна, той видя, че отпред няма два зъба. — Мама всяка вечер ми показваше твоята снимка. Твоята и на татко, но той няма да се върне. Мама ми каза. Само ти.

— Точно така. — Остра болка като нож преряза и Серена, и Теди, ала той продължаваше да се усмихва на очарователното момиченце. — Ти определено ми липсваше.

Тя го огледа целия и плахо попита:

— Наистина ли си лекар? — Гледаше го разтревожено, а той кимна. — А ще ми биеш ли инжекция? — Теди се засмя и поклати глава, вдигайки я на раменете си.

— В никакъв случай. Какво ще кажеш вместо това за една фунийка сладолед?

— Чудесно!

Започнаха да се промъкват през тълпата към терминала. Той трябваше да си вземе чантата и после можеха да потеглят към апартамента, който ѝ бе помогнал да си намери, преди да замине, към мястото, което си спомняше всяка нощ и всеки ден, докато бе в корейските джунгли, редом с лика на Серена. Наблюдавайки я крадешком, откри, че се е променила. Не ѝ каза нищо, докато не се прибраха в апартамента на Вашингтон стрийт, където седнаха да пият кафе във всекидневната и да се любуват на залеза.

Теди дълго я гледа изпитателно и забеляза, че тъгата бе още там, стаена дълбоко, и сериозното отношение към живота, но в същото време се прокрадваше и копнееща нежност. И като остави чашата чай, той се пресегна и хвана ръката ѝ.

— Пораснала си, Серена.

— Надявам се. — Тя му се усмихна. — На двайсет и седем съм вече.

— Това няма значение. Някои хора никога не порастват.

— Аз имах причина да порасна, Теди. — Тя погледна към другата стая, където Ванеса играеше, а после пак към него. — Ти също.

Той бавно кимна, припомняйки си нещо, към което не искаше да се връща.

— Понякога си мислех, че никой от нас няма да оцелее. — Теди се усмихна насила. — Но оцеляхме. И предполагам, че преживяното ще има някакъв смисъл. — А после, вглеждайки се в онова, което бе изписано на лицето ѝ, не можа да се сдържи да не попита: — Той ти липсва още, нали?

Серена притвори очи.

— Да, и двамата ми липсвахте.

— И само един се върна при теб. — Казвайки го, погледът му стана особен. Бе разбрал по изражението ѝ още в първия миг, когато я видя на летището. — Сигурно никога не се забравя това, че някой не ще се завърне у дома. Не знам. — Той поклати глава. — Понякога за секунда се учудвах защо в поредното ти писмо няма никакви вести за Бред, а после се сещах.

Тя кимна разбиращо.

— Бяха изминали само два месеца от смъртта му, когато ти тръгна. Мисля, че и двамата нямахме време да го приемем. — И в този

момент, повече от всякога разбираше колко вярно бе това.

— Знам. — Теди я погледна изпитателно. — И сега? — Задаваше ѝ сериозен въпрос и Серена го осъзнаваше.

— Мисля, че най-накрая прозрях. — Тя тихо въздъхна. — По някакъв начин съм се криела от истината. Единственото, на което се бях отдала, беше работата и грижите за Ванеса. — Той знаеше това от писмата ѝ.

— За един двайсет и седем годишен човек не е кой знае колко пълноценно съществуване. — А после добави с нежна усмивка: — Изглеждаш различно.

Серена бе изненадана.

— Разочарован ли си? — А Теди се засмя на въпроса ѝ и поклати глава.

— О, Серена, не си ли се поглеждала в огледалото през последните три години?

Този път тя се засмя.

— Прекалено много. Единствено това правех.

— Е, каквото и да си правила, заварих те по-красива, отколкото те оставих.

Тя му хвърли искрящ поглед.

— Да не би войната да е засегнала зрението ви, лейтенант? — Разсмяха се и двамата.

— Не, принцесо, не е. Ти си най-красивата жена, която някога съм срещал. И разбрах, че това е самата истина още когато те видях за пръв път в Ню Йорк.

— А... — Серена махна с ръка пренебрежително. — Сега всичко е фалш и грим.

— Не е. — Беше нещо повече. Нещо, което бе трудно да се опише. Извираше от лицето ѝ, от очите ѝ, от душата ѝ. Беше зрелост и финес, и мъдрост, и страдание, и цялата любов, която щедро бе дарила на Ванеса. Освен физическата ѝ красота имаше и още нещо, което караше хората да не свалят очи от нея, то не само се виждаше, но се и чувстваше. После я погледна и попита: — Серена, сериозно ли си се захванала с професията на манекен? — През всичките години в Корея не се бе замислял за това. Просто приемаше, че го прави, за да си плаща наема. Но сега, след като я видя — стойката ѝ, прическата ѝ, лицето ѝ, походката ѝ, Теди бе убеден, че стига да пожелае, я очаква

невероятна кариера. Тази мисъл му хрумна, докато седяха на дивана. Ала Серена само вдигна рамене.

— Не знам, Теди. Мисля, че не. — Тя му се усмихна и отново заприлича на съвсем младо момиче. — Защо да го правя сериозно? Освен може би, за да си плащам наема. — За нея това бе всекидневна борба. Дори и сега.

— Защото си толкова красива и можеш да спечелиш много пари. — Той я погледна многозначително. — И понеже не би приела нищо от мен, струва ми се, че това е идея. Замисляла ли си се някога, че би могла да отидеш в Ню Йорк и да станеш модел? — Не бе споменавала нищо подобно в писмата си, но сега Теди се улови, че хрумването започва да му харесва все повече и повече, а пък и причините не бяха напълно лишени от егоизъм.

— Не знам. Мисълта за Ню Йорк ме плаши. — Изглеждаше притеснена. — Възможно е да не намеря работа там. — И все пак перспективата бе примамлива и може би бе начин да изкара повече пари, отколкото през последните три години.

— Ти шегуваш ли се, Серена? — Теди я хвана за ръка и я заведе до огледалото. — Я се погледни, скъпа. — Тя се изчерви от стеснение, когато вдигна очи и видя хубавия рус мъж, изправен зад нея. — Това лице ще си намери работа навсякъде по света. Принцеса Серена... Принцесата... — Докато и двамата гледаха отражението ѝ, той изведнъж усети, че става някаква магия, сякаш се виждаха за пръв път.

— Теди, не... хайде... — Серена се дръпна от огледалото объркана, а Теди бавно я обърна към себе си и я целуна и изведнъж почувства непреодолимо желание спрямо тази жена, която тайно бе обичал в продължение на седем години. Но точно когато се готвеше да докосне това красиво тяло, усети как то се стегна в ръцете му и си наложи да се въздържа.

— Серена... извинявай... — Изведнъж пребледня като смъртник и цял се разтрепери. — Много време мина и... — Той замълча, а тя обхвана лицето му с ръце. В очите ѝ имаше сълзи.

— Недей, Теди. Няма за какво да се извиняваш. Аз знаех, че това ще се случи. И двамата го знаехме. В продължение на три години изливахме душите си един на друг. — А после го прегърна силно и зарови лице в рамото му. — Аз те обичам като брат, Теди, и винаги съм те обичала. Лъгала съм се, когато съм си мислила, че между нас може

да има нещо повече. През последната година ми минаваха подобни мисли, без да смея да си го призная, надявах се, че ще се върнеш — тя се задави от сълзите си — и ще... го заместиш. — Почувства се виновна, че го казва, и накрая се отдръпна от Теди. — Нечестно е да очаквам това от теб. Просто не е същото. Странно. — Серена се усмихна през сълзи. — Толкова много приличаш на него, но ти си си ти. И аз те обичам, ала те обичам като сестра, не като жена или любовница, или съпруга. — Думите ѝ бяха жестоки и го шибаха като с камшик. Но това бяха думи, които трябваше да чуе. Бе се залъгвал дълги години.

Тя внимателно го наблюдаваше, той пое дълбоко въздух и вече овладял се, я погледна.

— Всичко е наред, Серена, разбирам.

— Наистина ли? — Тя бе спокойна, но непреклонна и по-красива от всякога, застанала пред него в излятата сякаш по тялото ѝ копирена рокля. — Мразиш ли ме, че не мога да ти дам повече?

— Никога не бих могъл да те мразя. Прекалено много те обичам. И прекалено много те уважавам.

— За какво? — Погледът ѝ беше и печален, и празен. — С какво съм го заслужила?

— Ти оцеля при тези отвратителни обстоятелства, за които допринесе майка ми. Ти си чудесна майка на Ванеса, пребиваш се от работа, за да я издържаш. Ти си забележителна жена, Серена.

— Аз не се чувствам забележителна. — Тя го погледна с огромните си очи. — Чувствам се тъжна. Тъжно ми е за това, което не мога да бъда за теб.

— И на мен. Но може би така е по-добре. — Той отново я прегърна, молейки се да не се издаде, че я желае. След минутка се дръпна. — Само ми обещавай едно: че когато някой ден се влюбиш отново, което ще стане, той ще бъде страхотен.

— Теди! — Тя се засмя и агонията от последния половин час започна постепенно да избледнява. — Какво говориш!

— Не се шегувам. — И по вида му личеше. — Ти заслужаваш най-доброто. Необходим ти е мъж, да те обгради с обич, да ти бъде опора. — Той знаеше от писмата ѝ колко дълъг и мъчителен бе за нея безбрачният живот.

— Нямам нужда от мъж. — Серена вече се усмихваше.

— Защо не?

— Защото имам най-добрия брат на света. — Тя го прегърна през кръста и го целуна по бузата. — Теб. — И когато я усети пак до себе си, Теди почувства как цялото му тяло изтръпна, но през последните няколко часа бяха изминали вече един доста дълъг път и той бе наясно какво място му е отредено.

33.

На следващия ден Серена трябваше да отиде на работа, но вместо да остави Ванеса на бавачката, я повери на Теди и следобеда те решиха да я изненадат, отправяйки се към магазина. Намериха я на втория етаж, във великолепна бална рокля от люлякова тафта, и когато слязоха от ескалатора и Теди я зърна, спря за миг просто да ѝ се полюбува и дъхът му спря. Каква прекрасна жена бе станала, докато го нямаше. Беше достигнала върха си, ако не и повече. Дори и Ванеса като че ли усещаше нещо забележително у майка си и я гледеше прехласнато. Серена беше като изваяна от четката на художник виртуоз, седнала на един стол, когато протегна напред ръце в дълги кожени ръкавици.

— Здравей, скъпа. Изглеждаш толкова красива! — Теди бе облякъл Ванеса в синя рокля от тънък муселин, бе ѝ сложил черни лачени обувки с три четвърти чорапи и синя атлазена панделка в копринените ѝ руси коси.

— Здравей. — Тя се усмихна. — Как се справяш?

— Страшно ми харесва. — И когато Ванеса се отдалечи за миг, очите му сякаш потънаха в нейните за част от секундата, след което братският поглед се върна отново.

— Какво ще правите с Ванеса този следобед?

— Отиваме за сладолед. Казах ѝ, че утре ще я водя в зоологическата градина.

— Нямах ли нужда от малко време за себе си? — Тя изглеждаше притеснена. Какво щяха да правят, когато той си отидеше? Вероятно щеше да им идва на гости. Бяха разговаряли за това сутринта по време на закуска, ала всичко, което не бе част от настоящето, изглеждаше много далечно. — Ще се върна в пет и половина и ще я поема.

Той леко се засмя.

— Като те гледам в това облекло, най би ти прилягало да отидеш на опера.

— Не съвсем, скъпи. — Тя му се усмихна. — Довечера трябва да изпера. Това е само наужким.

— Току-виж, си ме заблудила. — Теди тихо се засмя, все още омаян от хубостта ѝ. Ъй докато я съзерцаваше, Ванеса се върна, подскачайки, за да ѝ покаже близалката, която една продавачка ѝ бе дала.

— А сега ще ядем сладолед! — похвали се момиченцето и весело стрелна Теди.

— Знам всичко. Приятно прекарване и на двама ви. — Мислите ѝ свърнаха в неочаквана посока, като ги гледаше как излязоха, хванати за ръка. Винаги се чувстваше страшно отговорна за Ванеса, сякаш никой друг не би могъл да заеме мястото ѝ, но докато наблюдаваше детето и чичо му, изведнъж усети, че може малко да си отдъхне. Ако в този момент нещо ѝ се случеше, Ванеса щеше да е в сигурни ръце и щяха добре да се погрижат за нея. И само при мисълта за това изпита облекчение, сякаш огромен товар беше паднал от гърба ѝ.

Същата вечер тримата си сготвиха спагети и докато Серена прибираше масата и миеше съдовете, Теди чете приказки на Ванеса горе в леглото. Серена бе с панталони и поло, с прибрана коса, изглеждаше съвсем различно от магическото създание в балната рокля от люлякова тафта и Теди ѝ го каза с усмивка, когато тя влезе да им напомни, че е време да загасят лампите.

— Знаеш ли, снощи говорех сериозно, когато ти подхвърлих, че би могла да постигнеш много. — Дъвчейки зърно грозде, той я гледаше внимателно, докато тя привършваше с кухненската работа. — Имаш данни да станеш великолепен модел, Серена. Аз не разбирам нищо от този бизнес, но знам, че никой друг в тази страна не изглежда като теб. Купих няколко списания, докато се разхождахме днес с Ванеса. — Теди ги измъкна от чантата си, сложи ги върху един стол и ѝ ги показа, прелиствайки ги набързо. — Погледни... мила, нито една не може да се мери с теб.

— Може би предпочитат такива. — Серена отказваше да приеме всичко това на сериозно. — Виж, Теди. — Бе развеселена от огромната му вяра в нея. — Аз извадих късмет, че получих тази работа в магазина, те ме използват, защото имат нужда от мен, пък и добре изглеждам в техните дрехи. Но това е малък град, не е като Ню Йорк, където конкуренцията е несравнимо по-голяма. Там сигурно ще ми се изсмеят в лицето.

— Искаш ли да опиташ? — Той я погледна, а тя сви рамене.

— Не зная. Трябва да помисля. — Но в очите ѝ просветнаха искрици, а после се взря в него за миг. — Освен това не искам ти да ми плащаш билета до Ню Йорк.

— Защо не?

— Не приемам благоденствия.

— А справедливост? — Беше ядосан. — Аз живея от твоите пари, ти го знаеш.

— Как така?

— Ако брат ми бе достатъчно предвидлив да направи завещание, ти щеше да разполагаш с неговите пари и това въобще нямаше да бъде проблем. Вместо това, благодарение на очарователната ми майка, те отидоха при братята му. Аз получих половината от парите на Бред, а всъщност те принадлежат на теб.

Серена решително поклати глава.

— Ако принадлежат на някого, то е може би на Ванеса. — Тя вдигна поглед към него. — Така че, когато ти правиш завещание, някога... — Не искаше да произнесе думите, но Теди кимна.

— Направих го, преди да замина за Корея, защото ти бе дяволски упорита и не взе нищо от мен.

— Ти нямаш задължения към мен, Теди. — Той се вгледа в очите ѝ.

— Бих искал да мога да кажа, че имам.

Ала тя не отговори. Спорът беше излишен. Никога нямаше да приеме нищо от него. Сега беше независима и бе решила да се справя сама.

— Защо никога не ми позволяваш да ти помогна?

— Защото трябва да се грижа за себе си и за Ванеса и не бих искала другиму да прехвърлям отговорността, Теди. Ти си имаш свой живот. Не си ни длъжен. Ни най-малко. Единственият човек, на когото някога разчитах, беше Бред, но това свърши, него го няма.

— И ти смяташ, че никой никога не ще заеме мястото му? — Този въпрос му причиняваше болка, особено след онова, което се бе случило между тях предната вечер.

— Не зная. — А после леко въздъхна. — Ала има нещо, което не мога да обясня, и то е, че колкото и да те обичам и да се нуждая от теб, Теди, никога няма да се оставя да завися от теб.

— Но защо? Бред навярно би искал.

— Той ме познаваше по-добре, виждал ме е да мия пода в двореца на родителите ми. Освен това аз сключих сделка с майка ти.

Очите на Теди потъмняха от гняв.

— Сделка, която не й струва нищо, а на теб ти е коствала три години тежък труд.

— Но на мен не ми тежи. Всичко е за Ванеса.

— Ами ти? Нямах ли право на повече от това, което можеш да си позволиш?

— Ако искам повече, сама ще си го създам.

Той въздъхна.

— Не очакваш ли някога да поумнееш и да се ожениш за мен, би ли го направила?

— Не — усмихна му се нежно Серена. — Освен това вече откъснах един Фулъртън от семейството му. — Изрече го със затворени очи. — Не мога и на теб да причиня същото. — А и нямаше изгледи Маргарет Фулъртън да допусне такова нещо. Би предпочела по-скоро да я види мъртва. И Серена го знаеше.

— Повярвай ми, повръща ми се от това, което майка ми направи с теб, Серена.

Лицето й бе тъжно и сериозно.

— Вече няма значение.

— Разбира се, че има. Кого заблуждаваш? Един ден може да засегне и Ванеса.

И двамата дълго мълчаха. А после Серена го погледна с тревога.

— Ако отида в Ню Йорк, мислиш ли, че тя ще ме преследва?

— Какво искаш да кажеш? — Той сбърчи чело шокиран.

— Не знам точно. Да ме отстрани някак си, да провали кариерата ми, ако има начин... Смяташ ли, че не би го направила?

Искаше му се да каже „не“, ала като се замисли, вече не беше сигурен.

— Аз няма да позволя такова нещо да се случи.

— Ти си имаш свой живот и Бог знае тя какво ще направи с него.

— Та тя не е всемогъща, Боже мой.

— Така ли? — Серена го погледна многозначително, бе изпитала на гърба си безмерната отмъстителност на майка му.

А Теди тихо прошепна:

— Дяволски ми се иска да не беше. — Но тя беше. И двамата го знаеха.

34.

— Ще ми пишеш ли? — Очите ѝ блестяха, плувнали в сълзи, и той я целуна за последен път.

— Нещо повече, ще ти се обаждам. И ще дойда да ви видя веднага щом намеря начин да се измъкна.

Серена кимна, а Теди протегна отново ръце към Ванеса.

— Грижи се за майка си вместо мен, принцесо.

— Добре, чичо Теди. — А после прохленчи: — Защо и ние не можем да дойдем?

Очите му веднага потърсиха тези на Серена и тя почувства как сърцето ѝ се сви, сякаш камък натежа в гърдите ѝ. За Ванеса това означаваше отново да изгуби миналото си. А и Теди още веднъж бе станал важна част от нейното настояще.

Целунаха се за последен път и след миг той се качи в самолета. Серена и Ванеса останаха на летището и махаха, докато самолетът се отлепи от пистата, а после, хванати за ръце, се върнаха у дома, потиснати и натъжени, сякаш част от душите им си бе отишла.

Теди им се обади по телефона след няколко дни и каза, че при него всичко е наред. Скоро започвал работа в болницата. Щял да бъде в екипа на един от водещите хирурзи в страната и да усъвършенства онова, което е научил в Корея. Спомена мимоходом, че се е свързал със съпругата на един стар приятел, която работела в агенция за модели. Предната сутрин ѝ дал снимки на Серена и обеща да съобщи отговора веднага щом го узнае. Но след телефонния разговор Серена усети още по-голяма празнота. Изпитваше почти физическа болка само при мисълта колко далече е Теди и колко време трябва да мине, преди да го види отново. Освен Ванеса той ѝ бе единственият близък човек.

Теди позвъни пак след четири дни. Смееше се, бе развълнуван и почти заекваше на телефона, докато се опитваше да пресее подробностите. Звучеше, сякаш бе спечелил от лотарията.

— Искат те! Искат те!

— Кой ме иска? — объркана попита тя, вперила очи в телефонния апарат.

— Агенцията! Където занесох снимките ти.

— Какво имаш предвид с това „искат ме“? — Изведнъж усети как тръпки на вълнение пробягаха през нея.

— Ами това, че искат да дойдеш в Ню Йорк. И да те представляват. Вече са набелязали половин дузина места, където могат да те изпратят да работиш като начало.

— Но това е лудост.

— Не, не е, по дяволите! Ти си луда. Ти си най-красивата жена, която някога съм виждал, а се криеш в някакъв загубен универсален магазин. Ако искаш, по дяволите, да станеш модел, ела в Ню Йорк и наистина стани! Ще дойдеш ли?

— Не знам... Трябва да помисля... апартаментът... Ванеса... — Ала Серена се смееше и главата ѝ бе замаяна.

— Училището още не е започнало. Сега сме едва август. Ще запишем Ванеса да учи тук.

— Не съм сигурна дали ще мога да си го позволя. — Усещаше сърцето си в плен едновременно на радостния трепет и на уплахата. — Ще ти се обадя. Трябва да преценя... — Серена седеше объркана, вперила очи в залива. Модел в Ню Йорк... големият шанс... Усмихна се на себе си... Защо не? Ала после изведнъж отново я обзе страх. Това е невъзможно. Направо лудост. Но иначе ще си остане в Сан Франциско без никакъв личен живот, работа и работа ден след ден. А ако Фулъртънови започнат да я тормозят? Да послуша ли Теди? Може би трябва да опита, пък каквото ще да става. На следващата сутрин тя още се колебаеше, когато той отново се обади.

— Е? Имаше цяла нощ. Кога идваш?

— Теди! Спри да ме пришпорваш. — Загледана в телефона, Серена се смееше. И все пак дълбоко в себе си се съпротивляваше.

— Ако аз не те пришпорвам, ти никога няма да си поместиш задника оттам.

И двамата съзнаваха, че той беше прав.

— Защо постъпваш така с мен? — В гласа ѝ се долавяше неприкрит страх.

Теди замълча за миг, а после отвърна:

— Правя го поради две причини. Защото искам да си тук и защото смятам, че можеш да направиш великолепна кариера.

— Не знам, Теди. Трябва да помисля.

— Серена, къде, по дяволите, е проблемът? — А после, докато изчакваше, той инстинктивно разбра, преди тя да му го каже. Причината не беше Сан Франциско, а Бред. — Заради Бред, нали? Там се чувстваш близо до него.

Бе отгатнал.

— Да. — Отрони една-единствена, препълнена с мъка дума. — Струва ми се, че ако си тръгна оттук, ще го напуска окончателно. — Изрече го със сълзи на очи, а на другия край Теди въздъхна.

— Серена, него вече го няма. Трябва да помислиш за себе си.

— Аз го правя.

— Не, не го правиш. Вкопчила си се в града, в който си живяла с него. Разбирам те. Но глупаво е заради това да се откажеш от една кариера. Как мислиш, какво би те посъветвал той.

— Да отида. — Дори за секунда не се поколеба. — Но не е толкова лесно да го сторя.

— Сигурен съм, че не е. — Той го почувства със сърцето си. — Но може би трябва да си наложиш.

— Ще си помисля. — Това бе всичко, което успя да изкопчи от нея този ден, а късно през нощта Серена лежеше в леглото и обмисляше всички възможни аспекти на решението. От една страна, умираше от желание да замине, а от друга, сърцето ѝ се късаше при мисълта да напусне Сан Франциско. Тук беше в безопасност и бе живяла с Бред, но колко още можеше да се държи за един призрак? Бе на път да се остави цял живот да продължи така и тя го съзнаваше. Три години не бе допускала други мъже до себе си и цялото ѝ съществуване се концентрираше във Ванеса. В Ню Йорк щеше да има шанс за съвсем нов живот. Все още будна в пет часа сутринта, претегляйки всичко това, тя усети как я обзема силно вълнение и изведнъж се обърна в леглото, взе телефона и се обади на Теди. В Ню Йорк бе осем часът сутринта и той стоеше прав в кухнята и пиеше кафе.

— Е? — усмихна се той, когато чу гласа ѝ. В тъмнината на стаята си Серена стисна силно очи, затаи дъх за миг, а после отведнъж го изрече.

— Идвам.

35.

Апартаментът, който Теди й намери в Ню Йорк, беше малък. Тя бе определила тавана, който можеше да си позволи, и той се бе придържал възможно най-близо до него, като гледаше все пак жилището да не бъде съвсем неприветливо. Апартаментът бе едностаен с външни стълби на източната страна на Шейсет и трета улица между Лексингтън и Трето Авеню. Кварталът бе приличен. Висящото влакче по Трето Авеню все още трещеше на определени интервали, но Лексингтън Авеню бе доста приятно място, а приказното Парк Авеню — само на една пресечка разстояние. Самият апартамент имаше южно изложение, беше светъл и слънчев, спалнята наистина бе много малка, но затова пък всекидневната бе чудесна.

Серена бе очарована, когато видя апартамента. Интериорът бе семпъл и непретенциозен — скромна мебелировка, току-що боядисани плетени бели столове, килим в свежи тонове, гравюри по стените, хубав пъстроцветен юрган на леглото на Ванеса, за който по-късно разбра, че е подарък от Теди. Приличаше по-скоро на апартамент за гости в някоя къща, отколкото на самостоятелно жилище. Кухнята едва ли бе по-голяма от килер, но имаше достатъчно тенджери и тигани, за да сготви за двете, а като затвори и последния шкаф и огледа всичко, тя погледна Теди с възторжена усмивка и плесна с ръце като дете. Ванеса вече се бе заела с кукленската къща от чичо Теди.

— Теди, прекрасен е. Харесва ми дори повече от апартамента ни в Сан Франциско.

Той й се усмихна, сякаш й се извиняваше.

— Не бих сравнил гледката.

Надникна към тесните сгради, издигнати една до друга, представяйки си чудесно как щеше да изглежда улицата след няколко месеца, със снега, кишата и саждите. Обърна се и топло я погледна.

— Серена, радвам се, че си тук. — Знаеше, че от нейна страна това бе проява на огромно доверие. Ами ако не си намери работа? Ако излезе, че я е подвел? Човек не можеше да бъде сигурен.

— И аз се радвам. Изплашена съм до мозъка на костите си — каза тя с усмивка — но щастлива. — Самото темпо на Ню Йорк я бе впечатлило още докато пътуваха от летището.

Цяла вечер Теди ѝ обяснява как да се оправя в града, къде какво има, къде да не ходи и кои бяха най-безопасните места. И колкото повече слушаше, толкова повече ѝ харесваше. На следващия ден трябваше да отиде в агенцията за първото си интервю и ѝ се струваше, че ще се пръсне от вълнение.

Когато на другата сутрин се появи в агенция „Кър“, Серена се стресна от онова, което видя там. Нямахме я непринудеността и спокойствието, с което бе свикнала в Сан Франциско. Тук всичко бе бизнес, честа стрелба, високо напрежение, бързана, надпревара и нямаше никакво размотаване. Явно безбурната атмосфера бе чужда на този род работа. Офисът бе пълен с добре облечени и умело гримирани жени, насядали зад бюра, които разговаряха по телефона, с купчини материали пред себе си, карти с данните на моделите, закачени на табла пред тях, а телефоните звънваха, щом човек понечеше да се обърне настрана. Заведоха Серена до едно от бюрата, иззад което в нея се възря приятна тъмнокоса жена, облечена в бежов костюм от вълнен креп, с подходяща копринена блуза. Косата ѝ, дълга до раменете, като на паж, бе сресана безупречно, а върху копринената блуза проблясваше наниз от перли.

— Видях снимките ви преди няколко дни — каза тя на Серена. — Ще трябва да направите нови, може би цял албум. — Серена само кимна мълком с чувството, че изглежда ужасно глупаво, сякаш не можеше да говори. — Имате ли предвид някой фотограф? — Тя поклати глава с широко отворени очи. Беше облякла бледосин пуловер, сива пола и тъмносин кашмирен блейзър, който си бе купила в магазина в Сан Франциско, а дългите ѝ грациозни крака сякаш нямаха край, когато ги кръстоса, и жената забеляза черните обувки „Диор“. Бе прибрала косата си в хубав кок, който откриваше ушите ѝ със скромни перлени обици. Тоалетът ѝ бе подходящ по-скоро за чай с приятелка в Сан Франциско, отколкото за интервю за модел в Ню Йорк. Доста бе умувала и накрая бе решила да се облече семпло. Каквото и да си бе сложила, те сигурно нямаше да го харесат, така че по дяволите. Бе отишла на интервюто, почти изтръпнала от страх, и сега седеше и гледаше жената, чудейки се какво ли си мисли за нея. Може би никога

няма да я вземат. Теди е луд. Пък и от къде накъде си въобрази, че би могла да работи като модел в Ню Йорк? А жената в бежовия костюм поклати глава, написа някакво име върху едно картонче и ѝ го подаде през бюрото. — Ангажирайте си час при този фотограф, подредете и снимките от предишната си работа, подстрижете се, лакирайте ноктите си в тъмночервено и се върнете при мен след една седмица. — Серена, все така безмълвна, недоумяваше дали изобщо си струва и сякаш прочела мислите ѝ, жената се усмихна. — Всичко ще бъде наред. Знаете, всички се вълнуват в началото. Тук не е същото, както в Сан Франциско. Вие оттам ли сте? — Тя изведнъж стана мила, а Серена отчаяно се опитваше да не бъде толкова скована.

— Живея там от седем години.

— Доста време. — После вирна леко глава, сякаш долови акцент. — А преди това?

— О... — Серена въздъхна, чувствайки се неудобно. — Това е дълга история. Със съпруга ми се преместихме там от Париж. Преди това бяхме в Рим. Аз съм италианка.

Жената повдигна вежди.

— И той ли е италианец?

— Не, американец. — За малко щеше да вметне шеговито, че е войнишка булка, но нямаше смисъл да бъде толкова фамилиарна с тази жена. А тя проявяваше истински интерес към нея.

— Затова ли говорите толкова добре английски?

Серена бавно поклати глава. За две минути тя изкопчи от нея повече, отколкото бе споделяла в продължение на години. Докато Бред бе жив, тя така се бе отдала на него, на Ванеса и на Теди, че не се бе сприятелила с никого от гарнизона, а после, когато започна да работи като манекенка, в живота ѝ нямаше място за друг — освен за детето. И сега изведнъж тази жена бе изтръгнала по-голямата част от историята на нейния живот. Не бе останало почти нищо за разказване, само кошмарът на убийството на родителите ѝ и това как бе загинал съпругът ѝ. Но тя още не бе отговорила на въпроса.

— Бях тук по време на войната. Семейството ми ме изпрати.

Жената като че пресмяташе нещо и отново погледна картата на Серена.

— Как ви беше името?

— Серена Фулъртън. — Тя се усмихна.

— Звучи прекалено английско. Не бихме ли могли да го направим по-екзотично? Как се казвахте, преди да се омъжите?

Серена се поколеба.

— Серена ди Сан Тибалдо. — Произнесе го с цялата мелодичност на италианския език.

— Чудесно... — Жената се замисли. — Но е твърде дълго... — След миг я погледна обнадеждено. — Имахте ли титла? — Въпросът бе странен, ала нейният бизнес бе да продава хора, красиви лица с екзотични имена. Талула, Зина, Зора, Федра. Това не бе работа за Нанси, Мери или Джейн. Тя очакваше отговора ѝ, а Серена сякаш се стегна.

— Не... не... аз... — А после изведнъж си помисли, защо пък, какво значение има. Кого засяга това? Никой няма да е шокиран, нито пък ще повдигне вежди или възрази. Всички от семейството ѝ бяха починали и ако една титла е от такова голямо значение, защо да не си каже собствената? Ако това означава повече пари за нея и за Ванеса, какво пък? — Да. — Жената присви очи и се зачуди дали Серена ѝ говори истината. — Принцеса.

— Принцеса? — Жената в бежово изглеждаше истински заинтригувана.

— Да. Може да го проверите. Ще ви дам датата на раждане и всичко, което ви е необходимо.

— Виж ти. — Тя изглеждаше много доволна. — Великолепно съчетание. Принцеса Серена... — Хвърли още един поглед, както бе присвила очи, към листчето, на което го бе написала, а после отново погледна Серена. — Изправете раменете за момент. — Серена го направи. После тя посочи към далечния ъгъл през няколко бюра. — Идете дотам и се върнете. — Серена пристъпваше грациозно, с вдигната глава, а зелените ѝ очи искряха. — Добре, много добре. Сетих се нещо. Почакайте. — Тя изчезна в една вътрешна канцелария и се бави цели пет минути. Когато се върна, не бе сама.

— Това е Доротея Кър — обяви просто. — Шеф на агенцията. — Пояснението не бе необходимо. Серена бързо се изправи и подаде ръка.

— Здравейте.

Но без да каже нищо, високата слаба жена с посивяла коса рязко отстъпи назад и силно изразените ѝ скули се очертаха красиво под

огромните сиви очи. Тя започна най-безцеремонно да оглежда Серена като кон или като скъпа кола, която щеше да купува.

— Косата естествена ли е?

— Да.

После занарежда делово:

— Бих желала да я видя без всичките тези дрехи, а след това мисля, че трябва да я изпратим при Анди. Не си губи времето с другите. — Жената в бежово бързо си записа нещо. — Искам през следващите два дни да имам нещо готово от нея. Можеш ли да го организираш?

— Разбира се. — Това щеше да означава всички да работят извънредно, включително и Серена, но щом Доротей Кър искаше „нещо готово от нея“ за два дни, щяха да обърнат и земята, и небето, за да стане. — Ще го повикам веднага.

— Добре. — Доротей кимна на Серена, после бързо отмина. Вратата на кабинета ѝ се затвори почти мигновено, а Серена усети, че главата ѝ се замайва. След малко, докато слушаше разговора, тя разбра, че Анди е Андрю Морган, най-известният моден фотограф на Източното крайбрежие. Бе уговорен час за по-късно, а преди това трябваше да отиде при фризьора да ѝ оформи косата.

— Знаете ли как да го намерите? — Анонимната жена в бежовия костюм я потупа в знак на симпатия по ръката.

— Уверявам ви, тя наистина ви хареса. Иначе не би искала снимки за два дни, ако не замисляше нещо голямо за вас. — Но на Серена всичко това ѝ изглеждаше твърде смайващо и доста невероятно. — Вълнувате ли се?

Серена я погледна и усети, че ръката ѝ затрепери, когато взе бележката с адреса на фризьора.

— Мисля, че да. Толкова много неща се случиха през последните пет минути, че не съм сигурна какво чувствам.

— Е, радвайте се. Не всеки има честта първите му снимки да се правят от Анди Морган. — Анди Морган? Анди? В миг на безумие ѝ се прииска да се изсмее. Как да не се смае от това, което ставаше. Не можеше да бъде. Не беше реално. Беше безумие. Но тя погледна часовника и разбра, че е време да действа.

— Трябва ли да облека нещо специално за снимките?

— Не. Доротейа каза, че тя ще се погрижи. Особено ѝ допадна това, че сте принцеса. Мисля, че ще държи тъкмо благородническото ви потекло да бъде акцентът на снимките.

За миг Серена се почувства адски притеснена. Може би не трябваше да им казва, но вече беше твърде късно, за да ги спре. Жената в бежово още веднъж ѝ обясни как да стигне до местата, където я очакваха, пожела ѝ късмет и се върна обратно към купчината снимки и досиета върху бюрото ѝ.

Пристигна в студиото на Андрю Морган в единайсет и половина, както беше уговорено. И остана там до девет часа вечерта. Той я снима и черно-бяло, и цветно, и само главата, и непринудено, без позиране, в облекла на световноизвестни дизайнери, във вечерни рокли, в екип за тенис, в бански костюми, в сибирска белка, в кожа от чинчила, в самур, в тоалети на „Баленсиага“, „Диор“, „Живанши“, отрупана с накити. Ту ѝ вдигаше косата, ту я спускаше, гримът ѝ бе ту едва уловим, ту тежък и див, и безумен. За девет часа при Андрю Морган бе сменила повече дрехи, кожени палта, бижута и всевъзможни аксесоари, отколкото през всичките години работа в Сан Франциско. Той бе дребничко човече с чудесна усмивка, която озаряваше черните му очи, с очила с рогови рамки и рошава прошарена коса, която непрекъснато отмяташе с ръка. Носеше черни панталони и меки кожени обувки за танци и докато се суетеше около нея, сякаш не стъпваше на земята. Непрекъснато ѝ напомняше на танцьор и тя така всеотдайно се влюби в Андрю Морган, че изпълняваше всичко, което ѝ кажеше. Работи с него неуморно часове наред, но едва когато отвори входната врата на апартамента си, разбра колко е изтощена. Ванеса вече спеше. Тя бе искала да изчака и да види мама, но Теди ѝ бе обяснил, че в момента правят красиви снимки на майка ѝ и колко важно е това за нея. Преди Ванеса да заспи, той я бе спечелил отново, като ѝ прочете две приказки, изтананика ѝ три приспивни песнички и по средата на третата тя се унесе.

Точно след два дни се обади лично Доротейа Кър и помоли Серена да отиде в кабинета ѝ същия следобед.

Когато пристигна, коленете ѝ трепереха, ръцете ѝ бяха влажни и бе безкрайно благодарна, че Теди имаше свободен следобед, нещо, което се случваше много рядко. Вече бе намерила агенция за бавачки, но и там не можеха да сторят чудо за толкова кратко време. Ала когато

видя снимките, направени от Анди Морган, разбра, че той може. Всяка една бе като произведение на изкуството, достойно да бъде окачено в музей, и докато ги разглеждаше, имаше чувството, че почти не познава жената, която бе уловил. Дори и тя трябваше да признае, че бе хванал нещо екстравагантно, зашеметяващо, царствено, и не можеше да повярва, че би могла да изглежда толкова красива, не в истинския живот, разбира се. Вдигна поглед от снимките и срещна очите, сиви и твърди, на Доротея Кър, която гризеше очилата си, облежната на стола, и я наблюдаваше.

— Е, Серена, това е, което ни трябва. А ти до каква степен проявяваш интерес? Много, малко? Достатъчно, за да се скъсаш от работа? Работа ли искаш или кариера? Защото бих искала да знам, преди да си изгубим времето с някой, на когото въобще не му пука за онова, което правим.

— Тази работа е много важна за мен. — Гласът ѝ звучеше искрено и тя наистина не се преструваше, но за Доротея това не бе достатъчно.

— Защо? Влюбена си в работата? Или в себе си?

— Не. — Серена я погледна честно. — Имам малка дъщеричка.

— И това е единствената причина?

— Част от нея. Това е единственият начин, който аз знам, да изкарвам прехраната си, пък и се припечелват добри пари. И работата ми харесва. — В очите ѝ блеснаха искрици. — Честно казано, иска ми се да опитам късмета си в Ню Йорк. — Вълнението ѝ вече личеше и по-възрастната жена се усмихна.

— Разведена ли си?

— Вдовица съм, с малка пенсия от армията. Това е.

Доротея бе заинтригувана.

— Корея? — Серена кимна. — А семейството ти, не ти ли помагат?

— Всички са починали.

— А неговото?

Серена видимо помръкна и Доротея бързо се ориентира къде не бива да задълбава.

— Няма значение. Казваш, че ти е нужна тази работа заради малката ти дъщеричка, явно, че я искаш. Надявам се детето да има добър апетит, за да те стимулира да работиш. — Тя ѝ се усмихна,

нещо, което правеше изключително рядко, а после пак я погледна сериозно. — Ами титлата? — Доротейя леко въздъхна. — Направих малко проучване и виждам, че е истинска, Серена. Какво смяташ, ще я използваш ли? Или идеята не ти допада?

Серена се позасмя.

— Не, но това няма значение. Дойдох тук, за да работя с вас. Както казвате не за служба, а за кариера. Ако мислите, че ще допринесе с нещо — тя преглътна, защото си помисли за баба си — използвайте я.

— Ще ни помогне да създадем имидж. Принцеса Серена. Принцесата. — Тя се замисли за момент. — Харесва ми. Много ми харесва. А ти? Как го чувстваш?

— Звучи ми малко глупаво. Дълго време бях Серена Фулъртън и всъщност никога не съм използвала титлата. Тя е по-скоро част от баба ми.

— Защо? — Доротейя я погледна открито. — Ти имаш вид на принцеса, Серена. Още ли не си го разбрала? — В действителност тя не го проумяваше, ала Теди го знаеше чудесно. Серена не съзнаваше колко е красива и донякъде това допринасяше за чара ѝ. — При всички случаи изчакай, докато снимките ти залееят целия град. Тогава ще се увериш. И — тя захвапа молива, а после се усмихна — щом си принцеса, ще поискаме кралска цена. Сто долара на час за принцеса Серена. Ще създадем впечатлението, че парите не ти трябват и че всичко това е от каприз, но ако те искат, ще се наложи дълбоко да се бръкнат в джоба. По сто на час. — При тази мисъл дъхът на Серена спря. По сто на час? Дали ще си намери работа? — Добре, ще подготвим един албум за теб. Ела отново утре, Серена. Почини си добре. Направи си перфектно и косата, и ноктите, и лицето. Сложи си нещо семпло в черно и в девет и трийсет те чакам. Ще те изпратя с албума и започваш работа. Но те предупреждавам, ще те използваме само за големи неща, срещу сто долара на час, ще трябва да отминаваш редица маловажни ангажименти. Това означава, че стъпваш на върха, че си висока класа, че ще трябва да бъдеш съвършена. Една стъпка по-надолу, и ще ни изгонят и двете с подигравки от този град.

— Ще направя всичко, което е по силите ми. — Зелените ѝ очи се изпълниха с ужас и тя със своите двацет и седем години се почувства на две. — Обещавам.

— Не обещавай. Просто го направи. — Очите на Доротея Кър
бяха строги, когато стана от стола. — Ако не го направиш, без
значение дали си принцеса или не, ще те смажат. — И с тези думи тя
се завъртя кръгом и излезе от стаята.

36.

Маргарет Фулъртън видя първата ѝ реклама след един месец. Цяла страница в „Ню Йорк Таймс“, посветена на нова козметична серия. Бе им коствало много усилия да наемат Серена, но пък тя бе сензация. А когато на следния ден Теди дойде на вечеря, Маргарет бе оставила страницата сгъната на бюрото си. Не спомена нищо, докато не сервираха кафето долу в библиотеката, а после с два пръста взе вестника, сякаш бе отровен. Бавно вдигна очи към сина си и дълго го гледа с гняв, който напираше да избие.

— Не си ми казал, че тя е в града. Предполагам, че знаеш. — Очите ѝ пронизваха неговите. Не се съмняваше, че той поддържа контакт с нея и че е силно привързан към Ванеса. Толкова пъти се бе опитвал да смекчи сърцето ѝ по отношение на детето, но напразно, и тя бе сигурна, че Серена би му се обадила, ако е в Ню Йорк. — Защо не ми каза?

— Не мислех, че те интересува. — Беше малка лъжа, но очите му не трепнаха.

— Детето също ли е тук?

— Да.

— В Ню Йорк ли живеят?

— Да.

А после Маргарет добави с презрение:

— Както и очаквах, мръсницата продължава да е все така вулгарна. — Теди се втрещи.

— Мамо, как, за бога, можеш да кажеш такова нещо? Тя не само че е разкошна, тя е страшно елегантна и аристократична. Погледни снимката.

— Тя не е нищо друго, освен една проститутка и модел. Всичко това, скъпо мое момче, е фалш, и то в една изключително вулгарна професия. — Но бе забелязала с известен интерес, че козметичната серия бе производство на компания, на чийто управителен съвет тя беше член. — Предполагам, че вече сте се срещали?

— Да. — Сърцето му биеше лудо от потискания гняв. — И възнамерявам да се срещам пак с нея и с детето, и то толкова често, колкото аз пожелаая. Това дете е моя племенница, а Серена е вдовица на брат ми.

— Вкусът на брат ти към жените определено будеше съжаление.

— Само по отношение на жената преди Серена. — Едно на нула. Пати тотално бе провалила Грег и сега той бе отчаян алкохолик. — Това ти е известно. — Изправяйки се, той гневно изгледа майка си. — Решително не желая да слушам злостните ти нападки спрямо Серена.

— Защо? И ти ли спиш с нея? Без съмнение, а вече и половината Ню Йорк.

— Господи! — Теди направо изрева. — Какво толкова имаш против нея?

— И още питаш. Тя разби кариерата на сина ми. И косвено го уби. Не е ли достатъчно? Брат ти е мъртъв заради тази жена, Теди. — Но в очите ѝ нямаше мъка, само ярост и отмъстителност.

— Той бе убит във войната в Корея, за бога, или това за теб няма значение? Толкова сатанински държиш да отмъстиш, че не си в състояние да проумееш истината. Не е ли достатъчно това, което си ѝ сторила? Ако можеше, щеше да я оставиш да умре от глад след смъртта на Бред. Вече почти четири години сама издържа детето си, претрепва се от работа, а ти имаш нахалството да се отнасяш презрително и ако въобще, по дяволите, това те засяга, тя е още върна на брат ми.

— Откъде знаеш? — Очите на възрастната жена се присвиха от любопитство.

Но Теди вече не се владееше, разумът го бе напуснал.

— Защото от години съм влюбен в нея. И можеш ли да си представиш? Тя не ме иска. Заради Бред и заради теб. Не се осмелява да застане между нас. Господи... — Той прокара ръка през косата си. — Бих желал да го стори.

— Така ли? Сигурна съм, че това би могло да се уреди. А междувреме, момчето ми, предлагам ти да си отвориш очите. Тя не те иска, защото знае, че съм прекалено умна и че няма да получи никаква изгода.

— Ти затова ли смяташ, че се е омъжила за Бред?

— Без съмнение. Сигурна съм, че е била абсолютно уверена, че ако се наложи, ще може да оспори нашия малък договор.

— Тогава защо не се е опитала? — Гласът му бе по-висок от обичайно и в погледа на майка му се четеше раздражение.

— Предполагам, че адвокатите ѝ са я посъветвали да не го прави.

— Гади ми се от теб.

— Не толкова, колкото ще започне да ти се гади, ако не стоиш настрана от тази жена. Тя е една жалка евтина измамница и няма да позволява да използва и теб така, както Бред.

— Ти не можеш да диктуваш живота ми.

— Не бъди толкова сигурен. Как смяташ, че бе избран за специализацията при твоя прочут хирург? — Теди я погледна ужасен и някак си се сви.

— Ти ли го уреди?

— Аз. — За момент му прилоша и моментално реши да се откаже, още на другия ден, но после, пак почти толкова бързо разбра, че ще пропусне възможност, която идва веднъж в живота. За пръв път майка му бе напипала неговото слабо място и стискаше здраво, а той я мразеше за това.

— Ти си нищожество.

— Не, Теодор. — Очите ѝ бяха твърди и студени като безупречно полиран мрамор. — Аз съм една влиятелна и интелигентна жена. Не отричам, че това е доста интересна комбинация. А и опасна също така. Не го забравяй и наистина стой далече от малката си приятелка.

Той я гледаше втренчено известно време, без да може да каже нито дума, а после се обърна и излезе от стаята. След по-малко от минута Маргарет Фулъртън чу как входната врата се затръшна.

Почти същия шум чу и Серена на другата сутрин в агенцията, докато чакаше Доротей Кър. Вратата се тресна, стените потрепериха и Доротей застана пред нея.

— Влез в кабинета ми — почти кресна на Серена, която, напълно смаяна, я последва.

— Нещо не е наред ли?

— Ти ще кажеш. Опази реклама за козметика, която пускат в „Ню Йорк Таймс“... В рекламната агенция се обадили от компанията майка и заплашили, че ако те използват още веднъж, ще загубят банковата си сметка. Сега чакам твоето обяснение. Изглежда, си дошла

в Ню Йорк с не съвсем безупречно досие и с някои стари сметчици за уреждане. И откровено казано, не желая проклетите ти вражди да пречат на бизнеса ми. Та какво, по дяволите, означава това?

Дълбоко изненадана, Серена седеше и гледаше с недоумение, но изведнъж нещата започнаха да ѝ се проясняват.

— О, господи... не... — Тя сложи ръка на устата си, а очите ѝ се напълниха със сълзи. — Страшно съжалявам. Веднага ще напусна агенцията.

— Ще я напуснеш, как не, по дяволите. — Реакцията ѝ ядоса Доротей още повече. — Уредила съм ти осемнайсет ангажимента в следващите две седмици. Не се прави на девственица, ами казвай какъв е проблемът. После остави аз да реша дали да те изхвърля или не. Тук аз вземам решенията и не забравяй това. — Серена бе стъписана от грубите думи на тази жена, но ако се бе вгледала поотблизо, щеше да види, че в очите ѝ имаше загриженост. Доротей добре съзнаваше, че Серена беше много наивна, и нещо неудържимо я тласкаше да я защити. Въпреки обичайното си безцеремонно отношение тя бе усетила това желание от първия миг, без да го споделя със Серена. — Окей, слушам те. Искам да знам за какво става въпрос.

— Не съм сигурна дали мога да говоря за това. — Сълзите започнаха бавно да се стичат по бузите ѝ на черни вадички от спиралата.

— Изглеждаш ужасно. Ето, вземи. — Доротей ѝ подаде кутия със салфетки. Серена си издуха носа и пое дълбоко дъх, после ѝ наля чаша вода и тя започна тъжната си одисея от самото начало. Как е загубила семейството си през войната, как е срещнала Бред и колко го е обичала, не отмина и разваления годеж с дебютантката от Ню Йорк, разгневил майката на Бред. Дори спомена за договора, който Маргарет я бе накарала да подпише, а после разказа за смъртта на Бред и за бебето, което бе загубила, и как бе работила през последните три години, за да се грижи за Ванеса.

— Това е всичко — дълбоко въздъхна младата жена и отново издуха носа си.

— Достатъчно е. — Малко е да се каже, че Доротей бе развълнувана. Тя побесня, сякаш усети нещо като зов за бой. — Трябва да е невероятно зла жена.

— Познавате ли я? — Серена я погледна тъжно, нямаше начин да победи Маргарет Фулъртън. След пет седмици в Ню Йорк знаеше, че свекърва ѝ е вече по петите ѝ. Когато реши да напусне Сан Франциско, тя се боеше от нея. Ала после приспа опасенията си с фалшивата надежда, че са неоснователни.

— Познавам я само по име. Но, господи, как ми се ще да се срещнем.

Серена плахо се усмихна.

— Ще съжалявате. Пред нея Атила би изглеждал ангелче.

Доротейя я погледна право в очите.

— Не се заблуждавай, моето момиче, тя просто си е намерила майстора.

— Има разлика. Вие не сте безскрупулна. — Младата жена изтощено се облегна на стола. — За мен единственият изход е да напусна и да се върна в Сан Франциско.

— Ако го сториш — очите на Доротейя не се отместиха от лицето ѝ — ще те дам под съд. Ти подписа договор с тази агенция и без значение дали ти харесва или не, аз ще направя така, че да те задържат.

Серена се усмихна на начина, по който възрастната жена я защитаваше.

— Ако остана, ще загубите всичките си клиенти.

— Тя не притежава всички големи корпорации в Ню Йорк. Всъщност бих искала да проверя връзката ѝ с тази козметична серия.

— Не мисля, че...

— Добре. Не мисли. Не е необходимо. Иди да си освежиш лицето, след двайсет минути си на снимки.

— Госпожо Кър, моля ви...

— Серена... — Шефката на агенцията стана от бюрото си и я прегърна, без да каже нито дума повече. — Преживяла си толкова страдания, колкото малцина други. Аз няма да те изоставя. На теб ти трябва някой, който да те брани. — Гласът ѝ се снижи почти до шепот. — Трябва ти приятел, малката ми, нека поне това да направя за теб.

— Това няма ли да навреди на агенцията ви? — Серена отново бе обхваната от ужас.

— Ще ни навреди повече, ако напуснеш, но не за това искам да останеш, а за да се пребориш с онези копелета. Серена, единственият начин да го постигнеш е да не се огънеш. Направи го заради мен...

заради себе си — а после извади коза — заради съпруга си. Наистина ли смяташ, че той би се съгласил да капитулираш пред майка му?

Серена помисли, преди да отговори.

— Не, би реагирал.

— Добре. Тогава хайде да се борим заедно, рамо до рамо. Ще я сложа на мястото ѝ, тая стара кучка, дори ако трябва и да се срещна с нея. — И Серена знаеше, че ще го направи.

— Недейте.

— Ще ми посочиш ли някаква основателна причина, за да се откажа?

— Това ще бъде открита война.

— А ти как би нарекла положението, в което сме сега? Обажда се на компанията за козметика и на Рекламната агенция и те отстранява. И бих казала, че го прави доста открито. — Серена се усмихна смутено. — Просто остави всичко на мен. Ти си върши своята работа. Аз ще си върша моята. Не ми се случва често да се боря за някого, когото харесвам, а ти ми харесваш. — Двете жени си размениха по една усмивка.

— И аз ви харесвам и не знам как да ви благодаря.

— Недей. Просто си вдигай задника и заминавай. Аз ще им се обадя и ще им кажа, че ще закъснееш. — Преди да излезе, младата жена се обърна, усмихна се и прошепна: — Благодаря ви.

Очите на Доротей бяха навлажнени, когато вратата се затвори и десет минути по-късно тя беше на телефона.

Срещата между Доротей Кър и Маргарет Фулъртън беше кратка и не особено приятна. Когато Маргарет разбра какъв е поводът, очите ѝ се вледениха. Но Доротей не се церемонеше. Тя я предупреди да стои настрана от кариерата на Серена, защото без капка колебание ще я даде под съд.

— Трябва ли да разбирам, че вие я представлявате?

— Не. Аз съм президентът на агенцията за модели, в която тя работи. И не се шегувам.

— Нито пък аз, госпожо Кър.

— Тогава значи се разбираме.

— Мога ли да предложа клиентката ви да си смени името? Тя повече няма право на него.

— От законова гледна точка мисля, че има. Но това не е от значение. Тя не използва вашето име, а собствената си титла.

— Вулгарно от нейна страна, както може да се очаква. — Маргарет понечи да стане. — Вярвам, че казахте всичко, за което бяхте дошли.

— Не съвсем, госпожо Фулъртън. — Доротея се изправи в цял ръст. Навремето беше много красив модел. — Искам да знаете, че тази сутрин наех адвокат на Серена. И той ще бъде подробно уведомен за тормоза, който сте упражнили, както и за това, че заради вас е изгубила един ангажимент, а ако в бъдеще възникнат нови проблеми, на пресата ще ѝ се отвори много работа. Не смятате ли, че изисканите ви приятели с наслада ще четат за вас в „Дейли Нюз“?

— Мисля, че това е една празна заплаха. — Но Маргарет явно бе позеленяла. Никога по-рано не я бяха заплашвали, тя рядко бе срещала човек като себе си, а още по-малко жена.

— На ваше място не бих предизвиквала съдбата. Говоря абсолютно сериозно. Серена ще бъде най-преуспяващият модел в този град, със или без ваша намеса, така че най-добре ще е да свиквате с това. — А после се спря до вратата и хвърли един презрителен поглед през рамо. — Мисля, че някой ден ще се срамувате от всичко, което сте направили. Знаете, че рано или късно тези неща излизат наяве. И подозирам, че последиците няма да ви се понравят.

— Това заплаха ли е? — Ръцете на Маргарет трепереха, докато стоеше и гледаше гневно противницата си.

— Всъщност да — каза Доротея със сладка усмивка. И после излезе, оставяйки Маргарет Фулъртън, обладана от желание да я убие.

Същата вечер тя разговаря с Теди и му заяви директно и остро:

— Забранявам ти да се срещаш с тази жена.

— Не можеш нищо да ми забраниш. Аз съм възрастен мъж. Какво ще направиш? Ще наредиш да ме уволнят? — Серена вече му бе разказала.

— Мога всеки миг да променя завещанието си.

— Моля. Никога не са ме вълнували твоите пари. Аз съм лекар. Мога сам да си ги изкарвам. Всъщност именно това бих предпочел.

— Може би ще ти се наложи. Не се шегувам.

— Нито пък аз. Лека нощ, мамо. — И той ѝ затвори телефона, а тя избухна в сълзи. За пръв път усети какво означаваше да се

почувстваш безсилен. Но не за дълго. Маргарет Фулъртън бе находчива и решителна жена. И за нищо на света нямаше да позволи на Серена Фулъртън, или както и да се наричаше там, да спечели следващия рунд.

37.

През следващия месец Ванеса почти не виждаше майка си. За нея се грижеха бавачки и чичо Теди, а майка ѝ се прибираше всяка вечер изтощена в седем, осем или девет, прекалено изморена, за да яде, да разговаря или да се движи. Отпускаше се в горещата вана, а понякога направо си лягаше. Теди също бе ужасно зает в болницата, прекарваше по пет-шест часа в операции и всяка сутрин трябваше да става по тъмно. Но въпреки това намираше време да помогне на Серена. Това бе най-малкото, което можеше да направи, за да смекчи непрекъснатите подмолни усилия на майка си да я унищожи. Тя никога не прекаляваше, за да не могат адвокатите на Доротей Кър да я дадат под съд, но не пропускаше възможност да хвърли кал по Серена. Дори бе подметнала пред журналисти, че Принцесата не е никаква принцеса, а чистачка от Рим, която е миела подовете в един дворец, откъдето е присвоила и титлата си. Разбира се, не бе споменала, че дворецът преди това е принадлежал на родителите ѝ. А на Серена ѝ се стори безсмислено да им обяснява истинското положение. Освен това бе прекалено заета, за да обръща внимание на подобна злонамереност. За два месеца работа и притеснения бе свалила седем килограма. Но снимките, които всеки ден ѝ правеха, бяха направо зашеметяващи според Теди. Тя ставаше като че ли по-красива и по-опитна с всеки сеанс и бе трудно да се повярва, че ѝ липсва опит. При нея не се чувстваше, че е начинаеща. Тя бе добра във всичко, с което се захванеше, и работеше упорито. Дори Доротей Кър твърдеше, че Принцесата е професионалист от висока класа. В града бе известна с титлата си и от самото начало никой не възрази срещу хонорара ѝ. Вече бе заделила настрана една доста солидна сума и бе горда, че може да плаща обучението на Ванеса в едно чудесно малко частно училище на Деветдесет и пета улица. Системата на обучение там бе изцяло европейска и всички предмети се преподаваха на френски. За два месеца Ванеса вече говореше два езика. Серена не се бе отказала от намерението си някой ден да я научи и на италиански, но сега нямаше

време. Посвещаваше го изключително на кариерата си. А Теди непрекъснато ѝ се възхищаваше.

— Е, прочута госпожо, питам се как ли се чувства най-търсеният модел в Ню Йорк?

— Не знам. — Тя му се усмихна, както бе седнала на пода до него една неделя, с вестник в ръка. — Прекалено съм изтощена, за да чувствам каквото и да било. — А после го погледна с дяволита усмивка. — Вината е твоя, нали знаеш, Теди?

— Не, всичко идва от това, че си толкова грозна. — Той се наведе, за да я целуне по бузата, и после въпросът се появи в очите му. — Срещаш ли се с някого?

Тя се почуди защо пита, но не се бе обвързала с никого.

— Всъщност не съм имала никакво време. — А после реши да бъде честна с него. В края на краищата той бе най-добрият ѝ приятел. — Ала бих искала. Мисля, че съм вече готова. Защо, имаш ли някого предвид? — Теди ѝ задаваше този въпрос за пръв път.

— Да ти кажа честно — поде той малко срамежливо — един приятел, хирург, ме моли да го запозная с теб. Ако лекарите имаха шкафчета за дрехи, неговото щеше да бъде облепено цялото с твои снимки.

Серена се засмя на страхотното описание.

— Приятен ли е? — Напоследък наистина ѝ се искаше да срещне някой мъж. Трябваша ѝ четири години, за да надживее мъката по Бред, но сега изведнъж животът ѝ се бе преобразил. В Сан Франциско всичко ѝ напомняше за него, но в Ню Йорк бе различно. — Ще ми хареса ли?

— Надявам се. Разведен е. И може би прекалено тих.

Серена го стрелна с очи.

— Искаш да кажеш, че аз съм прекалено шумна?

— Не — засмя се той. — Но ти си станала твърде бляскава, хлапе. Вероятно би предпочела някой по-колоритен.

— Толкова ли много съм се променила, наистина? — Мисълта я шокира. Бред не беше колоритен. Той беше любещ и силен, и твърд. За същото копнееше и сега, но, от друга страна, тя вече не бе момичето, за което Бред се бе оженил. Тогава беше на деветнайсет, струваше ѝ се, че е било преди цяла вечност — годините след войната, когато бе толкова зависима от него. Сега не зависеше от никого, освен съвсем

мъничко от Теди. — Защо не отидем на вечеря с твоя приятел? — Очевидно бе, че е заинтригувана и точно в това Теди видя най-голямата промяна у нея. Преди шест месеца моментално щеше да откаже.

Но така се случи, че вечерята не се състоя. Бе невъзможно да се намери пролука в програмата на Серена. На няколко пъти Теди се опита да уреди нещо, ала най-накрая вдигна ръце, без да е съвсем сигурен за причините, които го мотивираха, а и все още хранеше дълбоки чувства към нея. Тя работеше в агенцията с пълна пара. Дори и Ванеса се оплакваше понякога.

— Вече изобщо не те виждам, мамо.

Но на седмия ѝ рожден ден Серена ѝ се посвети изцяло и я заведе заедно с четири нейни приятелки на цирк. Беше голямо събитие и Ванеса прости на майка си за хаоса от предните няколко месеца.

И след Коледа нещата не се промениха. Тя имаше само един свободен ден навръх Рождество Христово и го прекара с Ванеса и Теди, а на следващата сутрин тичаше по снега в бански костюм и кожено палто пред Анди Морган и подскачаше високо във въздуха, при което русата ѝ грива се вдигаше право нагоре. След две седмици я изпратиха в Палм Бийч за снимки, оттам в Ямайка, обратно в Ню Йорк, подир това в Чикаго.

Всеки път успяваше да вземе и Ванеса със себе си, което страшно обърка учението ѝ, но вечер, след работа, макар и уморена, тя се стремеше да навакса с дъщеря си пропуснатото и това я правеше толкова щастлива, а и детето бе готово да ѝ прости дългите часове отсъствие.

До следващото лято Кър ѝ бе вдигнала тарифата на двеста долара на час и Принцесата бе в центъра на вниманието на Ню Йорк и награда за всеки фотограф в страната. Доротейя следеше кариерата ѝ много отблизо и контролиреше всичко с желязна ръка, което радваше Серена. Тя оценяваше напътствията на по-възрастната жена и те бяха станали приятелки. Рядко се виждаха извън работно време, но прекарваха дълги часове в разговори в кабинета на Доротейя и съветите, които тя ѝ даваше, винаги бяха отлични. Особено по отношение на Маргарет Фулъртън, която временно бе престанала да създава проблеми. Серена просто бе твърде преуспяваща, за да могат клеветите ѝ да имат някакъв ефект. И Доротейя бе доволна.

— Надявам се, че ти е приятно това, което вършиш, Серена, защото е забавно, но не е вечно. Ще натрупаш купища пари. Задели ги настрана, вложи ги в нещо разумно — Доротей бе основала собствена агенция, ала Серена нямаше амбиции в тази насока — и не забравяй, че е само временно. На върха си и изведнъж някой друг те изпреварва. — Но тя беше впечатлена още от самото начало от уменията на Серена да се справя. Бе интелигентно момиче с усет за ориентация и не се занимаваше с глупости. Работеше усърдно, а после се прибираще у дома и потъваше в своя тих интимен свят, скрита от хорските очи. На Доротей ѝ бе дошло до гуша от модели, които се напиваха, арестуваха ги и причиняваха неприятности, купуваха си спортни коли и ги разбиваха, забъркваха се в афери с международни плеЙбои, а после правеха опити за самоубийство по най-скандалния начин, при което, разбира се, не успяваха. Серена не бе като тях. Прекарваше всеки откраднат миг с малката си дъщеря и Доротей подозираше, че животът ѝ не е пренаселен с мъже и че освен само няколко благоразумни срещи след гибелта на съпруга ѝ не е имало нито една сериозна връзка.

Измина една година, откакто Серена се премести в Ню Йорк, и беше толкова заета, че почти не ѝ оставаше и минута за Теди. За щастие Ванеса бе заминала за два месеца на лагер.

Програмата ѝ бе толкова плътно запълнена до средата на август, че помоли Доротей да разреши ангажиментите. Трябваше ѝ малко свободно време и бе решила да си даде поне една седмица почивка, преди Ванеса да се върне.

— Не можеш ли да отложиш малко? — Доротей погледна умолително, а после сведе очи към списъка на онези, които чакаха за Серена, и ѝ се усмихна с разбиране. — Ти си щастлива дама, Серена. Ето виж. — Тя ѝ подаде списъка, а Серена поклати глава и изстена, отпускаяки се на един стол. Беше облечена в бяла ленена пола и вталена блузка в бяло и червено райе, с червени сандали и бели и червени гривни на ръката. Приличаше на захарна пръчица, млада, руса, свежа, перфектно соанирана, и не бе трудно да се разбере защо половината фотографи в града искаха да работят с нея, да не говорим за най-малко една дузина в Италия, Франция, Германия и Япония. — Знаеш ли, почти ти завиждам. Щеше ми се и при мен да е било така. Но мисля, че не беше. От друга страна — тя отново се усмихна — ти работиш с далеч по-добра агенция, отколкото аз навремето.

Серена се засмя и прокара ръка през косата си.

— И така, мога ли да разчитам на малка пауза през следващите две седмици, Доротея? Наистина ми е необходима. Цяла година не съм отсъствала. — Теди бе заминал за Нюпорт преди няколко дни и тя истински му завиждаше. Беше ѝ предложил да тръгне с него, но откакто изпрати Ванеса на лагер, тя бе двойно по-заета и не можеше за секунда да се откъсне. Сега поне, ако откраднеше малко свободно време, можеше да отиде в Хамптънс. Или дори да останеше в града, щеше да си позволи най-големия лукс — да прекара няколко дни в леглото.

— Ще видя какво мога да направя. — Доротея замислено погледа списъка още малко. — Единственият ангажимент, който всъщност надали ще успее да отложи, е с Васили Арбъс.

— Кой е той?

— Не го познаваш? — изненадано изви вежди Доротея.

— Трябва ли?

— Британците смятат, че това е вторият Анди Морган. Той е половин англичанин, половин грък и е напълно луд, но — тя помисли за момент — в работата си е изключителен.

— Като Анди? — След една година в Ню Йорк Серена ги познаваше всичките, а с Анди Морган се бяха сприятелили. Понякога обядваха заедно в студиото, а когато привършеха със снимките, оставаха с часове, за да говорят за работата си. Нямаше нищо плътско във връзката им, Серена бе привързана към него като към приятел и колега.

Доротея още обмисляше отговора си.

— Не знам. Той е страшно добър. Но стилът му е различен. Ще видиш.

— Налага ли се да работя с него? — Серена погледна раздразнена.

— Нямаме друг избор. Той те ангажира преди три месеца от Лондон за работа, която е планирал тук. Ще бъде в Ню Йорк две-три седмици, за да уреди някои финансови дела, и после ще се върне в Лондон. Казват, че имал къща там, и още една в Атина, апартамент в Париж и вила в Южна Франция.

— Само пътува, или може би и работи? — Не знаеше защо, но нещо в името му я дразнеше. Будеше у нея представата за разглезен

тип, а вече бе срещала неколцина от този род. Плейбои от международен мащаб, които работеха с камерите за прикритие, а всъщност ги използваха като нестандартен и пикантен начин да си намират момичета. Тя обаче не се нуждаеше от такова нещо. Както казваше Доротей, Серена бе професионалистка и държеше на репутацията си. Васили Арбъс надали щеше да ѝ допадне.

Доротей я погледна над очилата си.

— Защо да не му дадем възможност? — А после замислено добави: — Като на фотограф, не като на мъж. Той е дяволски очарователен, но не е човек, с когото да се обвързваш. Не че ще го направиш... — Тя се усмихна, а Серена изглеждаше развеселена.

— В този бизнес трябва да съм известна като Ледената дама — засмя се тя, ала Доротей поклати глава.

— Мисля, че не е така, Серена. Повечето от мъжете знаят, че не си флиртаджийка. А така по-лесно се работи. Не хранят никакви очаквания, освен професионални.

— Добре. Ще се постарая и господин Арбъс да го разбере.

Доротей не можа да сдържи усмивката си.

— Трябва да те предупредя, че не е изключено той да ти създаде малко повече ядове.

— О? — Серена артистично вдигна вежди. Никога досега не бе имала неприятности с хората, с които бе работила.

— Ще видиш. Той е просто едно голямо, чаровно дете.

— Чудесно. Аз искам да изляза във ваканция, а ти ме ангажираш да работя с някакъв хлапак плейбой. — Доротей се замисли за миг. Серена, без да иска, бе направила точно описание на Васили. Той беше точно това. Хлапак плейбой. — Както и да е, ако не можеш да анулираш договора, не е проблем. Просто ще гледам да свършим бързо, за да успея да се измъкна от града, преди моите хора да са се върнали. — Имаше две седмици дотогава.

— Ще направя каквото мога.

А на следващата сутрин Доротей съобщи, че се е справила с всички, освен с Васили Арбъс, и той ще я очаква в студиото в два същия следобед.

— Имаш ли представа колко дълго ще снима?

— Той смята, че може би два дни.

— Добре. — Серена въздъхна. Щеше да издържи, а после щеше най-сетне да се откъсне за няколко дни и да се отпусне. Не можеше, естествено, да отиде в Нюпорт при Теди, заради майка му, но това дори не я притесняваше. Серена знаеше, че животът му там ще бъде низ от купони, и когато той замина, тя дори нямаше желание да се срещне.

Серена взе адреса на студиото, което Арбъс използваше, и преди да тръгне, още веднъж си провери нещата — грим, лак за коса, огледала и комплект четки, четири чифта обувки, бански костюм, няколко чифта шорти, чорапи, три сутиена и малко семпли бижута. Знаеше ли какво щеше да ѝ потрябва?

Точно в два и трийсет се появи на адреса, който ѝ бяха дали, и асистентът му, симпатичен млад мъж, я въведе в студиото. Говореше английски с акцент, но сравнително добре, имаше тъмнокестенява коса и матова кожа, огромни черни очи и момчешко изражение и Серена правилно отгатна, че е грък.

— Виждали сме твои реклами, Серена. — Той я гледаше с възхищение. — Васили много ги харесва.

— Благодаря. — Тя му се усмихна приятно, като се чудеше на колко ли години е. Изглеждаше на около деветнайсет и Серена със своите двайсет и осем се чувстваше стара.

— Искаш ли кафе?

— Благодаря. Трябва ли да почна да се гримирам? — Искаше да знае и как биха предпочели да си направи косата, но младият мъж с черните очи поклати глава.

— Просто се отпусни. Днес няма да снимаме. Васили само желаше да се срещне с теб. — За двеста долара на час? Плаща само за да се срещне с нея? Серена бе леко изненадана.

— Кога ще започнем работа?

— Утре. Вдругиден. Когато Васили бъде готов. — О, Боже. Усецаше как ваканцията ѝ излиташе през прозореца.

— Винаги ли прави така? — Изглеждаше ѝ глупаво. Ако трябваше да се върши работа, тя предпочиташе да я свърши и да си иде у дома.

— Понякога. Ако клиентът е важен, а моделът — нов. За Васили е от голямо значение да познава моделите си.

— Така ли? — В гласа на Серена се появи остра нотка и тя се надяваше той да не я е доловил. Не бе дошла да си играят с Васили. Беше тук, за да си свърши работата пред камерата, и това бе всичко. Но точно когато понечи да каже нещо на асистента, усети, че зад гърба ѝ има някой, обърна се и видя мъж, чиито очи излъчваха такава магнетична сила, че дъхът ѝ спря. Сепна се, защото той стоеше съвсем близо и всичко у него бе някак стряскащо. Косата му блестеше като оникс, очите бяха като черни скъпоценни камъни и искряха с почти неприкрит смях, имаше ъгловато лице с изпъкнали скули, изразителни и чувствени устни и загар, който придаваше бронзов цвят на кожата. Беше висок, с широки рамене, тесен ханш и дълги крака. Приличаше по-скоро на някой от мъжете модели, с които работеше, а не на фотограф, носеше червена тениска, джинси и сандали.

— Здравей, аз съм Васили. — Имаше лек, но забележим акцент, смесица от английски и гръцки. Подаде ѝ ръка и Серена се ръкува. За миг бе омагьосана, а после се засмя притеснено, чувствайки се глупаво, задето се бе толкова прехласнала.

— Аз съм Серена.

— А — вдигна той ръка, сякаш да въдвори тишина — Принцесата. — Поклони се дълбоко, а после се изправи с ведро усмивка, но дори и когато се закачаше, погледът му сякаш я галеше и тя усети как почти неудържимо я привличат тези широки гърди и силни ръце. — Радвам се, че можа да дойдеш и да се срещнеш с нас. — Васили или говореше за себе си в множествено число, или имаше предвид своя асистент и Серена се усмихна.

— Смятах, че ще снимаме.

— Не — отново вдигна възпиращо ръка. — Никога. Не и при толкова важна работа като тази. Клиентите ми винаги проявяват разбиране и първо ме оставят да опозная модела. — Тя си помисли, че прищевките му им струваха цяло състояние, но това очевидно нямаше значение за него.

— Какво ще снимаме?

— Теб. — Беше очевидно, ала начинът, по който го каза, я накара да се почувства необикновено важна, сякаш нейното присъствие бе от значение, а не онова, което представляваше — било рокля, кола, комплект хавлиени кърпи или нова марка сладолед.

А когато погледът му прикова нейния, нещо у нея като че се преобърна. Той сякаш повече не я изпускаше. Серена имаше чувството, че я докосва, и усети странна тръпка дълбоко в себе си. Това бе тръпка, на която се бе противопоставяла, преструваше се, че ѝ е чужда, ала сега в миг разбра, че Васили Арбъс ще се превърне в значима част от живота ѝ. Интуицията ѝ го нашепваше. Насила отпъди тези мисли и се върна към въпросите, свързани с работата.

— Кой е клиентът?

Той ѝ каза и тя кимна. Значи ще я фотографират с деца, с двама мъже и сама в една реклама за кола.

— Можеш ли да шофираш?

— Разбира се.

— Добре. Аз нямам американска шофьорска книжка. Ще ни закараш на плажа, ще снимаме там.

Обикновено за двеста долара на час не искаха от нея и да шофира, но с него всичко бе толкова непринудено, естествено и по приятелски, че човек можеше да приеме всичко, каквото и да поиска. Васили я гледаше с интерес и Серена знаеше, че вероятно изучава лицето ѝ за снимките, ала изведнъж се почувства, сякаш бе гола. Беше свикнала, щом влезе в студиото, да се приготви и да започне работа почти анонимно. Беше странно и малко притеснително така да я наблюдава. Като че надникваше вътре в нея, за да прозре какво представлява не просто Принцесата, творението на агенция „Кър“, а истинската Серена.

— Обядвала ли си?

Тя го погледна стреснато. За цяла година работа като модел в Ню Йорк никой никога не я беше питал дали е изморена или гладна, или болна, или изтощена. Никой не се интересуваше дали е обядвала или не.

— Аз... не... Бързах...

— Не. — Той ѝ завъртя пръст. — Никога, никога не бързай. — А после с отривисто движение остави чашата си с кафе, каза нещо на гръцки на своя асистент и взе от един стол светлозелен пуловер от шотландска вълна. — Хайде. — Васили ѝ подаде ръка и без да мисли, Серена я пое. Бяха стигнали до вратата и тя се сети за нещата си.

— Почакай... чантата ми... забравих я... — А после смутено добави: — Къде отиваме?

— Да хапнем нещо. — Усмивката му я смая с белоснежното си съвършенство. — Не се притеснявай, принцесо, ще се върнем.

Почувства се глупаво от това, че е толкова несъсредоточена и разпиляна в негово присъствие, но непринудените му маниери съвсем я объркаха и тя не знаеше какво да очаква. Долу забеляза едно сребристо бентли. Васили безгрижно скочи в колата и каза на шофьора си къде да ги закара, този път на английски, посочвайки място, което бе непознато за Серена. Едва когато минаха по Бруклинския мост, тя започна да се тревожи.

— Къде отиваме?

— Казах ти. На обяд. — И гледайки я, присви очи. — Откъде си? Серена се поколеба за миг, без да е съвсем наясно какво точно я пита.

— От Ню Йорк... — А после добави: — Агенция „Кър“.

Но той се засмя.

— Не, не. Питам къде си родена.

— О — тя нервно сплете ръце — в Рим.

— Рим? — Васили я погледна изненадано. — Ти си италианка?

— Да.

— Тогава титлата е истинска? — Втренчи се в нея изумен, а Серена кимна. — По дяволите! — Той се завъртя на седалката и ѝ се усмихна. — Истинска принцеса. *Una vera principessa*. — Васили ѝ подаде ръка сякаш за официално запознанство. — *Piacere*. — Целуна ѝ ръка и отново я погледна развеселен. — Моят прадядо е бил английски граф. Но дъщеря му, моята баба, се омъжила за човек от нисшите съсловия с огромно състояние, но с неаристократичен произход. Направил е страшно много пари, като купувал и продавал фабрики, и от търговия в Далечния изток, ала синът им, моят баща, трябва да е бил малко луд. Патентовал е цяла серия изключителни изобретения, свързани с корабите, а после се е захванал с корабен бизнес в Южна Америка и Далечния изток. По-късно се оженил за майка ми, Александра Настасос, и успял да убие и себе си, и нея при катастрофа с яхта, когато съм бил на две години. Което — той се наведе към нея и ѝ прошепна — вероятно е причината и аз да съм малко луд. Без майка и баща. Отгледали са ме в семейството на майка ми, родителите на баща ми били починали. Така че израснах в Атина, пратиха ме в колежа в Итън, защото смятаха, че баща ми би искал това. Изхвърлиха

ме от Кеймбридж — заяви Васили гордо — преместих се в Париж и се ожених. После всичко стана много отегчително. — Ослепителната му усмивка просветна като експлозия посред бял ден. — А сега разкажи ми за себе си.

— Господи! В рамките на двайсет и пет думи или по-малко? — Тя му се усмихна с малко повече почитание след онова, което току-що ѝ бе доверил. Само името Настасос беше достатъчно да шашне когото и да било. Една от най-крупните корабни фамилии в Гърция. Сега, когато се опитваше да си спомни, Серена почти не се сецаше да е чувала за него. Бил е черната овца на семейството и нещо ѝ се въртеше, че се е женил няколко пъти. Снимка от третата сватба бе поместена на първа страница на местния вестник в Сан Франциско, булката бе някаква далечна братовчедка на кралицата.

— За какво си мислиш? — Погледна я открито, по детски, в огромната сребриста кола, а шофьорът безразлично се бе вторачил напред.

— Мислех си — каза Серена откровено — че съм чела за теб.

— Наистина ли? — Изглеждаше развеселен. — Я да видим, не може да си чела за брака ми с Бриджит, тя беше първата ми жена и двамата бяхме на деветнайсет години. Беше сестра на едно момче, с което се запознах в Итън. Може би за втората ми съпруга Анастасия Ксаниос. — Харесваше ѝ начинът, по който търкаляше думите в устата си, акцентът му бе сладък. — Трябва да е било за нея или може би за Маргарет — обгърна я с големите си черни очи — братовчедката на кралицата. — Беше толкова възмутителен, че Серена се засмя.

— Колко пъти си се женил?

— Четири — отговори той честно. Тя преброи наум и го погледна с усмивка, която приличаше на неговата.

— Тогава си изпуснал една.

Васили кимна и усмивката му помръкна.

— Последната.

— Коя е тя? — Серена още не знаеше, че тя не е като другите.

— Беше... францужойка. Беше модел. — И извърна към Серена тъмни натъжени очи. — Почина от свръхдоза миналия януари. Казваше се Елен.

— О, съжалявам. — Протегна ръка и докосна неговата. — Наистина. И аз загубих съпруга си. — Единственото, което си

мислеше, бе как ли се е чувствал, когато жена му е починала. Още помнеше невероятната болка при вестта за гибелта на Би Джей, а вече бяха минали повече от четири години.

— Как почина мъжът ти? — Гласът му прозвуча нежно.

— В Корея. Той бе една от първите жертви, убиха го няколко дни преди обявяването на войната.

— Значи и ти си го изпитала? — Погледна я особено. — Толкова е странно. Всички се шегуват с това... женил си се четири пъти... поредната съпруга. Ала всеки път е различно. Всеки път... — Обърна пак очи към Серена, а на нея ѝ се плачеше. — Всеки път съм влюбен сякаш за пръв път... а Елен, тя беше просто дете. На двайсет и една.

Серена не попита защо го е направила. Допускаше, че момичето се е самоубило с хапчета за сън, това бе единствената свръхдоза, която можеше да си представи. Васили поклати глава, а после силно стисна ръката ѝ.

— Животът понякога е странен. Много рядко го разбирам. Сега — той кимна с хлапашка усмивка на една страна — вече не се и опитвам. Живея ден за ден. — После въздъхна. — Имам работата си, приятелите си, хората, с които работя. А когато съм зад фотоапарата, забравям всичко.

— Щастливец. — Серена прекрасно знаеше, че напрегнатата работа притъпява болката. — Нямах ли деца, Васили?

— Не. — Той я погледна натъжено и вдигна рамене с лека усмивка. — Може би не съм срещнал подходящата. Ти имаш ли деца, Серена?

— Едно. Момиченце.

Очите му светнаха.

— Как се казва?

— Ванеса.

— Чудесно. И е руса, и е твое копие? — Очите му затанцуваха.

— Не. Руса е, но е копие на баща си — засмя се Серена.

— Беше ли хубав? — попита Васили заинтригуван.

— Да. — Ала всичко това сега ѝ се струваше твърде далечно. Четири години бе дълъг период.

— Няма значение, малката.

Той се наведе и я целуна по бузата, а тя трябваше да си припомни, че не ѝ е приятел, а фотограф, с когото ще работи. Но ѝ бе

трудно да повярва, че не го е познавала от години. Чувстваше се необичайно комфортно в негово присъствие, а така също и запленена, сякаш я бе завел в някоя чужда страна. „А може и така да е“, помисли си, когато колата спря след няколко минутки и те слязоха. Бяха пред един рибен ресторант. Отвън бе малко неугледен, но вътре се усещаше вкусният аромат на задушени миди и разтопено масло, на риби и подправки и на топъл хляб. Обядът бе чудесен, не бяха обезпокоявани от никого, а когато си тръгнаха, приближаваше пет часът.

— Беше божествено.

Стомахът ѝ бе пълен, чувстваше се приятно отпусната. Искаше ѝ се да се излегне някъде и да подремне, а Васили я прегърна през рамо и праметна пуловера си. Определено не приличаше на работен следобед. Погледна го с топла усмивка, а той се дръпна настрана и с поклон я покани в колата, докато шофьорът отваряше вратата, и тя се качи. След като се настани до нея, Васили се наведе напред и даде някакви инструкции на шофьора, а след няколко минути Серена разбра, че не се връщат обратно.

— Ново приключение може би? — В края на краищата не обядваха всеки ден заедно. Васили обаче само се усмихна и взе ръката ѝ, Серена вече нямаше защо да се притеснява за времето или да се вълнува. Не бързаше никъде, у дома не я чакаше никой. — Къде отиваме? — Тя се облегна с усмивка върху удобната тапицерия.

— На плажа.

— По това време? — Изглеждаше изненадана, но не и разтревожена.

— Искам да видя залеза с теб, Серена. — Идеята ѝ се стори странна, ала не ѝ се щеше да възразява. Присъствието на този мъж я предразполагаше, което отдавна не ѝ се бе случвало. И още нещо, беше щастлива. Той я зареждаше с някаква радост от живота, каквато не бе изпитвала от години, ако въобще някога я бе изпитвала.

Шофьорът знаеше чудесно къде да ги закара, мина през някакви грозни предградия, докато накрая излязоха при малко пристанище. Пристигнаха тъкмо навреме — на ферибота, който плавно се поклащаше във водата, вече се бяха качили няколко души.

— Васили? — Серена изглеждаше обезпокоена. — Какво е това?

— Фериботът за Огнения остров. Ходила ли си там? — Тя поклати глава. — Страшно ще ти хареса. — Бе толкова уверен в онова,

което правеше, че притеснението ѝ мигом се стопи. — Няма да оставаме дълго. Само колкото да видим залеза и да се поразходим по плажа, а после ще се върнем у дома. — Без да знае защо, Серена му се доверяваше и интуитивно усещаше, че с него е в безопасност. Той излъчваше сигурност, сякаш я приканваше да му се довери.

Опряна на ръката му, тя се качи на ферибота и потеглиха за Огнения остров. Пътуването продължи половин час, след което слязоха на малък кей, а после прекосиха заедно целия остров, толкова бе красив. Плажът се бе проточил на няколко километра; тясна ивица в океана, фин бял пясък и кротки заоблени вълни докдето поглед стига.

— О, Васили, невероятно е.

— Нали? — Той се усмихна. — Винаги ми напомня за Гърция.

— Често ли идваш тук?

Васили бавно поклати глава, а черните му очи я изпиваха.

— Не, Серена, не. Но исках да дойда с теб.

Серена кимна и се обърна настрана, без да знае какво да каже. Не ѝ се щеше да кокетира с него. Той бе толкова открит и толкова привлекателен, притежаваше някакъв магнетизъм, който я привличаше. Разхождаха се известно време. После седнаха да съзерцават залеза и седяха така с часове в здрача, а Васили я бе прегърнал и всеки се бе заслушал в собствените си мечти. Накрая той бавно стана и се изправи над нея, сандалите ѝ бяха напъхани в джобовете, косата ѝ бе разпусната и вятърът леко я развяваше. Васили докосна лицето ѝ с ръка, а после много нежно се наведе и я целуна, преди да тръгнат бавно по плажа към пристанището. Във ферибота почти не говориха и Серена с изненада установи, че бе задрямала на рамото му. Но той просто бе такъв. Когато после се качиха в бентлитото, Васили я закачи за това и те се смяха и се шегуваха по целия път на връщане.

Един час след като бяха слезли от ферибота, Серена бе пред жилището си на Шейсет и трета улица и трудно бе да се обясни какво се бе случило през последните осем часа. Беше малко след десет, а тя имаше чувството, че се завръща от вълшебно пътешествие с този неотразим черноок мъж.

— До утре, Серена. — Каза го много нежно и не се опита да я целуне отново. Тя кимна с усмивка и му махна с ръка, докато

отключваше външната врата, а после изчезна в сградата и се понесе нагоре по стълбите сякаш насън.

38.

Както беше ободрена и все още под магическото въздействие на предния следобед, работният ден с Васили премина в изнурителен напрегнат труд. Той я снимаше неумолимо с часове в студиото — в колата и извън нея, сама, с партньори, лицето ѝ в едър план. Тя го наблюдаваше и с почуда откри, че дори Анди Морган не работеше толкова усърдно. При Васили имаше някаква маниакална възбуда, атмосферата около него сякаш се наелектризираше и когато денят свърши, всички в студиото бяха изтощени. Самият Васили бе вир-вода от пот, тъмносинята му тениска бе полепнала по него като тапет и той взе хавлиена кърпа, за да избърше лицето и ръцете си, а после се отпусна на един стол с широка усмивка. Усмивката, която експлодира в очите му, бе сякаш само за Серена и младата жена отново усети магнетичния му чар, приседна до него с топла усмивка.

— Трябва да си много доволен. — Тонът ѝ бе нежен, а лицето му бе много близо до нейното.

— Ти също, Принцесо. Беше фантастична. Почакай само да видиш снимките.

— Предполагам, че приключихме. — В гласа ѝ имаше разочарование, но когато той поклати глава, бе изненадана. — Не сме? Да не смяташ да снимаш още, Васили? Направихме всичко, което може да роди въображението.

— Не, не сме. — Опита се да изглежда ядосан, ала засмените му очи отказваха да се включат в играта. — Свършихме само с вътрешните снимки. Утре ще снимаме на открито. — Серена му се усмихна.

— Къде?

— Ще видиш.

Бе намерил няколко хълма и малък начупен каньон в Ню Джърси, където тя шофира, скача от колата, кляка, преструвайки се, че сменя гума, прави всичко, освен ремонт на двигателя и в края на деня дори ѝ бе весело. Очевидно той опознаваше не само хората, които

щеше да снима, но и предметите. Серена шеговито му го подметна на връщане, а Васили отново я поздрави за работата ѝ.

— Знаеш ли, Принцесо, ти си дяволски добра. — Тя го погледна щастливо и отметна назад русата грива, като копнееше да го докосне.

— Ти също.

Вечерта той я остави пред дома ѝ, а след два дни ѝ се обади по телефона.

— Ела да видиш какво сме направили.

— Васили?

— Разбира се, Принцесо. Ще ти покажа и пробите, и контактните копия. — Бе необичайно моделът да ги гледа преди клиента, но той бе така развълнуван, че му се искаше просто на секундата Серена да припне към студиото и тя не закъсня. Снимките бяха направо гениални, достойни за награди, наистина забележителни и Васили бе във възторг, а когато ги видя, и Серена се прехласна от възхищение. Както и Доротей Кър, и клиентът, и всички, които по някакъв начин бяха съпричастни. А за следващата седмица Доротей им бе уредила още четири сеанса.

— Виж кой е тук! — пошегува се Серена, когато за трети път влезе в студиото. — Още ли не ти е омръзнало лицето ми, Васили? — Тя се бе отказала вече от ваканцията. Бе по-вълнуващо да работи с Васили, пък и знаеше, че той няма да е задълго в Щатите. Освен това онзи странен магнетизъм, който струеше от него... Не я напускаше споменът за залеза, който бяха наблюдавали заедно на Огнения остров. И докато работеха, непрекъснато се връщаше към онези моменти и как бе заспала на рамото му на ферибота. Виденията я обливаха с някаква нежност, която проличаваше и на снимките, а съвместната им работа бе като балет, като изящно изкуство.

— Как е днес принцесата ми?

Васили се наведе да я целуне по бузата, а после ѝ се усмихна. Приключиха за няколко часа. Познаваха се толкова добре, че постигаха идеален синхрон, и когато свършиха, той си сложи чиста тениска и погледна през рамо Серена.

— Искаш ли да отидем да вечеряме някъде, Принцесо?

Тя не се поколеба нито за миг.

— С огромно удоволствие.

Този път я заведе в Гринич Вилидж в любимия си бар. Поръчаха си спагети, гъби и огромна салата, пиха бяло вино, а след това се разхождаха и ядоха италиански сладолед.

— Не ти ли липсва Италия, Серена?

Тя поклати глава.

— Вече не. — После му разказа за всичко, което бе загубила там, за родителите си, за баба си, за двата двореца. — За мен животът вече е тук.

— В Ню Йорк? — Васили я погледна с изненада, а Серена кимна.

— Няма ли да си по-щастлива в Европа?

— Съмнявам се. Откога не съм била там. Живях няколко месеца в Париж със съпруга си, но сега ми се струва, че е било толкова отдавна.

— Колко време оттогава?

— Осем години.

— Серена... — Черните му очи блестяха като огън. — Би ли работила с мен в Париж или Лондон? Бих искал отново да снимам с теб, а тук не оставам за дълго.

За момент Серена се замисли. Беше чудесно да се работи с него, заедно създаваха редки, впечатляващи неща. Между тях имаше някаква изключителна вътрешна връзка, не можеше да си обясни каква точно, но тя прозираше на снимките.

— Да, ако мога да уредя нещо за дъщеря си.

— Колко е голяма?

— Почти на осем.

Той ѝ се усмихна.

— Можем да я вземем и нея.

— Ако е само за няколко дни. Тя трябва да ходи на училище.

Васили кимна.

— Ще помислим за това.

— Скоро ли заминаваш? — с нескрито разочарование попита Серена, когато пресякоха площад „Вашингтон“ и излязоха от Гринич Вилидж.

— Не знам. — Погледна я особено. — Още не съм решил. Но почти привърших онова, за което бях дошъл. — А после отново повдигна рамене и в миг ѝ заприлича на изключително красив ученик.

— Може би ще трябва да се опитам да си намеря още работа. — Серена се засмя. Познаваха се от една седмица, ала съвместните им часове бяха толкова дълги и наситени, изпълнени с усърдна работа, та имаха чувството, че са работили заедно поне сто пъти. — За какво си мислиш?

Тя му се усмихна.

— Че ми харесва да работя с теб и че ще ми липсваш. — И добави срамежливо: — Никога досега не съм се сближавала с фотографите.

— Това ми каза и Доротея. — Васили я погледна закачливо. — Също и че си професионалистка и хич да не смея да ти прилагам някой от моите трикове.

— Аха! Обикновено трикове ли използваш?

Серена се шегуваше, но не и Васили.

— Понякога, Серена... — Той сякаш се поколеба, а после реши да бъде откровен. — Невинаги съм най-благоразумният. — Определено си личеше. — За теб от значение ли е?

— Мисля, че не. — Отговори бързо, без да е съвсем сигурна какво точно имаше предвид той. Всички фотографии бяха малко диви понякога. Само дето се беше женил четири пъти.

— Знаеш ли... — Васили спря и се обърна с лице към нея. — Ти си толкова необикновена жена, че понякога се чудя как да ти кажа какво мисля.

— Защо? — Тя се намръщи, боейки се, че изглежда скована или може би старомодна. Ако наистина са приятели, той би трябвало да се държи съвсем непринудено с нея. — Защо да не можеш да ми кажеш какво мислиш? — Очите ѝ се помрачиха и Васили се приближи към нея и я целуна.

— Защото те обичам. — Времето сякаш спря. — Ето защо. И ти си най-хубавата жена, която някога съм срещал.

— Васили... — Серена сведе очи, но той не ѝ даде възможност да продължи.

— Не се притеснявай. Не очаквам и ти да ме обичаш. През целия си живот съм бил малко луд. И човек си плаща за това. — При тези думи Васили въздъхна и леко се усмихна. — То те прави напълно неподходящ за здравомислещ партньор.

— Не ставай глупав.

Но той пак вдигна ръка.

— Би ли искала да имаш мъж, който се е женил четири пъти? —
Очите му я пронизваха.

— Може би. — Гласът ѝ бе мек като кадифе. — Ако го обичам.

Неговият глас прозвуча също толкова меко.

— А смяташ ли, че би могла да обикнеш такъв мъж... ако... ако
той те обича страшно, страшно много?

И сякаш някой друг диктуваше движенията ѝ, Серена кимна, а в следващия миг се озова притисната в прегръдките му. И стоейки така, тя осъзна, че това е всичко, от което има нужда. Искаше да бъде с него, да бъде негова, да остане до него завинаги и когато той пак я целуна, усети, че с тази целувка му отдава цялото си сърце.

Вечерта Васили я закара до апартамента ѝ. Целуна я страстно, ала си наложи да се разделят пред входа. На следващата сутрин обаче се върна с прясно кафе и кроасани, кошница плодове и огромен букет цветя, а Серена му отвори сънена, по нощница, и бе изумена, когато той влезе вътре. А после настъпиха часове на нежно ухажване. Прекараха заедно целия ден. Той бе приключил с работата си, а тя най-накрая бе във ваканция. Ходиха на плаж, в парка, извън града, прегръщаха се, целуваха се, докосваха се и едва в края на седмицата Серена най-после отиде в хотелската му стая. Бе отседнал в хотел „Карлайл“, в красив огромен апартамент с изглед към парка. Заведе я там, за да ѝ покаже гледката, а после пак я целуна, но този път и двамата не можаха повече да се сдържат. Васили я прегърна с такава страст, че на нея ѝ бе трудно да устои и чувстваше, че не би могла да се съпротивлява. Те се желаеха, имаха нужда един от друг твърде много, за да се опитват да укротят прилива на копнежи, и се вкопчиха един в друг с такъв необуздан плам, че Серена на няколко пъти се почуди дали ще останат живи тази нощ. И когато се зададе утрото, те най-после бяха вече изтощени, свързани и телом, и духом, и тя имаше усещането, че му принадлежи завинаги, до мозъка на костите си. Единствено я гнетеше мисълта, че на следващата сутрин Васили заминаваше за Париж, а Теди и Ванеса се връщаха след два дни.

Серена седеше замислена с чаша кафе в ръка и бавно отпиваше.

— Не се притеснявай, скъпа, обещавам ти. Ще се срещнем в Лондон.

— Но, Васили... — В неговата уста всичко звучеше толкова просто. А тя имаше Ванеса, която не можеше лесно да остави, а и не искаше, и освен това Теди, с когото също не искаше да се разделя. Той ѝ бе и брат, и приятел от толкова време, неделима част от живота ѝ в Ню Йорк, как би могла да се лиши от неговото присъствие? Серена погледна Васили и усети как тъгата се надига в нея. Не ѝ се искаше той да си тръгва на другия ден.

— Тогава ела с мен.

— Не мога... ами Ванеса...

— Вземи и нея. Може да започне училище в Париж или в Лондон. Говори френски, така че това няма да е проблем. — А после добави с усмивка: — Нещата изглеждат толкова сложни, защото ти ги правиш такива.

— Не е вярно. Не мога да я изтръгна от корен, за да хукна след някой мъж.

— Не. — Тогава той я погледна сериозно. — Но можеш да я вземеш със себе си, ако решиш да се омъжиш за този мъж. — Серена не каза нищо. Широко отворените ѝ очи го изгаряха. — Говоря сериозно. Аз ще се ожения за теб, ти го знаеш. Единственият въпрос е кога ще бъде удобно за теб. Мисля, че останалото го изяснихме снощи. — Тя се изчерви силно, а той я целуна. — Обичам те, Принцесо. Искам да бъдеш моя.

Но що за човек е Васили? Серена усети как я обзема паника. Какво прави тя? Ала той като че ли четеше мислите ѝ.

— Спри да се тревожиш, скъпа. Ще оправим всичко.

— Но как, от хиляди километри разстояние през океана?

Серена стана от мястото си и бавно тръгна към прозореца, а източеното ѝ красиво тяло приличаше на статуя от бял мрамор. Непреодолимо желание напираше у Васили.

— Серена... — прошепна едва чуто. — Ще се ожениш ли за мен?

Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Не знам.

Ала вече знаеше, че е предприела презокеанско пътуване с кораб, който не може да направлява. Желаше този мъж повече от когото и да било след Бред. И тя като Васили чувстваше, че трябва да го притежава, но това бе като спирац дъха сърфинг във водовъртеж. Не

бе чувство, което да носи спокойствие и мир. Бе дива страст и постоянни приливи на неутолимо желание. Васили пристъпи към нея силно възбуден, с бляскави черни очи, вперени в нейните.

— Ще се омъжиш ли за мен, Серена? — Не бе заплаха, но прозвуча като чудновато ръмжене и той я грабна на ръце и я притисна така, че дъхът ѝ секна. — Ще се омъжиш ли?

Бавно, като хипнотизирана, Серена кимна.

— Ще се омъжа.

После я положи на пода в хотелската стая и след миг тя вече стенеше от желание.

А когато се отпуснаха премалели, Васили я погледна с победоносна усмивка.

— Не се шегувам, любима моя принцесо. Искам да ми бъдеш жена. Искрено ли бе това, което каза? — Тя бавно кимна. — Тогава кажи го пак, Серена. — Той я прикова към пода и за миг ѝ се стори, че в погледа му проблесна лудост. — Кажи го. Кажи, че ще бъдеш моя жена.

— Ще бъда твоя жена — повтори тя, като го наблюдаваше.

— Защо? — Чертите на лицето му започнаха да омекват и Васили отново стана нежен. — Защо, Серена? — Това вече бе ласкав шепот.

— Защото те обичам. — Очите ѝ се овлажниха, а той я прегърна и се любиха отново и отново и през цялото време ѝ повтаряше колко много я обича.

39.

На следващата сутрин Васили замина за Париж, а Серена остана на летището, загледана в самолета. Всичко бе като сън и тя имаше усещането, че е още в някакъв транс, докато се качваше в бентлитото, и бавно потегли към апартамента си. Наистина ли говореше това, което мислеше? Сериозно ли искаше да се ожени за нея? Как можеше да бъде уверена толкова скоро? Едва го познаваше. Сега, когато си бе заминал, магията му сякаш се бе разсеяла. А и Ванеса... детето, което дори не бе и виждал. Сърцето ѝ лудо биеше при мисълта за онова, което бе сторила. Щеше ѝ се да вдигне телефона и да се изповяда на Доротей, но се срамуваше да си признае колко бързо се бе поддала на чара на Васили.

А когато вечерта седеше, опряла лакти на прозореца, телефонът иззвъня. Беше Васили, от Париж, тя вече му липсваше и искаше да знае как се чувства, а гласът му бе толкова сексапилен, че Серена отново не бе на себе си. На сутринта апартаментът ѝ бе пълен с цветя — четири кошници с бели рози за неговата принцеса, а на обяд получи кутия от „Бергдорф Гудман“, в която имаше великолепно кожено палто.

— О, господи. — Тя стоеше, вперила поглед в огледалото, по нощница и с палто от визон, чудейки се как да си обясни този жест, и мисълта за това, което бе направила, нахлу отново в съзнанието ѝ. След два часа трябваше да посрещне Ванеса на централната гара, а и Теди щеше да се завърне от Нюпорт късно вечерта. Искаше ѝ се да му разкаже, но ѝ се струваше доста странно да споделя с него за Васили. Бе се случило толкова бързо и с такава сила. Бе замислена и малко нервна, когато телефонът я сепна, обаждаше се Васили. Предлагаше ѝ да се срещнат в Лондон през другата седмица. И на нея ѝ се стори, че ако се съгласи, това поне ще ѝ даде още една възможност да обмисли чувствата си. Бързо прие, благодари му за палтото, каза, че не би могла да го приеме, но той настоя. А щом приключиха, прибра скъпия подарък в кутията и го скри в един куфар.

Посрещна Ванеса на Гранд Сентръл, детето бе изпълнено с впечатления от приключенията в лагера. Представи майка си на всичките си приятели, преди да се разделят със сълзи на очи на гарата. А по пътя към къщи не спря да разказва, едва си поемаше дъх. Серена бе доволна, че от нея не се искаше нищо, единственото, което трябваше да прави, бе да охка и да ахка, но усещаше, че съзнанието ѝ вече бе затормозено от собствените ѝ грижи и не бе останало място за нищо друго, дори и за Ванеса.

Едва в единайсет вечерта, когато на вратата се звънна, тя напълно осъзна колко тревожна и обърквана бе всъщност. На прага стоеше един висок, рус, добре загорял Теди, протегнал ръце да я прегърне, а Серена се смути и сведе очи.

— Явно не изглеждаш много радостна, че ме виждаш — пошегува се той с широка усмивка, а тя притеснено се засмя и го целуна.

— Извинявай, скъпи. Просто съм страшно уморена.

Теди се намръщи изненадан.

— Мислех, че си си взела отпуска.

— Да... бях. Искам да кажа... имах намерение... Не знам. Точно сега в агенцията се струпа толкова много работа.

— Това е лудост. — Не криеше яда си. — Обеща ми, че ще си почиваш.

— Всъщност аз почивах. Донякъде. — Но как можеше да му обясни? Даваше си сметка, че не би дръзнала поне засега. И все пак реши поне едно нещо да обяви направо, защото иначе знаеше, че никога няма да събере кураж. — Впрочем другата седмица заминавам за Лондон.

— Така ли? — Изглеждаше стъписан. — Те наистина прекалено те юркат напоследък, не мислиш ли?

Тя кимна.

— Ще можеш ли да останеш тук с Ванеса? — Беше ѝ неудобно да го пита, ала не познаваше никого, на когото да повери дъщеря си. Той кимна замислено.

— Разбира се. Какви ще бъдат снимките?

Серена се зарови в някакви книжа.

— Още не знам.

В навечерието на заминаването тя бе припряна и раздражителна. Разплака се, когато се сбогува с Ванеса. Чувството ѝ за вина я караше да си мисли, че самолетът сигурно ще се разбие, че цялото пътуване ще бъде една катастрофа, и изобщо не ѝ се тръгваше. И все пак нещо я подтикваше да го направи и докато колата се носеше към летище „Шенън“, бе толкова развълнувана, че едва дишаше. Всички мисли за любимите хора, които оставяше тук, бяха почти избледнели и единственото, което запълваше съзнанието ѝ, бе Васили, който я чакаше отвъд океана. Срещата им в Лондон бе истинско ликуване. Той я заведе в малката си къща на една тясна уличка в Челси и се любиха в уютна красива спалня в бяло и синьо на втория етаж. Оказа се, че снимките са анулирани. Ала Васили се бе погрижил Серена да не скучае и възнамеряваше да не пропуснат нито една важна светска изява. Лондонският сезон още не бе в разгара си. Все още бе началото на септември, но на нея ѝ се стори, че никога не се е радвала на толкова много развлечения за толкова кратко време. Той я запозна с всеки, който му дойде наум, водеше я на дълги романтични разходки в парка, пазаруваха в „Челси“, в „Харди Еймис“ и в „Хародс“, обядваха и вечеряха в уютни ресторантчета. Бе очевидно, че с гордост я представя на всички, и на втория ден от престоя ѝ в един вестник се появи статия за тях: „Коя ли е новата бляскава любов на Васили Арбъс? Казват, че пленителната италианска блондинка е принцеса, а и на нея определено ѝ приляга такава роля. Не са ли чудесна двойка?!“. А на третия ден някой бе направил връзка между снимките и името ѝ от някакви модни фотографии отпреди и пресата започна смели предположения: ПРИНЦЕСА СЕРЕНА, НОМЕР ПЕТ ЗА ВАСИЛИ АРБЪС? Това бе заглавие, което разстрои Серена, защото знаеше колко често нийоркчани купуват лондонските издания. Ала до края на седмицата привикна с клюките и ѝ се струваше, че винаги е била част от живота на този мъж. Носеше му кафе и кроасани сутрин, а той ѝ правеше дълги чувствени масажи нощем. Разговаряха до ранните часове, тя го разпитваше с интерес за приятелите му. Повечето бяха сбирщина особняци, но Серена смяташе, че след време може би човек можеше да отбере и няколко свестни сред тях. Не бе в състояние да се закълне, че не ѝ харесва неговият начин на живот. Студиото му беше огромно и доста продуктивно, къщата му бе очарователна, а самият стопанин — гениален и нежен, с чувство за хумор и с тънък вкус. До голяма степен

той бе всичко, което една жена би могла да иска от един мъж. Но все още чувстваше, че не е имала достатъчно време, за да го опознае. Ала онова, което натежаваше, бе очевидната му любов към нея и взаимната им страст. Прекарваха безкрайни часове в леглото и Васили отново и отново настояваше по-скоро да се оженят. И макар да си мислеше, че все още не е готова за подобна стъпка, в действителност не ѝ се искаше да чака. Щеше ѝ се да бъде с него всеки час от денонощието, всеки миг. С болка отделяше тялото си от неговото. И бяха непрекъснато заедно. Вече не можеше да си представи живота без него и той не спираше да я умолява да се оженят до Коледа. На моменти Серена все още изпитваше известни съмнения и страх да се омъжи толкова бързо, което вероятно щеше да обърка Ванеса, ала Васили ги разсейваше.

— Не искам да чакам. Не виждам защо е необходимо. Искам да имаме общ живот. Да прекарваме заедно всичкото си време, да работим, да се забавляваме с приятели. — Той я погледна нежно. — Може да си имаме и бебе. Освен това, Серена, аз съм на трийсет и девет и бързам да те получа за себе си завинаги.

— Нека се опитам да уредя нещата, когато се прибера вкъщи. Трябва да съобщя новината на Ванеса.

— Все още ли желаеш да се омъжиш за мен? — Изведнъж посърна, а тя се наведе и го целуна по устните.

— Разбира се. Просто не искам да я стряскам така отведнъж. — А и Теди, длъжна бе да му обясни и на него. Каква ли щеше да бъде реакцията му? Но Васили ставаше все по-настоятелен.

— Трябва да се улови моментът. — Не бе по-различно от това, което Бред ѝ бе казал преди девет години, ала някак неговата настойчивост внушаваше повече доверие и респект.

— Аз ще уредя всичко. — Гласът ѝ бе много тих.

— Кога? — Трескавото му нетърпение я влудяваше. Буквално се разкъсваше между разума и страстта.

— Веднага щом се върна у дома.

Когато слезе от самолета на летище „Айдълуайлд“ в Ню Йорк, Теди вече я чакаше. Изглеждаше странно сериозен и Серена почти веднага забеляза тъгата в очите му. Целуна я както винаги и щом взеха багажа ѝ и се качиха в колата, се обърна към нея.

— Защо не ми каза каква е причината да заминеш? — Чувство за вина я прониза като нож. Той вече знаеше.

— Теди... заминах за снимки, ала бяха отменени.

— Но и отиде да се видиш с един мъж, нали? — Очите ѝ срещнаха неговите и тя кимна. — Защо скри от мен?

Серена дълбоко въздъхна и поклати глава.

— Съжалявам, Теди. Бях объркана. Мислех да ти кажа, когато се върна.

— И? — Той изглеждаше дълбоко наранен от това, че не му се бе доверила. Бе мярнал едно малко съобщение във вестниците, за някой си Васили Арбъс, при когото Серена била отседнала.

Тя пое дълбоко дъх и го погледна право в очите.

— Ще се омъжа. — Не знаеше точно защо, ала имаше чувството, че трябва да се брани от него.

— Вече? — Теди бе шокиран. — За Васили Арбъс?

— Да, и на двата въпроса. — После се усмихна. — Обичам го много. Той е бляскав и чудесен, и творец, и малко луд.

— И аз така разбрах. — Теди спря и се вгледа в нея. — Серена, знаеш ли, по дяволите, какво вършиш?

— Да. — Но все още усещаше някакъв страх. Всичко бе станало толкова бързо.

— От колко време го познаваш?

— Достатъчно дълго.

— Серена, прави каквото искаш, живеј с него, иди в Лондон, но не се омъжвай за него. Не веднага... Чувај съм доста странни неща за този човек.

— Това не е честно, Теди. Не ти приляга.

Тя бе объркана. Искаше ѝ се Теди да одобри решението ѝ.

— Не го казвам от ревност, а защото те обичам. Говори се, че... че е убил последната си съпруга. — Изглеждаше ужасен и бледен, а очите на Серена заблестяха от гняв.

— Как смееш! Умряла е от свръхдоза.

— А знаеш ли от каква свръхдоза? — Гласът му бе особено тих.

— Откъде, по дяволите, да знам?

— Хероин.

— Е, била е наркоманка, и какво? Вината не е негова и не той я е убил.

— Боже, Серена... моля те, бъди разумна, излагаш на такъв голям риск и себе си, и Ванеса. — „И, по дяволите — продължи наум, след като сподели възраженията си — все още съм влюбен в теб.“ —
Защо просто не изчакаш? — Но той всъщност я караше да се заинати.

— Аз знам какво върша. Не ми ли вярваш?

— Вярвам ти — почти прошепна. — Ала не съм убеден, че мога да му вярвам.

Серена поклати глава и погледна през прозореца.

— Греша, Теди. Той е добър човек.

— Откъде си сигурна?

— Чувствам го. — Тя твърдо издържа погледа му. — И той ме обича. И сме в един и същи бизнес. Теди... — Гласът ѝ омекна. —
Постъпвам правилно.

— След колко време заминаваш?

— Веднага щом мога.

— Ами Ванеса?

— Ще ѝ кажа, когато се прибера у дома. — А после попита, вирайки се внимателно в мъжа, който ѝ бе и девер, и най-близък приятел в продължение на години:

— Ще ни идваш ли на гости?

— Стига да ми дадете такава възможност.

— Винаги ще бъдеш добре дошъл. Ти си единственият член на моето семейство, освен Ванеса. Нека не променяме нещата.

— Няма.

Той мълчаливо я закара в града, като се опитваше да се възстанови от шока. За пръв път от доста време му се искаше да ѝ каже, че я обича. Искаше му се да спре лудостта ѝ, да я предпази.

40.

— Но защо трябва да се местим в Лондон? — Ванеса умолително гледаше майка си.

— Защото, скъпа, аз ще се омъжа за Васили, а той живее там. — Серена се чувстваше доста странно, докато се мъчеше да обясни на Ванеса. Толкова нередни неща вършеше, че детето трудно би могло да ги приеме. Нередно бе, че се местеше толкова бързо, че зарязваше кариерата си в Ню Йорк, че изоставяше Теди, че Ванеса и Васили още не се бяха виждали.

А дъщеря ѝ я попита:

— Не може ли аз да си стоя тук? — Тези думи бяха като шамар за Серена.

— Не искаш ли да дойдеш с мен, Ванеса? — Трябваше да положи големи усилия да сдържи сълзите си.

— Но кой ще се грижи за чичо Теди?

— Сам ще се грижи за себе си. А някой ден, току-виж, и той се оженил.

— Но ти не го ли обичаш? — Ванеса бе по-объркана от всякога, а Серена изглеждаше смутена.

— Разбира се, че го обичам, ала по друг начин. О, Ванеса, любовта е сложна. — Как може човек да обясни страстта на едно дете? — Както и да е, сега този добър човек дойде и иска аз и ти да отидем и да живеем при него в Лондон. Има къща в Атина и апартамент в Париж и... — Почувства се като пълна глупачка, докато се опитваше да убеди дъщеря си. Ванеса бе просто едно дете, нямаше още и осем години и въпреки това усещаше, когато майка ѝ грешеше. Доротей Кър бе далеч по-пряма.

— Откровено казано, мисля, че това е абсолютна лудост от твоя страна.

— Знам, знам. Звучи идиотски. — Серена непрекъснато трябваше да защитава постъпките си и това вече я изтощаваше. — Но, Доротей, то е много различно. Не знам как да ти го обясня. Васили ме

обича, аз го обичам. Нещо вълшебно се случи между нас, докато той беше тук.

— Значи е добър в леглото. Е и? Върви и спи с него в Лондон или в Париж, или в Конго, ала не се омъжвай за него, за бога, този мъж се е женил четири или пет пъти.

— Четири — коригира я трезво Серена.

— И какво смяташ, че ще стане с твоята кариера? Няма винаги да си на върха, момичето ми. Ще се появят нови лица.

— Това ще се случи и бездруго, а аз ще мога да работя в Лондон.

Нищо и никой не бе в състояние да я убеди и три седмици по-късно Серена напусна Ню Йорк. Силите ѝ бяха изчерпани. Бе уморена, бледа и от месец насам не бе спала.

Теди ги закара до летището и тримата плакаха, сякаш бе настъпил краят на света. Отначало той бе сдържан и мълчалив, но когато целуна Ванеса, сълзите рукнаха от очите му, а детето се притисна към него като към последния си приятел. Серена имаше усещането, че разрушава семейството, което обичаше най-много, и накрая прегърна Теди и не можа да каже нито думичка. Единственото, което успя да отрони точно преди да се качат в самолета, бе едно измъчено „Обичам те“. А после — последно махване с ръка и заминаха. Полетът не бе спокоен, Ванеса плака почти през цялото време и когато кацаха в Лондон, Серена бе вече готова да си тръгне обратно. Но щом слезе от самолета и го видя, очите ѝ се напълниха със сълзи от радост и тя се засмя. Васили приличаше на продавач на балони по панаирите, застанал там с поне петдесет хелиеви балона в едната ръка и огромна кукла под мишницата в другата.

— Това той ли е? — Ванеса се взираше в него с интерес и Серена си помисли колко много приличаше тя на Бред.

— Да. Казва се Васили.

— Знам. — Погледна пренебрежително през рамо към майка си и Серена се засмя: колко ли оправна щеше да бъде някога, когато порасне.

Куклата беше облечена в красива рокля от син атлаз, с бяла кожена пелерина и старомодна шапка. Приличаше на момиченце отпреди сто години.

Васили бавно се приближи към тях, държейки балоните на разстояние, а хората се усмихваха.

— Здравейте, може ли да ти продам един балон, малката? — Ванеса се засмя. — А освен това случайно имам в себе си тази кукла. — Той измъкна огромната кукла изпод мишницата си и я подаде на Ванеса. — Здравей, Ванеса. Казвам се Васили.

— Знам. — Тя го наблюдаваше, сякаш го преценяваше колко струва, и той се засмя.

— Радвам се, че дойдохте в Лондон.

Ванеса реагира откровено.

— Аз не исках да идвам. Плаках много, когато тръгнахме от Ню Йорк.

— Разбирам. — Той ѝ говореше тихо. — Като малък живеех в Лондон, а после трябваше да се преместя в Атина и това много ме натъжи. — От онова, което ѝ беше разказвал, Серена си спомни, че е бил на две годинки, когато родителите му са загинали, така че никакъв спомен не би могъл да остане в съзнанието му, но поне прозвуча успокоително за детето. — Сега по-добре ли си? — Ванеса се извърна към балоните и кимна. — Отиваме ли си у дома? — Васили ѝ протегна ръка и тя я пое, а после той се изправи и за пръв път погледна Серена в очите. — Добре дошла у дома, скъпа. — Сърцето ѝ се разтопи. Искаше да му благодари за чудесното отношение към Ванеса, но знаеше, че сега не е моментът за това. Можеше с очи да му покаже какво чувства.

В малката къща в Челси бе приготвил всичко за Серена и Ванеса. В кокетната синьо-бяла стая за гости цяла кукленска къща очакваше детето.

Леглото бе отрупано с кукли. Имаше и стол точно по мярка за Ванеса. И всички вази бяха пълни с огромни букети от уханни цветя. Бе наел нова прислужница да се грижи за Ванеса. В спалнята им Серена забеляза сребърна кофичка, в която се охлаждаше шампанско, и накрая седна с въздишка.

— О, Васили... Струваше ми се, че няма да оцелея.

Спомни си последните няколко седмици и потръпна. В продължение на часове в самолета си мислеше само за Теди, за това колко безутешен изглеждаше, когато тръгнаха, и как я молеше да не се омъжва веднага. Разплака се и когато се сбогува с Доротей Кър и сега вече усещаше надигащата се носталгия по живота, който бе изоставила в Ню Йорк. Но беше уверена, че тук ще бъде много по-добре, че това е правилното решение за нея. През целия си живот се бе сбогувала с

любими хора и места и при всяка поредна раздяла се връщаше и част от болката от предишните.

— Много ли бе трудно?

Серена го погледна натъжено.

— Донякъде, но ме крепеше това, че си идвам у дома при теб. — А после му се усмихна нежно. — Много усилия ми струваше да убедя хората, че не сме луди. — В усмивката ѝ прозираше известна горчивина. — Никой ли вече не вярва в любовта? — Но дори и със собственото си сърце тя усещаше, че върши лудост или поне в най-добрия случай нещо прибързано.

— Ти вярваш ли в любовта, Серена? — Той я попита, подавайки ѝ чаша охладено шампанско, и тя я пие.

— Нямах да съм тук, ако не вярвах, Васили.

— Добре. Защото аз те обичам с цялото си сърце. — Той тихичко вдигна наздравица за нея. — За жената, която обичам... за моята принцеса... — Провря ръка под нейната за брудершафт и така отпиха първата глътка, а после очите му заиграха, когато се вгледа в нейните. — Кога ще бъде сватбата?

Тя му се усмихна уморено.

— Когато искаш.

— Утре — пошегува се той.

— Хайде да поизчакаме, докато привикнем.

— Две седмици? — Серена кимна. — Тогава след две седмици, госпожо Арбъс. А дотогава ще останеш моята принцеса. — Усмихна ѝ се нежно, взе лицето ѝ в дланите си и я целуна, а след няколко мига тялото ѝ се бе преплело с неговото върху огромното легло и Теди, Доротея, Ню Йорк бяха напълно забравени.

41.

Сватбата премина тържествено в камерна атмосфера в дома на един от приятелите му в Челси. Присъстваха около трийсет души и нямаше никакви представители на пресата. Серена изглеждаше великолепно в бежова рокля от коприна, която стигаше до земята, и с малки кремави орхидеи в косите.

Венчаха се с църковна церемония. Три от предишните бракове на Васили бяха граждански, така че свещеникът с удоволствие изпълни ритуала след кратък разговор и с булката, и с младоженеца. През цялото време Ванеса стоеше до майка си и силно стискаше ръката ѝ, като поглеждаше от време на време към Васили. През последните две седмици бе започнала да го харесва, но за нея той все още си оставаше непознат човек, а и не го виждаше много често. Васили работеше почти цял ден в студиото, а вечер излизаше с майка ѝ.

Самата Серена бе изтощена от пренаситената им програма. Опитваше се да се приспособи, ала май не успяваше. Ходеха по гости, балове, концерти, на театър, посещаваха парти след парти и много често слънцето изгрываше, преди още да са си легнали. За Серена бе мистерия как той смогваше да работи толкова усърдно. След десетина дни тя имаше кръгове под очите и бе направо омаломощена. Единствената перспектива за малко почивка беше седмицата в къщата му в Сен Тропе, където щяха да прекарат медения си месец. А Ванеса вече бе недоволна от това. Не искаше да я оставят сама с прислужницата и настояваше да я вземат със себе си. Васили обаче държеше да бъдат сами. А Серена се чувстваше, сякаш я разкъсват на две. След дълги уговорки успяха да тръгнат на другия ден след сватбата, а когато самолетът излетя, тя се облегна на седалката с дълбока въздишка.

— Изморена ли си? — Васили бе изненадан и Серена се засмя.

— Ти шегуваш ли се? Всеки момент ще се строполя. Не знам ти как се оправяш.

— Лесно. — Той ѝ се усмихна с хлапашката си усмивка и измъкна нещо от джоба си. Беше малко шишенце с хапчета. — Взимам

белички.

— Белички? — Тя го погледна разтревожено, взря се в шишенцето, а после пак впери очи в неговите. — Вземаш хапчета? — Никога не ѝ бе споменавал, а сега кимна.

— Те ми дават възможност да бъда активен и през нощта, и през деня. Искаш ли едно?

— Не, благодаря. Ще изчакам да пристигнем в Сен Тропе и там ще поспя. — Но дълбоко в себе си бе шокирана. Изведнъж си спомни това, което ѝ бе казал Теди, че последната съпруга на Васили е починала от свръхдоза хероин.

— Не се тревожи толкова, скъпа. — Васили се наведе към нея и я целуна. — Няма да умра от тях. Те просто ме зареждат с енергия да действам със скоростта, която ми харесва.

— Но не са ли вредни?

— Не. — Той я погледна развеселен. — Изобщо не вредят. А ако прекаля с тях, глътвам нещо, за да ги неутрализирам. Не се притеснявай. — Изведнъж започна да говори като фармацевт и фактът, че той взема хапчета, стресна Серена. Не знаеше нищо за това преди, което още веднъж доказваше колко малко го познава. Понякога имаше чувството, че са били заедно цял живот. Друг път ѝ се струваше, че ѝ е напълно чужд. — За бога, Серена. — Васили бе очевидно раздразнен от израза на лицето ѝ. — Изглеждаш така, сякаш току-що си разбрала, че съм убиец. За бога... — Той стана от мястото си и тръгна към предната част на самолета. Върна се след няколко минути с половин бутилка вино и чаши за двамата. — И за това ли възразяваш?

— Аз и за другото не съм възразила. Просто бях изненадана. — Изглеждаше наранена. — Не си ми казал по-рано.

— Всичко ли трябва да ти казвам?

— Нищо, по дяволите, не трябва да ми казваш, Васили — ядоса се тя и отказа виното.

Той я погледна по-нежно.

— Да, трябва да направя нещо.

— И какво по-точно? — Ядът ѝ явно не бе преминал.

— Трябва да те целуна, ето какво.

Серена се засмя и след малко напрежението бе изчезнало.

Престоят им в Сен Тропе бе точно такъв, какъвто следваше да бъде един меден месец. Разхождаха се голи по плажа, плуваха в тихите

води на Средиземно море, кръстосваха крайбрежните Алпи с „Мазерати“, ходиха в казино в Монте Карло, срещнаха се с няколко приятели на Васили, но през по-голямата част от времето бяха сами. Сутрин оставаха до късно в леглото, по цели нощи се любеха и се появиха в пресата само веднъж, когато френските вестници вдигнаха шум по повод пристигането им в „Карлтън“ за по една напитка: „Васили Арбъс и новата му съпруга прекарват медения си месец в Кан... Тя е била принцеса и модел, сега е неговата кралица...“. Прочете ѝ го на закуска на следващата сутрин.

— Откъде знаят, че си моята кралица? — усмихна ѝ се щастливо той.

— Някой доносник трябва да им е казал.

— Знаеш ли какво бих искал да направя идната седмица?

— Какво, любими? — Серена се усмихна на мъжа си. Беше нещо далеч по-различно от онова, което бе изживяла с Бред. Но сега бе почти десет години по-възрастна. С Васили се чувстваше много повече жена и ѝ бе приятно опияняващото чувство, че му е съпруга.

— Бих желал да отидем за няколко дни в Атина. — Ала лицето ѝ се помрачи. — На теб не ти ли се ще?

— Трябва да се върна при Ванеса.

— На нея ѝ е добре с Мариан.

— Не е същото.

Ванеса бе в ново обкръжение и се нуждаеше от майка си. Едва я бе убедила, че наистина имат нужда да останат сами една седмица през медения си месец.

— Тогава защо да не спрем в Лондон и да я вземем?

— Ами училището? — Серена се уморяваше само от мисълта за това колко сложно щеше да бъде всичко. Понякога бе трудно да се издържа на неговия ритъм. Той си правеше точно това, което му се приискаше и когато му се приискаше, и не бе свикнал с нещата, с които Серена се съобразяваше и приемаше като естествени задължения в живота си.

— Не може ли да изпусне малко от училището? — Този вариант беше по-лесен, отколкото да спори с Васили или да се мъчи да го убеди.

— Мисля, че би могла.

— Чудесно. Ще се обадя на брат ми и ще му кажа, че пристигаме.

— Ти имаш брат? — Поредната изненада. Не бе споменавал за никакви роднини.

— Разбира се, че имам. Андреас е само с три години по-голям от мен, но е далеч по-сериозен. — Васили се оживи. — Има четири деца и дебела жена, живее в Атина и ръководи семейния бизнес там. Аз винаги съм предпочитал английския начин на живот. Андреас си е абсолютен грък по характер.

— Очаквам с нетърпение да се срещна с него.

— Сигурен съм, че и той ще бъде заинтригуван.

Когато следващата седмица тримата слязоха от самолета в Атина, Андреас чакаше на летището с пищен букет рози за Серена, кукла и огромна кутия шоколадови бонбони за Ванеса, а децата му бяха организирали малко парти в нейна чест в къщата им в Атина. Най-малкото му момиче бе на петнайсет, а най-голямото на двайсет и една, но всички с удоволствие приеха доведената дъщеря на Васили. Никога преди това не се бе женил за жена с деца и сега бяха впечатлени от новата му съпруга. Тя бе толкова красива и грациозна, че дори и Андреас бе прехласнат. Серена инстинктивно го хареса. Изглеждаше мил, щедър, грижлив и далеч по-сериозен от Васили, който непрекъснато го подкачаше, че бил старомоден. Но той всъщност не беше. Бе човек солиден и с чувство за отговорност, за разлика от своенравния и ексцентричен Васили. Андреас бе очарован от новата си племенница. Развеждаше я из Атина, по местата, които смяташе, че ще ѝ харесат, докато неговите деца бяха на училище, а Серена и Васили изчезваха сами да обикалят града. Имаше хиляди неща, които Васили искаше да покаже на Серена, а Ванеса бе щастлива с Андреас. Тя го хареса повече от доведения си баща, който все още ѝ се струваше малко особен, пък и не можеше да му прости това, че толкова често я лишава от майка ѝ. Андреас ѝ напомняше донякъде за Теди и Ванеса смяташе, че е по-хубав от Васили. А когато за четвърти пореден път го би на шах, бе опиянена от първата си главоломна победа.

Прекараха в Атина повече от седмица и на тръгване Ванеса бе горчиво разочарована. Искеше ѝ се винаги да остане и да играе шах с Андреас, когото бе обикнала, но и Серена, и Васили заявиха, че трябва да се прибират. Васили имаше няколко ангажимента, които го чакаха в

студиото в Лондон, а Серена вече си бе уредила среща с една агенция, където трябваше да покаже каталога с рекламните си снимки. През следващите няколко седмици цялото семейство бе заето — Васили и Серена с работата си, Ванеса с училището, и сякаш всеки си бе намерил мястото в истинския живот. Докато една вечер Васили закъсна и Серена го очакваше да се върне, а вече бяха изминали два часа, откакто трябваше да бъдат на една официална вечеря. Серена кръстосваше къщата, облечена в страшно ефектна златиста рокля, която току-що бе получила от Париж, и час по час звънеше в студиото, ала без никакъв резултат. Надяваше се да не му се е случило нещо лошо, а когато се прибра, тя бе шокирана. Бе мръсен и раздърпан. Косата му бе разрошена, под очите му синееха дълбоки кръгове, ризата му бе на петна, ципът на панталона разкопчан и той тръгна с неуверени, но доста бързи крачки към нея, сякаш бе курдисан на погрешна скорост.

— Васили? — Изглеждаше като че е бил нападен от крадци. Видя го как излиза сутринта със същата бледосиня риза, светлобежови кадифени панталони и с туидено сако, което току-що си бе купил. Как е изчезнало туиденото сако? — Добре ли си?

— Добре. След минутка ще се преоблека. — Гласът му бе нормален, ала видът в никакъв случай и Серена го последва нагоре по стълбите, силно разстроена. Васили се обърна да я погледне и тя забеляза, че залита. — Защо, по дяволите, вървиш след мен?

— Пиян ли си? — Гледаше го втренчено. А той отметна глава и се засмя.

— Пиян ли? Пиян? — продължи да повтаря Васили. — Ти луда ли си? — Тогава Серена разбра, че той не е на себе си, но всъщност не изглеждаше пиян и тя влезе след него в спалнята, като се надяваше Ванеса да не ги е чула.

— Васили, не можем да отидем... ти не си в състояние. — Когато се приближи до него, съзря в очите му някакво безумие, а устните му се движеха странно, докато имитираше онова, което бе казала. — Аз няма да ходя никъде. — В гласа ѝ прозвуча гневна нотка. Това бе човек, когото никога преди не бе виждала, и се боеше, че той ѝ бе съвършено непознат.

— Какво има? Срамуваш ли се от мен? — Васили тръгна войнствено към нея и тя уплашено отстъпи. — Помисли си, че ще те

ударя ли? — Серена не отговори, но бе пребледняла. — Не, по дяволите, ти си лайно под краката ми. — Тя бе поразена от думите му и бързо се обърна и излезе. След няколко минути Васили я намери в стаята на Ванеса, където обясняваше на детето защо са променили плановете си за вечерта.

— Васили не се чувства добре — допълни тихо.

— Така ли? — изрева той от вратата. — Много съм си добре. Майка ти лъже, Ванеса. — И майката, и детето го гледаха потресени, докато той се приближаваше. Отново походката му бе стабилна, ала очите му още святкаха с онзи безумен блясък.

Серена бързо го пресрещна и се опита внимателно да го изтласка през вратата.

— Моля те, ела горе.

— Защо? Искам да си приказвам с Ванеса. Здравсти, бебче, как ти мина днес денят?

Ванеса не отговори нищо, а очите ѝ бяха широко отворени. После Васили се люшна към Серена, все още стоейки в рамката на вратата.

— Какво направи? Каза ѝ, че съм пиян ли? — Той изсъска думите и очите на Серена започнаха да припламват.

— Не си ли?

— Не, задник такъв, не съм.

— Васили! — Тя вече крещеше. — Излез от стаята на Ванеса!

— Защо, страх те е, че мога да сторя нещо, от което да ревнуваш?

— Васили! — Това вече бе рев на майка лъвица и той се обърна и излезе от стаята. После слезе в кухнята, нападна хладилника и отново се върна в спалнята като хищник, който дебне плячката си.

— Искаш ли да се шибаме? — Той я погледна през рамо, докато опустошаваше чинията със студени картофи, които бе намерил в хладилника. Въпросът изглеждаше по-скоро риторичен и на Серена ѝ се прииска да го разтърси.

— Какво ти е, за бога? Повече хапчета ли си взел?

Васили поклати глава.

— Не. А ти? Ти взе ли?

Бе невъзможно да се разговаря с него и след няколко минути тя се заключи в стаята на Ванеса и прекара нощта при детето.

На другия ден Васили спа почти до обяд, а когато накрая слезе долу, личеше, че е болен и че се срамува.

— Серена... — Той я погледна, измъчван от угризения. — Съжалявам.

— Би трябвало — отвърна тя студено. — Дължиш извинение и на Ванеса. И какво точно ти се случи снощи? Сякаш се бе побъркал.

— Не знам. — Васили увеси нос. — Изпих няколко питиета. Трябва да са подействали по странен начин. Повече няма да се повтори.

Ала се повтори. Почти по същия начин, веднъж през следващата седмица и два пъти през по-следващата. На рождения ден на Ванеса бе най-зле, а два дни след това изчезна за цяла нощ. Сякаш напълно бе обезумял през последния месец и Серена не можеше да си обясни поведението му. Той бе съвсем различен от мъжа, когото бе срещнала и обикнала. Бе сърдит, враждебен, мрачен, зъл и тези настроения го спхождаха все по-често и по-често. От време на време не се прибираше нощем, а понечеше ли да говори с него, той й крещеше, но отчаянието я притисна още повече, когато два дни преди Коледа отиде на лекар заради някои дребни оплаквания, като гадене, повръщане, замайване, главоболие, безсъние, с убеждението, че всичко е от нерви. Беше изтощително да се опитва да предпази Ванеса от онова, което ставаше, и вече сериозно се замисляше да се върне в Щатите.

— Госпожо Арбъс — поде докторът, гледайки я загрижено. — Не мисля, че проблемът е в нервите.

— Не е ли? Нещо сериозно ли е?

— Бременна сте.

— О, господи! — дори не й бе минавала през ум такава мисъл.

Същата вечер Серена седеше нещастна пред камината в спалнята, разсеяно вперила очи в огъня. Васили се бе прибрал у дома и бе необичайно спокоен, ала тя нямаше желание да му каже. Абортите не бяха напълно невъзможни в Лондон, а и още не бе решила какво да прави.

— Изморена ли си? — От половин час Васили се опитваше да започне разговор, а Серена само кимаше.

— Да. — Тя упорито отказваше да го погледне и той накрая се приближи и седна до нея, докосвайки ръката й.

— Серена, беше ужасно, нали?

Тя обърна огромните си тъжни очи към него.

— Да. И не мога да разбера. Сякаш не си ти.

— Не съм. — Изглеждаше, сякаш той знае нещо, което Серена недоумяваше. — Но ще променя всичко. Обещавам. Ще остана при теб и Ванеса до Коледа, а после ще отида на едно място и ще се оправя. Заклевам се. — Очите му бяха тъжни колкото нейните.

— Васили... — Серена го погледна настоятелно. — Какво се случи? Нищо не разбирам.

— Не е необходимо да разбираш. То е нещо, което никога не бива да става част от твоя живот. — Тогава ѝ се прииска да го попита дали има предвид наркотиците, ала не посмя. — Аз ще се погрижа за това и ще стана пак мъжът, когото ти срещна в Ню Йорк. — Васили нежно зарови нос в косата ѝ и на нея ѝ се щеше да му повярва. Липсваше ѝ толкова много и бе изплашена. — Искаш ли да уредим нещо по-специално за Коледа? — Серена поклати глава. Той дори не подозираше колко зле се чувстваше тя.

— Защо не си останем у дома? Ами Ванеса?

— Аз вече съм помислил за нея. А ние? Искаш ли да отидем на парти?

Серена поклати глава без никакъв интерес, отнесена, нещастна и на него му стана болно да я гледа такава.

— Серена, скъпа... моля те... всичко ще бъде наред. — Тя потърси очите му още по-объркана. Бе толкова гальовен, толкова нежен и проявяваше разбиране. Как можеше да се превръща в онзи, другия? — Защо не си легнем? Изглеждаш изтощена.

Тя въздъхна леко.

— Да, изтощена съм.

Но след малко, като реши, че е заспала, Васили отиде в банята и стоя там с часове, а когато най-сетне излезе, Серена стана и щом надникна вътре, ужасена изкрещя. На мивката, до изцапан с кръв тампон памук, лежеше игла от спринцовка, кибритена клечка и лъжица.

— О, Боже! — Не беше сигурна какво точно вижда, ала знаеше, че е нещо чудовищно, и малко по малко в съзнанието ѝ просветна. Спомни си какво ѝ бе казал Теди за последната му жена... хероин... и изведнъж разбра, че точно това вижда.

Неочаквано почувства, че Васили стои точно зад нея, почти чуваше дишането му, а когато се обърна, го видя безсилно облегнат на стената, с премрежени очи и пребледнял като смъртник. От ужас Серена се разплака и отстъпи назад, а той, политайки към нея, я попита едва разбираемо какво прави там, шпионира ли. И тя панически избяга от банята.

42.

Сутринта преди Бъдни вечер Серена седеше на масата срещу Васили и с преbledняло лице и треперещи ръце остави чашата си с кафе. Бяха сами в трапезарията и вратите бяха затворени. Васили изглеждаше така, сякаш бе излязъл от забрава едва тази сутрин, и избягваше да срещне погледа ѝ.

— Искам да знаеш, че след Коледа се връщам в Щатите. Бих тръгнала още тази вечер, но това би смутило Ванеса. Просто стой настрана от мен, докато си замина, и всичко ще бъде наред.

— Разбирам чудесно. — Той отпусна засрамено глава, а на нея ѝ се искаше да го удари за страданията, които ѝ бе причинил, за това, че измъчваше и себе си, и нея. Дори и не мислеше за бременността си. Решението ѝ бе непоколебимо. Трябваше да уреди аборта, щом се прибере в Ню Йорк, може би Теди щеше да ѝ помогне и не искаше да губи време тук. Просто копнееше да се завърне у дома.

После стана от масата и изведнъж цялата стая се завъртя пред очите ѝ и след миг, когато се опомни, се намери на пода. Васили бе коленичил до нея и гледеше ужасен, викайки на прислужницата да донесе мокри кърпи.

— Серена!... Серена!... О, Серена... — Той плачеше, надвесен над нея, и тя усети как сълзи напират и в собствените ѝ очи. Искаше ѝ се да протегне ръце към него, но се въздържа. Трябваше да бъде силна. Трябваше да го напусне, да напусне Лондон и да се отърве от бебето. — О, скъпа, какво ти е? Ще повикам лекар.

— Не! — Гласът ѝ още бе слаб и когато поклати глава, стаята пак се завъртя. — Добре съм. — Почти шепнеше. След малко ще стана. — Но когато се надигна, изглеждаше по-зле от него.

— Болна ли си? — попита я Васили отчаяно, чудедейки се дали той не е причината, ала Серена само притвори очи.

— Не, не съм.

— Но не е нормално да припадаш така.

Тя измъчено го погледна, когато най-накрая се изправи до вратата.

— Това, което става тук, също не е нормално. Или може би не ти е минавало през ум?

— Казах ти снощи, ще спра. Вдругиден влизам в болница за няколко дни и после отново ще съм си аз.

— За колко дни? — извика Серена. — Колко често ти се е случвало преди? Така ли умря жена ти? И двамата си биехте наркотици и тя прекали? — Гласът ѝ потрепна и сълзи потекоха по лицето ѝ.

Но сега и той започна да плаче и от устата му се отрони агонизиращ шепот.

— Да, Серена... да... да!... Опитах се да я спася, ала не успях. Беше твърде късно. — После затвори очи, сякаш не можеше да понася мисълта.

— Отвращаваш ме. Това ли очакваше от мен? Да си намериш другар, който да сподели страстта ти към наркотиците? — Цялата разтреперана, тя му крещеше и никой от двамата не чу, че Ванеса слиза по стълбите. — Е, добре, аз няма да го направя. Разбра ли? И няма повече да живея с теб. Връщам се в Ню Йорк и щом се прибера, ще абортирам и... — Серена млъкна, осъзнавайки какво бе изрекла токущо. А той веднага пристъпи към нея.

— Какво каза? — Хвана я за раменете с широко отворени очи.

— Нищо, по дяволите... Нищо! — Тя затръшна вратата на трапезарията след себе си и се втурна към стълбите, където завари Ванеса тихичко да плаче. След миг дотича и Васили и така тримата стояха и плачеха на стълбите. Тази унищителна и потискаща сцена караше Серена да мрази и себе си, и Васили. А той непрекъснато се извиняваше за разочарованието и огорченията, които бе причинил и на двете. Серена притискаше Ванеса до гърдите си, а детето крещеше на Васили, че убива майка ѝ. Възелът изглеждаше неразплитаем и накрая той ги заведе горе. Повече нито дума не бе спомената за бебето. Но когато остана сам със Серена, след като повериха Ванеса, вече поуспокоена, на прислужницата, Васили не се сдържа:

— Значи си бременна? — Тя кимна и се обърна с гръб към него. Тогава той бавно се приближи до нея и докосна с ръце раменете ѝ. — Искам, не, МОЛЯ те да запазиш детето ми, Серена... моля те... дай ми шанс... след няколко дни ще се оправя. Ще бъда както преди. Не знам какво стана. Може би от напрежение дали характерите ни ще си паснат, дали Ванеса ще ме приеме, луднах за известно време. Но ще

спра. Заклевам се. Моля те. — Гласът му изневери и тя се обърна и видя, че лицето му е обляно в сълзи. — Не убивай бебето ми... моля те... — При тези думи Серена не устоя, разтвори ръце и го прегърна.

— Как можа да го направиш, Васили? Как можа?

— Повече няма да се случи. Ако искаш, още тази вечер ще ида в клиниката. Няма да чакам да мине Коледа. Сега ще отида.

Серена го погледна странно.

— Направи го. Направи го веднага.

След десет минути Васили телефонира в клиниката и след час тя го закара с колата. Целуна го за довиждане във фойето и той обеща да ѝ се обади още същата вечер. След като го остави, Серена се прибра директно вкъщи и направо си легна, а половин час по-късно звънна Теди, уж да им пожелае весела Коледа, но след минута вече припряно се интересуваше дали всичко е наред. Тя трябваше с всички сили да контролира гласа си, докато разговаряше с него, и не спомена нищо за връщане вкъщи. Ала когато подаде слушалката на Ванеса, детето така силно се разплака, че почти не можа да продума. Серена я отпрати в стаята ѝ и след това Теди директно попита:

— Ще ми кажеш ли какво става там, или трябва да дойда, за да разбера? — Тя се сви при мисълта да признае грешката си пред Теди, ала бе твърде нещастна, за да го заблуждава, и през сълзи му описа целия ужас на положението. — О, Боже. Трябва да се отървеш.

— Но не е честно. Той току-що постъпи в клиниката за детоксикация. Може би му дължа един шанс. Закле се, че когато излезе, отново ще стане такъв, какъвто е бил.

— Не звучи много обещаващо.

Серена изтри сълзите си, подсмърчайки.

— Това, което казваш, е ужасно.

— Той е пропаднал човек. Проумей го, по дяволите. Ти извърши фатална грешка. И не можеш повече да въвличаш в това безумие и Ванеса, и себе си.

— Ами ако се оправи след излизането от клиниката? — А и сега носеше неговото бебе. Тя започна отново да плаче, мислейки си за всичките проблеми и решения, които лежах на раменете ѝ. — О, Теди... Не знам какво да сторя.

— Ела си у дома. — Никога преди това не бе звучал толкова категорично. — Говоря сериозно. Вдигай си задника още утре, взимай

самолета и се връщай в Ню Йорк. Можеш да се настаниш при мен.

— Не мога да тръгна сега. Той ми е съпруг. Няма да е честно. — Цялото й терзание и душевни конфликти сякаш изригнаха и тя с всички сили се възпротиви на предложението на Теди.

— Тогава изпрати Ванеса, докато се убедиш, че се е оправил.

— И да бъде далеч от мен на Коледа? — Серена отново се разплака.

— О, господи, Серена, какво, за бога, става там... Какво става с теб? — Тя се чувстваше по-побъркана и от Васили, докато се мъчеше да отговори.

— Толкова съм нещастна и уплашена, че не мога да мисля нормално.

— Това е ясно.

Но не и останалото.

— Бременна съм.

Той тихичко подсвирна.

— По дяволите! — И след като помисли известно време, добави: — Слушай, почини си малко. Ще се обадя утре.

Ала на следващия ден вестта бе прекосила океана. Някой от клиниката, където се лекуваше Васили, бе съобщил тази пикантна новина на пресата и в един нюйоркски вестник се бе появила кратка, но отвратителна статийка. Хората на Маргарет, които следяха печата, бяха изрязали публикацията и й я бяха изпратили по куриер. Тя побесня, но същевременно ликуваше.

— Не й бе достатъчно, че използваше името ни да си вее байрака из Ню Йорк, а сега се оженила за този нещастен боклук от кафенетата. За бога, Теди, какво ли ще ни сервира по-нататък? — Беше му се обадила по телефона към осем часа сутринта. — Още ли общуваш с тази жена?

— Позвъних й снощи.

— Не те разбирам.

— Слушай, по дяволите, тя ми е снаха. И в момента й е трудно. — Ала сега дори и на него не му бе лесно да я защитава. Бе направила лош избор. Разбира се, това не бе нейна грешка, но пресата не възнамеряваше да бъде благосклонна и малкото съобщение бе компрометиращо и за семейството, и за Ванеса, което бе по-важно. Този път майка му бе права. По отношение на Васили, не на Серена.

— Тя си заслужава неприятностите. И мога ли да ти напомня, че вече не ти е снаха. Брат ти е мъртъв и тя се е оженила за този измет.

— Ти защо ми се обаждаш, мамо? — Не знаеше какво друго да каже. Нямаше намерение да защитава Васили, нито пък да обсъжда Серена с нея.

— Исках да знам дали си видял статията. Както винаги, аз се оказах права.

— Ако имаш предвид мнението си за Васили Арбъс, напълно съм съгласен. Що се отнася до Серена обаче, хайде да не говорим за това. Ти в продължение на години не си проявявала разбиране.

— Учудвам се, че успяваш да задържиш пациенти, Теди. Мисля, че си полудял, поне по този въпрос. Трябва да е истинска магьосница, съдейки по теб и по брат ти.

— Нещо друго имаш ли да казваш?

— Не, само ѝ предай, че ако някой използва нашето име във връзка с нея или пък спомене злочестия ѝ предишен брак със сина ми, аз наистина ще я съдя. Предполагам, че сега вече Доротей Кър няма нищо общо с нея. Принцесата — гласът ѝ бе чудовищно саркастичен — е напуснала агенцията ѝ.

— Засега.

— Предполагам, че проститутките винаги могат да подхванат занаята отново.

При тези думи той ѝ затвори телефона и набра номера на Серена. В Лондон бе ранен следобед и гласът ѝ звучеше по-бодро от предната вечер. Бе прекарала цялата сутрин да успокоява Ванеса и му съобщи с плаха надежда, че Васили позвънил от клиниката и вече ѝ се сторил по-добре.

— Значи няма да се прибереш у дома? — Гласът на Теди бе измъчен от другия край на жицата.

— Още не.

— Дръж ме поне в течение и ако не се обадиш ти, аз ще го сторя след няколко дни.

След телефонния разговор Серена се върна в стаята на Ванеса, за да чуе поредната филипика за Васили. Последните няколко дни бяха истинско мъчение.

— Мразя го. Да беше се омъжила за Теди или за Андреас. — Тя си спомни брата на Васили в Атина.

— Съжалявам, че смяташ така, Ванеса. — Очите на Серена бяха отново пълни със сълзи. От самото начало бе разкъсвана между двамата, а този път Ванеса я гледаше по особен начин.

— Наистина ли ще имаш бебе?

Серена кимна.

— Да. — Това също създаваше проблем. Вече всичко бе неимоверно трудно. Бе трудно дори да си спомни кога животът ѝ не бе толкова труден. — Това много ли те притеснява?

Ванеса помисли малко и вдигна очи към майка си.

— Не можем ли да си тръгнем и да си го вземем с нас в Щатите?
— Точно това възнамеряваше, но после трябваше да направи аборт.

— Тава бебе е и на Васили — тъжно отрони Серена.

— Трябва ли? Не може ли да бъде само наше?

Серена бавно поклати глава.

— Не, не е възможно.

43.

Една седмица по-късно Васили излезе от клиниката и изглеждаше почти като ангел. Живееха спокойно, повечето време си стояха у дома, той беше кротък, грижлив и мил с Ванеса. Сякаш безразсъдното му отдаване на порока го бе накарало да прозре някаква истина. Разказа на Серена как най-напред започнал с хероина преди десет години, на шега, просто да опита, и само за няколко седмици се пристрастил. Накрая пристигнал Андреас от Атина, видял в какво състояние е и веднага го настанил в клиника. Излекували го, но след една година някой му предложил на някакво събиране и той се увлякъл отново. През следващите пет години ту започвал, ту прекъсвал, а после съвсем се отказал, докато не срещнал последната си жена. Малко след сватбата им Васили разбрал, че тя се дрогира, помолила го да взема хероин заедно с нея, за да не се чувства „самотна“, изрекла го с хленчещ глас и той отстъпил. Връзката им очевидно се оказала катастрофа, заедно се дрогирали и накрая тя умряла. Това го отрезвило, докато не посегнал отново. Но сега вече смяташе, че е за последен път. На Серена обаче ѝ се стори доста обезкуражително, след като разбра, че толкова пъти е влизал в клиника за лечение.

— Защо не ми каза? — Тя го гледеше тъжно, с усещането, че е измамена.

— Как може човек да каже на някого „Бях пристрастен към хероина“? Знаеш ли как звучи това?

— А как според теб съм се чувствала аз, когато разбрах, Васили? — Очите ѝ му показаха колко силна е била болката ѝ. — Нима си очаквал аз да не разбера? — Сълзите отново започнаха да се леят.

— Не смятах, че ще се пристрастя отново.

Тя затвори очи и се облегна на възглавниците.

— Серена, недей... скъпа, не се тревожи.

— Как да не се тревожа? Откъде да знам, че няма да започнеш пак? — Сега вече не му вярваше. Не вярваше на нищо, свързано с неговия живот.

Той тържествено вдигна ръка.

— Заклевам се.

През следващите пет месеца бе толкова добър, както бе обещал. Бе страшно примерен, ужасно глезеше Серена и правеше всичко, за да може да изкупи страданията, които ѝ бе причинил, както и да успокои страховете ѝ, че би могъл да започне отново. Бе силно развълнуван за бебето, събщи на всичките си познати, постоянно разговаряше за това с приятелите, клиентите и моделите си и, разбира се, най-напред се бе обадил на брат си. Андреас им изпрати най-голямото плюшено мече, което Серена някога бе виждала, и то вече седеше в стаята, предназначена за бебето. В същия колет имаше антична кукла в булчинска рокля за Ванеса.

Това бяха дни, изпълнени с нежност и много любов между Васили и Серена. Момчешкият чар, който я бе покорил в началото, се бе появил отново и двамата дълго се разхождаха, хванати ръка за ръка. Заведе я два пъти в Париж, прекараха великденската ваканция в Атина с Андреас, жена му и децата, а после на връщане Васили и Серена спряха във Венеция и тя му показа къщата на своята баба и всичките си любими места. Беше чудесно и когато се прибраха у дома, си мислеше, че никога не е била по-щастлива. Бебето трябваше да се роди към първи август и в началото на юни Серена се захвана да приготви стаята. Бе купила пъстри юрганчета, няколко великолепни стари детски акварели и маслени картини с илюстрации от приказки. Тя самата щеше да нарисува една от стените, а Ванеса вече се цупеше на куклите и плюшените животни в очакване скоро да има жива кукла. Към края на юни започна истински да се вълнува за бебето. Серена беше в осмия месец и просто не ѝ се вярваше, че моментът бе наближил така неусетно. Ванеса бе поканена на ваканционно плаване из гръцките острови с Андреас и семейството му, но тя настояваше да бъде до майка си и да види бебето, а и не ѝ се заминаваше сама. Не искаше да остави Серена дори за да отиде при Теди, който ѝ бе предложил да прекара ваканцията с него. „След като се роди бебето“ — бе неизменният ѝ отговор и Серена се смееше, когато Васили отговаряше по същия начин на всички покани.

Бременността ѝ бе невероятно лека и единственото, което я тревожеше, беше, че с това бебе може да се случи същото, което се бе случило и с Ванеса, и ако раждането започнеше у дома, тя знаеше, че Васили не притежава хладнокръвието на Теди. Вече се бе превърнала

във възел от нерви при тази вероятност и всеки път, когато тя се обръщаше в леглото, той стреснато скачаше.

— Започва ли? Започва ли?

— Не, глупчо, заспивай. — Серена му се усмихваше, после се унасяше в мисли за бебето и за бъдещето. Между тях всичко бе спокойно и епизодът с хероина вече изглеждаше като далечен кошмар, докато една нощ през първата седмица на юли Васили отново не се прибра. Отначало тя се притесни, че нещо ужасно се е случило, може би катастрофа с колата, а след това си помисли дали... Усети как я побиват тръпки. Бе разкъсана от ужас и гняв, когато в пет часа сутринта го чу да се качва по стълбите. Вратата след него се тресна силно и Серена, боса и разтреперана, слезе на пръсти по стълбите, а бебето сякаш подскочи в утробата ѝ. Боеше се от онова, което можеше да види, но трябваше да се увери с очите си, че той отново взема наркотици. Целият предишен ужас бе възкръснал за една нощ.

Както бе застанала по средата на стълбите, а Васили във входното антре, очите му срещнаха нейните и той се опита да си придаде нехаен вид с широка фалшива усмивка.

По начина, по който гледаше, Серена разбра. Васили нервно и с престорено безгрижие забърза към нея, сякаш искаше да покаже, че е нещо обикновено да се прибира в пет часа сутринта.

— Здравей, скъпа, как е бебето? — Гласът му бе прегракнал, също както тогава, преди Коледа. Мисълта, че го е направил отново, я смрази. Не му отговори, само го гледаше, а той се затича нагоре по стълбите и се опита да я целуне, но тя ужасено се дръпна от него.

— Къде беше? — Въпросът бе глупав и Серена го знаеше. Нямаше значение къде е бил, а какво е правил. И без да дочака отговор, тя се обърна и тръгна бързо нагоре по стълбите. Усещаше, че всеки момент може да роди. Бе много напрегната и имаше контракции от дългото будуване, но не бе в състояние да разбере дали раждането е започнало, или просто не се чувстваше добре.

— Не бъди толкова рязка, по дяволите! — изкрещя Васили на прага на спалнята, а Серена яростно се обърна към него.

— Тихо, защото ще събудиш Ванеса. — Но гневът ѝ не бе толкова силен, колкото ужасът и отчаянието. Демонът на Васили отново бе нахлул в живота им.

— По дяволите Ванеса, тя и без това е една малка кучка.

При тези думи Серена се втурна към него и силно замахна да го удари, ала Васили я хвана за китката и я блъсна в стената. Младата жена се препъна и залитна; когато се строполи на пода, изохка, но по-силно от болката бе вцепенението. Той стоеше, наведен над нея, и щом го погледна през сълзи, тя забеляза, че в очите му святка онази напрегната лудост, която бе там и предния път. Сякаш старият кошмар се съживяваше и Серена имаше чувството, че не би могла да го понесе. Усети как в гърдите ѝ се надига гняв, който вече не можеше да бъде контролиран.

— Гади ми се от теб! — Тя се изправи на крака, всеки сантиметър от тялото ѝ трепереше и посегна да го удари, но този път той я удари. Удари я през лицето с опакото на ръката си и Серена се олюля. Срути се на пода в спалнята и точно тогава влезе Ванеса тичешком. — Върни се в стаята си! — заповяда ѝ бързо, защото не искаше и детето да се намесва, ала преди Ванеса да успее да пристъпи към вратата, Васили я блъсна и тя падна до Серена.

— Ето две хленчеци жени. От една кръв и лика-прилика. — Обърна се, а после просъска през рамо: — Глупачки.

Серена прошепна на момиченцето да си иде обратно в стаята, но то отказа, с паника в очите.

— Той ще те нарани.

— Не, няма. — Тя също се боеше, ала не искаше детето да гледа.

— Да, ще го направи. — Ванеса се разрида и се вкопчи в майка си.

— Скъпа, моля те. — Серена внимателно се изправи и поведе дъщеря си към стаята ѝ, а след половин час се върна при Васили. Той седеше на един стол с клюмнала на гърдите глава и угаснала цигара между пръстите.

— Какво? — вдигна глава, сякаш току-що му е казала нещо, и я погледна накриво. — Чух те.

— Не съм казала нищо. — Тя тихо затвори вратата след себе си с омраза, която напираше от дъното на душата ѝ. — Но сега ще го направя. Само искам да знаеш, копеле такова, че утре сутринта ще отида при адвокатата си, а после се връщам в Щатите.

— И това какво трябва да означава? Кой ще издържа бебето ти?

— Аз.

Когато вземаше наркотици, ставаше зъл и заядлив и Серена започваше да го ненавижда. Сякаш това зачеркваше всичко добро, което бе намирала у него, всички надежди и всички мечти. Единственото, което искаше да направи, бе да избяга. Понечи да излезе от стаята, но макар да изглеждаше изпаднал в някакво сънно състояние, Васили внезапно скочи от стола и тръгна към нея. Сграбчи я за ръка и я затегли към леглото, а после грубо я блъсна.

— Лягай си.

— Не искам да спя тук. — Серена трепереше, ала се стараеше да не го показва. А контракциите бяха толкова силни, че едва се крепеше на краката си. И въпреки всичко започна да се дърпа, за да се освободи от него. — Не искам да бъда близо до теб.

— Защо не? Отвращавам ли те? — Злите очи проблеснаха.

— Пусни ми ръката. Причиняваш ми болка.

— Ако не се държиш както трябва, това няма да е единствената болка.

— Какво, по дяволите, възнамеряваш? — Знаеше чудесно, че не бива да спори, когато е вземал наркотици, но не можеше да се сдържи. Мъчеше се да го стресне. — Очакваше да приема това и да стоя при теб? Е, няма да стане, проклет да си. Върви по дяволите! Аз си тръгвам утре сутринта.

— Така ли? — Васили направи нова крачка към нея. — Така ли?

И когато усети дъха му в лицето си, Серена започна неудържимо да трепери, а после, сякаш ѝ дойде прекалено много, се отпусна на леглото и се разрида. Плака повече от час, ала той не се опита да я утеши, а когато сълзите ѝ пресъхнаха, тя заспа, както бе облечена, и се събуди чак в единайсет сутринта. Васили още хъркаше. Излезе на пръсти от стаята, за да отиде при Ванеса, но Мариан я бе завела на разходка и Серена бавно тръгна да обикаля из къщата. Знаеше, че трябва да го напусне, че трябва да измъкне Ванеса, преди нещата да станат отново неконтролируеми, че е длъжна да го стори и заради бебето, и въпреки всичко усещаше някаква необяснима паника при тази мисъл. Може би той бе прав. На кого ще разчита? Къде ще отиде? Не може да очаква Теди да ѝ помогне за това бебе. А няма друг близък човек. Седнала на стълбите в антрето, отчаяна от сполетялата я безизходица, Серена не чу кога Васили се бе приближил до нея. Усети само върху рамото си докосването на ръката му, при което подскочи и

извика. А когато се обърна, видя съсипаното му лице. По-рано трябваше да мине време, а този път следите от наркотика бяха очевидни само след няколко часа. Изглеждаше изпит, смазан и със зачервени очи.

— Добре ли си? — Върху посърналото му лице бе изписана тревога. Тя кимна разстроено и не можа да удържи сълзите си. Той снижи глас. — Нараних ли те?

— Не — отговори много тихо. — Но ужасно изплаши Ванеса. — Сякаш вече не мислеше за себе си, сякаш за нея имаха значение единствено Ванеса и нероденото бебе. Не се интересуваше какво ще стане със самата нея, дори да я убие, стига само да не причинява зло на децата. Серена бе в такъв период от живота си, в който се нуждаеше някой да я закриля, а вместо това изведнъж трябваше да се справя с този кошмар. — Ще предприемеш ли нещо? — Вдигна към него уморен поглед. Вече не беше човекът, когото познаваше. Той бе изчезнал за една нощ.

— Не знам. Мога и сам да се оправя. Вземал съм само няколко пъти.

— Няколко пъти! — Серена бе шокирана. Не бе забелязала и искреността му я изненада. Когато един ден през пролетта разговаряха по този въпрос с Андреас в Атина, той бе споменал, че Васили никога не казва истината за наркотиците. Така че какво ли означава това „няколко пъти“? Тя отчаяно се втренчи в него. — Защо сега?

— Откъде да знам. — Гласът му нервно потреперваше.

— Ще постъпиш ли пак в клиниката? — Серена го гледаше умолително, а контракциите ѝ започнаха отново.

— Този път не е необходимо.

— Откъде знаеш?

— Просто знам, по дяволите! — Тя го изнервяше. — Защо не се качиш горе да си отпочинеш?

Серена забеляза, че е облякъл дънките и ризата от предния ден и обувки на бос крак.

— Излизаш?

— Трябва да взема един филм.

— Наистина ли? Къде?

— Не е твоя работа, по дяволите! Защо не идеш да си легнеш?

— Защото току-що станах.

— Е и? Нали трябва да почиваш. Не те ли е грижа за бебето? — Сякаш не можеше да се стърпи да не се заяжда.

И въпреки всички молби и увещания след пет минути той излезе и не се прибра до зори. Серена бе прекарала деня в нервно ходене напред-назад, като си мислеше за него и страшно го мразеше, но въпреки законите си от предната нощ не потърси адвоката. Накрая се скара на Ванеса и избухна в сълзи, а контракциите бяха толкова силни, че за малко не се обади на лекаря, и когато най-после Васили се върна, тя разбра, че пак бе дрогиран.

— Колко дълго ще продължаваш така? — Гласът ѝ бе почти истеричен, а той кимаше, правейки се, че я слуша.

— Толкова, колкото ми се иска, ако това те засяга.

— Доскоро бях твоя жена и, изглежда, трябва да ти припомня, че двамата с теб очаквахме бебе. Засяга ме.

Васили ѝ се усмихна злобно.

— Каква своенравна малка дама.

Гледайки разкривеното му от злоба лице, Серена усети как в корема ѝ всичко се обърна от ужас.

— Защо не се включиш в една от групите за борба с хероина, запиши се като наркоман, това ще ти помогне. — Каква мисъл. Тя потръпна от собствените си думи, но вероятно тогава щеше да регулира дозата до количество, с което би могъл да се задоволява, без да трябва да ги хвърля в този ад. Той обаче се изсмя.

— Какво? И да загубя работата си? Би било интересно.

— А така можеш ли да работиш? — И двамата знаеха, че не може. Когато отиваше да се дрогира, помощниците му го прикриваха.

— Гледай си шибаната работа, кучко. — Този път Серена не посегна да го удари, само се обърна с гръб в леглото и се чудеше защо не си бе тръгнала сутринта. Сякаш не бе в състояние да се движи, да действа, сякаш се надяваше, че ако остане при него достатъчно дълго, той пак ще се оправи.

Но уви, очакванията ѝ не се оправдаха. Ден след ден кошмарът се задълбочаваше, а Серена безпомощно наблюдаваше и потъваше в блатото на отчаянието. Първата седмица Васили всеки ден ѝ обещаваше, че ще потърси помощ, и всеки ден излизаше и се дрогираше, а на другата сутрин неизменно се разкайваше. Тя пък неизменно се заканваше да се обади на адвоката си и да си замине

веднага за Щатите. Бе една въртележка от заплахи, обещания и страх. Но още в началото Серена си даваше сметка, че освен на хотел нямаше къде да отиде. Не можеше да се качи на самолет, бременността ѝ бе напреднала твърде много, а тя повече от четири седмици се люшкаше от надежда към отчаяние и обратно пред очите на собственото си дете.

Ванеса бе разстроена и бледа като майка си.

— Добре ли си? — Теди позвъни от Лонг Айлънд в деня на термина ѝ не по-разтревожен от всеки друг път. Напоследък в пресата се бяха появили доста публикации за Васили — сниман в нощни заведения сам. Намекваше се, че бракът му с Принцесата е доста застрашен. — Как е той?

— Все по-зле и по-зле, Теди... — Серена се разплака.

— Искаш ли да дойда?

— Не. Ще побеснее и ще стане още по-лошо. — Въпреки че ѝ беше трудно да си представи какво можеше да бъде по-лошо.

— Ако имаш нужда от мен, начаса потеглям.

— Ще ти се обадя. — Ала когато затвори телефона, тя осъзна колко се бе отдалечила от него. Чувстваше се изолирана от всички, повлечена от водовъртежа, в който я бе въвлякъл Васили, а същевременно очакваше и бебето. Не можеше да си отдъхне от страхове и тревоги и се чувстваше зле. Но на доктора не бе казала нищо. Не бе в състояние да изтърпи срама да сподели с друг, освен с Теди онова, което преживяваше.

Няколко часа по-късно Теди пак ѝ се обади. Не можеше повече да издържа. Каза, че след няколко дни пристига.

Серена отиде в стаята на Ванеса и я завари да гледа тъжно през прозореца.

— Добре ли си, скъпа? — Ужаси се, когато я видя. Върху лицето на момиченцето бе изписана цялата история с мрачните сцени от последния месец.

— Добре съм, мамо. Как е бебето?

— Бебето е добре, но се тревожа за теб.

— Така ли? — Лицето на Ванеса се разведри. — И аз се тревожа за теб през цялото време.

— Не бива. Всичко ще бъде наред. Предполагам, че Васили постепенно ще се оправи, впрочем чичо Теди пристига в другиден.

— Така ли? — Детето погледна, сякаш му бяха казали, че Коледа ще дойде четири месеца по-рано. — Как така изведнъж?

— Споделих с него какво става тук и той пожела да ти прави компания, докато бебето се роди.

Ванеса бавно кимна и се вгледа в очите на майка си, а нейните бяха изпълнени със смут и болка. Бе видяла как удрят и блъскат майка ѝ, как я обиждат и тормозят, как я лъжат и пренебрегват — неща, които никое дете не би трябвало да вижда, и Серена се молеше никога вече да не ѝ се случва. Надяваше се това да не остави трайни следи у нея.

— Мамо, защо го прави? Защо става такъв? — Момиченцето знаеше, че той взема наркотици. — Защо иска да го прави?

— Не зная, скъпа. И аз не го разбирам.

— Наистина ли ни мрази?

— Не. — Серена въздъхна. — Предполагам, че може би мрази себе си. Не разбирам какво го кара да го прави, но не мисля, че това има нещо общо с нас.

— Чух го да казва, че се бои от бебето.

Серена я погледна. Детето бе чуло твърде много и бе проумяло повече, отколкото тя смяташе.

— Навярно отговорността го плаши.

— Теб плаши ли те?

— Не. Обичам те от цялото си сърце и съм сигурна, че и двете ще обичаме бебето.

— Аз много ще го обичам. — Ванеса гордо погледна майка си, а Серена си помисли, че са били напразни страховете ѝ дали дъщеря ѝ няма да намрази бебето след онова, на което бе присъствала... Ала всичките ѝ лоши чувства бяха отправени към Васили. — Това ще бъде мое бебе, мамо. И аз ще бъда страхотна сестра. — Целуна майка си по бузата. — Мислиш ли, че ще се роди скоро?

— Не знам.

— Понякога се уморявам от чакане.

Серена се усмихна.

— И аз. Но вече приближава. — Познаваше по контракциите, които усещаше през последните няколко дни. — Може би ще изчака чичо Теди.

Ванеса кимна и двете се прегърнаха, като останаха така цяла минута, а после Серена се качи горе, за да се обади на Андреас и да му

каже за Васили. Андреас изпадна в ужас, когато узна какво върши брат му, и много му дожаля за нея.

— Горкото момиче, да постъпва с теб така точно сега. Заслужава да го застрелят. — Звучеше съвсем по гръцки и Серена се усмихна.

— Искаш ли да дойдеш и да го придумаш да влезе в болница, Андреас? Аз повече не съм в състояние да му въздействам.

— Ще опитам. Но надали ще успея да тръгна веднага. Алекса е болна и не мога да я оставя. — Жена му бе зле от няколко месеца. Серена знаеше и всички бяха започнали да подозират, че е рак.

— Разбирам. Само си помислих, че би могъл да му повлияеш.

— Ще направя всичко, каквото мога. Ще пристигна до края на седмицата, Серена. А ти се пази и се грижи за малката Ванеса. Бебето още ли го няма? — Той се усмихна, а Серена се натъжи. Тя почти не намираще време да мисли за бебето. Наркоманията на Васили бе погълнала цялото ѝ внимание.

— Още не, но го чакам скоро. Ще ти се обадя.

— Ще се опитам да го изпреваря.

Тази вечер се чувстваше по-спокойна, защото знаеше, че и Теди, и Андреас ще дойдат. Знаеше, че ще има кой да се погрижи за Ванеса, и ако късметът все още не я бе изоставил, можеше да склонят Васили да постъпи в клиниката. Сега единственото, което трябваше да направи, бе да гледа да не роди бебето, преди те да са пристигнали. Тази мисъл не ѝ излизаше от ума, докато чакаше Васили да се прибере, а призори, когато позадряма, усети нещо влажно и топло по краката си, сякаш плуваше в много топла вода. Опита се да заспи, без да обърне внимание на това, но когато усети как целият ѝ корем се втвърди, сякаш стегнат в огромно менгеме, тя се уплаши и тутакси се разсъни, осъзнавайки какво се бе случило.

— По дяволите... — промърмори си тихо. При всички жени, които познаваше, раждането започваше постепенно. В продължение на часове имаха леки болки и дори не бяха сигурни дали това е раждане, а при нея — отведнъж, с главоломна скорост. И като седна в леглото, Серена си спомни какво ѝ бяха казали Теди и лондонският ѝ доктор. Не бива да се бави, ако не иска да роди това бебе в леглото, но този път няма кой да ѝ помогне. Стана възможно най-бързо, ала в миг почувства, че бебето се бе смъкнало още по-ниско през последните няколко часа, и ѝ бе много трудно да отиде в банята за хавлиени кърпи.

Едва пристъпи, и нова болка я прониза, трябваше да диша дълбоко, за да я понесе. После се изправи, взе някаква памучна рокля от гардероба и като изхлузи нощницата, криво-ляво облече роклята, обу сандалите и грабна чантата си. Започна тихичко да се смее, развълнувана, както преди девет години. По дяволите Васили. Ще го напусне веднага щом роди бебето. Сега единственото, което трябва да направи, е да събуди Ванеса и да отиде в болницата. Бе освободила прислужницата за през нощта и не можеше да остави дъщеря си сама в къщата. И най-вече с Васили, който ту се появяваше, ту изчезваше. Никога не би го сторила.

Серена с мъка слезе по стълбите и се отправи към стаята на Ванеса. Лекичко я дръпна за рамото, наведе се да я целуне, погали я по косата, а после изведнъж изохка и се свлече на колене до леглото, но когато детето се събуди, болката бе преминала.

— Хайде, скъпа, време е да тръгваме.

— Къде?

— В болницата, за да се роди бебето.

— Сега? — стресна се Ванеса, погледна през прозореца и видя, че навън е още тъмно. Серена съжаляваше, че не бе успяла да изчака двамата ѝ чичовци. Налагаше се Ванеса да отиде с нея в болницата. Ако трябваше, щяха да ѝ сложат креватче в друга стая. А освен това знаеше, че Теди щеше да пристигне до вторник най-късно.

— Хайде, скъпа, ставай. Набързо си облечи нещо и си вземи нощничка. И книжка — сети се тя след малко, а после изохка, прерязана от ужасна болка.

— Мамичко! — Ванеса скочи от леглото, неподготвена за агонията, която съзря изписана върху лицето на майка си. — Мамо, добре ли си, мамо?

— Шшш... скъпа, добре съм. — Серена стисна зъби и се опита да се усмихне. — Бъди голямо момиче и повикай такси... и побързай!

Ванеса изтича надолу по нощничка с дънки и тениска в ръка. Докато чакаше да отговорят от компанията за таксита, тя се облече, а когато се обадиха, обясни, че е спешен случай и че майка ѝ ще има бебе.

Таксито бе пред вратата след по-малко от пет минути и Ванеса помогна на Серена да се качи. Докато я придържаше, се чувстваше много голяма и по-малко изплашена, отколкото при вида на сгърченото майчино лице, но когато поредната контракция я скова, тя трепна.

— Толкова ли силна болка причиняват?

— Болките са просто достатъчно силни, за да могат да изтласкат бебето.

Ванеса кимаше с глава, ала все още бе разтревожена. Болките ставаха все по-нетърпими по пътя за болницата, а когато пристигнаха, Ванеса извади пари от чантата на майка си и плати на шофьора. Той се усмихна и на двете и пожела късмет на Серена, а след миг се появиха две медицински сестри, които ѝ помогнаха да седне на болничната количка. Серена се усмихваше на Ванеса със сетни сили и ѝ махаше с ръка, докато я откарваха, а детето се настани в един ъгъл в чакалнята, очаквайки братчето или сестричето да се роди след няколко минути.

Но час по-късно нямаше още никакво бебе и тя попита една сестра, която обаче я отпрати, а късно следобед Ванеса изпадна в паника. Къде ли е майка ѝ? Какво ли се е случило? Защо бебето още го няма?

— За тези неща трябва време — каза ѝ една сестра.

Сестрите от новата смяна, застъпила в четири часа, бяха по-мили с Ванеса. Те не можеха да си обяснят защо е съвсем сама в чакалнята, ала накрая разбраха, че никой няма да дойде за нея и че горкото дете дори не е яло. Не се бе оплакала на никого в продължение на четиринайсет часа и когато една от сестрите ѝ донесе сандвич, тя избухна в сълзи.

— Къде е мама? Какво се е случило? Защо не е родила бебето?
— А после с широко отворени очи попита: — Ще умре ли? — Усмихнаха ѝ се и ѝ казаха, че говори глупости, но Ванеса не им повярва.

Отново я оставиха сама и тя започна да се разхожда. Тръгна по коридорите, докато накрая стигна до една ужасна стая с тъмни стъкла, на която пишеше ПРЕДРОДИЛНА ЗАЛА. Ванеса сякаш предчувстваше какво ще намери там, изправи рамене и се шмугна вътре, а това, което видя, я накара да извика силно. Майка ѝ лежеше върху една бяла маса, краката ѝ бяха завързани за някакви дръжки високо във въздуха, лицето ѝ изкривено от болка, ръцете ѝ — също завързани, русата ѝ коса сплъстена и стенеше с отворена уста.

— Маменце! — Ванеса изведнъж се обля в сълзи и се приближи до нея, при Серена нямаше никой. — Маменце! — Тя инстинктивно започна да освобождава ръцете ѝ, а Серена я гледаше, без да я вижда.

Трябваше ѝ известно време, за да разпознае собственото си дете, после започна да плаче с глас като Ванеса.

— О, детенцето ми, бебчето ми... — И сега, когато ръцете ѝ бяха свободни, тя докосна дългата руса коса и изведнъж се вкопчи в рамото на дъщеря си. Ванеса почти извика от болка и усещайки това, Серена я пусна, но не можа да овладее един покъртващ стон...

— Какво има... о, мамо, какво става? — Очите на Ванеса бяха разширени от ужас. Майка ѝ бе плувнала в пот, а тя бе пребледняла като призрак.

— Бебето... обърна се... — А после сякаш изведнъж се сети за нещо. — Ванеса... поискай им... чантата ми... там имам пари... обади се на Теди. Знаеш ли номера? — Ванеса кимна, все още уплашена до отчаяние. — Кажу ми... — Но не можа да довърши, болката бе прекалено силна. Трябваше да минат няколко минути, преди да успее да продължи. — Кажу ми, че бебето е седалищно. Разбираш ли? Помъчиха се да го обърнат, ала не можаха. Дават ми още няколко часа, през които ще продължат да се опитват... отивай... — Очите ѝ отчаяно се спряха на дъщеря ѝ. — Кажу ми... кажу ми да дойде сега, днес. И бързай. — Ванеса сплете ръце колебливо, тъпчейки на място, а в краткия промеждутък между две раздиращи я контракции Серена отново я помоли незабавно да вземе чантата, да намери телефон и да позвъни на Теди.

Трудно бе на момиченцето да накара сестрите да дадат чантата на майка му, но когато разбраха, че няма дори пари за ядене, омекнаха. После то крадешком отиде до една телефонна будка в дъното на коридора и пусна монетата, за да се обади на телефонистката да я свърже с Теди за негова сметка. В Лондон беше вече седем часът вечерта, а в Ню Йорк — едва един по обед, и Ванеса знаеше, че ще го намери в кабинета му.

— Доктор Фулъртън? — Сестрата звучеше изненадана. — Да... племенницата му? Ще го повикам. — След минутка Теди бе на телефона, прие разговора и Ванеса почти изпадна в истерия, докато се опитваше да му предаде какво бе видяла и какво ѝ бе казала майка ѝ.

— Цялата е вързана, чичо Теди, с крака нагоре във въздуха, и сме тук от пет часа сутринта, и тя казва... тя казва... бебето е седалищно и са се мъчили да го обърнат, но не могат и... — Детето започна да риде на телефона и Теди се опита да го успокои.

— Всичко ще бъде наред, скъпа, всичко ще бъде наред. Какво точно каза мама?

— Ще ѝ дадат още няколко часа и ще продължат да се опитват да обърнат бебето. Тя иска да дойдеш веднага и каза да побързаш. — На другия край на жицата той за малко не избухна в сълзи. Седалищно раждане на хиляди километри разстояние. Дори и да хване първия полет, ще минат между дванайсет и осемнайсет часа, преди да пристигне при нея. Серена имаше нужда от цезарово сечение, което да бъде направено веднага, и безсмисленото чакане в опити да обърнат бебето можеше да убие и нея, и детето.

— Всичко ще бъде наред, скъпа. — Постара се да се овладее, искаше му се да си повярва. — Знаеш ли името на доктора? — Поне можеше да му се обади по телефона, но Ванеса не го знаеше. — А на болницата? — Тя му го даде бързо. — Аз ще им позвъня и ще видя дали можем да задвижим нещата.

— Няма ли да дойдеш, чичо Теди? — По гласа ѝ личеше, че започва да се паникьосва.

— Ще хвана първия самолет, скъпа, и живот и здраве, ще бъда там утре сутринта, ваше време, но е възможно бебето да се появи преди това. — Дотогава ще са минали само двацет и четири часа, ала той знаеше, че за Серена, завързана за родилната маса с крака, стегнати в стреме, изнемощяла от родилните мъки и заобиколена от по всяка вероятност несъстрадателен екип, който непрекъснато се опитва да обърне бебето, не можеше да се измисли по-страшно мъчение.

— Ще успееш ли да влезеш пак при мама, скъпа?

— Ще гледам, но не съм сигурна дали ще ме пуснат.

— Кажй ѝ, че идвам. Знаеш ли къде е Васили?

— Не, и не искам да идва. Той е луд.

— Знам, знам. Само си мислех... Оставихте ли му бележка къде сте?

— Не.

— Ами брат му?

— Мама каза, че не може да дойде до края на седмицата, защото жена му е болна.

— Добре, тигрице моя, тогава просто дръж фронта, докато пристигна. Мисля, че ти ще го направиш. Може да се окаже дълга нощ, но аз тръгвам и много скоро всичко ще свърши. — Теди вече пишеше

бележки на секретарката. Нямахме време дори да се връща в апартамента си. Можеше да си купи каквото му е необходимо в Лондон: щеше да вземе единствено медицинската чанта и куфарчето. — Много се гордея с теб, Ванеса. Страшна си.

— А мама?

— И тя ще е добре, обещавам. Понякога да имаш бебе е малко трудно, но невинаги е така. А когато всичко приключи и бебето се роди, тя дори няма да се оплаква, гарантирам.

— Изглежда, сякаш умира. — Гласът на момиченцето се изгуби в ридания, а Теди се молеше Ванеса да греши. Ала имаше вероятност и да е права.

Пет минути по-късно се сбогуваха и той се обади в болницата, разговаря с главната сестра, но с доктора не го свързаха. Според тях госпожа Арбъс била добре. Те още не смятали, че се налага цезарово сечение. Щели да изчакат поне до другата сутрин. Не че не можели да обърнат бебето, но били напълно сигурни, че с малко повече усилия щели да оправят нещата. „Малко повече усилия“ — това означаваше, че докато Серена е разпъвана от поредната контракция, някоя акушерка или стажант-лекар ще си напъха и двете ръце, за да се опитва да обърне бебето с главата надолу. Теди не можеше да понесе дори и мисълта за това. От кабинета си отиде направо на летището и беше на касата на „Айдълуайлд“ в два и половина. Следващият полет за Лондон бе в четири часа и той отново телефонира в болницата. Нямахме промяна, ала този път му се сториха малко по-загрижени. Не всеки ден имаха пациенти, за които долитаха лекари чак от Ню Йорк.

Самолетът трябваше да бъде в Лондон в два през нощта, което означаваше осем часа лондонско време. Прецени, че с малко повече късмет и добра организация можеше да пристигне в болницата към девет и половина. И когато се качи в самолета, обясни на стюарда целта на пътуването си. Летеше за Лондон, за да направи цезарово сечение на една много важна пациентка. Беше му необходима линейка с полицейски ескорт, която да го закара светкавично от летището до болницата. Стюардът предаде на капитана, съобщението бе изпратено чрез радиовръзката в Лондон, а щом кацнаха, Теди бе преведен много бързо през митницата и през една странична врата до чакащата линейка. Пуснаха сирените и се понесоха към Лондон. Късметът бе на негова страна, самолетът бе пристигнал с половин час по-рано. Когато

Теди слезе пред болницата, беше точно осем и пет. Благодарни на шофьора и му даде огромен бакшиш, втурна се вътре, попита за родилното отделение и изтича по стълбите с огромната си чанта в ръка, за да се озове в гола и мрачна чакалня, където видя Ванеса, заспала на един стол. Бързо отиде до информацията и разговаря с една сестра, която възкликна от изумление.

— От Америка? За госпожа Арбъс?

Тя веднага хукна при старшата сестра, която от своя страна намери дежурния лекар. Всъщност от няколко часа докторът на госпожа Арбъс не бил в болницата, но, разбира се, ако доктор Фулъртън носи със себе си необходимите документи и ако наистина се наложи в даден момент цезарово сечение, той ще бъде в състояние да асистира на британския хирург. Теди веднага представи необходимите документи, изми ръцете си и поиска да види Серена. И с огромен антураж бе заведен до предродилното, където Ванеса я бе намерила преди тринайсет часа. Лежеше, съвсем изтощена, в полусъзнание, потънала в пот и така вцепенена от болката, че почти не дишаше, когато се приближи до нея. Той я погледна, премери пулса ѝ, чу тоновете на детето. Серена не даваше признак, че го разпознава. Тоновите на сърцето ѝ бяха неравномерни и слаби, тоновете на бебето бяха започнали да заглъхват, кръвното ѝ налягане бе толкова ниско, че се съмняваше дали въобще ще могат да я спасят. Без да мисли, даде скорострелни инструкции да я приготвят за операция. Искаше му се да убие някого за това, че не са го сторили преди двайсет и четири часа. Когато я прегледа, за да разбере колко ниско е слязло бебето, се ужаси от онова, което бяха направили с нея при многото опити да обърнат бебето. Искаше му се да я грабне на ръце и да я изтръгне от кошмара, който бе изтърпяла. Той освободи краката ѝ и я остави да легне на масата, а когато започнаха да я местят, тя се раздвижи и странно го погледна.

— Приличате... — гласът ѝ беше ужасно прегракнал — ... на... Теди.

— Аз съм Теди, Серена. Всичко ще бъде наред. Ванеса ми се обади и ще извадим бебето с цезарово сечение.

Тя кимна, а след миг отново закрепя от болка. Закараха я веднага в операционната, където се появи един млад лекар, малко объркан от необичайните процедури, незабавно ѝ включиха упойката и Теди,

който междуременно се бе измил с четка и бе сложил операционните дрехи, направи първия разрез. Анестезиологът и двете сестри следяха отслабналото ѝ сърце. Теди усещаше как се надпреварва с времето, защото тя можеше да умре в ръцете му. И след миг извади детето, едно абсолютно оформено красиво момиченце, но... то не проплака, не дишаше и Теди осъзна, че има огромна вероятност да изгуби и бебето, и Серена. Даде стегнати инструкции на сестрите до него, докато продължаваше операцията. Правеше всичко възможно да я спаси, а в същото време повикаха педиатър, който да помогне на акушерките и на младия лекар да предизвикат дишане у бебето. Сякаш мина цяла вечност, преди да чуят първия плач, а после изведнъж стаята закънтя от силен рев и почти в същия момент анестезиологът събщи, че кръвното на Серена започва бавно да се повишава и че пулсът постепенно се регулира. На Теди му се искаше да изкреци от радост, но имаше още работа, а когато приключи, погледна спящата жена, която бе обичал толкова много години, и съвсем непрофесионално се наведе и я целуна по бузата.

Екипът го поздрави за блестящата и светкавична оперативна интервенция и той бавно ги последва към изхода на залата. И Серена, и бебето бяха спасени и сега трябваше да се погрижи за Ванеса. Бедното дете бе преминало през ужасно изпитание и когато в десет и петнайсет застана до нея, тя още спеше. Теди седна на близкия стол и момиченцето сякаш го усети, разтърка очи с учудено изражение и той му се усмихна.

— Здравсти, хлапе, имаш една голяма дебела сестричка.

— Наистина ли? — Ванеса се изправи смаяна. — Откъде знаеш? Ти видя ли я?

— Разбира се. Аз я извадих.

— Ти? — Тя му се хвърли на врата. — О, чичо Теди, страхотен си. — А после попита загрижено: — Как е мама?

— Сега спи. — И ѝ обясни за цезаровото сечение.

— Звучи ужасно. — Ванеса се намръщи. — Никога няма да искам да имам бебе. Бяха я завързали и... — гласът ѝ замря, когато си спомни — ... и тя викаше... помислих си, че ще умре... — Той я прегърна през рамо.

— Но не умря. Добре е. А бебето е толкова сладко. Искаш ли да го видиш?

— Ще ме пуснат ли?

— Ако не те пуснат, ще им кажа, че си моята медицинска сестра.

Ванеса се разсмя и след кратко шушукане със старшата сестра Теди и Ванеса бяха пропуснати по коридора към стаята на новородените, където можеха да погледнат през остъклената стена. Вътре имаше поне дузина бебета, но една сестра вдигна мъничката Арбъс, за да я види Ванеса, и когато се взря в лицето на сестра си, тя забеляза това, което и на Теди не бе убягнало...

— Цялата е на мама. — Ванеса беше смаяна. — Само че е с черна коса. — Бебето не просто приличаше на Серена, то бе нейно съвършено, миниатюрно копие. — Толкова е красива, нали, чичо Теди?

Той сложи ръката си на рамото на Ванеса и с малко уморена усмивка кимна.

— Да, така е.

44.

Андреас пристигна, както бе обещал, в края на седмицата и завари Васили в спалнята, изпаднал в пълно вцепенение. Не се бе къпал цяла седмица, кожата му беше в лишеи, косата сплъстена, очите хлътнали, с тъмни кръгове, и беше облечен в мръсна хавлия. Опита се да го накара да се изкъпе, преди да излязат, но той само въртеше глава и Андреас с отвращение и отчаяние зърна спринцовката на масата. Забеляза също и особения жълтеникав оттенък на лицето на брат си и се уплаши, че е хванал хепатит. Накрая се наложи да извика шофьора си да му помогне да вдигнат Васили от стола и както беше по хавлия, го заведоха до колата, за да го закарат директно в болницата. Васили още не бе ходил при жена си, която бавно се възстановяваше след изпитанието, което бе преживяла. Не бе видял и дъщеря си и когато Андреас го остави в клиниката, той почти не съзнаваше, че бебето се е родило.

— Този път е доста зле — сподели Андреас със Серена, когато отиде да я посети. — Но скоро ще се оправи. — Не спомена за хепатита, установен при изследванията в болницата, и известно време тя не каза нищо. А после въздъхна. Все още много я болеше, пък и мисълта за онова, което трябваше да направи по отношение на Васили, я човъркаше цяла сутрин.

— Смятам да се разведа с него, Андреас.

— И да се върнеш в Щатите? — Андреас бе съкрушен. Бе привързан и към нея, и към детето. Но донякъде му се искаше те да се отърват от този кошмар.

— Да. Няма за какво да стоя тук. — Серена забременя много скоро и така и не успя да се наложи като модел в Лондон. А сега трябваше да се грижи за две деца, не за едно. — Мога да се върна на работа в Ню Йорк.

Той заговори бавно и тъжно.

— Няма да стане нужда. — Серена не отговори. — Серена, ако спре отново, ще му дадеш ли още един шанс?

— Защо, кое е по-различното този път? Той сам каза, че го прави от десет години.

— Но сега има вече и теб, и бебето. — Андреас бе очарован от момиченцето, ала Серена подозираше, че Васили надали щеше да бъде особено впечатлен.

— Той ни имаше през последната година. Във всеки случай мен и Ванеса. И това с нищо не промени нещата.

— Но сега ще има и бебето. — Лицето му се разведри. — Как ще я кръстиш?

— Шарлот. — А после му се усмихна. — Шарлот Андреа. — Той я погледна, сякаш щеше да се разплаче, толкова доволен, наведе се и я целуна.

— Ти си красиво момиче. — И с тъга в гласа добави: — Не биваше да те оставям да се похабяваш с моя брат. Но... не бих искал да ви загубя, и теб, и детето. — После бавно се изправи и Серена забеляза, че всъщност той е много привлекателен мъж. В известен смисъл бе по-хубав от Васили. Нямахте го онова палаво безгрижие, необузданост и момчешки чар. Но за сметка на това бе изискан, имаше същото приятно лице и от него лъхаше мъжественост. — Направи онова, което ще бъде най-добре за теб, Серена, и ако заминеш, събщи ми къде мога да те намеря. Някой ден ще дойда в Ню Йорк да си видя съименничката.

Серена попита за жена му, но той избягна погледа ѝ. Не му се говореше, най-лошите му страхове навярно щяха да се оправдаят. Вместо това я целуна по бузата със същите мисли, които тревожеха и нея.

Васили все още не бе ходил при Серена. Но в деня преди изписването ѝ от болницата, както се разхождаше полека по коридора, опряна на ръката на една сестра, изведнъж го видя. Беше чист, спретнат и хубав, съвсем на себе си, ала много изплашен, и когато го погледна в лицето, за миг ѝ се стори, че е готов да избяга. Серена се закова на място, обзета от желание тутакси да се скрие някъде, но не можеше, а той бавно се приближи и кротко застана пред нея.

— Здравей, Серена.

— Здравей. — Усети как коленете ѝ се подгъват. В миг нещо в нея припламна, но бързо угасна, прииска ѝ се той да се махне, и то завинаги.

— Добре ли си? — Тя кимна, а сестрата се чудеше къде да се дене, защото чувстваше, че срещата е мъчителна. — Бебето?

— Добре е. Видя ли го?

— Още не. Исках да видя първо теб. Просто... аз... ами... — Той погледна към сестрата. — Току-що се прибрах. — Серена забеляза колко е бледен. Детоксикацията винаги бе бърза, но после му трябваше доста време, за да се съвземе, а този път кожата му имаше жълт оттенък. Тя знаеше какво означава това, но бе наясно, че хепатитът, хванат от игли, не е толкова опасен. И все пак страшно съжаляваше, че е дошъл. Не желаше да го вижда.

— Мислиш ли, че бихме могли да поговорим? — Посочи стаята и сестрата бавно я заведе до леглото ѝ. Серена изглеждаше изтощена. Васили я гледаше особено, а после отпусна глава и тя забеляза, че той едва се сдържа да не се разплаче. — Не знам какво да ти кажа, Серена.

— Не мисля, че е останало нещо за казване, Васили. — За пръв път от много време не почувства нищо, когато го погледна. Нито отвращение, нито гняв, нито тъга, нито любов. В сърцето ѝ цареше пустота.

Той вдигна глава и черните му очи срещнаха зеления ѝ поглед.

— Какво имаш предвид с това, че нищо не е останало за казване?

— Ами какво би могъл да каже човек след всичко, което преживяхме? Съжалявам? Всичко хубаво? Довиждане?

— Можем да опитаме отново. — Гласът му бе тих и печален. Но за нея Васили все още приличаше на отрепка. И винаги щеше да бъде така, и никога нямаше да му прости.

— Нима? Защо?

— Защото те обичам.

— Ти и преди си го казвал. — А после го стрелна обвинително. — Ако беше до мен, трезвен, може би нямаше да бъда на косъм от смъртта, докато раждах. Знаеш ли, че за малко щях да умра и почти бяхме изгубили бебето? Ако Ванеса не бе тръгнала да ме търси и ако не се бе обадила на Теди, и аз, и бебето щяхме да сме мъртви сега.

— Знам. — Сълзите бавно потекоха от очите му. — Андреас ми каза.

— Щеше ли да можеш да живееш с тази мисъл?

Той поклати глава и пак я погледна.

— Не мога да си простя за нито едно от страданията, които ти причиних, и ще те разбера, ако не си в състояние да ми простиш. Но сега съм друг. За малко щях да изгубя всичко, и теб, и бебето, дори и себе си. Знам, че ако опитаме отново, този път ще бъде различно.

— Не ти вярвам. Как можеш дори да го изречеш?

— Не съм сигурен, ала те уверявам, че ще опитам от цялата си душа. Повече от това не мога да ти дам. — Васили се приближи до леглото, бавно взе ръката ѝ и нежно я целуна. — Обичам те. Звучи, сякаш е съвсем малко, но е най-доброто, което имам. Ще направя всичко, за да те задържа. Моля те... Ще падна на колене... Серена, ти нямаш представа колко те обичам. — Очите ѝ се напълниха със сълзи, докато го слушаше, и потекоха по лицето ѝ. Тя наведе глава и смазан, той протегна ръце да я прегърне и целуне. — О, скъпа, моля те.

— Иди си... не ме докосвай. — Серена не искаше да го пожелава отново. Не можеше да преживее всичко отначало.

Васили насила обърна лицето ѝ, за да може тя да го погледне в очите.

— Обичаш ли ме? — Серена поклати глава, но очите ѝ казваха, че го обича, и той видя там всички страдания, които бе преживяла с него и при раждането на детето им, и се мразеше за това. — Какво направих? — Той започна да плаче, изведнъж я грабна в прегръдките си и единственото, което се чуваше в стаята, бяха риданията на Серена. Васили я молеше да му даде още един шанс, ала тя бе твърде сломена, за да отговори. Попита го дали иска да види бебето.

— Страшно много. — А после се сети за нещо. — У дома ли се връщаш утре, след като те изпишат?

Серена издуха носа си, упорито избягваше погледа му.

— Още не съм сигурна дали ще отида в къщата или на хотел. — Възнамеряваше да отседне в същия хотел, където бе Теди, „Конот“, преди да реши какво да прави по-нататък. Теди щеше да си замине след няколко дни.

— Разбирам. — Васили ѝ подаде ръка, тя с мъка я пое и двамата бавно излязоха от стаята и тръгнаха по коридора, за да видят бебето през стъклото. Когато съгледа Серена, сестрата се усмихна и с любопитство се взря в мъжа до нея, а след миг си спомни, че бе срещала негови снимки във вестниците, но сега изглеждаше много различен. Въпреки това тя го разпозна и беше силно впечатлена, а

после вдигна момиченцето високо, за да го види той за пръв път. Васили стоеше като омагьосан от крехкото създание, което имаше лицето на Серена и неговата лъскава черна коса, и докато го гледаше, отново се просълзи и прегърна Серена през рамо.

— Толкова е красива и толкова мъничка.

Серена се усмихна.

— На мен ми изглежда голяма, три килограма и осемстотин е доста за едно бебе.

— Така ли? — Той с гордост се усмихна на жена си. — Тя е просто съвършена.

— Почакай да я гушнеш.

— Много ли плаче?

Серена поклати глава и в продължение на няколко минути му разказва за бебето, а после Васили я заведе обратно в стаята.

— Серена, не може ли да опитаме отново? Не искам да те загубя. Не сега... всъщност никога.

Разтреперана, тя затвори очи. Още го обичаше, а и бе длъжна заради бебето да направи поне още един опит, ала се боеше, че ужасът би я съсипал, ако той отново се натъпче с наркотици. Чувстваше се разкъсана между това, което дължеше на себе си, и онова, което смяташе, че дължи на бебето.

— Добре. — Изрече го едва чуто. — Но ако го направиш още веднъж, това ще бъде краят. Разбираш ли? — Серена съзнаваше, че трябва да си грабне децата и да си тръгне на мига, ала Васили все още ѝ въздействаше магически. Все още го желаше.

— Разбирам.

Той се доближи до нея и я целуна — в тази целувка се бе събрала всичката болка за онова, което ѝ бе причинил. Обеща ѝ на другия ден да я вземе и да я заведе у дома, а когато излезе от стаята, Серена посегна към телефона да се обади на Теди, чудейки се как да му обясни тази нова лудост. Знаеше, че не постъпва правилно, и макар и да искаше да убеди себе си, че не е така, не можеше. А сега трябваше да убеждава Теди.

45.

Когато Серена се върна от болницата с бебето, къщата изглеждаше обновена. Още по-впечатляващ ѝ се стори интериорът в бяло и хром, с огромните пастелни картини. Васили се бе погрижил за всичко. Навсякъде имаше цветя за нея, планини от подаръци, различни неща, необходими за бебето, купчина кукли и нови играчки за Ванеса. Беше купил всичко, което му бе хрумнало, включително и една невероятна хубава диамантена гривна за Серена. Както и преди, опитваха ли да започнат отново, онова, което правеше за тях, все му се струваше недостатъчно, а когато за пръв път взе бебето в ръце, имаше вид на мадоната, но от мъжки род. Изцяло бе запленил от малкото създание и бе безкрайно влюбен в майката. Копнееше да прекарва с тях колкото се може повече време и чакаше с нетърпение момента, когато Серена щеше да може да излиза по малко. След две седмици ѝ разрешиха да се поразтъпче наоколо. А след още една седмица, хванал жена си под ръка, с другата повел Ванеса и бутайки количката с бебето, Васили ги изведе на първата им разходка. Вече беше началото на септември и времето бе меко, а Ванеса отново бе тръгнала на училище. Беше четвърти клас и приближаваше деветият ѝ рожден ден.

— Щастлива ли си, скъпа? — Васили погледна Серена не без гордост, докато крачеха така, всички заедно, той с фотоапарат през рамо. Вече бе направил стотици снимки на бебето.

— Много. — Но нещо се бе прекършило у нея. Васили го усещаше и понякога това страшно го изнервяше. Вече живееше с постоянния страх, че един ден тя ще го напусне. Като че щастливите дни бяха отминали окончателно.

Същия следобед, когато се прибраха вкъщи, той си поигра с бебето. Още не се бе върнал към работата си след престоя в болницата. Сега му бе необходимо да бъде със Серена и с детето, а тя се боеше дали непрекъснатите отсъствия няма да навредят на кариерата му. Но Васили като че не се интересуваше от това, а след няколко дни каза, че заминава за Париж по работа. Беше доста развълнуван и ѝ обеща, че ще ѝ се обади оттам, ала не го направи. Когато тя се опита да се

свърже с него в апартамента му, не успя, а после постепенно се отказа, надявайки се той да позвъни, ала притесненията отново я завладяха. Не беше сигурна, докато след една седмица Васили не си дойде — щом го видя, сърцето ѝ се сви. Всичко бе свършило. Отново бе загубил битката с хероина, това личеше от целия му вид. Серена го погледна, сякаш бе настъпил краят на света, но не му пророни нито дума. Качи се горе, прибра си багажа, обади се на Теди и направи резервация за първия полет. А после, разтреперана от глава до пети, остави куфарите на пода и в този момент влезе Васили.

— Е, и какво си намислила?

— Напускам те, Васили. В болницата ти казах ясно, че ако отново го направиш, ще те напусна. Ти го направи и аз си тръгвам. Няма за какво да оставам. Всичко приключи. — Бе ужасно уморена, изтощена до отмала и малко изплашена от това как ще реагира той. Винаги бе толкова необуздан, когато беше поемал наркотик. Но вече не я интересуваше. Всичко бе свършило.

— Аз не вземам наркотици, ти си луда.

И само като чу това, тя побесня.

— Не вземаш ли? — Бе обхваната от ярост. — Ти си луд, а аз ще се махна отгук, докато все още мога. За теб нищо няма значение, освен този боклук, който си вкарал във вените си. Не разбирам защо го правиш. Имаш всичките предпоставки да не го правиш, но след като ти не осъзнаваш разликата, аз си заминавам. — И процеди през зъби: — Сбогом.

— И си мислиш, че можеш да ми отнемеш бебето?

— Да, мога. Опитай се да ме спреш, и аз ще разтръбя по цялата световна преса, че си наркоман. — Серена го погледна с истинска омраза и дори дрогиран, той съзнаваше за какво говори.

— Изнудваш ли ме, Серена? — запита Васили, повдигнал вежди, и тя кимна.

— Точно така. И не мисли, че няма да го направя. И кариерата ти моментално ще рухне.

— Смяташ ли, че ми пука? Ти си побъркана. Хич не ме е грижа за някакви си тъпи снимки за някоя реклама или списание.

— Сигурно не, иначе нямаше да се дрогираш. Да не говорим за мен и за бебето. Предполагам, и ние не означаваме кой знае колко за теб.

Той я погледна особено.

— Мисля, че не.

Същата нощ Васили отново изчезна и когато сутринта Серена напусна къщата с децата, той още не се бе прибрал. Тя пристигна на летището с Ванеса и бебето, предаде всички куфари на багаж, а после се качи с децата в самолета без какъвто и да било проблем. След десет часа пристигнаха в Ню Йорк, точно тринайсет месеца, след като го бяха напуснали, Серена се огледа на летището и си мислеше дали не сънува. За пръв път в живота ѝ заминаването не бе болезнено. Беше вцепенена. Движеше се като насън с бебето в едната ръка и с Ванеса, вкопчена в другата. За миг я обзе същото усещане, което бе изпитала, когато пристигна с монахините и другите деца по време на войната, и при този спомен по лицето ѝ започнаха да се стичат сълзи, а щом видя Теди, се разплака с глас, сякаш това бе отприщило чувствата ѝ.

Той внимателно настани всички в колата си и ги закара в обзаведен апартамент, който бе наел за един месец. Серена огледа малката кокетна стая, притискайки бебето до гърдите си. Имаше само една спалня, ала това не я притесняваше. Единственото, което искаше, бе да е на хиляди километри от Васили. Почти бе свършила парите, но бе взела със себе си диамантената гривна, която ѝ бе подарил миналия месец, и възнамеряваше да я продаде. Ако имаше достатъчно късмет, парите щяха да ѝ стигнат, докато започне пак да работи като модел. Вече бе помолила Теди да се обади на Доротей.

— Е, как се чувстваш отново тук? — Теди ѝ се усмихна, но очите му бяха загрижени. Серена изглеждаше на ръба на силите си, а и Ванеса едва ли бе по-добре.

— Мисля, че още съм замаяна — беше единственият ѝ отговор, докато се оглеждаше. Стените бяха бели и голи, а мебелите бяха модерни, от Дания.

— Не е „риц“ — усмихна ѝ се извинително Теди и тя се засмя за пръв път.

— Теди, хич не ме интересува. Нали имаме покрив над главите си и не сме в Лондон. — Ванеса също се усмихна, а Теди протегна ръце към бебето.

— Как е малкото ми приятелче?

— Непрекъснато е гладно — нацупи се през смях Серена.

— За разлика от майка си, която има вид, сякаш изобщо не яде.
— Бе свалила всичките килограми, които бе наддала по време на бременността, плюс още седем. И всичко това за шестте седмици, откакто се бе родило бебето.

— Нали пак ще работя като модел... Впрочем какво каза Доротейя?

— Че те чака със затаен дъх, както и всички фотографии в Ню Йорк.

Серена изглеждаше доволна.

— Е, това е хубава новина.

Но най-хубавото беше, че бе избягала от Васили. По едно време си мислеше, че никога няма да го направи и че ще остане завинаги впримчена в капана му. Беше също като да се измъкнеш от джунгла. Ала сега всичко бе приключило и Васили го знаеше. Бе казала и на Андреас и се надяваше никога повече да не види Васили. Бе се наслушала на лъжи, бе се настрадала за цял живот.

— Смяташ ли, че ще дойде да те търси тук? — попита Теди, когато Ванеса си легна.

— Това няма да му помогне. Няма да се срещна с него.

— Ами бебето?

— Не мисля, че го интересува истински. Твърде много е съсредоточен в себе си и в наркотиците си.

— Не бъди толкова сигурна. От това, което разказа, личи, че е луд по дъщеря си.

— Но не достатъчно, за да се откаже от хероина.

— Все още не мога да повярвам, че си тук.

— Нито пък аз. Понякога се чудя дали отново ще стана същата, каквато бях.

— Разбира се. Трябва ти малко време. — В живота си бе минала през такива изпитания, та той бе уверен, че ще надживее и това. И благодари на Бога, че бе оставила Васили.

Серена въздъхна и за миг затвори очи.

— Не знам, Теди. Сигурно си прав, но беше такъв кошмар, трудно ми е да проумея какво се случи. Сякаш... това нещо го подлудява.

— Ужасно възбуждащо е.

А после тя смени темата и заговори за училището на Ванеса. Горкото дете бе преживяло толкова много през последните шест седмици. Серена беше почти склонна да ѝ даде малко почивка, докато се приспособи, а единственото нещо, което Ванеса искаше да прави, бе да се грижи за бебето. Тя беше безкрайно влюбена в очарователната си сестричка, която наричаше Шърли вместо Шарлот. Серена едва успяваше да вземе бебето от дъщеря си, а когато дойде време за лягане, Ванеса беше на седмото небе.

— Разкошно хлапе е — каза Теди за племенницата си с нескрита гордост, а Серена се засмя.

— Да, наистина.

После той ги остави сами, да се настанят и да си починат, и след като нахрани бебето, Серена се отпусна на леглото. Спа дълбоко, без да сънува, и когато се събуди, беше по-бодра.

След няколко дни отиде в агенция „Кър“ и Доротея я погледна многозначително, сложила ръка на кръста.

— Предупредих те, нали? — засмя се тя на Серена. — Но страшно се радвам, че се връщаш.

— Не толкова, колкото аз се радвам.

Пиха кафе и Доротея ѝ разказа последните нюйоркски клюки. В града се бе появило ново момиче, което от лятото насам бе на върха. Беше германка и малко приличаше на Серена, но Доротея бе сигурна, че все още има място и за Принцесата.

— Без съмнение ти ми липсваше.

Тя забеляза също, че в изражението на Серена се бе появило нещо ново и интересно. Бе по-слаба отпреди и очите ѝ бяха някак си по-мъдри и по-сериозни. Това подсказваше на Доротея, че младата жена е преживяла истински ад с Васили.

— А Васили? Приключено ли е с него?

— Приключено.

— Завинаги? — Серена кимна мълком. — Ще ми кажеш ли защо?

Тя обаче само поклати глава и потупа ръката на старата си приятелка.

— Не, скъпа, няма. А и ти не би искала да знаеш. Беше все едно че затъвах в нещо, от което мислех, че никога няма да се измъкна. А сега съм тук. Не искам да си спомням и не мисля за връщане.

Единственият ми приятен спомен от изминалите години е Шърли и тя е тук, с мен.

— Слава Богу. — Доротей бе развълнувана. Месеците, които Серена бе прекарала с Васили, очевидно са били по-лоши, отколкото предполагаше.

Към края на седмицата той започна да звъни в агенцията и Доротей си мислеше, че ще полудее. Настояваше да знае къде е Серена, къде би могъл да я намери, да ѝ се обади. Серена настоятелно я бе помолила да не му казва. Едва когато една от фотомоделите случайно вдигна телефона, Васили извади ужасен късмет. Тя откри номера и адреса на Серена в картотеката с личните данни и му ги даде, без да се замисля и без изобщо да има някаква представа какво е сторила.

На следващия ден той отлетя за Ню Йорк, а когато стигна до апартамента ѝ, тя тъкмо се готвеше да излиза.

— Серена.

Отвори вратата, Серена чу името си и щом го видя, просто се смрази. По очите му позна, че продължава да взима наркотици и очевидно не е на себе си, и понечи да се прибере. Децата бяха с бавачката в дневната и Серена се опита да му затръшне вратата, но Васили се промъкна, мърморейки, че трябва да види детето си и че не е права да постъпва така с него, а тя запрата папката си на пода, когато го видя да взема Шърли на ръце, и усети как старият страх и гняв наново се надигат у нея. Пред очите ѝ се изпречи с цялата си грозота кошмарът на изминалата година, а Васили се обърна към нея с диви въглени очи.

— Как ме намери? — Гласът ѝ бе рязък, очите ѝ пламтяха. Бе прекосила хиляди километри, за да избяга от него и ето че той пак бе тук.

— Трябваше — безизразно я погледна Васили. — Ти си ми жена.

Бавачката седеше, гледаше го втренчено и изплашено, а Ванеса инстинктивно се пресегна и предпазливо и грижовно взе бебето от ръцете му. Тя наблюдаваше как майка ѝ ставаше все по-гневна, а Васили имаше вид на напълно побъркан.

— Защо не се върна?

— Никога няма да го сторя. И не желая да обсъждам това тук. — Серена хвърли тревожен поглед към децата. Ванеса се бе нагледала на

такива сцени преди и Серена не желаше дъщеря ѝ пак да става свидетел на техните разправии.

— Тогава хайде да влезем там — посочи Васили спалнята и младата жена го последва с големи сърдити крачки. — Искан да си дойдеш у дома — обърна се той с лице към нея, ала тя отривисто поклати глава.

— Не. Разбираш ли? Не! Никога няма да се върна при теб, Васили. А сега излез от къщата ми и изчезвай от живота ми.

— Няма — изкрещя Васили. — Ти ми взе детето, ти си моя жена и трябва да се върнеш у дома, щом ти казвам.

— Не съм длъжна, по дяволите, да правя каквото и да било. Ти си отвратителен наркоман и за малко да унищожиш и мен, и децата ми.

— Но аз, аз... — прекъсна я той. — Аз те обичам... Обичам те... обичам те... — И говорейки, Васили тръгна към нея. Безумните му черни очи пронизваха нейните с огнени стрели, ръцете му инстинктивно я хванаха за гърлото и започнаха да стискат все по-силно и по-силно. Серена започна да се дави, после стана синьо-червена, а той продължаваше да крещи: — Обичам те... обичам те...

Ванеса го чуваше от другата стая, но след няколко минути престана да чува майка си и ужасена от внезапно предчувствие, че нещо не е наред, влетя през вратата с бебето в ръце. В спалнята видя Васили, коленичил на пода, разплакан, ръцете му все още обхванали шията на Серена, а тя лежеше — главата ѝ бе странно изкривена, очите широко отворени, чантата ѝ разпиляна на пода.

— Какво си направил с мама? — изкрещя му тя, притиснала Шърли до гърдите си.

— Убих я — тихо промълви той. — Защото я обичам. — А после с истерични ридания се строполи на пода до Серена.

През следващите две седмици световните средства за масова информация гърмяха. Смъртта на Серена Фулъртън Арбъс се превърна в истинска сензация. Произходът ѝ, смъртта на родителите ѝ, женитбата ѝ с Бред, а после с Васили, всичко се предъвкваше отново и отново в пресата. Пристрастеността на Васили към хероина стана известна на всички, браковете му бяха разнищени, надълго и нашироко бяха обсъждани престоите му в психиатричните клиники. Между другото се загатваше и за битка за настояничеството над децата. Скандалът бе ненадминат, но основният трудно разплитаем възел бе съдбата на момичетата. Както и Бред, загинал ненадейно преди пет години, Серена не бе оставила никакво завещание. При създалото се положение малкото, което притежаваше, можеше да се раздели по равно между двете дъщери, но най-важният въпрос бе къде и с кого ще живеят, дали ще се води война между фамилиите Фулъртън и Арбъс. Бе насрочено дело за попечителство над децата за края на октомври, на което щяха да бъдат изслушани всички страни. Теди искаше да осинови и двете деца на Серена и майка му бе ужасена. Всъщност тя се закани да го спре.

— Няма да го позволя. Бог знае какво ще излезе от тези деца с такава майка, а над бебето тегне и позорът на убийството и наркотиците.

— А Ванеса? Можеш ли да измислиш нещо мръсно и за нея? — Майка му го влудяваше. Той бе съкрушен от скръб и вцепенен от смъртта на Серена. Дори в разгара на този ужас тя нямаше никаква жалост към единствената си внучка, което уби и последните синовни чувства, мъждукащи у него. Единствено Пати, макар и необичайно за нея, проявяваше съчувствие. Грег вече почти денонощно бе пиян, за да го интересува. Но Пати силно се вълнуваше от онова, което четеше в пресата, и всеки път повтаряше, че е истинска трагедия, и защо е трябвало да се случи с единственото дете на Бред. Отначало Теди бе трогнат от загрижеността ѝ спрямо Ванеса, но с течение на времето това се превръщаше във фиксидея и започваше да го изнервя.

Обаждаше му се в кабинета, за да говорят за момиченцето, а няколко дни преди делото попита за името на съдията.

— Защо ти е?

— Чудя се дали татко го познава.

— Какво значение има това?

— Може да съдейства за благоприятен изход на нещата.

— За кого?

— Как за кого, за Ванеса, разбира се. Може би ще бъде по-благосклонен, а и ще ускори процедурата.

Това не беше особена гаранция, но все пак имаше някакъв смисъл и той ѝ го каза. Помисли си, че така или иначе, тя можеше да го разбере, щом толкова държеше. Теди си имаше достатъчно свои проблеми, за да се тревожи и за това. Децата живееха при него след смъртта на майка им, а Васили бе затворен в Белвю и очакваше да бъде възбудено дело от имиграционните власти. Брат му правеше всичко възможно да уреди екстрадирането. Надяваше се, че ако му разрешат да го отведе в Атина, там ще го настани в болница. Онова, от което Андреас се ужасяваше, бе процес срещу брат му за убийство. Боеше се до смърт, че Васили никога няма да излезе от затвора.

Но грижите и тревогите на Теди бяха далеч по-големи. Ванеса бе изпаднала в състояние на унес, след като бе видяла майка си убита. По думите на бавачката тя започнала да креци и крецяла, докато дошли полицаите, които внимателно я извели от спалнята. Когато Теди дотича, момиченцето притискаше Шърли до гърдите си и той полека взе бебето. После прибра и двете деца при себе си, извика лекар за Ванеса, нае сестра за бебето, а след това на няколко пъти отново се консултира със специалист за Ванеса. Тя сякаш напълно бе изтрила от съзнанието си спомена за случилото се и бе потънала в някакво умопомрачение. Движеше се като робот и когато Теди се опитваше да я прегърне, го отблъскваше. Единственото същество, което допускаше до себе си и чиято любов приемаше, беше малката Шарлот. Държеше я в ръцете си и ѝ пееше песнички с часове. Никога не говореше за майка си и лекарят посъветва Теди да не споменава за нея. В един момент всичко ще си дойде на мястото, само че не се знае кога. Може да бъде и след двайсет години, предупреди го докторът, но междувременно е важно да бъдат тактични и да не я притесняват.

Следвайки съветите му, Теди се погрижи Ванеса да не присъства на погребението. Бе твърде мъчително и за самия него. Единствената жена, която истински обичаше, бе убита; той отиде сам в черквата и седна на втория ред, с поглед, вперен в ковчег. Сълзите бавно се стичаха по бузите му, копнееше да я докосне още веднъж... да я види как прекосява стаята, красива и горда, с искрящи зелени очи. Не можеше да повярва, че вече я няма, и без нея се чувстваше празен до глъбините на душата си.

А в деня на делото, когато влезе в съдебната зала, той все още бе в състояние на шок. Опита се да съсредоточи мислите си, докато съдията говореше монотонно.

Адвокатът на Теди връчи молбата му за настойничество и над двете деца, като се надяваше да убеди съдията, че това е разумно решение на проблема. Единствената пречка бе Андреас Арбъс, който спокойно заяви, че е уредено брат му да бъде откаран в Атина. Имиграционните власти и прокуратурата бяха дали одобрението си тази сутрин. Същия ден следобед Васили трябваше да напусне Ню Йорк с двама души охрана. А после Андреас продължи да обяснява на съдията, че тъй като новороденото дете на Серена няма други кръвни роднини, той се чувства задължен да вземе и Шарлот в Атина, за да расте сред братовчедите, лелите и чичовците си, които ще я обградят с обич и грижовност. Редното е тя да бъде с най-близките си. Съдията бе склонен внимателно да обмисли тази възможност и когато Теди си пое дъх, за да изложи своите аргументи, че децата не бива да се разделят, с изненада разбра, че още една молба е отправена към съда от адвокат, когото добре познаваше. Молбата бе от името на госпожа Грегъри Фулъртън, която предлагаше да поеме настойничеството над своята племенница. Останал така с отворена уста, Теди с изумление слушаше Пати, която твърдеше, че тя и съпругът ѝ от години са привързани към това дете, а девер ѝ, който, разбира се, би бил подходящ баща, нямало да може да осигури майчински грижи за Ванеса, защото не е семеен.

Съдията определено бе впечатлен от спора, а Теди напрегнато мислеше как да предотврати надвисналата над момичето заплаха. „Защо, за бога, Пати иска Ванеса, чудеше се той, освен може би защото е дъщеря на Бред, а тя няма свои деца. Възможно ли бе все още да го обича след толкова години? Но това е абсурдно. Или е сетен акт на отмъщение срещу Серена? Сега, след като бе мъртва, да ѝ отнеме

детето, както навремето в Рим Серена ѝ бе отнела Бред. Грег е пияница. А Пати е зла. Нищо майчинско няма у нея.“ Теди прошепна своите опасения на адвокатата си и той направи възражение пред съда, което бе обсъдено, но след половин час всичко приключи, Шарлот Андреа бе дадена на чичото по бащина линия, защото Теди нямаше кръвна връзка с бебето, а Ванеса Теодора Фулъртън бе поверена на чичото и лелята отново по бащина линия — Грегъри и Патриша Фулъртън, защото Теодор Фулъртън като ерген не можеше да ѝ осигури подходяща семейна среда.

Застанала в съдебната зала, Пати победоносно се усмихваше, когато въведоха Ванеса с бебето в ръце и съдията ѝ съобщи решението на съда.

— Давате му Шърли? — Ванеса се обърна към Андреас с такава изненада и омраза, че Теди се боеше да я погледне в очите. — Не можете да направите това, тя е моя сестра. Дете е на моята майка. — Но съдията настоя и когато Ванеса ужасена притисна още по-силно бебето до гърдите си, един съдебен пристав просто го взе от ръцете ѝ и го даде на Андреас, а той със сълзи на очи се опита да поговори с момиченцето. Ала Ванеса сякаш се бе вкаменила, изобщо не го чуваше. Просто си седеше на пода в съдебната зала и унесено се клатеше напред-назад. Теди се втурна към нея, като направи знак на Андреас, че е най-добре да си тръгне бързо, и протегна ръка да погали и утеши своята любимка. Дори нямаше време да погледне Шърли за последен път. Тя бе изчезнала завинаги, преди той да успее да извърне глава.

— Ванеса... — Гласът му бе твърд, но не стигаше до нея. — Бебче, всичко е наред. Аз съм тук. Всичко е наред.

— Можем ли вече да си идем у дома? — Най-после Ванеса вдигна очи и сякаш се бе отдалечила от него с още една стъпка. Ала този път той трябваше да поклати глава.

— Ти ще се прибереш с леля Пати, скъпа. Тя иска ти да отидеш и да живееш при нея.

— Не с теб? — Очите ѝ се напълниха със сълзи. — Защо?

— Така реши съдията, сега леля и чичо ще ти бъдат мама и татко.

— Но аз имам нужда от теб, чичо Теди — трагично възкликна момиченцето, седнало на пода и протягайки ръце към него.

— И аз имам нужда от теб, скъпа. — Сърцето му се късаше от мъка. — Ще идвам да те виждам. С чичо Грег и леля Пати ще ти бъде добре. — Чувстваше се като лъжец, като звяр, презираше се за това, което говореше. Знаеше, че тя само ще страда с Грег и Пати, които ѝ бяха абсолютно непознати, ала за момента трябваше да се съобразява с решението на съда. Знаеше и че въпросът с Шарлот е приключен. Мотивите бяха неоспорими. Той нямаше законно основание да претендира за детето, единствено любовта към майката, а това пред съда нямаше никаква сила. Но по отношение на Ванеса нещата бяха по-различни. Между него и детето имаше кръвна връзка, да не говорим за взаимната привързаност в продължение на повече от девет години. И докато гледаше как снаха му извежда Ванеса от съдебната зала, реши да обжалва решението.

— Имам ли шанс? — попита той адвоката си, без да откъсва поглед от момиченцето, което безпомощно обръщаше глава назад, докато излизаха с Пати от залата.

— Можем да опитаме — отговори адвокатът. — Винаги можем да опитаме.

Теди кимна и с мрачно лице го последва към изхода.

Когато Теди отиде да види Ванеса в апартамента на Пати и Грег, сърцето го заболя от това, което завари. Ванеса седеше в стаята си, загледана през прозореца, и когато той я заговори, тя сякаш не го чу. Не помръдна, докато не я докосна по рамото и не я разтърси леко, произнасяйки името ѝ. Тогава момиченцето се обърна към него с широко отворени, празни очи, които изразяваха повече мъка, отколкото би могъл да понесе.

Теди се опита да разговаря с Грег за безумното решение на Пати да поеме настойничеството над Ванеса, но да се разговаря с Грег бе практически невъзможно. От обяд нататък той вече не бе трезвен. Седеше в офиса просто да поддържа впечатлението, че все още управлява адвокатската фирма, ала това всъщност правеха други вместо него. Той само трябваше да присъства в кабинета си, да пие безшумно и да се старее да не падне от стола. За да го улучи в нормално състояние, Теди бе принуден да го издебне рано сутринта и след една седмица безрезултатни опити най-накрая успя, появявайки се в офиса минутки, след като бе пристигнал и преди да е имал време да си налее първото питие.

— За бога, човече, как можа да ѝ позволиш да направи такова нещо? Вие с Пати сте напълно чужди за това момиче. То ви е виждало едва няколко пъти. А точно сега има нужда от хора, които чувства близки. Загуби майка си, дома си, малката си сестричка. Детето е в шок, за бога. Виж го само, изпаднало е в пълна депресия. — Той не успя да разговаря с Ванеса, тя не реагираше на въпросите му дори за най-обикновени неща. — Пати всъщност не я познава, нещо повече, тя мразеше майка ѝ. Какво, по дяволите, искате от едно деветгодишно момиче?

— Аз не искам нищо. — Грег отправи към него безизразен поглед. — Тя иска. Винаги е искала дете. — А после извади от бюрото си бутилка бърбън. — Веднъж ми заяви, че винаги е искала да има дете от Бред. Аз не мога да ѝ дам, ти знаеш. Пипнах проклетия сифилис в колежа. — Сви рамене и отпи първата глътка. — Казах ѝ, преди да се

оженим, но ме успокои, че това нямало значение за нея. — Погледна Теди с тъга в очите. — Ала се оказа, че има. Винаги съм го знаел. Изглежда, е трябвало да ѝ го кажа, преди да се сгодим, но не го направих. — Той вдигна печален поглед към Теди, а после пак го втренчи в чашата. — Знаеш ли, мисля, че въобще никога не ме е обичала. Омъжи се за мен, за да си отмъсти на Бред. На него обаче хич не му пукаше какви ги върши. Беше луд по Серена. И тя беше красива, мисля, че мама сбърка в заслепението си, като я гони до дупка. Но сега е вече твърде късно.

— Не, не е. Все още можеш да направиш нещо човечно. Остави ме да взема Ванеса, тя има нужда от мен.

Грег поклати глава.

— Не мога. Пати е решила, че иска детето, Теди, и аз и ти не сме в състояние да сторим абсолютно нищо. Знаеш каква е. В някои отношения е по-лоша от мама, упорита, зла и отмъстителна. — Изрече го безпомощно и довърши първия си бърбън, а Теди го погледна с присвити очи.

— Можеш, по дяволите! Можеше да се откажеш от детето. Пати не обича Ванеса, аз я обичам.

— Така ли? — Грег стрелна изненадано брат си. — Защо? Аз самият не обичам много деца. — Теди не бе учуден. Грег не обичаше никого, а най-малко себе си. Освен това бе непрекъснато пиян през последните десет години и бе чудно, че изобщо съзнаваше, че е жив. — Не разбирам, по дяволите, защо я искаш, освен... — Вторачи се в Теди и си наля още една чаша. — Ти винаги си обичал майка ѝ, нали? — Той не отговори. — В това няма нищо лошо. И аз навремето имах няколко мацки. — Стомахът на Теди бавно се сви. Брат му бе на трийсет и девет години, а говореше като грохнал старец. Но най-лошото от всичко бе, че той приличаше на такъв. На пръв поглед човек не би могъл да отгатне възрастта му. Имаше вид на петдесет и пет — шейсетгодишен мъж. Дългите години системно пиянство не бяха минали без последствия. — Спал ли си някога със Серена, Теди? — Грег се облегна на стола си с неприятна усмивка.

— Не, ако това въобще е твоя работа. И не съм дошъл да обсъждаме Серена. Дойдох да разговарям за Ванеса и защо, по дяволите, жена ти поиска временно настойничество над това дете.

— Тя възнамерява да я осинови. — Гласът на Грег бе абсолютно безразличен и вътрешно Теди побесня.

— Това е абсолютна лудост. Тя не я обича.

— Е, та какво, по дяволите? Какво общо има тук любовта? Мислиш ли, че майка ни ни е обичала? Глупости, дявол знае, пък и кой ли го интересува?

— Грег — Теди се наведе и сграбчи ръката му, преди да си е напълнил отново чашата — кажи на съда, че не искаш Ванеса, моля те. Детето е нещастно с теб и Пати. Съжалявам, че трябва да бъда толкова откровен, но само я погледнете. Тя просто се топи пред очите ви. Дори не ви вижда, не се чувства удобно при Пати. Не може да я държите в това семейство като в затвор. За бога... — Очите на Теди се напълниха със сълзи, а брат му издърпа ръката си и все пак успя да си налее.

— Е, ще ѝ купим малко нови играчки.

— Играчки! — Теди скочи на крака. — Играчки! Ванеса загуби баща си, майка ѝ съвсем наскоро бе убита, видя сестричката си може би за последен път, а ти си тръгнал да ѝ купуваш играчки. Не разбираш ли от какво има нужда това дете?

Грег го загледа ядосано.

— Тя ще получи всичко, от което има нужда, Теди. А сега, за бога, забрави за това. Идвай да я виждаш, когато пожелаеш. Ако толкова искаш деца, ожени се и си имай свои. Пати и аз не можем.

— Но ти не искаш деца. И не в това е въпросът, по дяволите, а какво е добро за детето.

— Като не ти харесва... — Грег стана и започна да се разхожда из стаята, при което Теди забеляза, че походката му вече е нестабилна, и след миг добави през рамо: — Тогавя заведи дело. Съдът си знае работата. Даде бебето на гърците, а дъщерята на Бред повери на нас. Ти нямаш съпруга, Тед. Детето се нуждае от дом с мъж и жена. Не можеш да отгледаш едно дете като ерген.

— Защо не? Когато съпругата почине, да не би да дават децата за осиновяване?

— Но тя никога не ти е била съпруга.

— Не в това е въпросът.

— Точно в това е. — Грег се приближи и застана с лице към него. — Мисля, че точно в това е проблемът. Винаги си бил влюбен в тази

сексапилна италианска мацка, за която Бред се ожени. Ти мразеше Пати и сега отново искаш да ми мътиш водата.

Теди гледаше вцепенен.

— Че кога съм ти мътил водата?

— Гадост. — Грег изпръхтя и гаврътна остатъка от напитката. — Кога ли не си? Всичко, което ти правеше, татко го смяташе за превъзходно. Ти беше бебчето на мама, а Бред беше звездата. Всеки път, когато аз започнех да привличам вниманието им, се появяваше ти, правейки се на сладурче, и разваляше всичко. — Грег намусено изгледа брат си. — Беше ми дошло дотука от теб още преди години — и той прокара ръка над веждите си — а сега искаш да ми създаваш проблеми с жена ми. Тази жена не е отстъпила за едно-едничко нещо от деня, в който се оженихме, и ако тя желае Ванеса, значи ще я получи. А аз, естествено, няма да застана на твоя страна и да се откажа от хлапето. Тя ще ме направи луд, така че забрави за това, просто забрави. — Той му хвърли заплашителен поглед и си сипа трета чаша в продължение на половин час. — Ясно ли е, малкият? Разкарай се.

Теди го гледа около половин минута, като почти безпристрастно се чудеше колко ли скоро щеше да умре от цироза, а после, без да му каже нито дума повече, се обърна и излезе. Следващата му спирка тази сутрин бе при майка му, но резултатите там не бяха по-добри, отколкото с Грег.

— Странно. — Лицето ѝ бе започнало страшно да се набръчква, ала беше още красива, а снежнобялата ѝ коса си беше все така гъста. — Това дете не принадлежи на нашето семейство. И никога не е принадлежало. И сега не принадлежи нито на теб, нито на Грег или на Пати. Трябва да го изпратят на онези гърци, където му е мястото. Нека си стои при тях.

— Господи, ти никога няма да се промениш. — Сърцето го заболя от мъка, че никой не желае да му помогне. Той отчаяно искаше да вземе Ванеса, защото я обичаше и защото тя всъщност беше част от Серена. Но точно това караше майка му да я мрази. А фактът, че е дете на Бред, караше Пати да я иска. — Те ще унищожат детето. Съзнаваш го, нали?

— Това не е нито мой, нито твой проблем.

— Как да не е, по дяволите! На теб ти е внучка, а на мен ми е племенница.

— Тя е дъщеря на една курва. — Гласът ѝ бе злокобно тих.

— Проклетата да си! — Очите на Теди се напълниха със сълзи и той вдигна ръка, сякаш да удари майка си, но от възмущение и гняв бе просто изпаднал в шок и само се обърна настрана, целият разтреперан.

— Свърши ли вече? — Той не отговори. — А сега си върви и не се връщай тук, докато не се вразумиш. Очевидно твоята заслепяваща страст към тази жена е засегнала ума ти. Довиждане, Теди.

Той излезе, без да продума повече, и вратата тихо се затвори след него.

48.

Първото разглеждане на обжалването като че нямаше край. Започна непосредствено след Коледа и се влачи почти две седмици. Теди и адвокатът му представиха много факти и доказателства, всичко, за което можах да се сетят. Пати и Грег доведоха куп приятели на Пати, които да свидетелстват колко привързани са били към Бред и колко много искали дъщеря му. Те твърдяха, че Серена ревнувала и затова никога не били „допускани“ да виждат Ванеса. Показанията им бяха щедро украсени с чисти измислици и Теди се опитваше да увери съда, че неговият дом е най-доброто място за детето. Заяви, че ще купи по-голям апартамент, ще практикува професията си само четири дни в седмицата, ще наеме икономка и медицинска сестра. Явиха се хора, които знаеха за отношението му към Ванеса през всичките тези години. Всичко обаче изглеждаше безполезно. Последния ден съдията нареди да доведат момиченцето. Ванеса бе твърде малка, за да се вземе предвид мнението ѝ, ала съдът поиска да чуе как ще отговори на някои въпроси. В къса плисирана поличка, с черни лачени обувки и бели чорапки, със сплетена на плитчици лъскава руса коса, тя бе въведена в залата от една служителка, която я настани на свидетелското място. Майката на Теди също присъстваше на делото, но не бе взела ничия страна. Просто наблюдаваше, и то най-вече Грег. Той по чудо се явяваше трезвен на процеса и често натякваше на Теди, че ако наистина бил алкохолик, нямало да може да устои. Теди само махваше с ръка. Всички знаеха, че десет минути след като напуснеш съдебната зала, Грег така се напиваше, че не бе в състояние да слезе от колата. Но майка му настояваше, че това било просто от напрежение. Теди реши да не спори по въпроса, въпреки че накара адвоката си да намекне на съда, че господин Грегъри Фулъртън има проблем с алкохола. Жена му отрече под клетва, а семейният лекар бе твърде уклончив и предпазлив под претекст, че спазва лекарската етика, и накрая Теди изпадна в глупашко положение след всичките си обвинения. Когато я въведоха, Ванеса седна, както седнаше напоследък, с прибрани колене, ръцете — увиснали до тялото, а очите — вперени напред в една точка. На Теди

не му разрешаваха да остава насаме с нея, но от няколко месеца той имаше впечатлението, че тя все повече и повече се затваря в себе си. Очите на детето бяха безизразни, някогашното жизнерадостно момиченце с магнетично излъчване като майка си, сега бе изпаднало в пълна апатия, а Теди така и нямаше възможността да поговори достатъчно дълго с него, за да го изтръгне от това състояние.

Преди да започне, съдията погледа известно време детето. Не искаше никой от адвокатите да се намесва. Те вече бяха приели той лично да задава въпросите, а двете страни да се задоволят с получените отговори. В началото Ванеса сякаш не чуваше съдията и чак когато произнесе името ѝ, тя се обърна с лице към мястото, където седеше той.

— Ванеса? — Гласът му бе груб, ала очите му я гледаха нежно. Беше едър мъж, имаше внуци и съчувстваше на това беззащитно създание с безрадостни сиви очи. Приличаха на мъртви полета през зимата и изведнъж му се прииска да я гушне. — Разбираш ли защо си тук? — Тя мълчаливо кимна с широко отворени очи. — Можеш ли да кажеш защо?

— Защото чичо Теди иска да живея с него. — Ванеса се обърна към Теди и го погледна по-скоро уплашена, отколкото доволна. Беше съкрушена от целия този процес. Той ѝ напомняше нещо, но не можеше да си спомни какво точно. Само знаеше, че не бе приятно.

— Ти обичаш ли твоя чичо Теди, скъпа?

Ванеса кимна и този път се усмихна.

— Той винаги идва да ми помогне и знае интересни игри.

Съдията само поклати глава.

— Като казваш, че идва да ти помага, какво точно имаш предвид?

— Ами когато стане нещо лошо. — Неочаквано детето се оживи. — Например веднъж, когато... — внезапно придоби тревожен и блуждаещ вид — ... когато мама беше зле... той дойде при нас... не си спомням... — Ванеса се обърна към Теди, сякаш да ѝ припомни какво се бе случило, а той присви очи. Тя говореше за оня кошмарен ден, в който Серена раждаше Шарлот. Дали наистина бе забравила, или се боеше да разкаже всичко? Не можеше да разбере. — Не си спомням. — Очите ѝ наново помръкнаха и тя се загледа в ръцете си.

— Няма нищо страшно, скъпа, мислиш ли, че ще ти бъде хубаво, ако живееш с чичо Теди? — Ванеса кимна и пак потърси Теди с очи, ала изражението ѝ бе толкова апатично, че го побиха тръпки. Изглеждаше така, сякаш бе умряла заедно със Серена. — А сега щастлива ли си в дома на леля си и чичо си? — Тя кимна отново. — Те добре ли се отнасят с теб?

Момиченцето тъжно го погледна.

— Те ми купуват много кукли.

— Хубаво. А близка ли си с леля си, госпожа Фулъртън?

Ванеса дълго не отговори, а после вдигна рамене.

— Да. — Толкова му бе мъчно за това момиченце, то изглеждаше толкова сломено и самотно. Бе очевидно, че има нужда от майка, която да го утеши. Един мъж само нямаше да бъде достатъчен.

— Много ли ти липсват майка ти и сестра ти? — попита съдията нежно. Той наистина се вълнуваше, ала Ванеса го погледна изненадано.

— Аз нямам сестра — възкликна с недоумение.

— Но ти нали имаше... имах предвид... — Бе объркан, когато срещна втренчения ѝ поглед.

— Никога не съм имала сестра. Моят татко е загинал във войната, когато съм била на три години и половина. — Каза го, сякаш рецитираше, и докато я слушаше, Теди внезапно бе осенен от една мисъл. Беше открил обяснението, а Ванеса продължи: — И след като е починал, не съм имала нито братя, нито сестри.

— Но когато майка ти се омъжи отново... — настояваше съдията удивен, ала Ванеса упорито поклати малката си главица.

— Мама никога не се е омъжвала повторно.

Това вече го ядоса, а Теди прошепна нещо на адвоката си, който даде сигнал на съдията, но той не реагира.

— Ванеса, майка ти се омъжи повторно за един мъж на име... — Ала преди да се доизкаже, адвокатът на Теди се приближи до съдийската банка. Съдията бе готов да го смъмри, но адвокатът бързо му прошепна нещо и той озадачено вдигна едната си вежда, за миг се замисли, а после повика Теди. Известно време си шепнаха напрегнато, при което съдията изглеждаше огорчен и разтревожен. След това кимна и Теди и адвокатът му се върнаха на местата си.

— Ванеса — сега вече по-бавно продължи съдията, като внимателно наблюдаваше детето — бих искал да ти задам няколко въпроса за мама. Какво си спомняш за нея?

— Че беше много красива. — Произнесе го тихо, сякаш се връщаше към някакъв сън. — И ме правеше много щастлива.

— Ти къде си живяла с нея?

— В Ню Йорк.

— А някъде другаде?

Ванеса се позамисли и след миг като че изведнъж се сети.

— В Сан Франциско, преди да почине татко.

— Разбирам. — Другият адвокат вече поглеждаше странно ту към Ванеса, ту към съдията, но той му направи знак да запази мълчание. — На друго място не сте ли живели? — Тя поклати глава. — А някога били ли сте в Лондон, Ванеса? — Помисли малко и пак поклати глава.

— Не.

— А майка ти женила ли се е повторно?

Ванеса започна да се върти притеснено на стола и на всички им домъчня за нея. Взе да си играе с плитките си, а гласът ѝ затрепери.

— И не е имала други деца?

Очите ѝ станаха безизразни.

— Не.

После дойде шокиращият въпрос.

— А как почина майка ти, Ванеса?

Цялата зала онемя, а детето просто седеше, вперило поглед пред себе си. Най-накрая проговори с тънко гласче:

— Не помня. Мисля, че се разболя. В болницата... Не си спомням... чичо Теди дойде... и мама умря. Разболя се... — И започна да плаче с глас. — Така ми казаха...

Съдията гледаше ужасен, протегна ръка и погали момиченцето по косата.

— Имам само още един въпрос, Ванеса. — Тя продължи да плаче, но накрая го погледна. — Истината ли ми казваш? — Детето кимна и подсмръкна. — Сигурна ли си?

Изрече го храбро, а очите ѝ бяха измъчени.

— Да. — И по всичко личеше, че наистина мисли така.

— Благодаря ти. — После направи знак на служителката да я изведе, а Теди копнееше да я грабне в обятията си, ала знаеше, че не може. Вратата се затвори след нея и в съдебната зала избухнаха шумни коментари, а съдията започна силно да чука с чукчето и буквално изрева на двамата адвокати.

— Защо никой не ми каза, че детето е с нарушено душевно равновесие?!

Призоваха Пати в свидетелската ложа и тя взе да усуква, че не се е досещала за това и че не е смеела да говори с Ванеса за убийството. Но нещо в начина, по който даваше показания, подсказваше на Теди, че лъже. Пати знаеше колко разстроено е момичето, ала това въобще не я интересуваше, за нея Ванеса бе средство или, още по-лошо, заложница. Теди твърдеше, че не са го оставяли да общува достатъчно дълго с детето, за да долови състоянието му, въпреки че бе започнал да подозира отделни симптоми по някои дребни реакции на племенницата си. Делото бе отложено за по-нататъшни разследвания. Бе назначен психиатър, който да направи основен преглед на Ванеса, преди да се вземат някакви решения. Междувременно историята стигна до пресата и навсякъде се появиха тлъсти заглавия, обявяващи внучката на семейство Фулъртън и дъщеря на световноизвестната Принцеса за психически разстроена, след като е видяла майка си убита в ръцете на гръцко-английския плейбой Васили Арбъс. Обсъждаха се и другите съпруги на Васили, а също така и фактът, че е изведен от страната и че в момента се намира в санаториум в Швейцарските Алпи. Поясняваше се, че Ванеса е обект на спор за настояничество между двамата живи братя на баща ѝ — Грегъри Фулъртън, президент на семейна адвокатска фирма, и доктор Теодор Фулъртън, виден хирург. А всеки изминал ден публикациите ставаха все по-гнусни и в един момент Ванеса трябваше да бъде спряна от училище. Преди това все пак се полагаха известни усилия да се поддържа що-годе нормална атмосфера около нея, макар че тя почти не обръщаше внимание на онова, което се правеше или говореше в класа, а през по-голямата част от времето въобще не ходеше на училище.

Психиатърът бе поискал една седмица, за да направи заключението си. Докато той даваше показания, Ванеса чакаше в стаята на съдията. Докторът обясни, че момиченцето е в състояние на силен шок, страда от депресия и частична амнезия. Знае коя е и си

спомня ясно до момента, в който майка ѝ се бе омъжила за Васили Арбъс. Всъщност тя напълно е изолирала преживяванията от последната година и ги е потиснала толкова силно, че лекарят се чудеше кога и дали изобщо щеше да осъзнае истината. В съзнанието на Ванеса е останала някаква следа, че майка ѝ била много болна, и това, както Теди подозираше, е споменът за престоя на Серена в болницата в Англия, който е изплувал на повърхността, но тя не го свързва с Лондон и с раждането на сестра си. Заедно със спомена за Васили е изчезнал и споменът за бебето, което е обичала толкова много, за мъничката Шарлот. Изтласкала го е изцяло, за да се спаси от агонията, която ѝ причинява.

„Тя не е луда, заяви лекарят. Всъщност това е някаква защитна реакция на организма. Сякаш е изрязала част от живота си, страшно болезнена за нея, и я е погребала.“ Това е станало несъзнателно, по всяка вероятност веднага след смъртта на майка ѝ, или пък, както психиатърът и Теди смятаха, в момента, в който бебето ѝ е било отнето в съда и предадено на Андреас Арбъс. Точно в този миг ѝ е дошло прекалено много. Лекарят бе сигурен, че тя ще се оправи, но дали ще си спомни истината е въпрос, на който не бе в състояние да отговори. То би могло да се случи още сега, след месец, след година, в края на живота ѝ. В противен случай тази неосъзната болка непрестанно ще я преследва по един или друг начин. Той добави, че е препоръчително известно лечение, за да се види дали спомените ще изплуват. Но, от друга страна, настоя да не я насилват, нито пък подтикват към това и да не ѝ казват как е починала майка ѝ. Не бива да бъдат възкресявани забравените спомени, но ако те сами се върнат, би било чудесно, иначе нека останат погребани. Те са като бомба със закъснител, защото някой ден вероятно ще избликнат, ала е невъзможно да се каже точно кога. Лекарят обясни на съда и на двете страни, че щом Ванеса отново се почувства по-сигурна, травмизираната ѝ в момента психика ще се отпусне и тя ще може да понесе истината. Просто трябва да я осъзнае и приеме, заключи тъжно. Някой ден. Иначе ще ѝ се отрази тежко.

Съдията го попита дали смята, че детето особено се нуждае от жена, която да изпълнява ролята на майка, или ще се оправи и така.

— Категорично не — избухна лекарят. — Без жена, с която да се сближи, момичето никога няма да излезе от черупката си. То има нужда от майчина обич. — Съдията прехапа устни.

След половин час бе обявено решението. Грег и Пати ставаха постоянни настойници на Ванеса. Грег изглеждаше облекчен, когато излизаше от съда, а Пати ликуваше. Дори и не погледна Теди, когато накара детето да тръгне пред нея. Ванеса вървеше като машина, без да гледа, без да вижда, без да чувства. Теди дори не посмя да се пресегне и да я докосне. Не можеше да го понесе. И както слизаше надолу по стълбите, потръпвайки от студа, майка му се изравни с него.

— Съжалявам, Теди. — Гласът ѝ бе дрезгав и той се обърна към нея с гневен поглед.

— Не, не съжаляваш. Ти можеше да ми помогнеш, но не го направи. Вместо това остави детето на онези двамата. — И посочи лимузината, която потегляше и отвеждаше Ванеса обратно в апартамента им.

— Няма да ѝ причинят нищо по-лошо от онова, което майка ѝ вече ѝ е сторила. А и ти ще можеш да я виждаш.

Без да ѝ каже дума, той побърза да се отдалечи от нея.

Същата вечер, седнал на тъмно в празния апартамент, Теди тъжно гледаше снега навън. Бе започнало да вали. Тази нощ бе решил да се напие като брат си. Когато се прибра, извади пълна бутилка скоч и смяташе до сутринта да я изгълта. Беше я преполовил, когато на вратата се позвъни, ала той не обърна внимание. Сега не искаше да вижда никого, а и лампите бяха загасени, така че никой не можеше да знае, че си е у дома, но след като звънецът не млъкна почти петнайсет минути, някой започна да удря по вратата. Накрая се чуха приглушени викове: „Чичо Теди, чичо Теди!“. Той се сепна и остави чашата, скочи на крака, изтича и отвори, навън стоеше Ванеса. С книжна торбичка в едната ръка, а с другата прегърнала кукла, която ѝ бе подарил преди години.

— Какво правиш тук?

Известно време момиченцето не каза нищо, а после уплашено вдигна очи.

— Избягах.

Теди не знаеше да плаче ли, или да се смее. Дватама се гледаха на светлината, която идваше от антрето. Почти машинално той запали всички лампи в апартамента.

— Влез и ще говорим за това. — Ала знаеше, че няма за какво да се говори. Трябваше да я върне обратно.

И сякаш прочела мислите му, Ванеса натъртено изрече:

— Няма да се върна.

— Защо?

— Той пак е пиан, а тя ме мрази.

— Ванеса — въздъхна Теди уморено и съжали, че бе изпил половин бутилка скоч. Не можеше да разсъждава толкова бистро, както би трябвало, но дяволски се радваше, че я вижда. — Тя не те мрази. Иначе нямаше да се бори толкова упорито да те задържи.

— Тя просто ме иска като вещ. — Гласът на Ванеса издаваше раздражението ѝ. — Като всички тези дрехи, които купува, и като кристалите на масичката за кафе, и като куклите, които ми подарява. Това са просто вещи. И аз представлявам същото за нея. Поредната вещ. — Теди знаеше, че тя е абсолютно права, но не можеше да ѝ го каже. — И ги мразя.

— Не бива. — Той си даваше сметка, че детето ще трябва дълго, дълго да живее там. Съдът бе разпоредил така.

— Аз няма да се върна — сърдито го погледна момиченцето, а Теди въздъхна.

— Ванеса, налага се.

— Не, няма.

— Хайде, нека да си поговорим. — Той се чувстваше малко нестабилен и усети огромно облекчение, когато седна до нея.

Ала Ванеса проявяваше направо магарешки инат.

— Няма да се върна при тях, каквото ще да става.

Теди прокара ръка през косата си.

— Опитай се да бъдеш разумна, за бога. Не можем да сторим нищо. Няма начин да живееш при мен, щом съдът е възложил настойничеството на тях.

— Тогава аз непрекъснато ще бягам и те ще ме изпратят в пансион.

Той тъжно се усмихна.

— Няма да го направят.

— Ще го направят. — Ванеса го погледна с израз, от който личеше, че е сигурна в това. — Тя каза така.

Исусе Христе! За това ли му я отнеха? За да я заплашват с пансион?

— Слушай, никой никъде няма да те изпраца, Ванеса. Но ти не можеш да останеш тук.

— Само тази нощ. — Очите ѝ бяха толкова огромни и жални, че Теди се разтопи от нежност и протегна ръце към нея с усмивка.

— О, принцесо, как така ни се случиха всички тези неща!

А когато обърна към него пълните си със сълзи очи, той отново сякаш видя брат си в това малко създание.

— Защо мама трябваше да умира? Толкова е несправедливо.

— Да. — Непоносимо му беше да говори за нея. — Така е.

— Моля те — притисна се до него детето и той усещаше топлите му ръчички — не ме карай да си тръгвам. Само тази нощ.

Теди отново въздъхна и изведнъж се почувства много, много трезвен, а после поклати глава.

— Добре. Само за тази нощ.

Не се наложи да се обажда на Грег и Пати, че Ванеса е при него. Пати го изпревари. Теди вдигна телефона, а тя веднага му закрещя.

— Там ли е?

— Ванеса ли? — Гласът му беше необикновено спокоен. — Да.

— Господи, Теди. Доведи я обратно тук. Съдът ни я даде на нас, сега е наша! — Като зеленчук или куфар. Тази мисъл го вледени.

— Ще ви я доведе утре сутринта.

— Искам я сега — бясно изкрещя Пати и в очите на Теди пламнаха огънчета.

— Тя иска да остане тук тази нощ.

— Няма значение какво иска тя. Сега е наша, ще прави това, което аз сметна за необходимо. Идвам да я взема.

— На твоето място не бих постъпил така. — Макар и да бе мек като кадифе, в гласа му се прокрадваше стоманена нотка. — Ще ти я доведе сутринта. Може да остане да спи тук.

— Не, не може. Ти чу какво каза съдията. Не е редно. Ти си ерген. Не ѝ е разрешено да прекарва нощта в къщата ти — хитро допълни Пати. — Искам я у дома веднага.

— Е, тя пък няма да дойде. Ще се видим утре сутринта.

Но сутринта вместо с Пати се срещна с полицията. Пристигнаха точно когато приготвяше закуската на Ванеса. Звънецът на вратата сякаш го преряза, единият от полицаите попита дали той е Теодор Фулъртън. Теди потвърди, съобщиха му, че е арестуван, сложиха му

белезници и го изведоха пред ужасените очи на Ванеса. Друг полицаи изключи котлона и внимателно каза на Ванеса да си вземе нещата. За кратко време тя изпадна в истерия, като се оглеждаше трескаво... Нещо в униформите... полицията... не знаеше точно какво, но това я ужасяваше... Грабна си куклата и изтича през вратата, за да търси чичо си, ала когато стигна долу, последвана от полицаи, колата, която откарваше Теди към полицията, вече бе потеглила. Закараха Ванеса обратно в апартамента на законните ѝ настойници и я предадоха на Пати с любезности и усмивка.

В този момент Теди бе в един от полицейските участъци в центъра на града, където му предявиха обвинение за отвличане. Бе определена гаранция от петнайсет хиляди долара, безбожна сума, и бе насрочено дело за следващия ден при същия съдия.

На другата сутрин въведоха Теди в съда, небръснат и съсипан, бяха му махнали белезниците, а съдията го гледа гневно известно време. Заповяда всички да напуснат залата и най-вече репортерите. Заглавията тази сутрин бяха достатъчно сензационни: ХИРУРГ ОТ ХАЙЛАЙФА ОТВЛИЧА ПЛЕМЕННИЦАТА СИ. Промъкваше се дори и лек намек, че този подчертан интерес към Ванеса навярно не е случаен... може би тя не е дете на Бред, а негово.

— Е, доктор Фулъртън, не бих могъл да твърдя, че ми е приятно отново да ви видя тук. Какво имате да кажете по този повод? Няма да се протоколира, само за информация на съда.

— Не съм я отвличал, ваша светлост. Тя сама дойде.

Съдията погледна обезпокоен.

— Бяхте ли ѝ казали да го направи?

— Разбира се, че не.

— Тя имаше ли причина?

— Да. — Реши да бъде откровен. Нямахме какво повече да губи.

— Ванеса мрази брат ми и жена му.

— Не е възможно, тя не каза нищо такова тук на делото.

— Попитайте я отново.

Съдията го стрелна ядосано.

— Вие ли я подучихте?

— Не. — Очите на Теди проблеснаха. — Снаха ми вече заплашва да я изпрати в пансион, ето как я обичат, ваша светлост. Ако мога да си

го позволя — погледна той с укор съдията и горчиво му се усмихна — бих казал, че направихте лош избор. — Съдията се позасегна.

— Тя е много объркано дете, докторе. Вие го знаете. Има нужда от нормално семейство, с майка и баща. Колкото и да я обичате, вие сте сам.

Теди въздъхна.

— Моята снаха няма нищо майчинско в себе си, ваша светлост, тя жестоко мразеше майката на Ванеса, защото навремето брат ми я изостави заради нея. Аз смятам, че това е начин Пати, госпожа Фулъртън, да си отмъсти. Исква най-накрая да присвои на всяка цена неговото дете и да докаже нещо. Тя не обича Ванеса, ваша светлост. Тя дори не я познава.

— Вярно ли е, че майката на детето е изпитвала омраза към госпожа Фулъртън?

— Мисля, че не. Мисля, че омразата бе само от страна на госпожа Фулъртън. Тя ужасно ревнуваше заради Серена.

— Горката жена... — помисли си на глас съдията за Серена и поклати глава. — А брат ви Грегъри? — Погледна печално към Теди. Това бе най-тежкото му дело от години, сякаш нямаше правилно решение в интерес на Ванеса. — Той привързан ли е към детето?

— Ваша светлост — сведе очи Теди — брат ми е алкохолик. И по мое мнение е в последния стадий. Не е много приятна гледка и компания за Ванеса, а и за когото и да било.

Съдията пак поклати глава, облегна се тежко на стола и въздъхна.

— Е, вие сте обвинен в отвличане и аз трябва да взема решение, но очевидно ще се наложи да преразгледам делото за вашата племенница... — Той изглеждаше не по-малко нещастен от Теди. — Ще направя нещо много необичайно, докторе. Ще ви осъдя на трийсет дни затвор. Вие може и да обжалвате, ако прецените, но моята присъда ще бъде не за отвличане, а за пренебрегване постановеното от съда. При това положение не се плаща гаранция, вие просто ще излежите пълни трийсет дни. По този начин ще бъда съвсем сигурен, че няма да я отвлечете. А междувременно ще предприема подробно разследване по въпроса и ще обявя новото си решение за настояничество точно след трийсет дни. Това е — съдията хвърли поглед към календара —

четвърти март. — След тези думи даде знак на служителя и без повече обяснения Теди беше отведен.

49.

На четвърти март в девет часа сутринта Теди отново бе въведен в съдебната зала — гладко обръснат, облечен безупречно, но почти с пет килограма по-слаб след месеца, прекаран в затвора, и тутакси впери очи в брат си, снаха си и Ванеса. За него това бе един безкраен месец, през който не бе виждал Ванеса, и сега, когато я съзря, сърцето му подскочи и той радостно се усмихна. Нейните очи също светнаха и Теди забеляза, че изглеждаше малко по-жизнерадостна. Може би в крайна сметка там щеше да ѝ бъде добре.

Служителят покани всички да станат на крака, след което влезе съдията и намръщено огледа присъстващите. Съобщил, че разследването, проведено по повод настояничеството над Ванеса, е било най-сложното и най-задълбоченото в цялата му досегашна практика. След това, обръщайки се към всеки един, изказа искрената си увереност, че всички те са достойни хора, и заяви, че сега няма да обсъжда качествата им, не това е решаващото. Въпросът е кое ще бъде най-добро за детето. Има някои особености в дадения случай — съдията отново погледна всеки един в очите, знаейки, че ще бъде разбран — които особено затрудняват избора на най-подходящ дом за малкото момиче. Но какъвто и да е този избор, той се надява те да поддържат приятелски взаимоотношения помежду си, защото е сигурен, че Ванеса се нуждае от всички тях, без значение при кого живее. Това бе доста дълга реч за един обикновено мълчалив съдия. После прочисти гърлото си, разлисти някакви документи и пак огледа всички — от Маргарет Фулъртън до най-малкия ѝ син.

— Доктор Фулъртън, мисля, имате правото да знаете, че аз проведох дълъг разговор с вашата майка. — Теди тутакси се обърна към нея с подозрение, но не прочете нищо в очите ѝ. — И стана ясно, че вашата привързаност към детето не само буди възхищение, но е била искрена и трайна. Очевидно вие сте станали близък с майка ѝ след смъртта на брат ви, от което разбирам, че Ванеса и майка ѝ много са разчитали на вас. Научих също, че господин и госпожа Грегъри Фулъртън не са поддържали никакви контакти с Ванеса и родителите

й. — Теди погледна майка си изумен. Тя ли е казала всичко това на съдията? Но защо? Защо изведнъж започва да му помага? — Ето защо, струва ми се, че ако Ванеса живее с вас, макар да не сте семеен, това би създало у нея усещането за приемственост, което според психиатъра е изключително необходимо. И така, доктор Фулъртън, възлагам ви окончателно настойничеството над това дете.

Ванеса ахна и изтича към Теди. Той протегна ръце и разплакан я прегърна. При тази гледка съдията усети, че и неговите очи се навлажняват. Когато погледна към майка си, Теди видя, че и тя бърше очите си, и вълна на благодарност го завладя. Най-накрая бе сторила нещо човешко. Само Пати изглеждаше така, сякаш искаше да убие всички, когато излизаше с горда походка от съдебната зала, а Грег се спря да ги поздрави и да им пожелае всичко хубаво. Той знаеше, че това бе правилното решение за Ванеса.

Маргарет Фулъртън наблюдаваше най-малкия си син и си мислеше за това, което бе смекчило чувствата ѝ към Ванеса. Каквото било, било, а детето се чувстваше загубено без Теди. Беше време да остави миналото да се превърне в спомен.

— Изглежда, остарявам — каза си тя и се усмихна.

В съдебната зала Теди все още прегръщаше Ванеса и двамата се смееха, а когато излязоха триумфално, хванати за ръка, станаха богата плячка за репортерите, но не даваха и пет пари.

Ванеса тичаше с Теди надолу по стълбите като малка кинозвезда, усмихната до уши, и така силно го стискаше за ръката, че пръстите му почти изтръпнаха. Той махна на едно такси, което ги закара направо в апартамента му. Не бе виждал и него, и Ванеса цял месец и завъртайки ключа, имаше чувството, че е отсъствал цяла година. Застанал на вратата, Теди гледеше любимата си усмихната племенница и се чудеше дали да я пренесе на ръце през прага, в крайна сметка те започваха нов живот. Вместо това го прекрачиха заедно, хванати ръка за ръка, а когато влязоха, церемониално се здрависаха, след което тя се повдигна на пръсти и го целуна по бузата.

— Добре дошла у дома си, принцесо.

— Обичам те, чичо Теди.

— О, скъпа! — Прегърна я силно. — И аз те обичам. Надявам се да бъдеш щастлива тук. — Искаше му се да компенсира миналото ѝ, но

знаеше, че е невъзможно, можеше да ѝ даде единствено настоящето и себе си.

— Ще бъда, чичо Теди. — Тя сияеше и за пръв път от месеци насам приличаше на деветгодишно дете. Нямаше никаква следа от трагедията, която бе преживяла. Тръшна се на дивана, като се смееше с глас, и метна шапката си нагоре, имаше вид на малка пакостница, която си хвърля обувките където ѝ падне.

Заглавието тази вечер бе ХИРУРГ ОТ ХАЙЛАЙФА СТАВА САМОТЕН БАЩА и за хиляден път разчепкваше месеца, прекаран в затвора, обвиненията за отвличане, които Пати се бе опитала да му лепне и на които бе погледнато с презрение в съда, и най-сетне следваха пълните подробности за новото дело по настояничеството. Всички вестници, съдържащи публикации за убийството и делата, бяха старателно укривани от Ванеса и Теди се надяваше, че с течение на годините всичко ще бъде забравено. Не искаше нищо от този кошмар да преследва племенницата му. Тя все още не си спомняше нищо за Васили, за бебето и за убийството на майка си и сега приличаше много повече на себе си. Но беше просто въпрос на време.

ЧАСТ ТРЕТА
ВАНЕСА И ШЪРЛИ

50.

— Ванеса? Ванеса? Вкъщи ли си? — Теди спокойно влезе, остави шапката си на масичката в коридора, свали си палтото и надникна в кабинета. Не беше там, но докато обикаляше из апартамента, се сети, че може би е в тъмната стая, където през последните четири години прекарваше по-голямата част от времето в проявяване на снимки. Когато през първата година в колежа „Васар“ се пристрасти към фотографията, той трябваше да ѝ отстъпи спалнята за гости, ала това всъщност бе удоволствие за него, защото тя особено бързо напредваше.

Всеки миг от тринайсетте години, през които Ванеса живееше с него, бе удоволствие. Всичко вършеха заедно, ръка за ръка, учеха се и растяха на години, понякога се караха като куче и котка, но нищо не накърни искрената обич и уважение помежду им. Майка му почина, когато Ванеса бе на дванайсет, ала това не бе особена загуба за детето. Бабата така и не прие своята внучка до смъртта си. Не остави на Ванеса нищо от огромното си богатство. Бе го завещала по равно на двамата си синове. Две години по-късно почина и Грег, както се очакваше, от цироза, а Пати се премести в Лондон и се омъжи за „една много важна личност“. От клюките, които понякога чуваше, Теди предполагаше, че е щастлива, но му беше все едно дали ще я срещне отново. След като ѝ бяха отнети правата над Ванеса, тя напълно загуби интерес към момичето и те повече не я видяха. И така, през всичките тези години Теди и Ванеса бяха сами. Той не се ожени, беше се посветил с цялото си сърце на предопределението да бъде самотен баща. Имаше и моменти на абсолютно отчаяние, изпълнени с неопишуема истерия, и мигове, които се равняваха на цял един живот. Когато последната пролет Ванеса завърши „Васар“, той знаеше, че годините, прекарани там, ще ѝ останат като мил спомен завинаги. В известен смисъл притежаваше красотата на майка си, ала приликата бе по-скоро духовна. Иначе Ванеса бе пълно копие на Бред и Теди често развеселено и със задоволство установяваше в колко много неща напомня баща си. Като него хубава, руса и източена, с чувство за

хумор, същите сиво-сини очи, а когато се засмееше, сякаш Бред се връщаше, прероден в жена. Тя бе толкова жизнерадостна и динамична, че усещането от общуването с нея и от самото ѝ присъствие бе изключително. А от майка си бе наследила енергията и устрема. Не искаше да бъде модел, а фотограф. Във „Васар“ бе учила изящни изкуства и се бе справила чудесно, но единственото, което я вълнуваше, бе онова, което виждаше в обектива на фотоапарата си и превръщането на реалността в изкуство. Теди леко почука на вратата и Ванеса се обади.

— Да? Кой е?

— Големият лош вълк.

— Не влизай, промивам.

— Скоро ли ще свършиш?

— След няколко минути. Защо? — Теди имаше чувството, че повечето от разговорите им се водеха през тази врата.

— Искаш ли да излезем да вечеряме?

— Няма ли да е по-добре да си играеш с деца на твоята възраст?

— Тя винаги го закачаше за това, че трябва да се ожени.

— Гледай си работата, умнице.

— Съветвам те да бъдеш добър с мен, защото току-виж съм продала на вестниците снимката, която ти направих миналата седмица. Известен хирург, маскиран като чепка грозде. — Той се засмя гръмогласно при спомена. Заедно с половин дузина приятели бяха отишли на парти по случай празника на Хелоуин и понеже в последния момент се оказа, че момчето, което трябваше да облече този костюм, не може да дойде, тя притисна Теди да го замести. Той се съгласи, на всичкото отгоре спечелиха награда и Ванеса помоли някой да ги снима. — Как ли ще изглежда в медицинското списание?

— Това е изнудване.

— Най-добре е да си мил с мен. Току-що „Ескуайър“ купи една друга снимка. — Вече пет месеца беше на свободна практика и се справяше чудесно.

— Издигаш се. — Теди все още стоеше в коридора и говореше на вратата. — Ще излезеш ли някога оттам?

— Не, никога — извика му Ванеса.

— А за вечеря?

— Звучи добре. Къде отиваме?

— Как ти се струва „Пи Джей Кларк“?

— Страхотно. С дънки съм и не ми се преоблича.

— С една дума, нищо ново. — Той се задяваше. Тя винаги носеше джинси, с разпусната вееща се руса коса, различни сака и жилетки цвят каки, които представляваха останалата част от гардероба ѝ. Искаше да се чувства достатъчно удобно, за да може винаги да снима. Тоалетите не ангажираха особено вниманието ѝ.

— Не, ще се преоблека.

Теди отиде в своята спалня и разхлаби вратовръзката си. В продължение на години бе водил два живота — единия на спокоен преуспяващ хирург в „Кълъмбия Презвитериън“, в костюм на ситно райе, бели ризи и тъмни вратовръзки, и другия, съвсем различен, този с Ванеса. Пързаляне с кънки, яздене на понита, посещения в зоологическата градина, празнуване на Деня на бащата по лагери, игри на хоккей, мигове на наслада пред купа сладолед. Живот в дънки и тениски, с розови бузи и развята от вятъра коса. Тя го поддържаше млад и той изглеждаше по-млад от своите четирийсет и пет, никой нямаше да му даде повече от трийсет, а и си приличаха. И двамата бяха високи, стройни, с еднакви усмивки, можеше спокойно да се приеме, че му е дъщеря. Навремето, когато беше малка, случваше се да го представи като „татко“, ала продължаваше да му вика „Теди“, най-често обаче казваше на приятелите си, че ѝ е чичо. Ванеса съвсем ясно помнеше до най-малката подробност деня, в който я повериха на Теди, но в съзнанието ѝ не бе останала никаква следа от кошмарите на миналото.

През годините той се бе консултирал с различни психиатри и всички твърдяха, че не бива да се тревожи. Смятаха, че е възможно никога нищо да не си спомни. Тя бе щастлива, чувстваше се комфортно и нямаше причина да се връща към миналото. Лекарите му казваха, че след като Ванеса порасне, ако иска, би могъл да ѝ разкрие истината. Но Теди бе решил да не го прави. Фактът, че майка ѝ е била убита от съпруга си, можеше да се окаже непоносима тежест за нея. Единственото, което би могло да отприщи преживения ужас, бе някаква силна травма. В този случай имаше вероятност някои от спомените да изплуват. Когато беше малка, често сънуваше кошмари, които с времето бяха отзвучали, и Теди постепенно се бе успокоил. Ванеса си беше като всички други деца, жизнена, непринудена, по-

добродушна от повечето малчугани, и не бе имал с нея никакви пубертетски проблеми. Тя беше просто едно чудесно хлапе и Теди я обичаше като собствено дете. А сега, когато вече бе на двайсет и три, той не можеше да повярва колко бързо бяха отминали годините.

Теди се върна при тъмната стая след двайсет минути, облечен в дънки, тъмнокафяво кашмирено сако и бежово поло. Понякога Ванеса пазаруваше в „Блумингдейлс“ и се връщаше с неща, които сам никога не би си купил, но след като вече ги имаше, той ги харесваше.

— Ще излезеш ли някога оттам, госпожо Картие-Бресон?

При тези думи вратата се отвори и Ванеса застана пред него в цялата си внушителна красота, с коса, разпиляна по раменете като житни класове, и с лице, разцъфтяло в широка усмивка.

— Току-що прових няколко наистина страхотни снимки.

— Какви? — Теди я погледна в очите доволен. Сякаш през всичките си двайсет и три години тя бе центърът на неговото съществуване.

— Онзи ден в парка щракнах няколко деца и снимките са станали просто изумителни. Искаш ли да ги видиш? — Ванеса сияеше и той я последва в тъмната стая. Тя включи осветлението, за да може Теди да ги разгледа. Беше права. Бяха фантастични.

— Ще ги продаваш ли? — Наистина бяха много хубави.

— Не знам. — Ванеса наклони глава на една страна и русата ѝ грива падна върху рамото. — От една галерия искат работите ми. Мислех да им ги покажа.

— Невероятни са, скъпа. През последните няколко седмици направи много красиви неща.

Тя го щипна по бузата и го целуна.

— То е, защото имам чичо, който ми купува разкошни фотоапарати. — Беше ѝ купил „Лайка“ за Коледа и още един „Никон“ по случай завършването ѝ. Първия си фотоапарат бе получила за осемнайсетия си рожден ден и той я запали.

Повървяха малко под ръка и взеха такси, което ги закара до „Пи Джей“. Често излизаха вечер заедно, след като се бе прибрала от колежа. Обичаше да я води на различни развлечения, а на нея ѝ харесваше да бъде с него, дори понякога Теди се чувстваше виновен за това. Когато бе в училище, нямаше много приятели. Бе донякъде самотно дете и беше силно привързана към него. Във „Васар“ се бе

сприятелила с няколко момчета и момичета, но изглеждаше пощастлива, когато бе сама с фотоапарата си. Двайсет и третият ѝ рожден ден бе след няколко седмици, а Ванеса бе още девствена. В живота ѝ нямаше мъже, които да са от особена важност за нея, а и тя бе срамежлива и се държеше настрана от мъжки компании. Едно докосване по ръката или по рамото винаги я караше да потръпне. Това доста притесняваше Теди. Както бе казал психиатърът в съда преди много години, всичият този дълбоко погребан ужас, който бе преживяла, щеше да остави отпечатък върху психиката ѝ, ако не изплува на повърхността. А той не изплува и Теди се питаше дали споменът за това как Васили убива майка ѝ не тревожи нейното подсъзнание и не я плаши. Или е заровен толкова дълбоко, че въобще не ѝ пречи. Като шрапнел, останал от отдавна забравена война.

— Ти си ужасно сериозен тази вечер, чичо докторе. Защо си толкова тих? Нещо не е наред ли? — С него Ванеса винаги бе много директна.

— Мислех си.

— За какво? — Тя дъвчеше един огромен хамбургер и изглеждаше на четиринайсет години. Той ѝ се усмихна.

— За теб. Как така си толкова добричка? Не е нормално.

— Аз съм бавноразвиваща се. — Девойката му се захили и остави хамбургера. — Предпочиташ ли да се занимавам с наркотици? — Тя се засмя, защото знаеше отношението му към наркоепидемията. Въпреки че не се и досещаше колко дълбоко е вкоренен този ужас у Теди и защо.

— Моля те, аз ям.

— Окей, така че просто трябва да си признателен, че съм толкова задръстена. — Ванеса се досещаше с какво са заети мислите му — че тя трябва да излиза с някой приятен младеж, а не със стария си чичо. Вече бе чувала тези нравоучения десет хиляди пъти и винаги му бе отговаряла, че той пък трябва да се ожени.

— Кой казва, че си задръстена?

— Ти се готвеше да започнеш да ме заяждаш, че съм девствена.

— Така ли? — погледна я той развеселен. — Ти много добре ме познаваш, Ванеса.

— Би трябвало, по дяволите — засмя се тихо — живеем заедно от тринайсет години. — Изрече го толкова високо, че няколко души се

обърнаха и ги зяпнаха и най-вече две жени, които ги гледаха с неприкрито неодобрение.

Теди се наведе към тях с най-очарователната си усмивка.

— Моята племенница — каза им сладко.

— Чувала съм ги тия — процеди едната жена и се обърна към масата си, а Ванеса избухна в смях.

— Ти си по-голямо перде от мен, знаеш ли?

Проблемът бе в това, че те толкова се харесваха и заедно им беше толкова хубаво, че никой от двамата не чувстваше особена нужда от друга компания, което не бе добре нито за нея, нито за него. Теди никога не можа да забрави Серена и през годините, в които бе самотен баща, беше толкова зает, че това можеше да му служи като извинение, задето не търси друга жена. От време на време се появяваха жени, но те не означаваха много за него. А що се отнася до Ванеса, тя сякаш срамежливо отбягваше по-сериозно сближаване с някой мъж. Растеше стеснителна и се чувстваше неловко в мъжка компания. Теди бе забелязал, че вместо това тя се крие зад фотоапарата си, вижда всичко, а остава с чувството, че никой не я вижда.

— Това е дяволско разсипничество, хлапе. — Той я погледна с усмивка, докато плащаше.

— Кое?

— Да се мотаеш с мен през цялото време, пък и сигурно никога няма да мога да се отърва от теб. Не искаш ли да се омъжиш? — Но винаги, когато споменаваше за това, в очите ѝ се появяваше ужас.

— Не, никога. Тия работи не са за мен. — И тогава Теди виждаше да се подава парченце от заседналия шрапнел. Той си бе там. Само че тя не знаеше.

На следващата сутрин се бяха разположили спокойно на бекон с бъркани яйца. Редуваха се в приготвянето на закуската. Ванеса правеше бъркани яйца, а Теди — френски препечени филийки. Всичко вървеше като по часовник. Четяха вестника на страници, които от време на време си разменяха. Отстрани погледнато, сякаш играеха балет. Всичко бе синхронизирано до съвършенство и никой не проговаряше нито дума до втората чаша кафе.

Но тази сутрин, когато той подаде чашата си, Ванеса не му доля. Беше се втренчила във вестника с празен поглед и Теди бе обзет от лошо предчувствие.

— Нещо не е наред ли? — Тя поклати глава, без да отговори. Тогава той стана и надникна през рамото ѝ и това, което видя, го раздруса като електрически шок. Беше снимка на Васили Арбъс. Ванеса четеше текста, но очите ѝ непрекъснато се връщаха на снимката. Бе кратка публикация, в която се съобщаваше, че е починал на петдесет и четири години от свръхдоза наркотици. Акцентираше се върху това, че е прекарал пет години от живота си в психиатрична болница за убийство и че се е женил шест пъти. Но за пръв път не бяха изброени жените му. Не бе спомената и Серена. На Теди му се искаше да каже нещо, докато наблюдаваше Ванеса как се взира в снимката, ала знаеше, че не бива. Трябваше да я остави сама да се справи. Нямаше да бъде честно да ѝ помага да го потисне отново. Не продума абсолютно нищо, а тя не откъсна поглед от Васили цели десет минути, после изведнъж се извърна към Теди с притеснена усмивка.

— Извинявай. Това е някакъв абсурд. Просто... не мога да си го обясня... имам чувството, че по-рано съм виждала някъде този мъж, и това ме смущава. — Теди премълча и Ванеса вдигна рамене. — Представяш ли си, женил се е шест пъти, сигурно е имал някакво хипнотично влияние над жените. Докато гледах тази снимка, сякаш изпаднах в транс. — Теди потръпна. След всички тези години моментът най-сетне бе настъпил. Но Ванеса като че се отърси от това настроение. Наля му втората чаша кафе и продължи да чете вестника, ала след няколко минути той видя, че пак е обърнала на снимката на Васили. Беше странно, че не споменаваха кого е убил. И слава Богу! Щеше да бъде ужасен шок за нея. А така паметта ѝ трябваше да свърши работата. Беше все едно да разбуди Рип Ван Уинкъл^[1].

Теди внимателно я наблюдаваше цяла сутрин, но когато тръгна за работа, тя изглеждаше спокойна. Той взе вестника със себе си като предпазна мярка, за да не я изкушава. Страхуваше се да не би всичко това да изплува, когато е някъде сама. И след като двайсет минути се опитваше да се концентрира върху пациентите си в кабинета, накрая се отказа и се обади на последния психиатър, при когото я бе водил преди седем години. Оказа се, че е излязъл в пенсия, и на негово място бе постъпила една жена. Теди обясни случая, а тя отиде до картотеката. След малко се върна на телефона, като замислено гледаше картоната.

— Какво смятате? Мислите ли, че трябва да ѝ кажа сега? — Гласът му издаваше силно притеснение, а лекарката бе дразнещо

спокойна.

— Защо не я оставите да се справи сама? Тя ще си спомни само толкова, колкото би могла да понесе. Това е основното при този вид амнезия, начинът, по който съзнанието се брани. Ако не може да поеме нещо, няма да си го спомни. В момента, в който вече ще може, ако въобще той настъпи, то ще изплува, може би на малки частици. И когато постепенно започне да ги асимилира, те ще изникват една след друга.

— Явно ще е дълъг процес. — И си помисли колко депресиращо ще бъде.

— Не е задължително. Всичко би могло да приключи за един ден, а може да минат седмици, месеци, дори години.

— Страхотно. А аз просто ще седя и ще наблюдавам отстрани, така ли?

— Точно така, докторе. Вие ме попитахте. И аз ви отговорих.

— Благодаря. — Казваше се Линда Евънс и той не бе убеден, че я хареса.

— Ще ви кажа и още нещо, което вероятно бихте искали да знаете, докторе. Не е изключено да има и кошмари. Ще бъде съвсем нормално, докато тези неща си пробиват път към съзнанието.

— А аз какво да правя?

— Бъдете около нея. Разговаряйте, ако тя иска да говори. Така може да си спомни много скоро. — А после позамълча. — Ако имате нужда от мен, докторе, обадете ми се. Аз ще предупредя хората от кабинета. Случаят е специален. С удоволствие ще дойда, без значение колко е часът.

— Благодаря ви. — Това беше първото истински хубаво нещо, което бе казала. — Много ви благодаря. — После се засмя. — А ако някога имате нужда да ви се оперира жлъчката, с удоволствие ще ви предложи своите услуги. — Тя се засмя, развеселена от лошата шега. Лекарите бяха известни с черния си хумор, но той имаше приятен глас и на нея наистина ѝ стана мъчно за неговата племенница. Пък и този случай винаги я беше интригувал. Беше ѝ направил впечатление, когато бе поела кабинета и се запознаваше с картотеката.

Те затвориха телефона и Теди се върна към работата си, ала не се чувстваше особено окуражен, а вечерта, когато се прибра вкъщи, Ванеса бе отново заета със снимките си и беше в добро настроение.

Прислужницата им бе оставила една тава с печено, така че вечеряха у дома, разговаряйки за работата си, след което тя се върна за малко в тъмната стая, а той си легна рано. Но през нощта внезапно се събуди и когато погледна часовника на нощното шкафче, видя, че е два и половина. Веднага разбра, че Ванеса го е събудила. От стаята ѝ долитаха крясъци. Теди тутакси изтича в спалнята ѝ. Завари я да седи в леглото и вперила поглед в пространството, да говори нещо неразбрано. Все още спеше и той забеляза, че е плакала. Той остана при нея един час, а тя продължи известно време да говори, да хленчи и тихичко да плаче, но без да се събуди и без повече да крещи. На другата сутрин Теди се обади на доктор Евънс и ѝ обясни какво се бе случило. Тя го посъветва да се успокои и само да наблюдава, а на следващата нощ се повтори същото и така продължи със седмици, ала нищо не изплува на повърхността. Денем девойката беше жизнена и се занимаваше със своите си неща, държеше се както обикновено, а нощем стенеше и жаловито плачеше. Сякаш някъде дълбоко частица от нея знаеше, а Ванеса се съпротивляваше и не искаше да го узнае. Бе мъчително човек да я гледа в такова състояние всяка нощ и в края на третата седмица Теди отиде при доктор Евънс.

Поседя в чакалнята петнайсет минути, а после сестрата го покани да влезе. Очакваше да види жената, която си бе представял — ниска и набита, със сериозно лице, дебели очила и дебели крака. Вместо това го поздрави миловидна брюнетка, изящна като статуетка, с лъчезарна усмивка, огромни зелени очи и коса, опъната на кок като на балерина. Беше облечена в копринена риза и панталони и изглеждаше уравновесена и интелигентна. И когато влезе в кабинета ѝ, Теди бе изненадан и притеснен.

— Нещо безпокои ли ви, докторе?

От един бърз поглед към дипломата на стената той разбра, че е учила в Харвард, и бързо пресметна, че трябва да е на около трийсет и девет, но изглеждаше по-млада.

— Не... аз... съжалявам. — После ѝ се усмихна и заприлича повече на себе си. — Съвсем не сте това, което очаквах.

— А какво очаквахте? — Тя контролираше положението, а той се почувства глупаво.

— Ами... да сте някак... по-различна... — Внезапно избухна в смях. — По дяволите, очаквах да сте грозна като вещица и висока един

метър.

— С брада? Като Фройд? Така ли? — Тя се позасмя и леко се изчерви. — И вие не сте това, което си представях.

— Така ли? — Бе заинтригуван.

— Очаквах да бъдете закръгленичък, докторе. С костюм на дребно райе, очила с рогови рамки — и погледна приятната руса грива — и без коса.

— Е, благодаря. Всъщност наистина нося костюми на дребно райе. Но си взех половин ден почивка за посещението при вас. Така че дойдох цивилен. — Теди й се усмихна. Бе облечен в сиви габардинени панталони и тъмно сако и изглеждаше превъзходно. — Може ли да направя предложение? Какво ще кажете, да спрем с това „докторе“? Стига сме се докторосвали. — Той се захили и тя усмихнато кимна.

— Наричай ме Линда.

— Аз съм Теди.

— Добре. — Линда се облегна в удобния си кожен стол и го погледна в очите. — Разкажи ми за племенницата си. С подробности. — Той й описа онова, което се бе случило, а тя мълчаливо кимаше. Когато свърши, Линда тихо го попита: — Спомняш ли си, казах ти, че не е изключено да трае месеци, дори години. Имаше вероятност първоначалният шок да отприщи всичко и тя да си спомни цялата история. А сега всъщност става едно бавно просмукване през подсъзнанието. Това може да продължи много дълго, а може и отново да утихне. Малко е вероятно да се случи нещо, което отново да я разтърси, както снимката. Това бе един вид шанс.

— Удивително е как й въздейства тази фотография. Гледа я втренчено в продължение на половин час.

Линда Евънс кимна бавно.

— Сигурно има ужасни спомени от този човек. Не е учудващо, че снимката така я е хипнотизирала.

— Не мислиш ли, че трябва да й кажем и да приключим?

— Не, не мисля.

— Смяташ ли, че е необходимо да дойде при теб?

Линда помисли за момент, а после поклати глава.

— По какъв повод? Как ще мотивираш предложението си? Виж какво, тя още не знае какво става. Едно е, ако някоя сутрин се събуди и сама изрази желание да отиде на терапевт, и съвсем друго, ако ти й

подхвърлиш, това може да я докара до ръба на пропастта. Мисля, че засега трябва да я оставим така.

Теди се съгласи, побъбри с Линда още малко, а после се сбогува и си тръгна. Една седмица по-късно отново дойде да говори с нея и постепенно стана редовен посетител в кабинета ѝ. Вече не си взимаше свободен следобед, а отскачаше през обедната почивка.

— Точно както си те представях. Костюм в ситно райе — пошегува се Линда първия път.

Вече нямаше кой знае какво да се обсъжда за състоянието на Ванеса, след месец-два кошмарите бяха намалели, ала Теди беше започнал да изпитва удоволствие от разговорите с Линда Евънс. Сякаш двамата имаха еднакви разбирания и мнения по безброй въпроси, общи интереси, харесваха едни и същи неща. И веднъж той предложи да прекарат обедната почивка в ресторант вместо в кабинета ѝ, а оттам до вечерята оставаше само една стъпка. Иначе тя имаше строги принципи, които ѝ повеляваха да не излиза с пациенти, но Теди всъщност не беше пациент. Беше чичо на пациентка, с която дори не се бе срещала и чийто картон бе наследила заедно с много други, плюс това беше колега лекар. Пък и с удоволствие осъзна колко ѝ е приятно да бъде с него. И Теди беше не по-малко изненадан от собствените си чувства и на няколко пъти си мислеше, разказвайки на Линда за миналото на Ванеса, дали той самият не е държал заключени призраците на своето минало. За пръв път от много време насам можеше да говори за Серена, без да усети пронизваща болка, и постепенно разбра, че се влюбва в Линда. Вечеряха заедно два-три пъти в седмицата, понякога отиваха на опера или театър. Дори я заведе на хоккей заедно с Ванеса и бе доволен, че двете жени си допаднаха. А и за Линда това бе първата среща с Ванеса. Тя каза, че е чудесно момиче и няма никакъв признак за психично разстройство.

До пролетта Теди и Линда вече се виждаха почти всяка вечер и Ванеса взе да ги будалка. Тъй като Линда беше редовен гост в апартамента, девойката се шегуваше, че ако тя самата много се мотае вкъщи, ще стане голяма тъпканица и ще се наложи да закусват на смени. Бе започнала да се замисля, че трябва да си има отделно жилище. Не искаше да обиди Теди, но вече бе на двацет и три и смяташе да си потърси студио, в което и да живее, а освен това ставаше очевидно, че чичо ѝ е полудял по Линда Евънс.

— Защо, по дяволите, не ѝ предложиш да се омъжи за тебе, Теди?

— Не се прави на луда — изръмжа ѝ той веднъж на закуска. — А и яйцата ти днес бяха ужасни. — Всъщност мисълта за брак вече му бе минавала през ум, ала той не искаше да ѝ каже.

— Това е положението — удари Ванеса с ръка по масата и Теди подскочи. — Аз се изнасям.

— Няма ли да спреш? — Тя го изнервяше, но изведнъж съзря нещо мило и тъжно в погледа ѝ. В началото само се занасяше, но сега говореше сериозно и той знаеше това.

— Не се шегувам, чичо Теди. — Изричайки тези думи, Ванеса приличаше на малко момиченце и той усети как сърцето му се обърна.

— Защо? — Беше ужасно смутен. — Заради Линда? Мислех, че я харесваш. — Изглеждаше толкова разочарован, че Ванеса го прегърна.

— Харесвам я, глупчо. Просто вече съм голямо момиче и ми се иска да си взема студио, където да работя и... какво да ти кажа... да си имам собствено жилище. — Приличаше на предателство и тя се чувстваше като чудовище.

— Търсиш ли вече?

— Не, но мисля да започна през следващите седмици.

— Толкова скоро? — Той пребледня и се прикри зад вестника, а когато тръгна за работа, направо трепереше. След половин час позвъни на Линда.

— Ванеса иска да се изнесе. — Звучеше така, сякаш току-що жена му бе заявила, че ще се разведе с него, при което Линда се засмя на другия край на линията, но когато заговори, гласът ѝ бе нежен.

— Ти какво ѝ каза?

— Всъщност нищо, бях прекалено объркан. Тя е твърде млада и... какво ще стане, ако започне пак да сънува кошмари, ако всичко това се върне?

— Ами тя ще ти се обади. Освен това не е задължително да се случи. Ти каза, че засега е отзвучало.

— Но тя може да види нещо. — Гласът му бе неистов, а Линда се усмихваше.

— Скъпи, Ванеса е вече голямо момиче. Твоето птиче напуска гнездото. Ще трябва да се примириш. — Теди тихичко изстена.

— Знаеш ли, чувствам се като парцал, това наистина ме разстрои. — Вече и той се усмихваше, гласът на Линда му бе подействал успокояващо. Изведнъж повече от всякога почувства нужда от нея. Години наред Ванеса бе запълвала една огромна празнота в живота му, празнота, оставена от Серена. А сега малко по малко Линда започваше да я измества и той на драго сърце ѝ разрешаваше.

— Ти не си единствен. Това става с всички родители. За бащите е особено мъчително да гледат как дъщерите им порастват, а за майките, когато децата напускат семейното гнездо. А ти си и майка, и баща едновременно и за теб е двойно по-трудно. Знаеш ли какво, докторе? Това си е в реда на нещата.

— Аз за малко щях да се разплача.

— Естествено. Всеки би се разплакал. — По един много мил начин тя се мъчеше да му внуши, че всичко е нормално и че той не е изключение.

— Знаеш ли какво? Ти си страхотна. Какво ще кажеш да обядваме заедно?

Линда погледна календара си.

— Звучи чудесно. — А после ѝ хрумна една идея. — Искаш ли да се срещнем у нас?

— Това вече е превъзходна идея, доктор Евънс. За консултация ли?

— Разбира се.

И двамата се засмяха и затвориха телефона, а на обяд се срещнаха в апартамента ѝ и се любиха до два и половина. С Линда Теди изпитваше страст, каквато не бе усещал от години. И за пръв път от много време, след като се любиха, той не чувстваше празнота или вина. Призракът на Серена вече избледняваше.

— Знаеш ли — рече Теди замислено, като важно обиколи с пръст гърдите ѝ — смятах, че всичко е свършило.

— Кое всичко?

— О, не знам... — Той въздъхна. — Не се бях влюбвал от толкова отдавна, Линда. — Известно време я съзерцава тъжно. — Толкова много бях влюбен в майката на Ванеса, че не пожелавах никоя друга.

— Сигурно е било доста травматизиращо за теб, когато са я убили.

Теди я погледна, очите му блестяха от сълзите.

— Исках със собствените си ръце да размажа онова копеле. Никога не можах да си обясня как му е дало сърце да го направи... И го оставиха да напусне страната.

— Трябва да е бил с големи връзки.

— Така е. Семейството му беше много влиятелно. Както и да е. Не знам. След това всичките си чувства отдадох на Ванеса. Мисля, че съм бил като вцепенен. — Теди се усмихна на красивата жена, която лежеше до него, а тя го погали нежно.

— Но вече определено не си.

— Благодаря ти, докторе. — Той я целуна и миг по-късно усети как желанието отново напират у него. Любиха се за последно и се разделиха със съжаление, за да се върнат на работа, въпреки че същата вечер щяха да се срещнат, за да вечерят заедно.

Колкото повече напредваха приготовленията на Ванеса за изнасянето ѝ, толкова повече Линда и Теди прекарваха заедно. Сякаш пускайки я да си отиде, той можеше по-лесно да се приближи до Линда. Най-накрая на първи май Ванеса се настани в свое жилище и Линда остана за четири дни при него. След това се случи така, че Теди изкара по-голямата част от седмицата в нейния апартамент. Вече почти не се разделяха, освен за да отидат на работа, а когато тримата заминаха за Кейп Код през август, една сутрин Теди погледна малко глуповато Ванеса и се прокашля.

— Имам да ти казвам нещо, скъпа. — Линда го наблюдаваше, като хем изпитваше умиление към него, хем ѝ беше забавно. В известен смисъл той все още бе много срамежлив. Но това бе едно от качествата, заради които го обичаше, а тя обичаше много качества у него.

Ванеса въпросително повдигна вежди и за миг очите на двете жени се срещнаха и се задържаха така, а после Линда отмести поглед встрани. Не искаше да разваля изненадата.

— Какво има? — Ванеса се опитваше да изглежда равнодушна, ала не ѝ се удаваше. Усети как през тялото ѝ премина тръпка на възбуждане и очакване.

— Аз... ъх... Линда и аз...

Думите за малко не го задавиха и той си пое дъх.

— Ние ще се женим.

— Ами време беше — засмя се Ванеса. — Кога е сватбата?

— Още не сме решили. Може би през септември.

— Ще трябва ли да снимам?

— Разбира се. — Теди я погледна плахо, като търсеше одобрението ѝ, а Ванеса, цялата сияеща, изведнъж се хвърли на врата му. В продължение на толкова години между тях съществуваше нещо много специално, а сега вече сякаш се бе променило, но за добро и за двамата, и тя направо ликуваше, че той свързва живота си с Линда. Те бяха свършена двойка, във всяко отношение. И нито един от тях не се бе женил преди това, той на четирийсет и шест, тя на трийсет и девет.

— Така се радвам за теб, чичо Теди. — Ванеса го прегърна силно, а Линда, разнежена, ги гледаше. После Ванеса се обърна и прегърна и нея, при което в очите на двете жени се появиха сълзи.

— Значи ще стана леля или... — Девойката спря озадачена. — Каква се падам аз? Братовчедка? Хей, мисля, че бих могла да бъда нещо повече. — Очите ѝ странно помръкнаха. Понечи да каже сестра, ала нещо я възпря. И Теди, и Линда усетиха смущението ѝ, но не пророниха думичка. — Може ли да бъда леля?

— Разбира се. — Линда се засмя. — Но ти малко избързваш, Ванеса. Щастлива съм да ти съобщя, че това не е скорострелна сватба.

— Аз мога да го уредя. — Теди се усмихна дяволито, прегърна и двете жени и така тръгнаха бавно към плажа, разговаряйки за важното събитие, а той имаше чувството, че е най-блаженият мъж на земята.

[1] Герой от едноименна творба на американския писател Уошингтън Ървинг (1783–1859). — Б.р. ↑

51.

Сватбата беше чудесна. Направиха я в хотел „Карлайл“ в средата на септември. Поканиха около сто души приятели и Ванеса снима през цялото време, а до Коледа желанието ѝ се сбъдна. Вечерта след печената пуйка, както бяха насядали около камината, Линда протегна ръка и докосна леко съпруга си, а после погледна към Ванеса.

— Искам да споделя нещо с теб, Ванеса. — На лицето ѝ играеше загадъчна усмивка и озарена от отблясъците на огъня, на Ванеса ѝ се стори, че никога не я е виждала по-хубава. Беше облечена в наситено синя копринена рокля, а косите ѝ свободно падаха на раменете. Очите ѝ изглеждаха синьо-зелени, по бузите ѝ бе избила свежа руменина и това я правеше много по-млада.

— Само не ме карай да ям повече, не мога. — Ванеса се излегна с въздишка на пода и се усмихна на леля си и чичо си.

— Не, не е това. — Линда се засмя, а Теди се захили. На лицето му бе изписано блажено задоволство, което Ванеса не бе виждала преди, а Линда продължи: — Ще си имаме бебе.

— Наистина ли? — Ванеса гледаше като вцепенена. Трябваше да мине малко време, преди задоволството да грейне и на нейното лице. Двамата усетиха как тя чува някакво ехо, а Теди я наблюдаваше напрегнато, боейки се, че новината може да ѝ причини болка. Но миг след това очите ѝ светнаха и лицето ѝ засия. — О, Линда! — Тя прегърна приятелката си, а после Теди и с възторг плесна с ръце.

На другия ден Ванеса купи едно огромно плюшено мече, а през следващите пет месеца не преставаше да носи подаръци за бебето — панди, жирафи, сребърни дрънкалки, бродирани юрганчета, нощнички с ръчно плетена дантела, миниатюрни шапчици, и дори сама изплете чифт терлички. Теди и Линда бяха трогнати, ала от време на време, когато Линда я погледнеше по-внимателно, долавяше у нея някаква тревога. Напоследък девойката бе някак странно напрегната и неспокойна, сякаш очакваше нещо да се случи. На два-три пъти Линда се опита да разговаря с нея, но като че и самата Ванеса не разбираше какво става и настояваше, че ѝ няма нищо. Ала без да иска и без да го

усеща, тя създаваше у околните някакво смъртно впечатление за нещо неуловимо, което бушува в нея. Сякаш дълбоко в себе си бе отчаяно нещастна. И с приближаване на времето за раждане особеното ѝ състояние ставаше по-очевидно.

А Линда колкото повече наедряваше, толкова по-щастлива се чувстваше. От нея лъхаше ведрина, която впечатляваше всичките ѝ познати. Дори пациентите бяха развълнувани от това, което един от тях нарече „розовото сияние на Мадоната“, излъчващо се от нея. В очите ѝ имаше блясък, в усмивката топлина, която показваше безмерната ѝ радост. На четирийсет години най-сетне щеше да си има бебе, за което бе мечтала цял живот и вече смяташе, че никога няма да дойде.

— Но ето че ти се появи в кабинета ми — щастливо прошепна тя на Теди една нощ — и аз разбрах, че това е моят очарователен принц от приказките. — Линда лъчезарно му се усмихна и той я прегърна.

— О, значи си го помисли? И затова ли ме караше да идвам пак и пак за всичките тези консултации?

— Глупости! — Опита се да изглежда ядосана. — Ти настояваше, за да разговаряме за Ванеса.

— Е, в началото. — А после изведнъж се замисли. — Понеже стана дума за това, вижда ли си я напоследък? — На лицето му се изписа безпокойство, а Линда кимна. — Тревожа се за нея. Отслабнала е и изглежда много нервна.

— И аз мисля така. Онзи ден се опитах да поприказвам с нея.

— Нещо сериозно ли е? — уплаши се той. В края на краищата в определен смисъл Ванеса му беше като дъщеря и Линда разбираше това. Но замислено му отговори:

— Честно казано, не знам. Изглежда, че бебето е събудило някакво старо усещане в нея. Сигурна съм, че тя не го съзнава, ала аз определено долавям нещо подобно на *deja vu*^[1]. Непременно ще последва раздвижване в паметта ѝ. — Линда въздъхна обезпокоена. — А и струва ми се, че последният мъж, с когото се е запознала, също някак я обърква.

— Защо? — Теди бе изненадан. — Кой е той?

— Нищо ли не е споделила с теб?

Той махна с ръка.

— Почти никога не го прави. Докато се нагани да ми каже, момчето обикновено е изчезнало от живота ѝ. — Винаги се

натъжаваше, като я гледаше как се затваря в себе си и избягва мъжете и всякакъв вид интимни контакти. Единствените ѝ близки хора бяха Теди и Линда, пред тях разкриваше душата си и приемаше техните откровения, но ако някой друг се помъчеше да се доближи до нея, тя бягаше като подплашена сърна. Вече беше на двацет и четири и Теди знаеше, че е още девствена. — Кой е той?

— Мисля, че е от някаква фотографска агенция, срещнали са се на събиране. Каза, че е много приятен, и явно е проявил интерес да представя творбите ѝ, Ванеса имала същите планове, но когато ѝ предложил да излязат, тя се притеснила.

— И отказала?

Линда поклати глава.

— Не. Мисля, че са се виждали три или четири пъти. Ванеса наистина го харесвала. Двамата имали много общо помежду си и той бил луд по нейните снимки. Твърди, че ѝ давал умни съвети как сама да си продава работите. Всичко било чудесно.

Лицето на Теди помръкна.

— И после я целунал.

Линда протегна ръка и докосна неговата.

— Не го приемай толкова лично, скъпи.

— Не мога — тъжно я погледна той. — Непрекъснато си мисля, че ако аз съм бил добър пример за подражание, Ванеса нямаше да се бои от мъжете.

— Теди, тя е видяла как един мъж убива майка ѝ. Бъди разумен. Как може нещо, което си направил или не си направил, да промени положението?

Той въздъхна.

— Знам, знам... но продължавам да си мисля... — После тревожно се обърна към нея. — Смяташ ли, че е трябвало да ѝ кажа?

Линда поклати глава.

— Не, не смятам. Дори съм сигурна, че не би променило каквото и да било. Съзнавайки или не, тя ще трябва да живее с този кошмар. Дали ще започне да вярва на мъжете, макар и само на един, това не зависи от теб, то ще дойде отвътре, ако се появи подходящият мъж. Все още е възможно, Теди, знаеш го. Тя е младо момиче. И не е заклет мързелив човек. Просто е изплашена.

— Та какво става с това момче? — След казаното от Линда у Теди се появи известна надежда.

— Засега нищо. Спряла е да излиза с него, докато реши дали ще приеме да ѝ бъде агент. Но в случай че го стори, има намерение да поддържа с него само служебни отношения.

— Като теб. — Той се наведе и я целуна, а после лекичко потупа огромния ѝ корем. — Впрочем сигурна ли си, че не са близнаци?

Линда се усмихна на съпруга си.

— Докторът смята, че не са. Вероятно бебето е с големи крака като мен. Или може би държи футболна топка.

— Или чанта. — И двамата се засмяха, а Теди отново се сети за Ванеса и въздъхна. — Мислиш ли, че ще започне пак да се среща с това момче?

— Възможно е.

— Как се казва?

— Джон Хенри.

— Джон Хенри чий?

— Само толкоз. Джон Хенри.

— Звучи ми фалшиво — намръщи се Теди.

— Ех, и ти — изсмя му се Линда. — Говориш като баща. Ту се тревожиш, че няма повече да излиза с него, ту се ядосваш, че може би е негодник.

— Виждала ли си го?

— Не. Но Ванеса е умно момиче. Щом казва, че е чудесен, сигурна съм, че е така. Тя явно е от придирчивите по отношение на мъжете и за да го харесва толкова, навярно си заслужава.

— Е, времето ще покаже.

— Да, така е. — Линда се вгледа в съпруга си. — Не се плаши. Тя е съвсем добре, Теди.

— Надявам се. — Той се опъна на леглото. — Много се безпокоя напоследък за нея. — Но през по-голямата част от времето тревогите му за Ванеса минаваха на заден план. Толкова се вълнуваше за бебето, че с нетърпение чакаше термина. Ала донякъде се притесняваше от това, че Линда ще ражда за пръв път на четирийсет години. И двамата знаеха опасностите от медицинска гледна точка, но лекарят ѝ изглеждаше уверен, че няма да има никакви проблеми.

А Теди все по-често се хващаше, че си спомня за бременностите на Серена. За онова златисто сияние, което сякаш излъчваше, преди да се роди Ванеса. И как ѝ акушира в онзи следобед, съвсем сам в къщата в Пресидио. Една нощ дори разказа на Линда, която внимателно го наблюдаваше. Винаги когато говореше за Серена, на лицето му се появяваше нещо толкова нежно и толкова тъжно. Това ѝ даваше известна представа каква жена е била и тя съжаляваше, че не я е познавала. Беше виждала снимката ѝ сред някои стари вещи на Теди и се беше уверила, че наистина е била невероятно красива. Странно беше, че само фигурата на Ванеса напомняше за майка ѝ. Лицето и всичко останало бе изцяло на баща ѝ.

— Не се ли ужаси? — Линда говореше за момента, в който бе заварил Серена на пода, сгърчена от родилни болки.

— Уплаших се до смърт. — Теди се захили. — Бях изкарал само четири месеца в Медицинския факултет и единственото, което знаех за раждането, беше онова, което бях виждал на кино. Кипва се вода, пуши се много; когато докторът излезе от стаята, той си бърше ръцете... И изведнъж проклетият филм се обръща с главата надолу и аз ставам докторът.

— Трудно ли беше? — Казвайки това, в гласа на Линда се появи нотка на страх. През последните няколко седмици бе започнала да се изнервя. Но Теди веднага разбра и като я целуна, поклати глава.

— Не, всъщност не. Мисля, че и двамата бяхме изплашени най-вече защото не знаехме какво става. Но щом започнаха напъните, всичко тръгна чудесно.

— Знаеш ли — срамежливо се обади Линда — не ми се ще да го допускам, на моята възраст, с моето образование... — Теди ѝ се усмихна, вече предусещайки какво следва... — но напоследък все повече се притеснявам.

— Неприятно ми е, че трябва да ти го кажа, госпожо доктор, но то си е в реда на нещата. Всички жени се изнервят преди раждане. И не би могло да бъде другояче. Това е голямо събитие в живота на всяка жена, а от физиологична гледна точка е и стряскащо.

— Всъщност чувствам се толкова глупаво. А съм психиатър. Би трябвало да се справям с тези неща. — Изведнъж го погледна паникьосана. — Ами ако не мога да издържа на болката?... Ако откача?...

Той я взе в прегръдките си и я погали по тъмната коса.

— Няма, уверявам те. И всичко ще мине благополучно.

— Откъде знаеш? — Гласът ѝ звучеше като на най-обикновена пациентка и тя му стана още по-скъпа.

— Защото си здрава, не си имала никакви проблеми и защото аз ще бъда с теб през цялото време.

Линда така се вълнуваше за първото си бебе, че от деня, в който разбра, че е бременна, купуваше всичко, което зърнеше. Детската стая се бе превърнала в море от сини и розови панделки, прокарани през бели халкички, имаше старинно плетено кошче, драпирано с бял муселин, люлка, която един от пациентите ѝ бе изпратил, маса кукли по рафтовете, ръчно изработени юрганчета и много дребни нещица, изплетени от майка ѝ. Влизаше в стаята по хиляди пъти на ден, оглеждаше се и винаги ѝ се струваше, че нещо липсва. А пет дни преди термина най-сетне разбра какво липсва и смеейки се, съобщи на Ванеса по време на обяда.

— Ами бебето. — И двете се засмяха на откритието. Линда бе излязла в отпуска предната седмица и се наслаждаваше на последните дни, минаващи в очакване. — Трябва да си призная, че се чувствам малко странно. До известна степен то е, защото за пръв път от петнайсет години не ходя на работа и изпитвам ужасни угризения. — Но щеше да се върне на половин ден, когато детето навърши един месец, така че петте седмици, които си бе взела, нямаше да бъдат нищо повече от една оздравителна ваканция.

— Пациентите ти ще почакаат.

— Предполагам — въздъхна Линда — но се притеснявам за тях.

— Ти си също като Теди. Преди да те срещне, стигаше до нервна криза, щом излезеше за две седмици в отпуска. Има им нещо на докторите. Прекалено стриктни са, работата е едва ли не фиксидея за тях.

Линда се засмя.

— Мисля, че ние предпочитаме да го наричаме съвестно отношение.

— Трябва да ти кажа, че се възхищавам на това качество. Но аз нямам подобен проблем. Изкарах цялата минала седмица, като се размотавах, и ми беше хубаво.

— О? — Линда я погледна заинтригувана. — С някого или това е недискретен въпрос?

В очите на Ванеса нещо трепна.

— Видях се отново с Джон Хенри. Реших да не го използвам за агент. — Бе изключително важна стъпка и Линда го знаеше. Явно девойката неслучайно е предпочела този вариант. Ако го беше наела, това би означавало, че не е ангажирана емоционално.

— Интересно решение. — Гласът ѝ звучеше неопределено, а Ванеса се засмя.

— Говориш като психиатър.

— Така ли? — усмихна ѝ се Линда. — Извинявай. Бих избрала ролята на леля.

Размениха си по един поглед, изпълнен с топлина.

— И като леля не си лоша. Впрочем не знам. Много разсъждавах по този въпрос. И някак си ми хрумна странната мисъл, че вече сме доста обвързани, за да имам делови отношения с него. И най-необяснимото е — тя погледна Линда учудено — че той ме привлича.

— Толкова силен шок ли е това?

— За мен да. В повечето случаи, Линда — момичето вдигна рамене — дори и да ми допадне някой, не желая да легна с него. Просто... Просто не мога...

— Когато срещнеш подходящия, ще бъде различно.

— Ти откъде знаеш? — Ванеса изглеждаше съвсем мъничка, когато ѝ зададе въпроса. — Понякога си мисля, че ми има нещо. Не че не харесвам мъжете, но... — Тя не можеше да намери думи. — Сякаш между тях и мен съществува стена и аз не мога да премина през нея. — Точно това ставаше и Линда го знаеше чудесно. Само се надяваше, че един ден Ванеса ще открие вратата или ще събере сили да прескочи отвъд.

— Няма стена, толкова висока, че да не можеш да я прехвърлиш, скъпа. Просто някои са по-трудни за преодоляване. Мисля, че всичко зависи от това, дали ти се иска.

— Да... — Ванеса не изглеждаше убедена. — И не само това... Аз сякаш не знам как да започна, какво да направя... Но — тя леко въздъхна — странното е, че Джон сякаш разбира.

— На колко години е?

— На двайсет и седем. — На Линда ѝ се щеше да е по-възрастен и може би по-зрял.

— Но той изглежда доста по-улегнал за годините си. Четири години е бил женен. Оженил се в колежа. Харесвали са се от деца, такива ми ти работи. Тя забременяла и се венчали, когато бил на осемнайсет. Но... — девойката се поколеба, съзнавайки, че бе направила страшен гаф, и погледна Линда — няма значение. Това е дълга история.

— Бих искала да я чуя. — А най-лошото бе, че на Ванеса ѝ се искаше да я разкаже. Гореше да сподели онова, което си мислеше за Джон, за да ѝ олекне, а с Линда можеше винаги да разговаря откровено.

— Извинявай, скъпа, това е голямо нещастие, но понеже си лекар... Бебето им се родило с дефект. Било е някакъв ужасен дефект и предполагам, че са останали заедно заради детето. Звучеше ми потресаващо, когато ми го разказа. Те се редували първата година да дежурят в болницата, а после го прибрали вкъщи, докато — тя щеше да се задави — докато то умряло. Подозирам, че това се оказало съдбоносно за брака им. Когато бебето починало, те се разделили и... всичко свършило. Случило се е преди пет години и мисля, че дълго време не е могъл да се съвземе от този стрес.

Линда също бе развълнувана, ала дефектите по рождение в никакъв случай не бяха новост за нея и за облекчение на Ванеса не изглеждаше поразена от чутото.

— Разбираемо е, както и разводът. Много често семействата не оцеляват след такава трагедия.

Ванеса кимна.

— Съжалявам, че ти го разказах сега. Не съобразих...

— Няма нищо. — Линда я хвана за ръката. — Аз съм голямо момиче, нали знаеш? А освен това съм лекарка. — Те се усмигнаха една на друга.

— Знаеш ли, странното е, че го харесвам страшно много. Добре ми е с него, сякаш истински ме разбира.

— Това толкова ли те учудва?

— Да. — Ванеса тихо въздъхна. — Всички обикновено настояват. Всички искат за една нощ да те вкарат в леглото. Опитах се да обясня на Джон какво чувствам и той разбра. Каза, че след като

момченцето му починало и се разделил с жена си, не бил спал с друга в продължение на две години. Просто нямал желание. И той е смятал, че нещо не е наред с него, но се оказало, че му няма нищо, просто е бил скован или нещо подобно.

Линда кимна.

— Прав е. Това е често срещано явление.

— Знаеш ли, попита ме дали някога съм преживяла нещо, което да ме кара да се чувствам така. — Девойката повдигна рамене и се усмихна. — А аз му казах, че сигурно просто съм си луда по рождение. — Тя се засмя, но смехът бе кух и сякаш очите ѝ отправяха въпрос към Линда.

Линда отговори тихо:

— Сигурно е било ужасна травма за теб, когато майка ти е починала, а и делата за настояничество... Човек не знае как тези неща ще се отразят по-късно.

— Да. — Ванеса се замисли. — Някои хора започват да заекват, а аз съм фригидна. — Очите ѝ бяха тъжни, но Линда поклати глава.

— Не прибързвай със заключенията. Всъщност аз сериозно се съмнявам. Ти никога не си се любила, Ванеса. Така че още не знаеш каква си.

— Това е истината. Аз съм нищо. — Бе разочарована от себе си и на Линда ѝ домъчня.

— Дай си малко време. По всичко, което чувам, Джон ми изглежда добър човек. Може би ще започне да означава нещо за теб.

— Може би — въздъхна отново Ванеса. — Ако му предоставя възможност. — Явно съзнаваше проблемите си. Дори ѝ минаваше мисълта да отиде на психоаналитик, което зарадва Линда. Може би най-сетне преживяното щеше да избликне. Може би ѝ беше време. Блокажът, който продължаваше твърде дълго, вече ѝ създаваше затруднения.

Две нощи Линда имаше проблеми със съня, бебето се бе смъкнало доста ниско и ѝ беше толкова тежко, че едва пристъпваше. Появиха се топли вълни и тя се чувстваше нещастна и неспокойна. Една сутрин стана в пет часа, кръстът я болеше, имаше киселини, не можеше да спи и най-накрая се предаде и си направи чаша кафе. От кафето получи спазми и когато Теди се събуди в седем, тя се чувстваше като лъв в клетка.

— В колко си станала, скъпа? — Беше изненадан, че я вижда съвсем разсънена и вече захванала се с работа. Суетеше се в детската стая от шест часа и отново и отново сгъваше дрешки и проверяваше куфарите, в които бе наредила всичко за бебето. От месеци не я бе виждал толкова съсредоточена, а по едно време направи гримаса и той я забеляза. — Какво има? — Каза го, колкото се може по-небрежно, а Линда се бе навела над тоалетната масичка.

— От това проклето кафе ме заболя стомахът. — Ала в миг лицето ѝ се сви, тя сложи ръка на корема си и изведнъж разбра какво става. Изненадано погледна Теди и широко се усмихна. — Господи, мисля, че болките започнаха.

— В колко стана?

— Към пет. Бях неспокойна, не можах да спя и реших да се залисам с работа. — Той я погледна ласкаво.

— Не си особено прозорлива за лекар. Кога усети първите болки?

— Около пет и половина. — Но те бяха толкова леки, че дори през ум не ѝ мина, че са започнали контракциите.

— Защо не звънеш на твоя лекар?

— Вече?

Теди кимна.

— Вече.

Линда бе на четирийсет години. Така че той не смяташе да си играе и да чака до последната минута. Дори настоя да я закара веднага в болницата, въпреки че болките бяха още слаби. Всичко това ѝ приличаше на приключение. Тя си взе душ, облече чиста рокля и отваряйки вратата, го целуна.

— Когато се върнем, ще бъдем мама и татко.

Теди се усмихна при тази мисъл и я целуна с копнеж. От седмици не можеха да се любят и той бе зажаднял за тялото ѝ.

— Най-добре е да се измъкваш, доктор Евънс, или ще те изнасия тук, в коридора. — И веднага след това я преряза първата сериозна болка и за своя изненада лекичко извика, а той я хвана през раменете за опора. — Мисля, скъпа, че е най-добре да тръгваме. За последен път акуширах преди двайсет и пет години и не бих казал, че умирам от желание да го направя пак.

— Страхливец — усмихна му се тя.

Докато стигнат болницата, Линда вече бе започнала да се вълнува, а болките я пронизваха през равни интервали, на пет минути. Тя се усмихваше на всички и щеше да експлодира от енергия и възбуда. Теди ѝ помогна да си разопакова чантата с всичко необходимо за раждане по метода на Ламаз, после сестрите я подготвиха, а когато той се върна, Линда вече лежеше на леглото в розов болничен халат, с близалка в уста, косата ѝ вързана с розова панделка.

— Боже мой, скъпа, изглеждаш така, сякаш няма да раждаш, ами ще играеш главната роля в някой филм.

Тя бе горда от себе си и така премина още една болка.

— Не изглеждат ли така жените, когато раждат?

— Не знам. Питай някой специалист. — В този момент докторът дойде, прегледа Линда и обяви, че всичко върви превъзходно. Тя имаше намерението да роди бебето по естествен начин, въпреки че той ѝ предложи, ако желае, нещо обезболяващо. Но и двамата с Теди бяха решили, че ще бъде по-добре за бебето, ако мине без опиати.

Няколко минути по-късно контракциите зачестиха и Теди нежно ѝ повтаряше да диша дълбоко. Очите ѝ започнаха да придобиват стъклен израз, на челото ѝ избиха капчици пот, косата ѝ полепна по лицето и тя вече стискаше ръката му при всяка болка.

— Не е толкова лесно, колкото си мислех. — Линда го погледна загрижено, а когато дойде следващата контракция, тя стисна зъби и той трябваше да ѝ крещи, за да я накара да диша правилно. Щом болката отмина, Теди избърса челото ѝ с влажна кърпа, даде ѝ лед и като я държеше за ръка, похвали я колко добре се справя. Сестрите идваха и си отиваха, окуражаваха я, казваха ѝ, че е храбро момиче, а навън в коридора си шушукаха, че и двамата — и Линда, и Теди, са доктори. Те бяха виждали да се прилага методът на Ламаз и по-рано, а през 1971 година вече се срещаше доста често, но рядко бяха наблюдавали такава всеотдайност. И Линда, и Теди влагаха много усърдие, а той сякаш поемаше част от раздиращите я болки.

Следващият етап продължи до късно следобед и до шест часа тя вече беше изтощена. Лицето ѝ бе изкривено от болката, косата ѝ бе полепнала по лицето и шията и отчаяно се опитваше да не стене, но при една силна контракция изкрещя и замоли Теди.

— Не мога да издържам, не мога... не мога... кажи им да ми дадат нещо... моля те... о, Божичко...

Ала Теди я разубеди. Всичко вървеше много добре. Беше толкова различно от онова, което бе видял при Серена. Когато пристигна в Лондон онази сутрин, той знаеше, че тя буквално умира. Още малко да я бяха оставили така, сърцето ѝ постепенно щеше да спре от напрежението и бебето щеше да се задуши, ако не го бяха извадили бързо. А при Линда положението беше контролируемо. Очевидно много я болеше, ала нещата се развиваха с нормална скорост и тя не беше така съсипана. След тринайсет часа контракции имаше осем сантиметра разкритие и след малко можеше да започне с напъните. Но от курсовете на Ламаз и двамата знаеха, че това е най-трудната част от раждането. Следващите два часа бяха абсолютно изтощителни и Теди не се откъсваше нито за миг от нея, държеше я за ръка, насърчаваше я, дишаше с нея, даваше ѝ хартиен плик, в който да диша, говореше ѝ нежно, сякаш беше бебе, а после изведнъж, с един последен писък, на лицето ѝ се появи победоносно изражение и без някой да я кара, взе да се напъва. Теди се опита да я спре, ала лекарят дойде бързо, даде знак на акушерките и без повече шум те закараха леглото ѝ от предродилното в залата за раждане. Преместиха я на масата, сложиха краката ѝ в стремената и след пет минути Линда започна сериозни напъни. Целият екип я насърчаваше, а Теди я държеше за раменете, по ръцете и по гърба му се лееше точно толкова пот, колкото и по нея. През целия си живот Линда не бе полагала толкова много усилия, а Теди имаше чувството, че и той се напъва заедно с нея.

— Хайде, още малко!

Всички извикаха в един глас, а лицето на Линда почервения от напъна и тя изохка. Това продължи сякаш цяла вечност, но накрая докторът се засмя и вдигна ръка, за да съобщи тържествуващо:

— Бебето се показа... Хайде, Линда... хайде... Виждам косичката... Хайде, чудесно!

Линда опита отново и бебето се подаде с още два сантиметра, вече се виждаше горната част на главичката и Теди усети, че сълзи парят очите му, когато се погледна в огледалото. На четирийсет и седем му се раждаше първото дете и никога през живота си не бе обичал жена така, както в този момент обичаше Линда.

— Хайде, скъпа... давай, можеш... А... точно така... хайде... още!

Тя имаше чувството, че ще се спуга, и внезапно след още един стон главичката излезе и стаята закънтя от детски плач. Докторът се усмихна, акушерките също, а Линда и Теди се разплакаха, като през сълзи се смееха заедно с тях.

— Какво е? — опита се Линда да погледне и когато я повдигнаха, видя личицето на бебето, сърдито, червено и сбръчкано от плача.

— Още не можем да разберем — рече лекарят. — Дай още няколко напъна и ще ти кажа какво е.

— Не е честно — простена Линда към съпруга си. — Господ трябва да им слага половите органи на главите, за да се вижда... веднага... — И започна да напъва отново. Още два напъна, и докторът освободи раменцата, а после с един много силен напън бебето изскочи и вече бе в ръцете му.

— Момче! — извика той триумфално. — Чудесно едро момченце!

Очите на Линда и Теди отново се напълниха със сълзи. Линда се засмя и се надигна да целуне съпруга си, а той поглади назад косата ѝ, като я гледаше с безгранично обожание.

— Ти си най-красивата жена на света.

— О, Теди — усмихна се тя през сълзи. — Обичам те.

— И аз те обичам. Ах, виж го... — посочи той с гордост. Линда трябваше да види, че бебето им е свършено.

— Три килограма деветстотин седемдесет и един грама. Добре свършена работа, госпожо Фулъртън. — С доволен израз докторът подаде бебето на бащата.

— А тя мислеше, че ще бъдат близнаци. — Теди се усмихна и се загледа в лицето на сина си, поддържа го малко, а после го подаде на майка му. — Ето ти момченцето, мамо. — Тя го гушна и очите им отново се овлажниха.

Тази нощ бе изпълнена с вълнение и ликуваща радост. Когато я върнаха в стаята, Линда бе толкова щастлива, че сякаш щеше да литне. Стана от леглото и подкрепяна от Теди, тръгна по коридора, за да види сина си през стъклената стена на детската стая, и когато стигнаха там, двамата изглеждаха най-гордите родители на света.

— Нали е красив, Теди?

— Разбира се. — Теди не можеше да откъсне очи от сина си. — Как ще го наречем? — Тя го погледна с усмивка.

— Мислех си, че бихме могли да го кръстим Брандфорд, на брат ти. — Като чу това, Теди усети как гърлото му се стяга и задавен от сълзи, разтвори ръце и мълчаливо я прегърна.

Тази нощ между тях се бе създала неразривна връзка, Теди беше сигурен в това. Бяха чакали половин живот, за да се срещнат, а той беше смятал, че никога няма да може да забрави Серена. Но за него Серена бе само мечта, една недостижима жена, която винаги бе обичал и която никога не бе истински негова. Бе принадлежала на Бред, а после на Васили. А тази жена, която току-що му бе родила син, беше негова, както и той ѝ принадлежеше, и никога вече нямаше да принадлежи на друга. И докато вървяха бавно по коридора към стаята на Линда, сякаш призракът на Серена ди Сан Тибалдо тихо се оттегли завинаги.

[1] Вече видно (фр.) — усещане, при което видени за пръв път лица, събития, ситуации се възприемат като познати. — Б.р. ↑

— Момче! Ура! О, Теди, това е чудесно! — Теди се обади на Ванеса в единайсет и половина същата вечер и тя изпадна в екстаз. — Прекрасно е! — А после загрижено попита: — А Линда? Трудно ли беше? — Ванеса винаги ставаше напрегната, когато се заговореше за раждане, и всеки път заявяваше, че не иска никога да има деца. А когато му дойде времето, ще си осинови. Това бе нещо, за което се бяха споразумели с Джон Хенри. Той държеше следващия път да избегне шока на неизвестността. Тръпки го побиваха при мисълта да изпита отново агонията, предизвикана от раждане на деформирано бебе. Ужасът от това да чака девет месеца, за да разбере, че е нормално, го подлудяваше. И все пак, също като Ванеса, той искаше деца.

А гласът на Теди бе ликуващ, когато ѝ съобщи.

— Не, беше просто страхотна. Не можеш да си представиш как добре се справи. И изглеждаше толкова красива. — За малко щеше да се разплаче отново. — Почакай само да видиш бебето.

— Нямам търпение. Как се казва?

— Брадфорд, на татко ти. Идеята е на Линда. Сигурно ще го наричаме Бред.

Ванеса се усмихна на другия край на линията.

— Ти си намери една чудесна жена, Теди.

— Знам. — Говореше така, сякаш не можеше да повярва на късмета си. — Беше великолепна, Ванеса. Трябваше да я видиш.

— Ще я видя утре. Щом отворя очи, идвам в болницата.

— Добре. Защо не доведеш и приятеля си Джон Хенри? Може би и той ще иска да види бебето. — Теди беше любопитен да се запознае с него и умираше от желание да покаже сина си. Ванеса разбра и се засмя.

— Ще видя дали е свободен. — Ала знаеше, че той няма да склони. Спомените все още го измъчваха и вече ѝ бе казал, че ще отиде при бебето по-късно вкъщи. И тя прояви разбиране. — Може би ще дойда само аз, Теди. Освен това искам да му се наслаждавам сама, дори и без вас!

Той се засмя, но когато на следващата сутрин Ванеса пристигна в болницата и слезе от асансьора на етажа на родилното отделение, беше много бледа. Тя приличаше на човек, загубил ориентация. Теди радостно тръгна да я посрещне, ала за миг спря. Цветът ѝ беше почти сив. Прииска му се да се посъветва с Линда, но нямаше време. След миг Ванеса застана до него с изплашен вид и широко отворени очи.

— Добре ли си, скъпа?

Тя кимна.

— Да, но мисля, че имам главоболие. Снощи до късно промивах снимки и сигурно е от това. — Ванеса се усмихна, ала усмивката не излезе естествена, а после си наложи да изглежда по-ведра. — Къде е племенникът ми? Умирам от нетърпение да го видя.

— В стаята на майка си.

Теди също се усмихваше, но я последва вътре, все още разтревожен. Линда седеше на леглото и кърмеше бебето. Ванеса се спря за миг — скришом бе вмъкнала фотоапарата в болницата, и щракна няколко пъти, а после се приближи към тях. Когато се обърна към Линда, лицето ѝ бе ужасно сериозно и без да каже нито дума, премести очи върху бебето. Не можеше да отдели поглед от него. Просто стоеше и го гледаше с широко отворени очи, пребледняло лице и разтреперани ръце.

— Искаш ли да го подържиш?

Чувайки гласа на Линда сякаш много отдалеч, Ванеса мълком кимна и протегна ръце, а Линда ѝ го подаде. Девојката седна на един стол и докато държеше мъничкото вързопче, на лицето ѝ бе изписано благоговение. Бебето се бе унесло пак на гърдата на майка си и сега кротко и доволно спеше в ръцете на Ванеса, а тя му се любуваше. Девојката не проговаряше и Теди и Линда си размениха по една усмивка, след което Линда я погледна. По бузите на Ванеса се стичаха ручейчета сълзи, а изражението ѝ издаваше такава болка, че сърцето на Теди се късаше. И преди той да успее да каже нещо, Ванеса започна тихичко да нарежда:

— Толкова е красива... цялата прилича на теб, мамо... — Линда не смееше да помръдне, притеснена и за Ванеса, и за бебето. — А после девојката галовно затананика: — Шарлот... Шърли. Искам да я наречем Шърли. — После погледна към Линда, но очите ѝ бяха слепи за всичко около нея. Като люшкаташе внимателно бебето в ръцете си, тя

започна тихичко да му пее, а Теди и Линда съкрушени я наблюдаваха. Майчиният инстинкт подсказваше на Линда да си вземе бебето обратно, но някакво друго чувство я възпираше.

— Нали е красива, Ванеса? — почти прошепна Линда в тихата стая, а Теди наблюдаваше със страхопочитание това, което ставаше. — Харесваш ли я?

— Обичам я. — Ванеса гледаше право в Линда и виждаше майка си. — Тя е моя, нали, мамо? Няма да му я даваме. Тя си е наша. Той не я заслужава.

— Защо?

— Защото е толкова лош с теб и... тези работи, които върши... наркотиците... и когато не се прибра... и... чичо Теди каза, че е можело да умреш. Но ти не умря. — Тя изглеждаше едновременно и измъчена, и облекчена, докато преживяваше наново всичко пред очите им. — Не умря, защото чичо Теди дойде и извади бебето. — А после трепна, спомняйки си как бе видяла майка си, на косъм от смъртта, с крака, стегнати в стремената, и безпомощно завързана за масата. — Защо направиха така с теб? Защо? — И Линда инстинктивно разбра.

— За да мога да родя бебето. Те не са искали да ми причинят болка.

— Но го направиха и за малко щяха да те оставят да умреш... и него го нямаше там...

— Къде беше той?

— Не знам. Надявам се, че си е отишъл завинаги. Мразя го.

— А той мрази ли те?

— Не знам... — Ванеса започна да плаче. — Не ме интересува... — Тя продължи да люшка бебето, а после, сякаш му се бе нарадвала, протегна ръце към Линда. — Ето, мисля, че иска да дойде при теб.

Линда кимна, взе спящото дете от нея и го подаде на Теди, посочвайки му с глава вратата. Теди веднага го изнесе и след миг се върна сам, за да проследи как се развива драмата. Бе ужасен от страданията на Ванеса, но винаги бе знаел, че някой ден това ще се случи, и бе най-добре да стане още сега, в присъствието на Линда, която да я направлява.

— Той мрази ли те, Ванеса?

— Не знам... Не знам... — Девојката бързо отиде до прозореца и се загледа навън с невиждащи очи. А после се обърна към Линда. —

Той мрази тебе... тебе... той те удари... о, мамичко... трябва да се махнем... да се върнем в Ню Йорк при чичо Теди. — Лицето ѝ отново помръкна и тя впери поглед в пространството, а в очите ѝ се бе стаил ужас. — При чичо Теди... — повтаряше Ванеса монотонно. — Да се върнем в Ню Йорк... о, не... о, не... — Погледът ѝ трескаво заскача от Линда към Теди и за момент той си помисли дали някога ще стане пак същата, дали някога ще бъде отново нормална. — О, не! Не!... — Изведнъж изплака. — Той я уби! Онзи човек... Той уби моята майка! — Започна да ридеа и протегна ръце към Линда. — Той те уби... той те уби... той те уби... — В миг погледна нагоре, сякаш за пръв път осъзна, че вижда Линда, и това вече не беше детско лице, а лицето на разгневена млада жена. — Онзи мъж. — Гласът ѝ бе преминал в дрезгав шепот, тя се бе съвзела. — Онзи, когото видях тогава във вестника. Той уби майка ми. — Ванеса се взря в Теди, разпознавайки и него, и след секунда продължи, сякаш се събуждаше от сън и се опитваше да си спомни. — А после... дойде полицията и го отведоха, а аз... — тя озадачено разпери ръце — аз държах бебето. — Затвори очи и потръпна. — Шърли. Казваше се Шърли... бебето, което мама роди в Лондон... и те ми го взеха в съдебната зала — горчиво заридеа девойката. — И ме накараха да живея с Грег и Пати... — Тя се извърна към Теди. — А после дойдох да живея с теб... но не знаех, въобще не си спомнях, докато... — обърна се към Линда, шокирана и отчаяна — докато не видях това бебе... и си помислих... — Ванеса вдигна очи към чичо си. — Не знам какво си помислих.

Най-накрая Линда ѝ помогна.

— Помисли си, че това е Шърли.

— Всичкото това истина ли е? Имам чувството, че съм го сънувала.

Линда погледна към Теди.

— Истина е — обади се той. — Ти го бе потиснала изцяло и то чакаше години наред, за да изплува.

А девойката изплашено попита:

— Има ли още нещо? Нещо друго случило ли се е?

Линда побърза да отговори:

— Не. Ти си спомни всичко. Всичко вече свърши, Ванеса. Миналото се върна в съзнанието ти. — Сега единственото, което трябваше да направи, бе да се научи да живее с него, а Линда знаеше,

че няма да е лесно. Тя внимателно наблюдаваше девойката. Бе преживяла огромен шок. — Как се чувстваш?

Известно време лицето на Ванеса остана безизразно.

— Уплашена... празна... тъжна. — А после две едри сълзи се търкулнаха по бузите ѝ. — Липсва ми мама. — Отпусна глава и отново заплака с глас. — Той уби моята майчица... — Цялата се тресеше. — Когато влязох в стаята, тя... лежеше там... с отворени очи, ръцете му бяха на шията ѝ и аз знаех, че е мъртва... знаех... — Задавена от сълзи, Ванеса не можа да продължи и Теди я прегърна.

— О, бебче, много съжалявам.

— Защо? Защо го направи? — Въпросите бяха закъснели с шестнайсет години.

— Защото е бил луд. И може би защото е бил дрогиран. Не знам. Мисля, че я обичаше, но е бил ужасно объркан. Тя го напусна и той е сметнал, че не може да живее без нея.

— И затова я е убил. — За пръв път в гласа ѝ се прокрадна нотка на съжаление, ала след миг потресено вдигна очи към чичо си. — А с Шърли какво стана? На него ли я дадоха?

— Не, той бе прибран в специално заведение. За известно време. Сестричката ти я взе братът на Васили. Мисля, че е свестен човек. Тогава и той като мен беше дълбоко разстроен и поиска да отгледа Шарлот. И теб много обичаше. Спомняш ли си го въобще? — Ванеса поклати глава.

— Ти поддържал ли си връзка с него през всичките тези години? Теди въздъхна.

— Не, не съм. Съдията ни насърчи в това отношение. Каза, че ти и Шърли поемате различни пътища в живота. Не знам как го е възприел Арбъс, но аз бях притеснен за теб, защото ти бе потиснала всичко това. Не ми се искаше след време да дойде някой и да те изненада.

Ванеса бавно кимна, а подир малко добави:

— Сега би трябвало да е на шестнайсет години. Чудя се как ли изглежда. — Устните ѝ трепнаха отново. — Като бебе изцяло приличаше на мама.

Теди се замисли за нещо, ала реши, че е прекалено рано да го предложи. Може би след време, когато Ванеса привикне и преодолее стреса, те всички биха могли да отидат в Гърция и да потърсят

Андреас Арбъс. Помнеше от съобщението във вестника, че Васили бе починал преди две години. Нали точно тази публикация и кошмарите на Ванеса, които последваха, го бяха завели при Линда. Той се усмихна на жена си. Беше се справила превъзходно с цялата тази ситуация.

— Съжалявам, че развалих всичко, Линда. Дойдох да видя бебето и да се порадвам с вас, а вместо това се побърках. — Гледаше с угризение и издуха носа си. Чувстваше се доста странно, сякаш току-що бе пробягала километри или бе изкачила планина, не беше толкова облекчение, колкото усещане, че е била изцедена.

Линда протегна ръка и майчински я прегърна.

— Не си се побъркала. Ти направи нещо много добро за здравето си, за себе си. Най-сетне се обърна към миналото и отвори врата, която е била заключена с години. И психиката ти позволи да го сториш, защото бе готова за изпитанието. Вече си в състояние да се справиш и потиснатите преживявания изплуваха от дълбините на подсъзнанието. За това ти трябваша шестнайсет години и съвсем не ти е било лесно. Всички го знаем.

Ванеса кимаше, без да може да проговори от сълзи, а Линда крадешком погледна Теди и той разбра.

— Сега ще те заведа у дома, скъпа, за да си починеш. — Той нежно я изтегли от прегръдките на Линда. — Ще дойдеш ли с мен?

Девојката подсмръкна и се опита да се усмихне.

— Да. Но не искаш ли да останеш тук, с Линда?

— Ще се върна по-късно.

— Аз и без това трябва малко да си почина. — Линда се усмихна и на двамата, но в очите ѝ грееше специална усмивка за съпруга ѝ. Откакто изживяха заедно раждането на техния син, тя го обичаше още повече. Бебето бе създадо връзка, която вече се усещаше. — Спокойно си стойте днес вкъщи. Ние с Бред ще се приберем у дома след няколко дни и тогава ще имаме много време да бъдем заедно.

Тя отново целуна Ванеса и я увери, че всичките ѝ чувства в момента са нормални и оздравителни и че просто трябва да остави всичко това да се излее, спомените да се върнат, да си поплаче, да преживее мъката, болката, загубата и после всичко ще си дойде на мястото. След кратка пауза добави внимателно:

— Мисля, че приятелят ти Джон може също да ти помогне.

Ванеса я погледна невярваща.

— Как бих могла да му кажа? Ще ме помисли за луда.

— Не, няма. Опитай. Откъдето разказа на мен. Не мисля, че ще бъдеш разочарована.

— Какво? Просто така да изтърся, че шестнайсет години покъсно съм си спомнила, че майка ми е била убита? На мен не ми звучи нормално. — В гласа ѝ отново се усети горчивина, но Линда настоя.

— Е, на мен пък ми звучи нормално и не е зле и ти да го проумееш. Това, че си спомни, е най-естественото нещо, което ти се е случвало от години насам. Не е твоя вината за убийството на майка ти, Ванеса. Ти не си могла да го предотвратиш. То няма нищо общо с теб, нито пък с нея. Просто се е случило. Явно съпругът ѝ не е бил на себе си, когато го е направил. И не е било възможно да го спреш.

— Той си беше луд много преди това. — Ванеса вече си го спомняше ясно и отново чувстваше колко го мрази, а после се обърна към Теди.

— Мама обичаше ли те? — За него това бе неочакван и болезнен въпрос. Знаеше, че Серена го бе обичала, но не така, както той нея.

Теди бавно кимна.

— Да. За нея бях човек, на когото можеше да се опре. Бях ѝ като брат или много близък приятел. — При тези думи потърси очите на жена си. За пръв път го казваше на Ванеса и искаше и тя да го знае. А когато Линда го погледна, лицето ѝ излъчваше нежност и любов.

— Защо не ти разрешиха да задържиш Шърли? — Този въпрос човъркаше девойката през последния половин час.

— Защото нямаме кръвна връзка, а ти си ми роднина. Чичо ѝ предяви иск.

— А ти щеше ли да я вземеш? — Ванеса настояваше да знае. Изведнъж ѝ се доця да си изясни всичко онова, което я бе разделило от сестра ѝ, да намери отговорите на всичките въпроси, напирани у нея.

— Щях да я взема. Имах голямо желание.

Ванеса кимна и след малко си тръгнаха. Теди я заведе в апартамента си, тя легна на дивана и повече от час двамата разговаряха за майка ѝ. Теди разказа как я бе срещнал за пръв път, как се бе родила Шърли, разправи ѝ за Васили, как Серена се бе влюбила в него, и накрая девойката някак облекчено въздъхна, сякаш бе получила

всичко, което можеше да поеме за момента. Затвори очи и заспа на дивана. Теди стоя до нея през целия ден и на няколко пъти се обади на Линда по телефона. Бе разтревожен за Ванеса, но жена му го увери, че всичко бе минало съвсем гладко. След четири часа племенницата му се събуди и той забеляза, че тя изглежда малко по-добре, макар и натъжена, сякаш беше в траур, тъй като преди години, когато загуби майка си, не бе могла да се отдаде на мъката си. Теди си спомни изопнатото лице, безизразните очи и едва сега прозря цялата скръб, която Ванеса толкова дълго бе таила в сърцето си.

В пет часа тя реши да се върне в своя апартамент. Имаше среща с Джон Хенри и изведнъж усети, че копнее да го види.

— Ще бъда неприятна компания тази вечер, но не ми се иска да отлагам срещата. — После погледна чичо си. — Благодаря ти, чичо Теди. — Очите ѝ се напълниха със сълзи. — За всичко... — Гласът ѝ се задави. — За всички тези години.

Прегърнаха се и като я притисна до гърдите си, Теди също се разплака тихичко. И сякаш в този ден те най-накрая заедно погребваха Серена, а болката, дори от спомена, бе непосилна и за него.

53.

След три дни Линда и бебето се прибраха у дома и когато дойде да ги види, Ванеса изглеждаше далеч по-добре. Очите ѝ бяха ясни и вече не беше толкова бледа, но щом гушна Бред, по лицето ѝ отново премина сянката на умората и изтощението. Този път обаче нямаше опасност от стрес. Грозните спомени вече бяха изплували заедно с хубавите и тя изживяваше силно загубата на Шърли, сякаш това се бе случило само преди седмица. Сега държеше на ръце съвсем друго бебе и Ванеса го знаеше. Милваше го и му пееше, смееше се, когато ѝ се стори, че ѝ се усмихва. Тя го обожаваше и Теди и Линда бяха очаровани. Общо взето, изглеждаше, че се е възстановила от травмата, но лятото отминаваше и Линда разбираше, че болката съвсем не е изчезнала.

— Какво става с Джон? — през август най-накрая се осмели да попита. Боеше се да не засегне някоя болезнена струна.

— Нищо особено. — Отговорът бе неопределен. — Продължаваме да се срещаме.

— Отношенията ви, да не би да са охладнели? — Бе идвал веднъж — два пъти с Ванеса да види бебето и Линда и Теди го харесаха. Преценката на Ванеса бе вярна, той беше хубав и интелигентен, внимателен, любезен и доста зрял за годините си. Бе отклонил предложението да подържи бебето, но бе постоял над креватчето му, за да си поиграе с него. Бе очевидно, че все още не може да се отърси от спомените, свързани с неговото дете. Чувстваше се по-удобно, когато разговаряше с Теди и Линда в другата стая. В действителност това бе нещо като болест, от която страдаха и той, и Ванеса. Имаше моменти, в които бебето отново и отново напомняше на Ванеса за Шърли, ала въпреки това тя идваше почти непрекъснато да го вижда. В деня, в който Линда я запита за Джон Хенри, пак бе дошла да му се порадва.

— Не знам. Може би ни е писано да си останем само приятели.

— Има ли някаква особена причина за това? — Но Линда вече се досещаше и Ванеса се обърна към нея почти предизвикателно.

— Да, независимо от онова, което ти твърдеше, изглежда, съм фригидна. Просто не искам да спя с мъж.

Линда въздъхна, наблюдавайки я.

— Мисля, че отново прибързваш. Наскоро ти преживя сериозен шок. Трябва да си дадеш малко време.

— Колко малко? Аз съм почти на двайсет и пет. — Звучеше, сякаш бе ядосана на Линда, но и двете знаеха, че е ядосана на себе си.

— Ти ми каза, че когато починало бебето на Джон, на него му трябвали две години, преди да пожелае да се люби отново.

— А при мен колко станаха? Шестнайсет? — Беше ѝ дошло до гуша от собствените ѝ проблеми, бе се уморила да се опитва да заживее с тях, да ги преодолее, да ги забрави. В последните два месеца само за това си мислеше.

— От колко време се познавате? Само от два месеца, нали? Ти просто си несправедлива към себе си.

— Може и така да е.

Ала след месец тя изобщо спря да се среща с него. Реши, че ѝ е трудно да поддържа връзка, докато не изясни нещата за себе си, и той прояви разбиране. Каза ѝ просто, че я обича и че иска да е до нея, да ѝ помогне да се справи с положението, но щом желае да бъде сама, той ще уважи желанието ѝ. Помоли я само все пак от време на време да му се обажда. В деня, в който окончателно си тръгна от апартамента ѝ, Джон застана на входа и я погледна с тъга в очите.

— Искам да знаеш две неща, Ванеса. Първо, че те обичам, и второ, че не си луда. Ти си имала такива ужасни преживявания, че може би ще мине доста време, докато всичко си дойде на мястото, и ако ти потрябвам, аз ще бъда тук. След година, след месец. Никога досега не съм срещал жена като теб. Така че, когато в душата ти настъпи мир, просто ми се обади.

Ванеса кимна и очите ѝ се напълниха със сълзи, а докато той затваряше вратата, тя се извърна. Чувстваше се толкова самотна, както никога досега през живота си. Нуждаеше се ужасно от него и емоционално, и физически, и духовно. Но винаги когато си помислеше да се люби с него, си спомняше как Васили стоеше над тялото на майка ѝ и потръпваше от ужас. Сякаш, ако допуснеше някого толкова близо до себе си, той щеше да направи същото с нея.

— Това нормално ли е? — попита тя един ден леля си в кабинета й.

Линда вече се бе върнала на работа, бе краят на септември.

— Да.

— А как, по дяволите, да го преодолея?

— С времето. И със съзнанието си. Трябва непрекъснато да си припомняш, че Джон не е Васили, и съвсем не значи, че щом Васили е наранил майка ти, и Джон ще стори същото с теб. Васили не е олицетворение на всички мъже. Той е един. И ти не си майка ти. Аз никога не съм я познавала, но имам чувството, че ти си много различна. Ти си съвсем друг човек, със съвсем различен живот. Просто трябва непрекъснато да си повтаряш тези неща и постепенно ще почувстваш ефекта. — Тя се усмихна мило на Ванеса. По всичко личеше, че тези няколко месеца бяха трудни за девойката. Но полагайки усилия да се пребори с проблемите си, тя съзряваше.

— Знаеш ли, мислех си да замина за известно време.

— Смятам, че това е чудесна идея. И къде по-точно, решила ли си?

Ванеса дълго я гледа, а после рече:

— В Гърция.

Линда бавно кимна.

— Искаш ли да ми кажеш защо, или сама да отгатна?

Ванеса си пое дълбоко дъх, малко се боеше, ала трябваше.

— След раждането на Бред изпитвам непреодолимо желание да намеря Шърли.

— Разбирам. — Гласът на Линда беше мек.

— Малко е налудничаво, знам, че вече не е бебе, но ми е сестра. Майка ми и баща ми ги няма и освен чичо Теди тя е единственият близък човек, който ми е останал от миналото. Трябва да я намеря. А в същото време дяволски се страхувам. Опасявам се, че накрая няма да ми стигне куражът да се срещна с нея. Ще отида в Европа и само ще се мотая насам-натам.

— Може и да е полезно за теб. — След кратка пауза добави колебливо: — Някакви вести от Джон?

Ванеса поклати глава.

— Казах му да не ми звъни...

— Можеш ти да му се обадиш.

— Не съм готова. — И тъжно повдигна рамене. — Вероятно никога няма да бъда.

— Съмнявам се. Може би не ти харесва.

Но Ванеса отново поклати глава.

— Не е вярно. Ако ще го правя с някого, бих искала да е с него. Той е човекът, с когото бих искала да прекарам остатъка от живота си. Имаме много общи неща. Никога... никога не съм могла да разговарям с някого толкова откровенно, както с него.

— И аз така се чувствам с Теди. Това е изключително важно. Може би, като се върнеш от Европа...

Ванеса отново повдигна рамене неопределено.

— Може би.

Тя премисля това пътуване още една седмица, а после си направи резервации. Тръгваше на първи октомври и вечерта преди заминаването позвъни на Джон и сподели намеренията си. Той ѝ зададе същите въпроси, които вълнуваха и Линда, и Ванеса отговори по същия начин.

— Искам да отида в Гърция, но не знам какво ще правя. Реших да започна с едно дълго пътуване, един вид поклонение в памет на майка ми. Може би тогава ще мога да се отърся.

— Идеята си я бива. — Толкова беше щастлив, че му се бе обадила, и му се щеше да се срещнат, преди да тръгне, ала знаеше, че тя няма да се съгласи. Сякаш се боеше да го види, защото се срамуваше от състоянието си, притесняваше я това, че той е толкова загрижен за нея. Веднъж, преди да се разделят, му бе казала, че няма какво да му даде, защото се е отдала на хора, които вече ги няма, и не съзира начин да намери обратния път. — Коя е първата ти спирка? — върна се Джон към разговора за пътуването.

— Венеция. Мама е живяла там с баба си известно време. Не знам къде точно, но бих желала да видя. Всички казват, че Венеция е красив град, особено през октомври.

На другия край на линията той кимна.

— Така е.

— След това Рим. Искам да видя двореца, да поскитам малко из местата, за които татко е разказвал на Теди. А после... — тя се поколеба — не знам. Може би Гърция.

— Ванеса... — Джон го изрече почти насърчително. — Иди.

— В Гърция? — Беше изненадана.

— Да.

— Защо?

— Защото там ще намериш това, което ти липсва. Навремето си се била отдала на Шърли и те са ти я отнели, така че трябва да отидеш там, за да я намериш, или да намериш себе си. Имам чувството, че не ще можеш да бъдеш щастлива, докато не го направиш.

— Вероятно си прав. Ще видя.

— Ще ми се обаждаш ли, да знам как си? — За миг в гласа му прозвуча тревога.

— Аз ще съм добре. А ти?

— Добре съм, въпреки че ми липсваш. Много.

Ужасното беше, че и той ѝ липсваше.

— Джон... — Искаше ѝ се да му каже, че го обича, защото всъщност бе така. Но ѝ се струваше, че това, което можеше да му предложи, беше толкова малко. Той беше човекът, който заслужаваше да получи много, много повече, отколкото Ванеса имаше да му даде. Ала после все пак се реши. — Обичам те.

— И аз те обичам. Обещай ми, че ще отидеш в Атина. — Тя се засмя притеснено в слушалката. — Говоря сериозно.

— Добре, обещавам.

— На добър път.

И Ванеса затвори телефона, а на следващата сутрин взе самолета за Париж, на „Орли“ се прехвърли на друг и отлетя за Венеция, откъдето започна поклонението.

54.

Два дни бяха достатъчни на Ванеса, за да се влюби във Венеция. Това бе най-красивият град, който някога бе виждала. Обикаля с часове, губи се из лабиринтите от лъкатушни улички, разхожда се по тесни мостчета, качва се на гондоли и се любува на „Лидо“ и на безбройните подобни дворци. Искаше ѝ се да знае в кой от тях е живяла майка ѝ като дете, но всички те бяха толкова красиви, че нямаше значение. Бе очарована от атмосферата и ѝ се искаше Джон да е с нея.

След това отиде в Рим и когато зърна „Палацо Тибалдо“, се прехласна от възхищение. Беше виждала дома на семейство Фулъртън в Ню Йорк и бе смаяна от простора и разкоша му, ала той изобщо не можеше да се сравнява с тази величествена сграда. Дворецът изглеждаше огромен.

През последните години го бе наел посланикът на Япония и отпред имаше японски войници. Искаше ѝ се да се разходи из градината, ала знаеше, че не може. Спомни си, че майка ѝ бе разказвала за Марчела, която бе починала преди много години. Ванеса преброди почти цял Рим, пошла се из площад „Навона“ и площад „Испания“, където поседя на прочутите стълби заедно с други туристи, отиде до фонтана „Треви“, отби се в едно кафене на Виа Венето и пи вино. Общо взето, ваканцията ѝ мина чудесно, но след четвъртия ден в Рим тя започна да се притеснява, че все още е далеч от целта на своето пътуване. Първите два етапа от поклонението почти бяха приключили. Видя много неща и направи куп снимки, ала си даваше сметка, че не за това бе дошла в Европа. На петата сутрин Ванеса лежеше в хотела, мислеше си за разговора с Линда и изведнъж се сети за Джон и за обещанието, което му бе дала. Ясно осъзна, че няма друг избор. Бе предприела едно пътуване, от което зависеше целият ѝ по-нататъшен живот, и сега трябваше да направи следващата стъпка. Вдигна телефона и резервира място за първия полет за Атина. Бе в два часа следобед.

Пристигна на аерогарата точно навреме, предаде багажа си, качи се в самолета и след час пристигна на летище „Елиникон“ в Атина с широко отворени очи и уплашена до отчаяние. Дори вече не си спомняше защо бе решила, че тази част от пътуването е толкова важна. Ужасяваше се от онова, което ще намери там, как ли ще се чувства — не проумяваше напълно защо всъщност бе дошла. Когато таксито спря пред хотела, бе изтощена от притеснение, влезе в стаята си с разтреперани колене и остави багажа си. А после сякаш не бе в състояние да чака нито миг повече, взе телефонния указател и притискайки го до гърдите си, седна на леглото. Но не можа да разчете гръцките букви вътре, имаше чувството, че се взира в плетеници, слезе долу до рецепцията и помоли да ѝ посочат желания номер. Нямахше да се обажда. Искаше телефонния номер и адреса „за всеки случай“. Служителят от рецепцията ги намери бързо. „Андреас Арбъс живее в един тих жилищен квартал на града“, така ѝ обясни мъжът и добави, че не е много далече. И това някак си усложни нещата, когато Ванеса се върна обратно в стаята си, и след десет минути реши да излезе. Мисълта, че вече е толкова наблизно, ѝ беше почти непоносима. Махна на едно такси и обясни на шофьора на английски, че иска да поразгледа Атина. Плати му щедро в драхми и след едночасова обиколка спряха пред едно кокетно кафене, където си поделиха гарафа вино.

Времето беше просто великолепно, небето — бистро синьо, а сградите изглеждаха блестящо бели и Ванеса бе вперила поглед в чашата вино с единственото желание да не беше идвала. Сякаш да отдалечи неизбежното във времето, макар и с минути, тя се върна пеша в хотела и влезе в стаята си с не малка доза паника, съзнавайки, че моментът бе настъпил. Отиде до телефона, влачейки крака като осъдена на смърт, вдигна слушалката и набра номера, който мъжът от регистрацията ѝ бе дал.

Обади се женски глас и Ванеса усети как сърцето ѝ бясно затуптя. Жената изобщо не говореше английски и единственото, което Ванеса можа да направи, бе да попита за Андреас. След миг в слушалката се чу мъжки глас.

— Андреас Арбъс? — Тонът на Ванеса издаваше отчайващо притеснение, а той ѝ отговори на гръцки. — Не... Съжалявам, не разбирам... Говорите ли английски?

— Да. — Дори в тази единствена думичка, която произнесе, тя усети очарователен акцент, но още не можеше да си го представи как изглежда. — Кой се обажда?

— Аз... — Вече бе ужасена и не ѝ се искаше да му каже. Ами ако ѝ затвори телефона? Ако сестра ѝ е починала? Насила прогони налудничавите мисли от главата си. — Дойдох от Щатите и бих желала да се срещна с вас.

— Коя сте вие? — По тона му пролича, че е заинтригуван. В гласа му се долавяше смях, вероятно си помисли, че е шега, и тогава тя осъзна колко абсурдно бе да очаква той да приеме всичко на сериозно, ако не му каже името си. Пое си дълбоко въздух и за малко щеше да се задави от ридание.

— Казвам се Ванеса Фулъртън. — Изрече го на един дъх. — Може би не знаете коя съм, но майка ми е била омъжена за брат ви... и... — Тя не можа да продължи, защото риданията стягаха гърлото ѝ.

— Ванеса? — обади се гласът. — Тук ли си? В Атина? — Звучеше като потресен и тя си помисли дали не го е ядосала. Може би не иска да му се мярка наоколо. Бог знае какво са казали на Шарлот. — Къде си?

Даде му името на хотела.

— Служителят от рецепцията твърди, че е много близо до мястото, където живеете.

— Разбира се, че е близо. Но се учудвам, че се обаждаш. Защо си тук? — Говореше внимателно, сякаш наистина го интересуваше.

— Всъщност не знам, господин Арбъс. Просто... просто реших, че трябва. Дълга история. Може би... бихме...

— Искаш ли да се срещнем?

— Да. Може ли?

— Разбира се, скъпа. Ще ти бъде ли удобно да дойда след половин час?

— Да, благодаря. — Е, направи го, каза си тя, след като затвори телефона. Обади му се. А сега какво очаква? Той, разбира се, ще дойде сам. Няма да доведе Шарлот със себе си. Но поне ще го види и може би ще получи отговор на някои от въпросите си. Проблемът обаче е, че още не е сигурна какви да бъдат въпросите, ала вероятно, като го види, ще съобрази.

Ванеса напрегнато чакаше в стаята си и припряно потупваше с крак. Беше си сресала косата и измила лицето, носеше сиви панталони и кашмирен пуловер, кафяви обувки „Гучи“ и както винаги, праметнат през рамото фотоапарат, който нервно притискаше до хълбока си, когато накрая слезе долу във фоайето и застана на едно място, сякаш пуснала корени, да наблюдава влизащите хора, но по едно време се сети, че не му бе казала как изглежда, а и тя нямаше представа за външността на мъжа, когото чакаше.

Стоя така още десетина минути, като се питаше дали не го е пропуснала, а после неочаквано го съзря. Изобщо не си го спомняше как изглежда и въпреки това, когато го видя да влиза, позна, че е той. Беше добре сложен и много елегантен, в тъмосин костюм, вероятно шит по поръчка в Лондон или Париж, с интересно мъжествено лице и прошарена коса. Бързо се огледа наоколо и тя забеляза, че лицето му е насечено с дълбоки бръчки. Беше представителен мъж и след като попита на рецепцията, тръгна към нея и в погледа му усети магнетизъм, който я изненада. У този човек се долавяше някаква странна комбинация. От една страна, изглеждаше много млад и енергичен, а от друга, някак твърде стар и уморен. Всъщност бе на петдесет и осем години, ала бе запазил младежката си фигура и никой не би му дал повече от четирийсет и осем. Той бавно се отправи към нея, сякаш се страхуваше да я доближи, очите му ласкаво се усмихваха.

— Ванеса? — Гласът му прозвуча като далечен звън. — Аз съм Андреас. — Протегна ръка, а тя пристъпи към него. В очите му имаше нещо, което я караше да му вярва.

— Здравей. — Ванеса се усмихна, а той не откъсваше поглед от нея. Лицето ѝ не бе много по-различно от детското личице преди шестнайсет години.

— Спомняш ли си ме изобщо? — Андреас нежно се взираше в нея, а тя поклати глава и пак се усмихна.

— Аз си имам малък проблем с паметта.

— О? — Той сви вежди загрижено, после посочи към бара. — Да отидем ли там? Може би ще можем да намерим някое тихо ъгълче. — Ванеса кимна и тръгна в крак до него. Беше странно, от този човек се излъчваше нещо толкова мъжествено, че тя се почувства съвсем крехка и женствена. Андреас я погледна и се усмихна на красивата ѝ коса. —

Пораснала си и си станала очарователна жена, Ванеса. — Той намери маса и те седнаха. — Никога не съм се съмнявал. — После се взря в нея спокойно. — Искаш ли да ми кажеш защо си тук?

Тя отново въздъхна.

— Всъщност не знам. Просто чувствах, че трябва да дойда. — Андреас не спомена нито дума за Шарлот. Само кимна. И Ванеса усети непреодолимо желание да му довери как е погребала в себе си цялото минало, как си го е спомнила съвсем наскоро при раждането на бебето на Теди. Трябваше да стиска зъби, за да не се разплаче, докато разказваше, и непрекъснато се питаше защо споделя всичко това с един напълно непознат човек. В края на краищата той е брат на мъжа, който уби майка ѝ, но въпреки това чувстваше, че не може да го мрази, и когато свърши, осъзна, че Андреас държи ръката ѝ. Потупа я и я пусна, загледан дълбоко в очите ѝ.

— Значи си била забравила за Шарлот? — Бе трудно да се повярва.

— Напълно — потвърди Ванеса. — Спомних си всичко изведнъж.

Той сведе очи, сякаш усещаше болката ѝ.

— Колко ужасно е било за теб.

И тогава девойката не можа да се сдържи да не попита:

— Тя знае ли за мен?

Андреас се усмихна.

— Да. Тя знае всичко за теб. — После въздъхна. — Всичко, което можех да ѝ разкажа. Чичо ти не желаше никакви контакти, а и американският съд не препоръчваше. И то си е съвсем обяснимо. — Изглеждаше разстроен. — Разбирам... ужасно време беше. — Този път в очите му имаше сълзи. — Ванеса, брат ми беше много странен, много болен човек. — Тя не каза нищо. От една страна, не искаше да го споменават пред нея, а от друга, ѝ се щеше да узнае нещо повече за него. Това бе и част от причината, поради която бе дошла. — Той всъщност не бе толкова лош, ала бе объркан в целите си, в идеите си. Сякаш на младини бе поел грешен път. — Андреас отново въздъхна. — Ние всъщност никога не сме се разбирали. А и брат ми винаги си имаше проблеми... жени... наркотици... ужасни неща. Предишната му съпруга се самоуби. — Той спря внезапно и погледна Ванеса, без да смее да продължи. — А после и трагедията, която стана в Щатите.

— Шарлот знае ли?

Изненада се, че задава толкова болезнени въпроси, но чувстваше, че може и че трябва. Той я погледна спокойно.

— Че баща ѝ е убил майка ѝ? — Каза го толкова директно, от което Ванеса бе шокирана. — Да, знае. Знае и доброто, и лошото за него, както и онова, което ми беше известно за майка ти. Искан да знае всичко. Тя има право. Има правото да се опита да разбере случилото се по свой начин. Мисля, че го приема. Ужасно е и ѝ причинява болка, ала тя не е познавала никого от тях. За нея те са хора от един разказ. — Прозвуча тъжно. — Не е същото, като да ѝ кажат, че аз съм бил убил някого. Това би било съвсем различно, би я съсипало, но Васили... майка ти... за нея са само имена. — Той говореше съвсем тихо.

Ванеса го гледаше и кимаше.

— Съпругата ти ли се грижеше за нея?

Андреас поклати глава.

— Жена ми почина, когато Шарлот беше на две години. Тя не си я спомня. Дъщерите ми бяха до нея, те ѝ бяха като сестри, освен това имаше и мен. — После за миг някаква тъга помрачи лицето му, но тя не можа да разбере защо. — А ти? Чичо ти ожени ли се, когато беше малка? — Той я гледаше толкова съсредоточено, сякаш я изпиваше с очи, сякаш виждаше нещо, което дори Ванеса не подозираше, че е там. В началото ѝ се стори странно, ала след няколко минути се успокои. Този мъж излъчваше някаква изключителна сила.

— Не, чичо ми се ожени едва миналата година. Дотогава бяхме сами.

— Това пречеше ли ти? — Беше любопитен, а тя вдигна рамене, докато мислеше какво да отговори.

— Струва ми се, че не. Теди ми беше и майка, и баща. Мама ми липсваше, но това беше различно.

Андреас продължи, като я наблюдаваше:

— Мисля, че Шарлот винаги е била много любопитна по отношение на теб. Като дете често говореше за американската си сестра, въображаемо си играеше с теб и веднъж ти написа писмо. Още го пазя някъде. Чудех се дали ще се върнеш някой ден.

— Била ли съм тук преди? — Ванеса изведнъж го погледна стреснато, а той кимна.

— Няколко пъти с Васили и майка ти. Играехме шах, ти и аз...

Гласът му блуждаеше и тя сякаш можеше да различи нещо в далечината. Затвори очи и... видя и него, и жена му, и децата му... А когато ги отвори, те бяха пълни със сълзи.

— Спомням си.

— Ти беше едно чудесно момиченце. — В миг лицето му потъмня. — Когато се роди Шарлот, аз дойдох в Лондон... — Андреас тръсна глава и погледна Ванеса в очите. — Ти преживя много. Майка ти не е трябвало никога да се жени за Васили.

Ванеса кимна и си помисли как странно са се преплели някога техните съдби, разделили са се и после той отново я е намерил, за да...

— А ти? — Гласът му бе мек и топъл. — Още ли не си се омъжила?

— Не. — За миг тя сякаш се отнесе нанякъде, след това се усмихна.

— Красавица като теб? Това е такъв пропуск. — Завъртя ѝ пръст, а Ванеса се засмя, после го попита:

— Прилича ли на мен?

Андреас я загледа внимателно и поклати глава.

— Всъщност не. Има нещо. Но то е по-скоро в начина, по който се движиш, във фигурата. Ала лицето, очите, косата, не. — Той впери очи във Ванеса и тя усети как я пронизват. — Искаш ли да я видиш, Ванеса?

Погледна го и му каза откровено:

— Не знам. Не съм сигурна. Искам, но... после какво? Каква полза и за двете?

— Може би никаква. Може да се срещнете и да се разделите като съвършено непознати, а може и да се сближите като сестри. Или да се сприятелите. Трудно е да се каже. — И колебливо добави: — Ванеса, трябва да знаеш, че тя много прилича на майка ти. Ако въобще си я спомняш... Навярно като я видиш, това ще те смути. — Беше странно, защо трябва това момиче, което никога не е виждала, да прилича на майка ѝ? Цялата тази ситуация, фактът, че има сестра, изведнъж всичко стана съвсем неразбираемо за Ванеса. Внезапно отново усети изтощение, както седеше с Андреас, той забеляза емоциите, изписани на лицето ѝ, и я хвана за ръка. — Имаш време да обмислиш всичко. Тя не е в Атина в момента. Отиде с приятели на пътешествие с яхта. — Той погледна малко глупаво. — Трябваше да е на училище, но... това е

дълга история. Придума ме. Децата ме корят, че адски съм я разглезил, ала Шърли е добро момиче.

Ванеса се замисли върху това, което бе казал.

— Кога ще се върне?

— След две седмици. Замина снощи.

Ванеса се ядоса... Ако не се бе размотавала в Рим, можеше да пристигне в Атина предния ден и досега да е приключила. Вече щеше да е тръгнала обратно за Щатите, каквито и впечатления да бе събрала и каквото и да бе направила. А сега трябваше да чака четиринайсет дни.

— Предполагам, че мога да отида някъде и да се върна... — Андреас я изчакваше да довърши мисълта си. Когато смяташе, че никой не го наблюдава, лицето му ставаше неописуемо тъжно.

— Искаш ли да останеш тук, в Атина? — попита с гостоприемна усмивка. — Можеш да се преместиш къщи, ако хотелът представлява някакъв проблем. — Но Ванеса се усмихна и поклати глава.

— Много си мил, но не в това е проблемът. Просто не знам какво ще правя тук две седмици. Бих могла да отида в Париж. — Всъщност не й се щеше. Искаше да види Шарлот и да се върне у дома. Беше се решила, но да чака още две седмици?

— Защо не останеш тук? — предложи Андреас, галантно наклонил глава на една страна. — Аз ще направя всичко, което е по силите ми, да те забавлявам.

— Не, не, не мога да ти се тръсна така.

Той я прекъсна.

— Защо не? Чакала си шестнайсет години този момент. Не мога ли да го споделя с теб? Не мога ли да ти помогна да изживееш страховете, да се справиш с опасенията, да имаш някого, с когото да разговаряш? — Завладя я желание да се остави на неговите грижи завинаги. Той умееше, той можеше да се раздава всячески и човек изпитваше чувството, че е получил част от душата му.

— Сигурно имаш и по-важни неща за вършене.

— Не. — Андреас я погледна особено. — Това, което ти правиш, е далеч по-важно. Пък и — продължи той, вдигайки рамене — октомври не е напрегнат месец в Атина. — И се засмя с дрезгавия си глас. — Впрочем тук е така през цялата година. — А после се усмихна

и я попита: — С какво се занимаваш в Ню Йорк, Ванеса? Чичо ти, мисля, е лекар.

— Да, и жена му също. Моята професия е по-малко представителна. — Тя се усмихна на Андреас. — Аз съм фотограф.

— Така ли? — Той я погледна със задоволство. — Добра ли си?

— Понякога.

— Тогава ще снимаме заедно. И аз съм запален по фотографията.

И отвори думата за последните изложби в Ню Йорк и в Атина, и времето потече, сякаш бяха стари приятели. В десет часа и двамата се сетиха, че не бяха яли. Андреас настоя да я заведе в един ресторант наблизо, който се оказа разкошно място с чудесна храна. Когато я върна в хотела в един час през нощта, Ванеса бе уморена, но щастлива и се чувстваше съвсем различно, нямаше и помен от обичайната напоследък потиснатост. Тя се опита да сподели с него това, което чувстваше, а той само я прегърна и целуна по двете бузи.

— Няма защо да ми благодариш, Ванеса. Аз съм този, който трябва да ти благодари. Ще се видим утре. Става ли? Ще отидем и ще снимаме Акропола, ако искаш.

Ванеса не можеше да се сети за нищо по-добро. Пожелаха си отново „лека нощ“ и тя си влезе в стаята.

Както се събличаше бавно, девойката усети, че се замисля върху неща, които Андреас ѝ беше казал, и докато заспа, той не ѝ излезе от ума. Перспективата да чака две седмици, за да се срещне с Шарлот, никак не я очароваше, но можеше да изкара няколко дни с Андреас, а после щеше да реши.

Когато се събуди на другата сутрин, камериерката внасяше в красива бяла ваза един огромен букет цветя. Бяха ароматни, с разкошни ярки цветове и Ванеса ги гледаше зашеметена. На картичката бе написано само ДОБРЕ ДОШЛА. ЖЕЛАЯ ТИ ПРИЯТНО ПРЕКАРВАНЕ ТУК. АНДРЕАС. Тя беше трогната и му благодари, когато дойде да я вземе. Той караше голям сребрист мерцедес, а на задната седалка бе приготвил специално за нея цяла кошница с гръцки лакомства. Беше взел и храна за пикник в случай че не пожелаят да се върнат за обяд. Ванеса го стрелна за миг с известно недоумение и погледите им се срещнаха.

— Да?

— Защо си толкова добър с мен, Андреас? — Вероятно той я съжаляваше или се чувстваше задължен, но в очите му имаше нещо много особено.

— Първо, ти си една страхотно красива млада дама, вероятно най-красивата, която някога съм виждал. Второ, аз те обичам, Ванеса. Обичах те още преди много години, когато беше дете. — Колко благословена е била, да има на света двама души, които да я обичат толкова много. Теди и този мъж. — Ти тогава ми беше много скъпа.

— Но ти не ме познаваш такава, каквато съм сега. — Тя все още бе озадачена и искаше да знае какво точно вижда той в нея.

Андреас я погледна проникателно.

— Аз наистина те познавам, малката ми. Знаех още тогава какво изживяваш и разбирам и сега какво те вълнува. — Докосна я усещането, че има баща, но все пак не беше съвсем същото. Той бе необикновен и различен, ужасно привлекателен и тя се чувстваше понесена от течение, което ѝ бе съвсем непознато.

— Как можеш да доловиш какво изживявам? — Ванеса се опитваше да изглежда развеселена, ала не беше.

— Виждам го в очите ти.

— Какво виждаш, Андреас? — Каза го тихо и той спря колата, изтегляйки се от пътя.

— Виждам колко много си била наранена, Ванеса. Виждам това, което Васили ти е сторил в детството. Сякаш нещо у теб е било прекършено. — А после добави сериозно: — Виждам също, че се боиш от мъжете. — Тя понечи да отрича, ала се почувства победена и кимна.

— Толкова ли много личи?

— Не. — Андреас се усмихна и изглеждаше още по-хубав. — Просто съм много мъдър.

— Не се шегувай. — Ванеса започна да се смее и той се разсмя.

— Говоря съвсем сериозно. — А после се обърна към нея и ѝ зададе въпрос, който я шокира. — Все още ли си девствена, Ванеса?

— Аз... не... — Тя пламна цялата и погледна встрани.

— Не ме лъжи.

— Не лъжа. — И след кратка пауза отрони: — Девствена съм.

— Влюбена ли си в някого? — Не ѝ беше лесно да отговаря на всички тези въпроси и въпреки това го правеше. Сякаш ѝ се искаше да

му се отдаде.

— Може би. Не знам. Още не съм съвсем наясно.

— Но не си спала с него.

Ванеса въздъхна леко.

— Не мога.

А после се разходиха с колата из хълмовете около Атина и тя му разказа как се чувства с мъжете. Как се плаши, когато връзката започне да се задълбочава, и как се държи настрана, особено откакто си спомнила убийството, как веднага си представя лицето на Васили и наново изпитва ужаса, който я е разтърсил тогава.

— Един ден ще забравиш всичко това, Ванеса. — След миг поклати глава. — Не, не, не се изразих правилно. Няма да го забравиш. Ала то няма да те преследва. Преди всичко трябва да престанеш да се страхуваш.

— Но как? — Тя се обърна към него, сякаш той знаеше всички отговори. И в известна степен наистина беше така.

— С времето. Времето лекува всичко. Когато жена ми умря, на мен ми беше много тежко.

— Това не е същото.

Той я погледна.

— Не, не е.

— Ами Шърли?... Шарлот... и тя ли е като мен?...

Андреас тихо се засмя.

— Не, малката ми. — Ала очите му станаха сериозни, когато потупа Ванеса по ръката. — Но тя няма какво да си спомня. Тя беше бебе. Сега е млада и красива, всички момчета я харесват и тя ги харесва. Кокетка е и флиртаджийка, една малка тигрица. От този тип — и той завъртя очи и се засмя пак — дете ще омае всеки мъж. — Звучеше като ехо от един съвсем различен живот и Ванеса ѝ завиждаше. Но Андреас я разбираше и отново я погледна сериозно. — Далеч по-трудно е да бъдеш това, което си ти. Единственото, което Шарлот знае в този живот, е, че е много обичана. Тя е плод на един нещастен съюз между двама души, които летяха в небосвода един срещу друг и се сблъскаха като падащи звезди. Срецнаха се и експлодираха сред дъжд от ослепителни искри. Тя е една от тези искри и след това падащите звезди просто изчезнаха от небето.

— Правиш го да звучи толкова красиво.

— То беше красиво, Ванеса, за известно време. Те се обичаха много.

— Но виж какво се случи после. — Тя се натъжи, а той я погледна много строго.

— Чуй ме, ти трябва да спреш да гледаш само тази страна. Помисли за началото, за обаянието на чувството. Ако винаги се вторачваш в облака прах зад колата, никога няма да забележиш красотата на автомобила. — Alegорията я развесели и Ванеса се усмихна. — Всичко е красиво за известно време. Някои неща са с огромно значение за цял живот, онова, което става по-късно, невинаги е толкова важно. В случая с майка ти бе наистина трагедия, но това не зачерква основното. Те създадоха дете, което е радост за всички, които я познават, и най-вече за мен. Точно както ти си плод от любовта на майка ти и баща ти. След смъртта му нито частица от красотата не е била забравена, защото те е имало теб. Трябва да се научиш да задържаш момента, Ванеса, само момента... а не да се мъчиш да грабнеш целия живот. — Тя дълго мълча, докато стигнаха Акропола, там направиха много снимки, а после се нахвърлиха на пълната кошница. През останалата част от следобеда избягваха трудните теми и се размиваха взаимно със забавни случки и спомени. Разглеждаха си фотоапаратите, снимаха се един друг, лудуваха и се смяха, прекараха чудесно. Все едно Андреас бе на нейните години, а не на възраст, на която можеше да й бъде баща, и когато я отведе обратно в хотела, тя съжаляваше, че той си отива.

— Да дойда да те взема за вечеря или си изморена? — Искаше й се да му каже „не“, но не можеше. Не й изглеждаше красиво да ангажира цялото му време, ала й бе приятно да бъде с него, а и нямаше какво друго да прави.

Вечеряха заедно, на следващата вечер също. На петата танцуваха и когато я закара обратно в хотела, Андреас бе необичайно мълчалив.

— Нещо не е наред ли, Андреас? — Тя го погледна и видя, че бръчките около очите му сякаш бяха по-дълбоки. Той се усмихна.

— Мисля, че ти ме изтощи. Знаеш, стар човек съм.

— Това не е вярно. — И наистина, погледнат отстрани, Андреас изглеждаше много по-млад за годините си.

— Е, на мен ми се струва вярно, когато се погледна в огледалото... — Той направи ужасна физиономия.

Ванеса го покани в хотела да пийнат нещо и въпреки че бе уморен, Андреас прие и докато седяха в бара на узо и кафе, тя усети странна носталгия. Дните ѝ в Гърция бяха най-щастливите в живота ѝ.

— За какво си мислеше?

Ванеса дълго го гледа и неволно пророни:

— Че те обичам.

На лицето му се изписа такова изражение, сякаш бе докоснала с ръка сърцето му. Изглеждаше и стъписан, и мил, и дълбоко затрогнат.

— Най-хубавото от всичко това е, че и аз те обичам.

— Странно. — Тя взе ръката му. — Дойдох да видя сестра си, а през последните няколко дни почти не се сещам за нея. — За момент Ванеса се почувства неудобно. — Защото си мисля само за теб.

— Аз започнах да се влюбвам в теб от момента, в който ти дойде, любов моя, но смятах, че е нередно... младо красиво момиче и такъв възрастен мъж.

— Престани да говориш така — възкликна тя огорчена. — Ти не си стар.

Той я погледна особено.

— Много скоро ще стана.

— Има ли някакво значение? — Гласът ѝ беше много нежен. — За мен няма, Андреас. Изобщо.

— Но май трябва. — И неговият глас бе толкова нежен.

— А падащите звезди? Нямаме ли право да бъдем падащи звезди, за миг, преди да изчезнем от небосвода, след което вече никой няма да ни види?

— Ти това ли искаш, един миг само, а не цял живот? Скъпа моя, ти заслужаваш много повече.

— Ти ми каза, че греша, че трябва да умея да уловя момента...

— А — усмихна ѝ се леко Андреас. — Виждаш ли... глупостите, които приказвам... — Но я гледаше толкова втренчено и с такава любов, че тя се наведе бавно към него и след миг беше в прегръдките му, а той я целуваше така, както никога през живота си не бе целувал жена, и единственото, което желаше за оставащите му години, бе това прелестно младо момиче. — Обичам те, Ванеса... о, скъпа... — Андреас я притисна до себе си. Искаше му се да я качи горе в хотелската ѝ стая, ала повече му се искаше да я заведе у дома. Остави някакви пари на масата, стана с лека усмивка и протегна ръка към нея.

Тя не попита нищо. Излезе с него от хотела, качи се в колата му, а десет минути по-късно те бяха в неговата къща, която приличаше на същински дворец с фонтаните и атриума, с градината и екзотичните растения, с безценните предмети, които бе събирал от целия свят. Хванал Ванеса за ръка, Андреас мълчаливо я заведе в апартамента си, затвори вратата и я заключи, да не би сутринта да ги изненада някой от прислугата, а после я покани в един малък кабинет, където често прекарваше вечерите, загледан в пламъците в камината. Драсна клечка кибрит и след няколко минути лумна огън, който създаваше много уют, после седна до девойката, целуна я, след това коленичи пред нея и взе лицето ѝ в ръцете си. Нежно прокара пръсти по бузите ѝ, по косата, погали брадичката, шията и гърдите ѝ и я прегърна през талията. Така я докосваше и милваше, докато огънят започна да догаря, а после нежно я погледна в очите и ѝ поиска разрешение да я заведе в спалнята си.

— Ще дойдеш ли с мен, Ванеса? — Каза го толкова нежно, че тя би тръгнала с него на края на света. Последва го кротко и мълчаливо, остави го да я съблече, а след миг те лежаха един до друг. Той отново започна да я гали, като прокараваше ръка по грациозните извивки на дългото ѝ гъвкаво тяло, омаян от нейната красота, след което, преизпълнен с желание — в началото нежно, а после с огромна жажда проникна в нея. В първия миг тя извика и той знаеше, че я заболя, но я притисна до себе си, споделяйки болката ѝ, и нежно започна да я люби, а когато всичко приключи, продължи да я прегръща и милва с обич и малко по-късно телата им отново се сляха.

На другата сутрин Ванеса се събуди с усмивка, а в очите ѝ имаше някакво кротко задоволство, не толкова защото се бе любила с Андреас, а защото му бе отдала сърцето си, бе му повярвала и с това бе отворила залостена врата и бе отприщила в себе си неподозирана страст.

Следващите дни летяха прекалено бързо, защото Андреас и Ванеса не се разделяха нито за миг, правеха си дълги разходки из Атина, скитаха по магазините, излизаха с колата, плаваха с яхтата му. На другия ден, след като станаха любовници, тя напусна хотела и той я настани в елегантна гостна в дъното на коридора, където беше неговият апартамент. Ванеса прекарваше всяка нощ в спалнята му, а призори като палави деца разхвърляха леглото ѝ, за да изглежда, че е спала там, и после се смееха, а една сутрин Андреас настоя да се любят в нейната стая, за да бъде бъркотията истинска. Никога през живота си не се бе чувствала толкова щастлива, всичко досега бе забравено. Теди, Линда, бебето, те бяха като част от отдавнашен сън, а когато си спомнеше за Джон Хенри, внимателно отблъскваше образа му. Сега не желаше да мисли за него. Искаше единствено да бъде с Андреас, толкова дълго, колкото можеха, миг или цял живот, да споделят откраднатото време и мечтите си.

На два-три пъти Ванеса забеляза, че сутрин Андреас изглежда малко отнесен, а и в стаята му видя страшно много хапчета. Но реши, че ще бъде недискретно да го пита. От време на време той продължаваше да бъде чувствителен по отношение разликата във възрастта им. Искаше му се да я представи на семейството си, ала Ванеса предложи да изчакат, докато тя се срещне с Шърли, пък и вече приближаваше денят, в който сестра ѝ трябваше да се върне.

Последната вечер отидоха в един тих ресторант. Прибраха се рано и се любиха, а после Андреас заспа дълбоко, Ванеса стана и започна бавно да се разхожда из спалнята му, гледаше навън и се чудеше какво ли щеше да донесе следващият ден. Как ли самата тя щеше да възприеме това момиче, което, макар и да ѝ бе напълно непознато, беше най-близката ѝ роднина.

От някои думи на Андреас подозираше, че Шърли е ужасно разглезена, а и щом се движеше сред корабните магнати на Гърция, значи със сигурност нещата стояха точно така. Андреас вече се бе опитал да купи две диамантени гривни на Ванеса, ала тя упорито

отказваше. Вместо това той ѝ подари няколко чудесни обектива за фотоапарата и красив пръстен с изумруд.

— Но аз не мога да го приема, Андреас, твърде скъп е.

Притеснението ѝ го забавляваше.

— Уверявам те, скъпа, аз мога да си го позволя.

Беше я целунал страстно и бе отклонил възраженията ѝ, но след като се бяха любили, тя отново подхвана:

— Не трябва, това е прекалено голям подарък.

— Виж ти, колко невероятно, жена да иска по-малки изумруди!

— Беше развеселен. — Повярвай, скъпа, жена ми никога не е правила такива уговорки. — Ванеса бе принудена да се засмее и поклати глава.

Накрая се бе съгласила да го вземе и сега му се любуваше как проблясва на лявата ѝ ръка. Приличаше изцяло на годежен пръстен и за нея той означаваше много. Символизираше любовта, която изпитваше към този мъж, и всичко, което той бе направил за нея. Бе я освободил от самотната ѝ каторга, бе я изнесъл оттам на ръце. Ако я бе помолил в този момент да се ожени за него, щеше да го стори, но те никога не говореха за бъдещето си. Андреас като че живееше единствено тук и сега.

На другата сутрин Ванеса стана рано и когато Андреас излезе от стаята си, тя вече бе облечена. Той щеше да вземе Шарлот от пристанището и да я доведе, за да се срещнат с Ванеса. Ванеса повтаряше, че се бои да не предизвика стрес у нея, а Андреас ѝ обясняваше за кой ли път, че Шарлот е силно, жизнерадостно момиче и една изненада няма да я разстрои. И след като му съобщиha по телефона, че яхтата на неговия приятел се е завърнала, той най-накрая я склони и те заедно тръгнаха с колата към пристанището. Ванеса седеше и си играеше с изумрудения пръстен, загледана през прозореца, имаше чувството, че ще се пръсне от вълнение, и току се опитваше да превъзмогне бучката в гърлото си.

Спирайки колата, Андреас се наведе към нея, целуна я и ѝ се усмихна.

— Добре ли си, любима?

Тя погледна красивото му набраздено лице и помилва прошарената коса.

— Да, благодарение на теб никога не съм се чувствала по-добре.

— А после въздъхна. — Само съм уплашена.

— От какво? — И изведнъж разбра. — Че няма да те приеме?

— Може би. Не знам. Толкова я обичах, когато беше бебе, а сега ще срещна съвсем непознат човек. Ами ако въобще не означавам нищо за нея?

— Винаги си означавала, в разказите, които съчиняваше и ми разправяше за теб, във въображаемите игри. Винаги си била голямата сестра, която тя е обичала.

— Но тя не ме познава. Ами ако ме намрази такава, каквато съм всъщност?

— Как би могла? — Очите му светнаха от любов, примесена със страст. — След като аз те обичам толкова много?

— О, Андреас, какво представляваше животът ми, преди да се появиш ти? — Вече почти не си спомняше. След две седмици с него имаше чувството, че му е принадлежала винаги.

После ѝ посочи яхтата, която беше великолепна, боядисана в черно, с три огромни мачти и опънати платна. Беше осемнайсетместна и с дванайсетчленен екипаж. Шарлот със сигурност се връщаше от едно много приятно пътешествие.

— Аз какво да правя? Да чакам ли тук? — Щеше ѝ се да избяга и Андреас ѝ се усмихна.

— Защо не? Аз ще отида на борда и ще поговоря насаме с нея няколко минути, а после ще дойдем да те вземем. Може би ще искаш да разгледаш яхтата? — Ала той видя в очите ѝ, че единственото, което я интересуваше, бе да види Шарлот. Дори яхтата да потъне, след като сестра ѝ слезе, тя нямаше да се развълнува, просто нищо друго нямаше значение за нея и той сложи ръка на рамото ѝ.

— Какво ще ѝ кажеш?

— Че си тук, че си дошла чак от Ню Йорк, за да я видиш, че досега не си знаела къде е.

— Ще ѝ кажеш ли за нас? — Ванеса погледна разтревожено и изведнъж си помисли дали и Линда по-рано не се бе чувствала така заради нея.

Но той поклати глава.

— Не, скъпа, не сега. Едно по едно. Тя е само на шестнайсет години.

Ванеса се съгласи. За нея това бе облекчение. Беше достатъчно трудно да се срещне със сестра си и без да трябва да ѝ обяснява, че е

лудо влюбена в чичо ѝ и страшно ѝ се иска да ѝ стане леля. Тя завъртя изумрудения пръстен на ръката си, а Андреас бавно се отпрати към мостчето и миг след това изчезна.

Стори ѝ се, че изминаха часове, преди да се появи отново, макар че той се бави само двайсетина минути. След като поздрави приятелите си, Андреас леко дръпна Шарлот настрана. Внимателно ѝ обясни, че Ванеса е в Атина и че всъщност е дошла заради нея.

— Наистина ли? — Очите на Шарлот се ококориха. — Тя е тук?

— Точно така — усмихна се той въодушевено.

— Къде е?

— Шарлот... скъпа... — Изведнъж и Андреас се разтревожи. Може би Ванеса беше права. Може би нямаше да е лесно. — Тя е отвън.

— На пристанището? — Шарлот се изправи, а черната ѝ коса падаше върху раменете, блестяща, сякаш оникс. Същата като на Васили, но останалото, до най-малката подробност, бе на Серена. — Тя е ей там? — Шарлот посочи с цялото недоверие и вълнение на своите шестнайсет години и с бавна усмивка Андреас кимна, а тя тутакси изтича от каютата на палубата, мина по мостчето и слезе на кея, където се спря и възбудено заоглежда наоколо, и тогава я видя, застанала до колата на чичо ѝ, висока, спокойна и руса. Изглеждаше точно такава, каквато си я бе представяла. Бе направо вцепенена. Сякаш винаги я бе познавала, винаги бе носила нейния образ в сърцето си, а докато стоеше и я гледаше от разстояние, Ванеса изведнъж трепна. Бе я съзряла да слиза от яхтата, съвършеното лице, дългите крака, изящната фигура... Стори ѝ се, като че виждаше майка си. Ванеса издаде лек стон, имаше чувството, че майка ѝ бе оживяла в тялото на момичето, което се приближаваше към нея. И без да се замисли, тя се втурна и след миг те застанаха една срещу друга — лицето на Шарлот, обляно в сълзи, на Ванеса също, и без да каже нито дума, Ванеса протегна ръце и Шарлот се хвърли в прегръдките ѝ, а Андреас ги наблюдаваше от палубата и от неговите очи също се стичаха сълзи. Двете момичета безкрайно дълго стояха притиснати една в друга и Ванеса сякаш въобще не възнамеряваше да я пусне.

— О, бебче — повтаряше тя. — О, Шърли.

— Ти дойде. — Шарлот я погледна възторжено с лицето на майка си и с очи на дете. — Ти дойде!

— Да, скъпа. — Ванеса срещна погледа ѝ, вече жена, и ѝ се усмихна през сълзи. — Дойдох.

През следващите две седмици тримата бяха неразделни. Ванеса ходеше навсякъде с Шърли, освен на училище. Тогава пък бе с Андреас. Вечер, когато Шърли си лягаше, оставаха отново сами и животът им продължаваше както преди. За тях това бе идилия и Ванеса никога не се бе чувствала по-щастлива. Имаше всичко, от което се нуждаеше, мъж, когото обичаше, сестра, която обожаваше, и постепенно изникваха всички хубави преживявания, а лошите бяха прогонени. Спомняше си блажените мигове с майка си — когато видя Шърли, всичко това изплува в съзнанието ѝ. Сега вече имаше смелост да се връща в миналото, като през магическа завеса, с която бе забулила годините.

През втората седмица след завръщането на Шърли една сутрин Андреас не дойде на закуска. Ванеса се разтревожи, защото той винаги се появяваше, издокаран в английските си костюми и безупречно колосани бели ризи, косата му пригладена и миришещ на лавандула и дезодоранти.

— Добре ли е, как мислиш? — Ванеса погледна сестра си с угрижено изражение. Предната нощ изглеждаше добре, но тя не каза нищо на Шърли за това. Пазеха в тайна любовта си.

Шърли също бе обезпокоена, докато мажеше с масло една препечена филийка.

— Може да му е един от онези лоши дни. Ако е така, ще трябва да повикаме лекар след закуска. — Детето красавица отметна кичур коса на рамото си и започна да дъвче препечената филийка.

— Един от онези лоши дни? — Ванеса бе объркана.

— Понякога има такива дни. — Шърли погледна особено сестра си със стаен въпрос в очите, но Ванеса като че не я разбра. — Беше ли добре, докато ме нямаше?

— Чувстваше се чудесно. — Ванеса усети как нещо взе да стяга гърдите ѝ. — Болен ли е?

Шарлот дълго не продума. Седеше в коприненото си черно великолепие, а огромните зелени очи се впираха в очите на Ванеса.

Когато отново заговори, те заблестяха от сълзите, но гласът ѝ беше спокоен.

— Той не ти ли е казал? — Ванеса поклати глава. — Има рак. — За момент на Ванеса ѝ се строи, че стаята се завъртя, а после, хващайки се за масата, се вторачи в сестра си.

— Сериозно ли говориш?

Шарлот мълчаливо кимна, с цялото достойнство, наследено от майка ѝ.

— Има го от две години. Каза ми почти веднага. Каза, че трябва да знам, защото няма да има кой да се грижи за мен... после. И заради това трябва да порасна бързо. — Сълзите започнаха да се стичат по лицето ѝ, беше ѝ трудно да продължи. — Бих могла да живея при която и да е от дъщерите му, но — тя преглътна — няма да бъде същото. И той е прав. — Сега вече плачеше открито и гледаше във Ванеса. — Няма да бъде.

— О, господи. — Ванеса заобиколи масата, седна до нея и обгърна раменете ѝ. — О, бедничката ми. — Ала докато прегръщаше сестра си, мислите ѝ бяха разбъркани. — Не могат ли да направят нещо за него?

Шърли подсмръкна силно.

— Направиха. Лекарите направиха чудеса. Ние почти го бяхме изпуснали миналата година. — Английският ѝ беше прецизен и Ванеса обожаваше акцента ѝ. Обожаваше всичко в нея. — После отново се подобри. Точно преди да замина, не беше съвсем добре и обеща да ми се обади на яхтата, ако много се влоши. И аз щях да се върна. На стомаха и на черния дроб е.

Ванеса си спомни, че ѝ бе направило впечатление, че ядеше много малко. Тогава си мислеше, че е от суета, за да поддържа фигурата си. А сега я заболя сърцето от онова, което бе чула; мъжът, когото обичаше, умираше. За миг ѝ стана мъчно за себе си, но почти в същия миг сякаш в съзнанието ѝ прозвуча гласът на Андреас, който настояваше да уловят мига... а сега Ванеса трябваше да мисли и за Шърли. Загубата на Андреас щеше да бъде страхотен удар за нея. Двете девойки дълго седяха така, а после, като видя шофьора в коридора, Ванеса погледна часовника си.

— Ще закъснееш за училище.

— Ще отидеш ли да го видиш? И не му вярвай нито на една думичка от това, което ще ти каже. Ако изглежда зле, повикай доктора.

— Обещавам.

Тя изпрати Шарлот до вратата, махна с ръка след отдалечаващата се лимузина и забърза към спалнята на Андреас. Почука тихичко и когато той отговори, полека влезе. Завари го легнал, мъртвешки блед, но щом я видя, се опита да изглежда бодър.

— Андреас... — Ванеса бе объркана. Искаше му се да се преструва, а тя не знаеше как да реагира.

— Извинявай, успях се. — Той седна в леглото с вяла усмивка, за една нощ изцяло се бе променил. Шарлот я бе предупредила, че „в лошите си дни“ изглежда така, а после изведнъж се съвзема и известно време заприличва на себе си. Но докторът ѝ казал преди месец, че скоро добрите дни ще свършат. — Трябва да си ме изтощила снощи.

— Скъпи... — Гласът ѝ трепна и Андреас ѝ се усмихна. За един кратък месец бе станала жена. Нямаше и помен от онова изплашено момиче, каквото бе, когато пристигна в Атина. — Аз... — Ванеса се чудеше как да го каже, но съзнаваше, че трябва да го направи. Бе невъзможно да продължи да се преструва. И щом Шърли знаеше, нямаше причина и тя да не знае. Погали го с огромните си сиви очи и хвана ръката му. — Защо не ми каза? — В очите ѝ имаше сълзи и той я погледна стреснато за миг, сякаш го бяха хванали неподготвен.

— Какво да ти кажа?

— Разговарях с Шърли тази сутрин. — Ванеса млъкна и Андреас веднага разбра и кимна.

— Ясно... значи знаеш. — За миг се натъжи. — Не исках.

— Защо? — Болката, която изпитваше, се четеше в очите ѝ и на него му се късаше сърцето, като я гледаше.

— Преживяла си достатъчно много загуби в живота си, любов моя. Щях да те изпратя у дома, докато все още се чувствам добре, за да си заминеш с щастливи спомени.

— Но няма да е истинско, след като действителността е различна.

— Действителността е и едното, и другото. Всичко това, което сме изживели заедно, цялата любов, вълнението, щастливите моменти, Ванеса. — Той я погледна нежно. — Никога не съм обичал жена така, както обичам теб. И ако бях по-млад и... Андреас преглътна думите —

и ако нещата при мен бяха по-различни, щях да те помоля да се ожениш за мен, ала сега не мога.

— Аз бих го направила, ти знаеш.

— Щастлив съм да узная това. — Изглеждаше доволен. — Но онова, което искам да вземеш със себе си оттук, е по-добро от брака. А то е едно по-задълбочено познаване на самата себе си и окрилящо усещане за това колко много си била обичана. Искам да отнесеш със себе си не миналото, а бъдещето.

— Но как бих могла да те оставя тук? И щом си болен, аз трябва да бъда с теб.

Той поклати глава и нежно се усмихна.

— Не, скъпа моя. Не ще го позволя. Това, което изживяхме, бе мигът, за който ти говорих. Може би той ще се повтори, може би утре ще бъде по-добре. Но когато сега се оправя, ти трябва да си тръгнеш. А когато си тръгнеш... — Андреас позамълча, очевидно го болеше — искам да вземеш Шърли.

Ванеса гледаше стъписана.

— Не искаш ли тя да бъде тук, при теб?

— Не. — Говореше много ясно. — Искам моите две момичета, които така обичам, да започнат своя нов живот. В сърцата си вие ще ме вземете със себе си. Ти ми беше скъпа, малката ми, през всичките тези години, през които те помнех като дете. А сега ти ще ме помниш цял живот. — Тя знаеше, че това е така, ала не искаше да го остави. Той обаче поклати глава и не й даде възможност да възрази. — Тук при мен ще бъдат децата ми, Ванеса, няма да бъде сам. И скоро — каза го съвсем тихо — ще трябва да си отида.

Тя сведе глава и се разплака, а после вдигна очи към него.

— Андреас, не мога да те напусна, не мога да оставя просто така всичко, което ни свързва, и да си замина.

— Ти няма да го оставиш. Ще го вземеш със себе си. Нали? — Той я погледна толкова нежно, че това я разплака още повече. — Няма ли да си спомняш винаги?

— Ти промени целия ми живот.

— Така, както ти моя. Не е ли достатъчно? Наистина ли искаш повече? Толкова ли си ненаситна? — Очите му бяха закачливи. Тя се усмихна през сълзи и издуха носа си в кърпичката, която той й даде.

— Да, ненаситна съм.

— Е, не може така. А и ти трябва да изпълниш една задача вместо мен. От две години ме измъчва мисълта какво ще стане с Шарлот. Смятах да я поверя на дъщерите си. Но тя има нужда от нещо повече. Тя е специално дете. Необходимо ѝ е някой да я обича така, както аз я обичам. — Сега вече и неговите очи се навлажниха. — Приятно ми е да ви гледам, когато сте заедно. Ти си толкова добра с нея. — А после една сълза се търкулна по лицето му, разкъсвайки сърцето на Ванеса. Той продължи: — Ще я вземеш ли при себе си? — Сякаш я благославяше за свещена мисия и Ванеса слисано го погледна.

— Да, но не искаш ли да остане тук при теб?

— Не, искам да е далеч от всичко това. Знам как ще бъде. Ще стане много грозно. И — лицето му придоби сурово изражение — не трябва да идва на погребението ми. Това е варварско и не е необходимо. — Андреас се намръщи и Ванеса му се скара.

— Престани да направляваш живота на всички.

— Не, скъпа моя. — Очите му я милваха. — Само вашия, и то, защото ви обичам.

— Ти сериозно ли говориш? Наистина ли искаш да взема Шърли със себе си в Щатите? — Той се усмихна. Ванеса беше единствената, която я наричаше Шърли, и на Шарлот страшно ѝ харесваше. — Няма ли да бъде ужасно самотна?

— Не и с теб. Запиши я в престижно училище. — Андреас прочисти гърлото си. — Тя ще има огромен доход, който ще се управлява от попечителите ѝ. След смъртта на баща си Шарлот наследи значително състояние.

Ванеса кимна.

— Аз водя съвсем обикновен живот. Смяташ ли, че ще ѝ бъде достатъчно? Тя е свикнала на такъв разкош.

— Мисля, че ще ѝ хареса. Ще се погрижа да ви осигуря необходимия комфорт.

Но Ванеса поклати глава.

— Не мога да ти позволя да направиш такова нещо. Имам всичко, което ми е необходимо. Знам, че и Теди е помислил за мене. Пък и изкарвам достатъчно пари от фотографията. Е, не е кой знае какво. — Тя сплете ръце притеснено. — Не живея в лукс.

— Шарлот няма нужда от лукс. Има нужда от теб. Ванеса, моля те. — Очите му я молеха. — Вземи я.

— Искам първо да я попитам. Мисля, че е справедливо. —
Андреас я погледна със съмнение, ала накрая се съгласи.

И когато следобеда Шърли се върна от училище, Ванеса ѝ постави спокойно въпроса. За момент тя изглеждаше изненадана.

— Той иска аз да замина?

— Мисля, че да. — Ванеса извърна към нея натъжени очи. — Но аз няма да настоявам, както ти желаеш. Ако решиш, можеш да останеш в Атина при него. — В края на краищата Андреас нямаше да я накара насила да вземе момичето. А и тя винаги можеше да дойде по-късно за Шърли.

— Не — поклати глава Шърли. Тя познаваше Андреас по-добре от Ванеса. — Той ще ме изпрати в Париж или на друго място. Не иска да съм тук, когато настъпи краят. — Вече две години говореха за това. А после бавно кимна. — Ще дойда с теб. — Ванеса не каза нищо повече, само притегли момичето и го задържа в прегръдките си. Всичките майчински чувства, които смяташе, че никога няма да изпита, изведнъж избликнаха и тя ги изливаше върху това дете, което толкова приличаше на майка ѝ. Сякаш връщаше нещо, което ѝ бе дадено преди много години. Кръгът се бе затворил.

Същата вечер съобщи на Андреас, че Шърли се бе съгласила, и той каза, че ще възложи на адвокатите си да уредят прехвърлянето на средствата и всичко останало. Секретарката му щеше да се погрижи да проучи училищата в Ню Йорк. Андреас смяташе, че един католически пансион ще бъде добър избор, но Шърли не бе очарована. Предпочиташе нещо „свободомислещо“, типично американско, монахините, при които учеше сега в Атина, направо я отегчаваха. Но беше толкова развълнувана от перспективата да отиде в Щатите, че това затъмни недоволството ѝ по отношение на училището. Като цяло атмосферата в къщата през следващите две седмици бе сладко-горчива, радостната възбуда бе примесена с тъга.

Три дни преди заминаването Ванеса се обади на Теди и Линда и им събщи, че тръгва заедно с Шарлот. Беше им писала дълги писма, бе споделила колко е щастлива в Атина. Разказа им също колко чудесен е Андреас, но не им спомена за любовната си връзка с него, беше много дискретна по този въпрос и Линда чувстваше, че има нещо, което крие.

— Ще ни посрещнете ли на летището?

В гласа ѝ се усещаше умора и лека печал. Бе им казала за заболяването на Андреас и те долавяха колко ѝ е трудно. Ала не можеха напълно да разберат какъв тежък удар бе за нея. Не знаеха колко много го обича.

— Разбира се, че ще ви посрещнем. — Теди звучеше екзалтирано. — Дори ще вземем и бебето. Искаш ли да се обадя на Джон Хенри?

— Не — отговори моментално.

— Извинявай.

— Няма нищо. Не се притеснявай. Като се върна, ще го потърся. — Но тонът ѝ бе колеблив.

— Той звъня тук няколко пъти и питаше дали имаме някакво известие. Мисля, че се тревожи.

— Знам. — Беше му изпратила само две картички в началото на пътуването и нищо повече, откакто пристигна в Атина. Но не можеше да му пише. Не бе в състояние да се разкъсва между тях двамата. Беше се отдала напълно на Андреас. — Аз ще се оправя.

Ала Теди подозираше, че тази история бе приключила, и сподели това с Линда, когато затвори телефона.

— Мисля, че още не е готова.

— Може би. — Линда го погледна разтревожено, но отиде да се погрижи за бебето.

А в Атина приготовленията продължаваха, докато накрая и куфарите бяха стегнати. Бяха напълнили няколко кашона с неща, които да бъдат изпратени отделно, като например стереото на Шърли. Веднъж Андреас ѝ бе споменал, че ще може да се върне след пет месеца за Великден, но повече не отвори дума за това.

В нощта преди заминаването Ванеса седя дълго до леглото на Шърли и ѝ разказа за живота в Ню Йорк, за Теди и Линда, за бебето.

— Нямах ли си приятел? — Ванеса поклати глава и момичето беше разочаровано. — А защо не?

— Просто нямам. Имам приятели. — Помисли си за Джон Хенри и усети тръпка на вина. В известна степен дължеше и на него идването си в Атина. Той я бе накарал да му обещае, че ще го направи. — Е, има един приятен мъж, с когото се виждам.

— Как се казва?

— Джон Хенри.

— Аз ще го харесам ли? Хубав ли е? — Изведнъж заприлича точно на шестнайсетгодишна, когато се сгуши в леглото, и Ванеса ѝ се усмихна.

— Не е лош, мисля, че ще го харесаш.

— Аз ще си намеря приятел. — Каза го с решителност, а Ванеса се засмя и стана.

— Добре, но първо поспи малко. — Поговориха и за Андреас. На Ванеса ѝ изглеждаше странно, ала Шърли като че се бе примирила със ситуацията. Имаше нещо фаталистично в световъзприемането ѝ, сякаш бе по-мъдра за годините си. Андреас я бе подготвил добре. — Наспи се хубаво. Ще се видим утре сутринта.

— Лека нощ. — А после, когато Ванеса застана на вратата, попита: — Ще идеш ли при Андреас? — Дали тя знаеше? Ванеса за миг се смръзна.

— Защо? — Стоеше съвсем неподвижно.

— Само си мислех. Той те обича, нали знаеш?

И тогава Ванеса трябваше да го признае.

— И аз го обичам много.

— Добре. — Шърли не изглеждаше изненадана. — Тогава ще го обичаме заедно. — Наистина, както той бе казал, утре те щяха да го отнесат със себе си.

Ванеса внимателно затвори вратата и отиде в спалнята на Андреас. Прекараха нощта в леглото му, притискайки се силно един към друг, докато накрая той заспа в ръцете ѝ. И в този момент тя разбра, че до края на живота си ще го носи в себе си.

Раздялата бе кратка, храбра и безкрайно болезнена. Шарлот стисна зъби, прегърна силно чичо си, отдръпна се и известно време стоя и го гледа.

— Обичам те, Андреас.

— И аз те обичам. — И последва: — Довиждане.

С Ванеса се сбогува по-дълго. Протегна ръце, прегърна я и я задържа до гърдите си, почувства за миг топлината ѝ, а после я пусна.

— Вземи със себе си това, което научи, и го използвай, скъпа моя. Аз ти подарих две неща, сърцето си и куража. — Каза го тихо, така че никой не го чу, и когато се отдръпна, пъкна мъничка кутийка в ръката ѝ. Очите му настояваха да я приеме.

След това изведнъж набързо ги заведоха до самолета и Андреас вече не се виждаше, а тя и Шърли плачеха. Качиха се в самолета прегърнати и едва след като той излетя, почувстваха желание да разговарят. Шърли бе унила и Ванеса я погледна, мислейки си, че е действително великолепна. Тя бе най-красивото момиче, което някога бе виждала, и забеляза как много глави се обърнаха, когато двете седнаха на местата си. Комбинацията от кожа с цвета на слонова кост, изумрудени очи и черна копринена коса беше ослепителна.

Малко по-късно Ванеса отвори миниатюрното пакетче, което Андреас ѝ бе дал. В ръката ѝ падна тънка златна верижка, на която имаше бляскав диамант, вграден в златен медальон с формата на звезда, и когато го сложи на шията си, тя разбра. Това беше тяхната падаща звезда. Ванеса погали накита и усети как очите ѝ отново се пълнят със сълзи. Познаваше го едва от шест седмици, а имаше чувството, че е била с него цял живот.

След час и половина самолетът се приземи в Лондон, където разбраха, че ще трябва да чакат два часа, за да излетят за Ню Йорк.

— Искаш ли нещо за ядене? — Ванеса погледна сестра си. Когато минаха в чакалнята, Шарлот изглеждаше възбудена. След като напуснаха Атина, тя си бе възвърнала жизнеността и вече в очите ѝ се бе появило пламъче. Беше се запознала с трима англичани — две

момчета и едно момиче на нейната възраст, и бе разговаряла с тях надълго и нашироко. Те се връщаха в Лондон, а тя им обясни, че пътува за Ню Йорк. Ванеса се вгледа в очите на Шърли и с трепет си спомни всичко, дори и ужасяващата гледка в болницата в Лондон, когато трябваше да извика Теди, за да спаси живота на майка ѝ.

— За какво си мислеше? — Шърли се взря в нея загрижено, а Ванеса бавно се усмихна.

— За времето, когато ти се роди...

— Андреас ми каза, че мама за малко щяла да умре.

— Така е — отговори Ванеса важно. — Чичо Теди дойде и те извади с цезарово сечение.

Шърли кимна.

— А баща ми къде беше?

Ванеса погледна отнесено и отвърна:

— Не знам. Беше изчезнал. — А после въздъхна дълбоко. — В онези дни се отнасяше ужасно с майка ми... с майка ни. — Тя се коригира и Шърли пак кимна.

— Той ме плашеше. По-късно Андреас не ми разрешаваше да го виждам.

Тя беше на пет години, когато той излезе от затвора, и на четиринайсет, когато почина. Но през всичките тези години го бе виждала четири или пет пъти. Повече не говориха за него и Ванеса седеше, потънала в мислите си.

— Как е било, когато ти си била малка? — Шърли впери в нея големите си зелени очи и Ванеса се усмихна.

— Зависи кога. Имаше периоди, когато беше чудесно, ала имаше и неприятни мигове. — Но сега като че гледаше по различен начин на това. Откакто бе срещнала Андреас, възприемаше всичко по различен начин. Нищо не изглеждаше толкова съкрушително, както преди.

— Ти спомняш ли си баща си? — Шърли проявяваше безгранично любопитство. Тя бе ужасно привързана към сестра си във всяко отношение.

Ванеса поклати глава.

— Не. Само от снимки. Единственият мъж, когото всъщност си спомням от детството, е чичо Теди.

Сега обаче си спомни и Васили. И беше странно, че си го спомняше толкова ясно, изглеждаше ѝ грозен заради всичко онова,

което бе сторил с майка ѝ, но вече не я плашеше, както доскоро. Когато се сетеше за него, изпитваше гняв и тъга, ала не бе така болезнено, защото бе скътала в сърцето си Андреас и любовта, която си бяха дарили взаимно. Сега Васили беше просто един мъж. Той вече не олицетворяваше всички мъже. И мислейки си за това, тя се извърна към Шърли, но изведнъж се сепна и погледна часовника си.

— Закъсняваме ли? — Шърли искаше и млечен шейк.

— Поръчай си. Аз трябва да се обадя по телефона.

— На кого? — Очите на шестнайсетгодишното момиче бяха неутолимо любопитни и Ванеса се засмя.

— На един приятел в Ню Йорк.

— Отгук? Толкова е скъпо. — Андреас ѝ бе заръчал да не бъде прекалено разточителна в Ню Йорк. — Защо не му позвъниш, когато пристигнем?

— Защото искам да ни посрещне на летището, госпожице Любопитке, ето защо. — Тя се усмихна на сестра си и отиде до телефонната кабина, която беше точно пред входа на кафенето, а Шърли си поръча шоколадов млечен шейк и парче пай, нито едно от тези неща нямаше да се отразят на фигурата ѝ.

Телефонът звънна два пъти и той вдигна слушалката, гласът ѝ бе напрегнат в началото. Каза му, че е добре и че пристига с Шърли. А после, след една неудобна пауза, добави:

— Бих искала да те видя, Джон... — Не знаеше какво друго да каже, как да му каже.

— На летището ли?

— Да.

— Ще бъда там.

И когато се приземиха в Ню Йорк, той беше там. Ванеса и Шърли слязоха от самолета, смачкани, уморени и нетърпеливи. Докато минаваха през митницата, Ванеса погледна нагоре към остъклената тераса и ги посочи на Шърли.

— Ето ги, скъпа, чакат ни. — Там бяха и Теди, и Линда, и бебето, и Джон Хенри, застанал до тях, ужасно сериозен, а очите му не се откъсваха от лицето на Ванеса. Наблюдаваше я и тя му изглеждаше различна, по-изтънчена, помисли си, и някак по-женствена отпреди. А когато Ванеса се спря и заговори някакъв митничар, Джон видя, че на шията ѝ нещо блести. Беше диамантът, който Андреас ѝ бе подарил.

— Готова ли си? — Ванеса погледна сестра си с усмивка, докато се готвеха да излязат от митницата.

— Да — отговори Шърли почти без дъх.

Ръка за ръка, двете се отправиха към своя нов живот. Вратите се отвориха автоматично, те пристъпиха в залата за посрещачи и Ванеса забеляза как Теди пребледня от вълнение. Виждайки Шарлот, той имаше чувството, че бе застанал лице в лице със Серена. Само косата беше различна, но дори и това не можеше да развали илюзията, когато потъна в познатите зелени очи. Затаи дъх и я гледаше просълзен, а после бързо си избърса сълзите и забърза към нея, прегърна я и силно я притисна до гърдите си, спомняйки си последния път, когато я видя в съда като съвсем мъничко бебе. А ето че сега се връщаше при тях след шестнайсет години. Прегръщаше я и си мислеше, че най-сетне бебето на Серена си бе дошло у дома.

Линда го наблюдаваше с тяхното бебе на ръце, а Ванеса бавно тръгна към Джон Хенри. Той само я погледна и не пророни дума. Нямаше какво да си кажат. Тя бе отишла в Атина, както я бе посъветвал той, бе се докоснала до миналото си, бе намерила сестра си и сега се връщаше. Ванеса усети как ръцете му за момент се разтрепериха, докато я прегръщаше, но когато се взря в лицето ѝ и видя, че тя се усмихва, разбра, че всичко е наред. На тръгване към изхода Джон здраво хвана Ванеса за ръка, Теди обви раменете на Линда, а Шърли мина между двете двойки с щастлива усмивка.

— Добре дошла у дома — каза ѝ Джон Хенри през рамо.

А Теди нежно прошепна:

— Добре си се завърнала.

Издание:

Автор: Даниел Стийл

Заглавие: Спомен

Преводач: Катя Политова

Година на превод: 1994

Език, от който е преведено: английски

Издание: (не е указано)

Издател: ИК „Бард“

Град на издателя: София

Година на издаване: 2003

Тип: роман

Националност: американска

Излязла от печат: 19.01.2004

Коректор: Мария Трифонова

ISBN: 954-585-502-9

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/5566>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.